

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tutku

*Yeni Bir Masala İhtiyacı Olan
Tüm Kızlara...*

Geneva Lee

LEVİREN: MİSTEN İÇYÖZ

Tutku

*Yeni Bir Masala İhtiyacı Olan
Tüm Kızlara...*

Geneva Lee

TUTKU

Royal Passion
Geneve Lee

Çeviren : Misten İyüz
Editör : Mertcan Ermiş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Ercan Portakal

1. Baskı: Nisan 2017
ISBN: 978-605-84550-8-5
Yayınevi Sertifika No: 35302

©Geneve Lee

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla Pay Yayınlarına aittir.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381

Pay Kitap

Güven Mah. Cami Sok. No:38/B Güngören/İSTANBUL
Tel: (0212) 507 10 15

Tutku

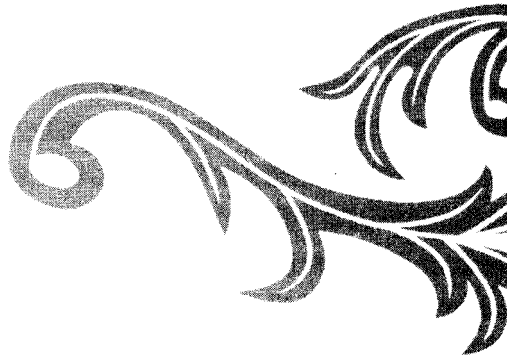

*Yeni Bir Masala İhtiyacı Olan
Tüm Kızlara...*

Geneva Lee

Yeni bir masala ihtiyacı olan tüm kızlara...

1

Elimde şampanya kadehi, donatılmış sigara odasında göz gezdirdiyordum. Başımın üstünde bir dükün portresi asılıydı ya da sivri yakalı herhangi başka önemli bir adamın. Adamın bakışı beni resmen oyar gibiydi, dolandırıcı sıfatıyla foyamı ortaya çıkaracak gibi görünüyordu. Çiçeği burnunda Oxford mezunu olmak, buraya ait olduğum anlamına gelmiyordu, yani Oxford ve Cambridge kulübüne. Diğer öğrencilerin çoğu eski para asaletinden gelmeydiler; gerçi kendi ailem de halk arasında varlıklı sayılırdı fakat onların aksine ne ünlü bir isim ne de bir unvan gösteriyordu. Kadehimi bitirdim ve gizlice içimden, beni bu resmi mezuniyet partisi için ikna eden en iyi arkadaşım Annabelle'yi lanetledim.

"İşte buradasın, Clara!" Annabelle üzerime çullandı, uzun mükemmel bakımlı tırnaklarını koluma geçirdi ve beni doğruca genç erkeklerden oluşan küçük gruba sürükledi. Agresif çıkışı dış görünüşüyle tezatlı. Sarı saçları zarif bir topuz yapılmıştı, simetrik kolye kilidinin sadece birkaç santim üstündeydi. Onda olan her şey mükemmellik saçıyordu, yük-

sek topuklu ayakkabılarından sol yüzük parmağındaki üç karatlık yüzüğe kadar. “Artık ağabeyim John ile tanışmalısın.”

“Ben erkek arkadaş arayışında değilim Belle, bunu biliyorsun. Ben şimdi bir kariyer kadınıyım, unuttun mu yoksa?” Her ne kadar Peters & Clarkwell’deki yeni işime başlamış olmasam da beni meşgul edecek bir erkeğe hayatımda şimdilik yer yoktu. Belle bunu çok iyi biliyordu, buna rağmen ağabeyini tanıtmakta ısrarlıydı. İyi bir eğitim almış olsun ya da olmasın Belle şu inanişâ göre yetiştirilmişti: Evlilik en iyi geleceği sunar.

Belle bana göz kırptı. “Ama yine de biraz eğlenmenin sana zararı olmaz. John zaten aralıksız çalışıyor ve o çok zengin. Hatta barones bile olabilirsin.”

“Para ve güç kriterleri herkes için çekici değildir,” diye karşılık verdim sessizce, etrafımdaki tüm o zenginleri ve güçlüleri rencide etmemek için.

Belle aniden durakladı neredeyse onun üzerinden geçecektim. “Sen bir kez bile olsun zengin, güçlü bir adamla uzun uzun öpüşmüş müydün? Ya da birisiyle yatakta oldun mu hiç?” diye fısıldadı Belle kulağıma.

Kendimden emin olmayarak dudağımı ısırđım ve etrafıma bakındım. Belle, bu zamana kadar hayatımda sadece bir erkeğin olduğunu gayet iyi biliyordu. Daniel, benim eski sevgilim ki o ne zengin ne de güçlüydü ve bu ikisine karşı olan antipatisini hiç gizlemiyordu. Çoğu zaman tüm bu Oxford aristokrasinin arasında kendimi küçük hissederken o sadece tek bir şey hissediyordu: öfke. Ben en azından varlıklı bir aileden geliyordum. İlişkimizin çirkin sonu olan anısı bile buz kesmeme yetiyordu. Geçtiğimiz yıl ilişkimize bir son vermiştim ama onun düşüncesi şimdi bile ürpermeme yetiyordu. Belle’nin gözünden kaçmayan tepkim, onun derin bir iç çekmesine neden oldu.

“Daniel sayılmaz.” İtina ile alınmış kaşlarının arasında ki kusursuz porselen ten, kırışığa dönüştü ve Belle isteksiz bir şekilde başını salladı ama ardından muzipçe sırıttı. “Benim bahsettiğim adamlardan biriyle yatağa girmiş olsaydın, bunu kesinlikle hatırlıyor olurdun.”

“Ağabeyinin bana uygun olacağını düşünüyorsan... İşte bundan şüpheliyim,” dedim ve tek bir kaşımın anlamlı bir şekilde havaya kaldırdım. “Siz birbirinize ne kadar yakınsınız?”

“Ah, saçma.” Belle, bana şakadan bir tokat attı fakat hâlâ sırıtiyordu. “Gözlerimi sadece senin için açık tutuyorum, Clara. Kendine gelme zamanı geldi artık, tabii ne demek istediğimi anlıyorsan.”

Bu şekilde düşüneceğini tahmin etmiştim, şimdiye kadar söylememiş olsa da. Belle ve ben oda arkadaşydık ve o Daniel’le olan kötü zamanı birebir yaşamıştı. Ayrılmamızı onaylamaktan daha da fazlasını yapmıştı ve ondan beri kuluçkaya oturmuş bir tavuk gibi başımda nöbet tutuyordu, beni alıverişe sürüklüyordu ve durmadan yeni insanlarla tanıştırtıyordu. Bir süre sonra birilerini bana ayarlamak için ilk denemelere kalkıştı. Belki de ona minnettar olmalıydım; tam gaz işe koyulmadan önce sınav sonrasına kadar beklediği için.

“Belle, şu an bir adama ihtiyacım yok, gerçekten,” dedim olabildiğince kararlı bir şekilde, içten içe de bana kıyamayacağını düşünerek. Aslında buna rağmen anlamsız olduğunu da biliyordum.

Belle, rahat bir el hareketiyle itirazımı süpürüverdi. “İhtiyaç duymak ve istemek iki çift çizme gibidir bebek. İnsan onları hiçbir zaman karıştırmamalı.”

Ben daha başka bir şey söyleyemeden Belle iri, biraz hantal görünümlü bir adama el etti. John’un Belle’nin ağabeyi

olduğu açıkça belliydi –gerileyen saç başlangıç yerinin de ima ettiği gibi– ve zengin bir aileden geldiği anlaşılıyordu. En asil ve aynı zamanda en sıkıcı marka kıyafetleri, pahalı görünüme rağmen uyumlu bir out-fit oluşturmalarını başarmıştı: Harris-Tweet-Sakko seksenlilerin stili buna ilave bir Rolex ve Berluti ayakkabılar... John, av gezisi ve iş görüşmesi arasında karar verememiş gibi görünüyordu.

Ve bu şekilde bir partiye geliyor.

“Sen şu meşhur Clara olmalısın.” Elimi tuttu ve bir an düşünüyör gibi göründü; elimi öpmeli miydi yoksa tokalaşmalı mıydı? Sonuç gevşek, terli bir el sıkışmasıydı, John çok zengin ve unvan sahibi olabilirdi ama onu pek aktif bulmadım.

“Belle senin hakkında her şeyi anlattı bana. Sosyoloji bölümünü bitirmişsin, değil mi?”

“Doğru.” Elimi çekmeyi çok isterdim fakat bunu en nazik şekilde nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

“Sanırım bir sonraki Rahibe Teresa olmak istiyorsun?” John diğer elini de üstüne koydu, bunu yaparak durumu daha da iyi bir hale getirmiyordu.

“Evet dersem, ne olur?”

Bu şımarık cevap üzerine Belle şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Normalde bu kadar kendimden emin değilimdir özellikle yabancılara karşı... Ama bu değişecekti artık. Şimdi cebimde en prestijli üniversitelerden birinin diploması vardı çok imrenilecek bir iş bulmuştum ve o eski utangaç kız değildim. Bir daha da olamayacaktım.

“Rahibe olmak için fazla güzelsin,” diye belirtti John ve biraz kabardı. “Geçenlerde avukatlık sınavını geçtim.”

“Büyüleyici,” diye cevap verdim dalgın bir şekilde ve gözlerim onu es geçerek salonun içinde aranıyordum. “Beni lüt-

fen bağışlayın, şimdi gördüm de...”

Kalabalığın içinde kayboldum Belle sihirbazlık yaparak şapkanın içinden seferberliği ilan eden papazı çıkarmadan önce. Onun çöpçatanlık girişimlerini istemediğimi daha sonra mutlaka öğretilmeliydim. Belle’nin ailesi, onun mükemmel bir eğitimine rağmen –ki bu eğitimle Belle’ye bütün iş hayatında ki kapılar açık olurdu– çok geçmeden onu evlendirecekler gibi görünüyordu. Görünüşe göre bu arkaik yaklaşım aristokratlarda olağandı ve Belle’nin buna itirazı yok gibi görünüyordu, her şeyden önce Belle’nin nişanlısının sarayda senli benli muhabbeti vardı. Ancak ben, ne kadar iyi niyetli düşünsem de ev kadını olmayı hayal edemiyordum, hele ki Daniel ile olan fiyaskodan sonra. Benim için kariyer kesinlikle daha iyi bir seçimdi, daha güvenli, daha tatmin edici ve daha az kaosu.

Kalabalığın içine daldım ve itip kakarak salonun diğer tarafına ulaşmaya çalıştım, oraya ulaştığımda duvara yaslandım ve düz siyah elbisemin eteğini çekiştirip durdum. Elbiseyi Belle ödünç vermişti tüm itirazlarına rağmen, Belle’ye göre bu elbise fazlasıyla kasvetliydi. Benim gardırobum Jean pantolonlardan, kazaklardan ve bir avuç dolusu güzel, iyi kesimli pantolon takımlarından oluşmaktaydı. Oysaki Belle, çoğu zaman bir film aktristine benziyordu ve aynı zamanda hem ten hem de varlık gösteriyordu. Elbise dolabının geri kalanı da ultra muhafazakâr kostümlerden oluşuyordu, onlar da sanki bizzat ana kraliçeden kalma gibiydiler. Yine de şanslıymışım ki bu elbiseyi bulabilmişim, Belle’nin her ne kadar bu elbiseyi bir cenaze töreni için almış olduğu şüphesini beslesem de...

Egzotik aromalı bir koku burnuma geldi, bu boğucu eski duvarlara kesinlikle uymayan... adı her ne kadar isim olarak

"sigara salonu" diye geçse de sigara içmek yasaktı. Yasak levhalarını her bir köşede görmüştüm fakat görünüşe bakılırsa bir başkası görmemişti. Dumanın ne anlama geldiğini idrak etmem bir saniye sürdü, o da tek başıma olmadığım anlamına geliyordu. Etrafıma baktım ve onu gördüğümde elim adeta kendiliğinden kalbimin üzerine gitti. Dumanın olduğu yerde ateş de olur derler ya. Aman Tanrım, bu deyim burada tam olarak yerine oturmuştu.

Adam verandanın kapısında duruyordu dudaklarının arasında ince bir sigara ve rahatlık ifade eden bir sırıtmayla.

Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ama buna rağmen adamın güçlü çene yapısını ve mavi gözlerini seçebiliyordum. Bu adamın, Belle'nin az önce bahsettiği o zengin ve güçlü erkeklerden biri olduğunu anında anlamıştım. Otoriteden ve erkeklikten oluşan bir aura, adamı çevreliyordu, benim bednim ise bu auraya içgüdüsel olarak tepki verir gibiydi. İstem dışı ona doğru yürüdüm, ayaklarım adeta kendi başlarına bir hayat geliştirmiş gibiydiler. Şimdi onu daha iyi görebildiğimden başka bir özelliği daha dikkatimi çekti; çekiciydi, bu adil olmasa da.

Adamın, melekleri ağlatabilecek duruma getirecek ve tanrılar arasında savaşları alevlendirecek gibi bir yüzü vardı yüz hatları yontulmuş gibiydi ve altınimsı bir bronzluğu vardı ki bu bronzluğu insan sadece egzotik sahillerde edinilebilirdi. Saçları siyahtı ve hafiften dağınıktı. Kısa bir an için ellerimi siyah saçlarına gömmek nasıl olurdu diye düşündüm.

Kendini topla, diye emrettim kendime. Bir hayli zaman geçmiş olabilirdi son kez seks yaptığımdan bu yana ama benim bu denli şiddetle bir yabancıya bu denli şiddetle tepki göstermem oldukça utanç vericiydi adamın kafamın içinde

olan bitenden haberi olmasa da, fakat kibirli, baştan çıkarıcı gülümsemesi, düşüncelerimi okuduğunu belli ediyordu. Ancak adamın gözlerinde bir gülümseme göremiyordum ama alevli bir ateş, beni yakacak gibi görünen bir ateş ve içimin nasıl çekildiğini hissettim. Bu adamdan uzak durmalıyım. Her ne pahasına olursa olsun.

Adamın burada çekinmeden sigara içmesi, kurallara olan saygısını belli ediyordu.

“Sanırım burada sigara içmek yasak!” diye uyarıda bulundum. Kör cahil pozisyonuna düştüğümün gayet iyi farkındaydım fakat bıkmıştım artık bu zenginlerin ve güzellerin sürekli kendi kurallarını koymalarından. Adamın bakışında bir şey vardı, –benim onun için oyuncaktan başka bir şey olmadığı bir ifade– şu an biraz eğlenmenin tam zamanıydı adam için.

“Çok, çok özür dilerim,” bunu söylerken sırtıyordu. İngiliz üst sınıfının kültürlü ses tonunu tanımamak imkansızdı. “Beni, yakışıksız davranma konusunda şikâyet mi edeceksin?” Adam geriye doğru bir attım attı öyle ki pratik olarak verandanın ve yasak bölgenin dışında durmuş oldu.

İçimde belli belirsiz bir duygu, bunu beni yumuşatmak için yapmadığını söylüyordu; bu tip bir adama benzemiyordu. Artık adamın gözlerini görmememe rağmen bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum. İçimde kızgınlık baş gösterdi bununla birlikte genç kız heyecanı karışıyordu. “Ben sadece başının derde girmesini istemiyorum.”

Adam bana doğru döndü, bununla birlikte çarpıcı yüzü yeniden belirginleşti ve yüzüne sinsi bir sırıtma kondurdu. Bu sırıtmanın sonucu ise iki sıra mükemmel dişlerin açığa çıkmasıydı. “Hayır bunu kesinlikle istemiyoruz.”

Utancımдан yanaklarım kızardı. Bu kibirli sırıtmayı onun

dudaklarını öperek yok etmek isterdim fakat bu düşünceyi derhal bastırmak için kendimi zorladım. Şimdi ışıktaki durduğu için tanıdık gibi geldi. Belki de Belle'nin bir yerlerden tanıdığı birisiydi. Üniversiteden kesinlikle değildi, orada muhakkak gözüme çarpardı, bu kesindi. Bu kristal mavisi gözler ve koyu renk saçlar –ki saçlar tiki zarıflığında– ve pop star vahşeti sıralaması arasında kalmış gibi hayatta kaçırmazdım, bundan hariç bir de geniş omuzlarını... Onu hem tanıyordum hem de tanı mıyordum. Bu nasıl olabiliyordu? Gözlerim, terzi elinden çıkmış ceketin altında açık duran yakasına takıldı ve gevşek duran kravatına takıldı. Bu arada da bütün bu kıyafetin altındaki üst bedenini hayal ediyordum. Bunun hayali bile dudağımı ısır mak zorunda bıraktı beni. Ben gerçekten de burada durmuş ve hiç tanımadığım yabancı biriyle fantezi mi kuruyordum? Bu da yetmiyormuş gibi bir de adamın gözlerinin önünde... Belle belki de haklıydı ve benim bir adama ihtiyacım vardı.

Adam kaşının birini yukarıya kaldırdı ve ben utanarak gözlerimi ondan kaçırdım. Elbette onun gibi bir adam kadınların bu tür bakışlarına alıştı. Onun beni tamamıyla konseptten çıkardığını bilmesine gerek yoktu. Diğer taraftan zaten kendisi de biliyordur sakın gülümsemesine silah ruhsatının gerektiğini.

“Hem sigara içmek sağlığa zararlı.”

“Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin, tatlım ,” diye cevap verdi adam ve sigarayı evin duvarında söndürdü, tekrar salona girdi ve sigara izmaritini kendinden emin ve seri bir el hareketiyle çöp kovasına attı, ıskalama konusunda en ufak şüpheye bile meydan vermiyordu. Dünya sırf onun emrinde dönüyor gibiydi.

Bu arada neredeyse onu bir yerden tanıdığımı emindim

ve her kim ise benim üzerimden eğleniyordu. “Biz daha önce sizinle karşılaşmış mıydık?”

“Bunu kesinlikle unutmazdım,” diye cevap verdi adam, bakışlarıyla beni süzerken ve bunu yaparken ürperdiğimi hissettirdi. “Şöhretimin benden önce gittiğini varsayıyorum.”

“İşte, demek ki bir kadın düşkünüsün?” diye sordum. Bu beni çok da şaşırtmazdı.

“Buna benzer bir şey,” diye cevap verdi ve ses tonu anlatmak istediklerinden daha fazlasını ima etti. “Amerikalı bir kadının, züppeyle dolmuş, tozlanmış bu hangarda ne işi olabilir ki?”

Her zamanki dik kafalılığımın tuttuğunun farkındaydım fakat bulunduğu atıf aşağılayıcı gibi anlaşılmıyordu aksine merak belirtisiydi, bu yüzden de kendimi gülümsemeye zorladım.

“Gerçi Birleşik Devletler’de doğdum ama yine de İngiliz vatandaşıyım. Annem Amerikalı ve babamla Berkley’de yüksek öğrenimini yaparken tanışmış.”

Hayat hikâyeni adamın gözüne sokmayı derhal kes, diye emretti içimdeki o pis küçük ses, anlattığım her şeyi eleştiriyordu.

“Ve üstelik Kaliforniyalı bir kız...” diye ilave etti yabancı. “İnsan sahilin yerine yağmurlu Londra’yı nasıl tercih eder, bu benim için gerçekten anlaşılır gibi değil.”

“Sisi seviyorum.” Bu da gerçikti, yine de itirafım için utandım. Benim için sürpriz olan ise onun başını eğmesi oldu, merakı uyanmış gibiydi.

Bir adım yaklaşarak ona elimi uzattım. Belki de adamın düşüncesi adımı öğrenmeden önce kendisi hakkında hiçbir şey anlatmamaktı. “Bu arada adım Clara.”

“Seni tanıdığımı memnun oldum, Clara.” Adam elimi sarı ve hiç duraksamadan dudaklarına götürdü. Hava resmen

gerginlikten titriyordu ve hafiften başımın nasıl döndüğünü, midemin büzüştüğünü hissettim. Elimi geri çekmek istedim. Hayır, geri çekmek zorundaydım.

Belle'nin sözleri tekrar kulaklarımda çınladı. Ama gerçekte beni bırakmasını istemedim, bunun yerine ona sokulmak istedim, tam da düşüncelerimi gerçekleştirmek isterken kordorda çok güzel bir sarışın göründü ve sarışın aniden durdu.

Bu sihri bozmak için elimi adamın elinden çekmem gerekiyordu, ancak tam çekerken adam kolumu tuttu ve bir hışımla beni göğsüne çekti. Adamın dudakları güçlü bir şekilde dudaklarıma kenetlendi, böylesini sadece filmlerden biliyordum. Güçlü kollar belimi sarmaladı ve bir el sahiple-nici bir şekilde başımın arkasını kavradı. Adamın dudakları-nın tadı karanfil ve Bourbon gibiydi, vahşi geceler ve cüretli bağıllık tadına benziyordu. Diliyle dudaklarımin üzerinde gezinirken dudaklarım istem dışı aralandı. Öpüşü güçlüydü –dominant– ve onun kontrolü altına girdiğimi hissettim, bedenimin sarılmamızdan dolayı eriyip gittiğini...

Diliyle dişlerimin üzerinde yavaşça dolaştı, dudaklarımı biraz daha açmam için davet etti, ona erişim vermem için... Dilini ağız boşluğuma kaydırды, dudakları zevkli bir yavaşlıkla benimkileri emdi ve dudaklarımı kavradı. Dizlerimin bağı çözüldü öyle ki yere yığılmaktan korktum fakat adam beni daha da sıkı kendisine çekti ve bu arada eli sırtımdan aşağı doğru kaydı ve popoma inmeden belimde kaldı. Öpücüğüne karşılık verdiğimde parmaklarım onun ipeksi saçlarında gömüldü, beni tutmamış olsaydı çaresizce yığılıp kalma inancındaydım.

Adam beni çok çabuk bıraktı, sadece eli hâlâ sırtımdaydı. Sendeleyerek bir adım geri attım fakat adam beni hemen yaka-

ladı, benim tökezleyerek düşeceğimi önceden anlamış gibiydi. Tabii ki böyle öpüşmeyi bilen bir adam neler olabileceğini de bilirdi. Aslında insan bu adama bir etiket yapıştırmalıydı:

Dikkat! İçerik, ekstra bir heyecana yol açabilir!

Yüzünde bir işaret aradım beni niçin öptüğüne dair. Bu arada bedenim hâlâ onu istiyordu fakat onda yalnızca bir şey gördüm: Vahşi bir tutku... Bu tutku nefesimi kesmeye yetti. Bir şey söyleyene kadar biraz zaman geçti.

“Neden?” diye sordum sitemkâr bir ses tonuyla.

“Benim amacım çok da cömert görünmek değildir.”

Adam elini sırtımdan çekti ve bir adım geriledi. Dokunuşunun sıcak eksikliğini anında hissettim. “Bu kadın benim için korkunç bir hataydı.”

“Eski sevgilinle konuşma mecburiyetinde olmamak için mi beni öptün?”

“Eski sevgili denilemez, yine de çok çok özür dilerim,” diye açıklamada bulundu adam her ne kadar ses tonunda kıvılcım tanesi kadar pişmanlık olmasa da. Bunun yerine gözlerinde soğuk bir ifade yer aldı. Ateşli mavi kristal, sert safire dönüşmüş gibiydi. Bana doğru bir adım attı ancak tereddütlüydü ve yönünü değiştirerek verandaya çıktı.

İçten yıkıldığımı hissettim. Ancak şimdi farkına vardım beni bir kez daha öpmesini ne kadar da çok istediğimi; bir istek ki yüzümde yazılmış olan, bundan hiç şüphe yoktu.

Aramızda yeniden sessizlik hakimdi, bana dokunma teşebbüsünde bulunmadığı halde kalbim hâlâ yerinden çıkmış gibi çarpıyordu.

“Mezuniyetin için tebrikler,” dedi adam.

Aniden değişen konudan dolayı ona şaşkınlıkla baktım ve bu arada da yavaş yavaş, şimdiye –bu ana– geri döndüm.

Onun dokunmasından sonra dünya ve çevresi anlamını yitirmişti ve daha birkaç dakika önce şu duvarın dibinde bana neredeyse sahip olabileceksen bu tipin hakkında hiçbir şey bilmediğimi ancak şimdi anlamıştım. “Sen de mi yeni mezun oldun?”

Elini ağzına götürdü, buna rağmen ben yine de o çok küçük gülümsemenin ışıltısını gördüm. “Ben kendime başka bir kariyer yolu seçtim. Neler oluyor burada?”

Ben kimim? Bana yirmi farklı soru mu sormak istiyorsun? “Bana kim olduğunu söyleyecek misin?” diye sordum hemen.

Adam bana göz kırptı. “Tatlım bunu kendin öğrenmen gerekecek.”

Gözlerimi kıstım. Beni öptüğü için dudaklarım hâlâ yanıyordu. Mademki illa oyun oynamak istiyordu, buyursun bakalım. “Demek ki kariyer yapmak için kendine başka bir yol seçtin? Ama buradasın,” etrafımı işaret ettim, “feodal bir kulüpte. O halde ya iyi giyinmiş bir garsonsun ya da parası olan biri.”

Bekledim fakat adam sadece kafasını salladı, parmağıyla beni tehdit etti. “Bu, evetle veya hayırla cevaplanacak bir soru değildi.”

“Tabii oynamak istemiyorsan...” Omzumun silktim ve gitmeye yeltendim.

“Ben sadece kurallara göre oynamak istiyorum. Tabii soruları benim sormamı istersen o başka.”

Yutkundum. “Tamam o zaman. Ailenin parası var mı?”

“Öyle de denilebilir, evet.” Adam omuzlarını silkti.

“Evet mi, hayır mı?”

“Evet.” Adam öne doğru eğildi ve üzerimden bir saç telini aldı ve parmaklarının arasında sıkı. “Sıra yine ben de mi?”

“Ben henüz yirmi sorunun hepsini sormadım ki,” diye fısıldadım. Adamın dudaklarının yakınlığının açıkça farkındaydım.

“O zaman hepsini birden toz etme,” diye fısıldadı adam usulca ve saçımın telini kulağımın arkasına itti. “İnsan yedeğinde daima bir as tutmalı.”

“Sen benim kim olduğumu şimdiden biliyorsun,” diye itiraz ettim.

“Ama senin hakkında daha bir sürü şeyler vardı öğrenmek istediğim.” Adamın sıcak nefesi boynumdan doğru aşağı indi. “Ve evet demeni sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Peki, ya cevap hayır olursa?”

“Cevap hayır olmayacaktır, inan bana.” Dudakları çenemde gezindi. Adamın siyah kirli sakalı narin tenime dokunduğunda gözlerimi kapattım. Bir adım geriledi. Özlem dolu bir iniltiyi bastırdım ve olabildiğince rahat bir tavırla elbisemi düzelttim.

“Son soru...” dedi adam. “Ve tahmin konusunda ne kadar iyi olduğumu göreceğiz.”

Onun kim olduğunu öğrenmek için son şansımdı ve deminkinden bir adım ilerleyememiştim. Şimdi de heyecanım aklımı bulandırmıştı. Geriye sorabileceğim sadece tek soru kaldı. İşi olurla bıraktım.

“Kimsin sen?” diye sordum tepkisinin nasıl olacağını gayet iyi bilerek.

Adam başını salladı ve sessiz bir şekilde sadece dudaklarını oynatarak “evet veya hayır” dedi. Görünüşe bakılırsa kimliği hakkındaki sırrı açıklama niyetinde değildi ki ben onun eski sevgiliyle karşılaşmasını önlemiş olmama rağmen.

Ben şimdi amaç için pratikte araç olmuştum, bunu düşününce utancımın yerin dibine girmek istedim. Ancak onun

yakınında olduğum sürece düşüncelerimi toparlayamazdım. Yoksa ben sadece öpüşmemizin sihirli olduğunu mu hayal etmiştim? Bunun bir hayal olmadığından oldukça emindim.

Ve beni istemiş olmasından da hiçbir şüphem yoktu. Bunun düşüncesi dahi dudaklarımın kurumasına yetti. Yeniden Belle'nin sözlerini düşünmek zorunda kaldım. Zengin ve güçlü bir adamla öpüşmem gerektiği konusunu ve bedenimde dolaşan karıncalanmayı bastırmak zorundaydım. Kendimi, böyle bir adam tarafından oyuncak yerine konulmama izin vermemeliydim. Buna hiçbir koşulda izin vermemeliydim.

"Gitmem gerekiyor," dedim. Kendimi adamın boynuna atmamak için derhal bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındaydım.

Adamın gözleri beni büsbütün deler gibiydi ancak bu sefer ateşler içinde kalan sadece yanaklarım değildi. "Seni tekrar görmeyi umuyorum, Clara."

Adam, benim gitmemi beklemeden arkasını döndü ve dışarı, verandaya çıktı ve karanlıkta kayboldu. Ancak adam çıktıktan ve bununla birlikte kendi sarhoş edici varlığından beni kurtardıktan sonra, adını dahi bilmediğim bir adamla öpüşmüş olduğum kafama dank etmişti.

Ve bunu her zaman yine yapacağımı...

2

Yeni tanıştığım yabancıнын ve öpüşmemizin düşüncesine öylesine dalmıştım ki Belle, bir kez daha üzerime atladığında onu ancak fark etmiştim. Gülerek bileğimden tutup beni bara doğru sürükledi. Sanırım misafirlerin çoğu Belle'nin gözlerini bir parçacık kıstığının farkında değillerdi ama ben bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum: Başım dertteydi. Öpücük –o inanılmaz öpücük– beni öylesine raydan çıkarmıştı ki hiçbir şekilde tartışma heveslisi değildim.

“Lanet olsun, deminki neydi öyle?” diye sordu Belle ve bir kâse fındığı ses çıkaracak şekilde önüme koydu.

“Aç değilim.” Şu an en son düşüneceğim şey yemekti.

“Şimdiden sarhoş mu oldun? Bunları ağzına tıkmak için beni zorlama.”

“Sarhoş değilim,” diyerek itiraz ettim, aslında tam da öyle hissetmeme rağmen. Adamın dudakları... Onun tadı... Bedeninin baskısı... İçimdeki sıcaklık yükseldi, aslında şu an kendime hava körüklemek isterdim.

“Clara!” Belle, burnumun önünde parmağını şıklattı.

Başımı salladım ve gözlerimi Belle'ye sessiz bir şekilde diktim.

"Şimdi, az önce, ağabeyimle bir şeyler içebilirdiniz demiştim."

"Özür dilerim." Belle'yi ağabeyinin önünde öyle mahcup duruma düşürdüğüm için gerçekten üzgündüm fakat onun çöpçatanlık girişimlerinin istenmediğini başka türlü hiçbir zaman anlayamazdı. Birkaç yıl önce Belle'nin ailesinde oldukça utanç verici bir olaydan sonra Belle, insanların içinde aşağılanmış olmanın ne demek olduğunu biliyordu. İstemeyerek bu şekilde davranmak zorunda kaldım, fakat Belle başka bir dilden anlamıyordu. Buna rağmen biz buradaydık, mezuniyet törenimizdeydik.

"Annemi gördüğümü sanmıştım," diye yalan söyledim. Belle'nin yüz ifadesi yumuşamıştı. Kâsenin içinden bir avuç dolusu fındık aldı ve bana uzattı: "İşte, proteinler... Buna ihtiyacın olacak."

Belle, söylediklerinde haklı olabilirdi, bahanem düpedüz bir yalan olmuş olsa da. Annem bugün burada olmalıydı ve kuşkusuz bir yerlerden çıkagelecekti. Davetiye olmadan Oxford ve Cambridge kulübüne, hiçbir zaman tek bir ayağını dahi atması mümkün değildi ve İngiltere'nin en nüfuslu ailelerinden birkaçı bekleniyordu. Madeline Bishop böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı. Özel bir tören olduğundan, basın istenmemişti ama biraz şansla paparazzilerden biri veya diğeri girişte muhtemelen bekliyordu. Aslında kimse bizim ailemizle pek ilgilenmiyordu. Ta ki on dört yıl önce, annem ve babam servete konana kadar... Kamu annemi merak eder oldu, bu durum benim için her zaman biraz utanç vericiydi. Basınla da hiç işim olmazdı, Belle de bunu çok iyi biliyordu.

"Teşekkürler." Açlıktan öldüğümü ancak fındıkları çiğne-

diğimde fark ettim. İçimi çekerek şöminenin üzerindeki saate baktım. Altı saatten fazladır ağzıma bir lokma koymamıştım.

“Kendi mezuniyet töreninde düşüp bayılmanın sorumlusu olmak istemiyorum,” dedi Belle göz kırparak. Belle bunu bilecek kadar beni çok iyi tanıyordu. Tören ve parti arasındaki stresli zamanda benim bir şeyler yemeyi unuttuğumu... “O tarafa doğru bakma ama Bishop’lar şimdi girdiler.”

“Tanrı kraliçeyi korusun,” diye mırıldandım, derin bir nefes alıp birkaç fındık daha ağzıma attım. İlerleyen zamanda fındıkların üzerine bir de bir Bourbon içilmesi gerekiyordu, bu şimdiden belliydi. Arkamı döndüm ve annemi çok kısa olsa da nefes kesen gece mavisi renginde bir elbise içinde gördüm, elbise annemin etkileyici atletik bedenini ikinci bir ten gibi sarıyordu. Buna rağmen yine de yaşına göre fazlasıyla kız gibi görünüyordu. Annemin benden daha formda görünmesi kesinlikle adil değildi, öte yandan dış görünüşüyle ilgilenmek onun hayattaki temel göreviydi. Annemin elini boynundaki inci kolyesine nasıl ustaca koyduğunu ve bakışlarını süzdürdüğünü gördüm. Britanyalı olarak doğmamış olabilirdi, buna rağmen burada bulunan tüm aristokratlara ayak uyduruyordu. Dik başı, kalkık burnu ve yüzünde lütufkâr bir gülümsemeyle orada duruyordu, sanki bir oda dolusu uşağı kendi varlığıyla onurlandırır gibiydi. Derin bir nefes alarak ona el salladım.

“Kaybolmak için son fırsatım,” diye fısıldadım Belle’ye.

“Ve seni yalnız bırakmak mı? Unut bunu! Yalnız, bana bir şişe şarap borcun var.” Belle elime bir viski tutuşturdu, bu karşılaşmadan zarar almadan çıkmak için, benim neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu.

“Oldu.” Gerçi bir şişe şarap muhtemelen yetmezdi.

“Clara, sevgili kızım!” Annem bir hışımla bana doğru gelmişti, sağ ve sol yanaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu. Onun sevgi ifadeleri bir kelebeğin kırılğan kanatları gibiydi. *Duygular çok kolay kırılıyor*, demişti annem bana bir kere sinde, bu yüzden insanlar duygu konusunda daha tutumlu olmalılar. Çocukluktan itibaren, annemin bu prensibini evliliğinde de uyguladığını fark etmiştim.

Babam elini uzattı, ben de elini tuttuğumda beni kendisine çekti. “Clare-Bear, sen bunu başardın!”

Lakabımın duyulması, yüzümün kızarmasına sebep oldu. Gerçi babam anneme, ham bir yumurtaymış gibi davranıyordu fakat onun düşüncesini, –sevginin kırılğan olduğu mesajı– paylaşmıyordu.

“O artık bir üniversite mezunu!” Annemin gururlu hissetmesinden dolayı göğsü kabardı, bu hali ise etraftaki erkeklerin –ona çok da sağduyulu– hayranlık bakışlarını toplatmadı. “Hatta bir de Oxford mezunu.”

“Kızımın şerefine!” Duygu dolu bir dokunuş ile babamın kadehini nasıl kaldırdığını izledim. Babamın o zamanlarda zar zor mezun olmasına rağmen benim baştan beri üniversiteye gideceğim büyük bir olasılıktı. Annem o kadar şanslı değildi. Özellikle kariyerini berbat eden insanı kutlamak için buraya gelmesi ve bunu bilmek çok tuhaf bir duyguydu.

“Gelecekteki Nobel Barış Ödülü sahibi... İngiltere’nin umudu...” diyerek devam etti babam.

Gözlerimi yuvarladım: “Daha çok gelecekteki Nobel Barış Ödülü alan kişinin ayakçısı...”

“Herkes ufaktan başlar,” dedi babam. “Gandhi de ilk günden itibaren kahramanlıklar yapmadı.”

Bundan hiç şüphem yoktu fakat yakaladığım işi düşününce bile hafiften midem bulanıyordu. Neyse ki işime başlamak için tam iki haftam vardı ve o zamana kadar oyalanmak için de halletmem gereken bir sürü işim vardı. “En azından açlık grevi yapmayacağım,” diye söz verdim.

Annem donakaldı. “Bu çok çirkindi.”

“Özür dilerim. Sadece şakaydı.”

“İçerisi çok havasız.” Annem elini yelpaze gibi kullandı.

Babam şefkatle gülümsedi. “O zaman sana başka bir yer bulalım.”

Bu annemin pasif-agresif standart taktiği idi. Sürekli hareket halinde olmak için. Manzara istediği kadar güzel olsun, yemekte ona eşlik eden erkek ne kadar büyüleyici olursa olsun, parti özel ve birinci sınıf olsa da bir şeyleri kaçırarak diye ödü kopuyordu. Annem, bir sonraki köşede ya daha iyi bir fırsatın ya da daha önemli birisinin onu beklediğinden ve onun tarafından keşfedilmesi gerektiğinden emindi. Bundan dolayı ailem ilk senelerde –annem ve babam kendi internet şirketlerini sattıktan sonra– durmaksızın taşınmışlardı. Ancak altı yıl önce, Los Angeles’den Kensington’a taşındıktan sonra, babam nihayet gücünü kullandı ve bunun bir son bulmasını anlattı. İçinde oturdukları ev, diğer hepsinden en feodal olanıydı. Feodal bir adrese sahipti ve şu ünlü eski pop şarkıcı bayanın evinin karşısındaydı, hani şu ünlü futbolcuyla evli olan. İlk senelerde annem rahat vermişti fakat şimdilerde başka bir yer değişikliği için hazır olduğunu ima ediyordu. Daha doğrusu babam onu kırsal kesime taşıdı. Göz önünde bulundurmak gerekir ki babam şimdiye kadar birlikte taşınmayı sevmediğini, gerçi bu durum annemi bir emlakçı ayarlamaktan da alıkoymuyordu. Birkaç ayda bir an-

nem beni ev görme randevularına sürüklüyordu. Bana bir ev almak istediğini çıtlatmıştı, fakat buna kesinlikle izin vermezdim. Annem ve babam yüksek öğrenimimi finanse etmişlerdi ve bunun karşılığında da annemin isteklerine ve özel hayatım hakkındaki meraklı sorularına katlanmak zorunda kalmıştım. Ama şimdi, hem yetişkin olduğuma hem de maaşlı bir işim olduğuna göre, onların baskısı altında olmak istemiyordum.

“Nerede oturmak istediğini hiç düşündün mü Clara? Şehre geri döneceksin,” diye sordu annem ve koluma girip bununla birlikte benim şu anda kafamın içinde ne döndüğünü, onun hiç yanılmayan hissiyle bunu kanıtlıyordu.

Kesinlikle sizinle birlikte değil, diye düşündüm. Annem Londra’nın bana hâlâ yabancı ve biraz ürkütücü geldiğini çok iyi biliyordu; ne de olsa İngiltere’ye taşındıktan sonra sadece birkaç hafta orada kalmıştık ben üniversiteye başlamadan önce. Buna rağmen hiçbir şekilde onların yanına taşınmak istemiyordum. “Oysaki sana Belle’nin yanına taşınacağımı söylemiştim.”

“Ama Belle yakında evlenecek,” dedi annem, arkasına döndü ve Belle’ye gülümsedi. “Düğün hakkında bana her şeyi anlatmalısınız.”

Belle, gülümsemenin karşılığını verdi ve annem ona sırtını dönerken gözlerini devirdi. Bununla birlikte, annem az önce kendisini düğüne davet ettirmişti. Tabii yapabilseydi nedime olarak yer alma hakkımı reddedecekti.

“Seneye,” diye cevap verdim sakın bir şekilde; hiç değilse sesim kulağa öyle geliyordu, çünkü gerçekte bu durum beni oldukça üzüyordu. Yalnız yaşamak hiç bana göre değildi, bunu Belle de annem de gayet iyi biliyorlardı. Henüz ne yapacağıma emin değildim tabii Belle düğünden sonra

Philip'in yanına taşınacak olursa... Bu konu hakkında daha sonra kafa patlatırdım.

“Korkmayın sakın Bayan Bishop!” dedi Belle parlayan gözlerle. “Erkeklerle dolu uzun bir listem var benim, bu erkekler her şeyi yaparlar Clara’dan bir randevu alabilmeleri için. Hepsi çok umut verici adaylar.”

O anda utancımdan yerin dibine girmek istedim. Çöpçatanlık konusundan nefret ediyordum; benim aşk hayatımı eline alacak birisine ihtiyacım varmış gibi. Bu bana arzulanmayan biriymişim hissi veriyordu, oysa deminki olay bunun böyle olmadığını kanıtlamıştı. “Burada erkekler mi yoksa yatırımlar mı söz konusu?”

“Bu zaten aynı şey,” dedi annem ve yeniden Belle’ye yöneldi. “Kızımla ilgilenmeniz ne kadar güzel bir şey. Bana lütfen Madeline diye hitap edin, ne de olsa bundan sonra daha sık görüşeceğiz.”

Birlikte yenilen öğle yemekleri görüntüleri ve çay saatleri gözlerimin önünde canlandı. Görünüşe bakılırsa annem, benim yakında stresli bir işe başlayacağımı hâlâ anlamamıştı. Annemin kendisi uzun zamandan beri çalışmamıştı –ve görünüşe bakılırsa şimdilerde kariyer yapmanın ne demek olduğunu bilmiyordu– adı çalışmaktı.

“Umarım,” diye cevap verdi Belle. Belle annemi şahane buluyordu fakat ben bile Belle’nin cevabının bir yalan olduğunu anladım. Madeline öyle bir insandı ki ona sadece küçük dozlarla tahammül etmek mümkündü.

Kendimize veranda kapısının yakınlarında bir yer aradık, az önce kaçtığım yerin yakınlarında. Oradan kaçmayı ve onu aramayı çok isterdim fakat o zaman ben de aynı o kaçmaya

çalıştığı, acınacak halde olan kız gibi olmaz mıydım? Muh-temelen. Peki, ya ben ne yapardım, eğer onu başka birisiyle köşede öpüşürken yakalamış olsaydım? Hayır, yeni Clara Bishop'un Playboylara, gereksiz yüklere ya da aşk dramlarına zamanı yoktu.

Buna rağmen öpücük, zihnimden çıkmayı bilmiyordu ve yine ona izin verdim her bir saniyesi ağır çekimde, ta ki neredeyse adamın dudaklarının dokunuşunu hissedene kadar... Ellerimi yumruk yaptım ve yükselen heyecanı savaşıarak alt etmeye çalıştım. Annemin yüksek sesle kıkırdaması, beni gündüz vakti rüyalarımından kopardı. Birisinin birleşik bir fıkra anlatmış olmasını düşünmedim, buna rağmen gülümsedim çok eğlenmişim gibi.

"Baban ve ben düşündük de..." Annem babama baktı fakat babamdaki dondurucu yüz ifadesini görmezden geldi. "Niçin tekrar yanımıza taşınmıyorsun? Belle mutlaka Philip ile yalnız olmak ister ve bizde istemediğin kadar yeterince yerimiz var." Gerçi bu doğrudu buna rağmen bu teklifi hiçbir koşulda kabul etmezdim. "Fakat biz çok dan bir kira sözleşmesi imzaladık bile," diye yalan söyledim.

"Ne? Bana sormadan mı?" Annem kızırgınlığını olay haline getirdi –tıpkı diğer kadınların yeni şapkalarını gösterme şekli gibi– açıkça göstererek. Şimdi olduğu gibi.

Bana baktı sanki onu çok fena bir şekilde ele vermişim gibi. "Üzgünüm. Hemen davranmamız gerekti," diyerek yardıma geldi Belle.

"Fakat taşınmaz mallar konusunda ben bir ekspertizim." Annemin kızırgınlığı daha da arttı. Bununla birlikte dudaklarının etrafındaki çizgiler belirginleşti ve bu çizgilerin kaybol-

ması için oldukça iyi para harcamıştı. Bu iyi bir işaret değildi. “Fakat bu sadece bir kira sözleşmesi,” dedim.

“Yine de. Son zamanlarda ev sahiplerinin gün geçtikçe kiracılarını gözetlediklerini *Sun* gazetesinde okumuştum.”

Annemin ikinci standart taktiği şundan ibaretti: Günlük olayları korku senaryoları gibi göstermek. Ömrümün ilk on sekiz senesinde böyle yaparak beni korkutmayı başarmıştı, bugün –yirmi üç yaşında– bu denemeleri sadece yorucu buluyordum.

“Bize böyle bir şey kesinlikle olmayacak,” dedim.

“Ev sahibemiz güzel, yaşlı bir hanımefendi,” diye açıklamada bulundu Belle.

Belle’ye ikaz edici bir bakış attım. Böyle devam edersek yalanımız acımasızca elimize yüzümüze bulaşacaktı. Anne-me yeteri kadar yalan söyledim –kendi iyiliği için olsa bile – öyle ki büyük bir yalanı abartmak yerine, ona küçük yalanlar söylenmeliydi ki annem bu yalanlara kanmamalıydı hatta daha da kötüsü aklında tutmamalıydı.

“O, ilerideki Doris mi?” Annem babamın kolundan tuttu. Böyle bir organizasyonda, tanıdığı birine rastlamak, annem için Noel zamanı gibiydi. Bu yüzden, birilerinin dikkatini çekmeyi ve böyle bir fırsatı kaçırmazdı. “Hadi o tarafa gidelim ve ona selam verelim.”

Babam çok da istekli değildi, başını salladı ve dikkatli bir şekilde annemin koluna girdi.

Gözden kaybolur kaybolmaz, Belle’ye hafiften bir tane patlattım. “Ne bir evimiz var ne de güzel, yaşlı bir ev sahibemiz.”

“Doğruyu söylemek gerekirse,” diye cevap verdi Belle teatral bir yavaşlıkla, “tam olarak buna sahibiz.”

Kaşımı kaldırdım. “Ne?”

“Büyük teyzem Jane’nin, Londra’nın doğusunda bir evi var.” Belle’nin beni hâlâ şaşırtabileceğini düşünmemiştim, ama görünüşe bakılırsa yanılmışım. “Senin büyük teyzen? Londra’nın doğusunda?”

“Sen bir bekle.” Belle kokteylinden bir yudum içti ve omuzlarını silkti; sanki yaşlı bir akrabaya sahip olmak, dünyadaki en doğal şey gibi, o yaşlı akrabanın da Londra’nın en gözde bölgesinde ikamet etmesi de. “Onu seveceksin.”

“Bilmiyorum,” dedim şüphelenerek. “Üstelik evi de daha hiç görmedim.”

“Bana güven. Yarın için Jane teyzeyle bir randevumuz var. Hem yeniden annelere taşınmayı hayal edebiliyor musun?” Belle boğuluyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Hem evet hem hayır.”

“Evet mi?” diye tekrarladı Belle şaşkın bir halde.

“Tek başıma yaşamayı sevmediğimi biliyorsun.” Buna rağmen annemlerin evine yeniden yerleşme düşüncesi hiç de sevindirici değildi. Üniversitede kendimin efendisi olmuştum ve birkaç kötü kararlar dışında —çoğu da Daniel ile alakalı— öğretimin ikinci senesinden itibaren cesurca savaşıyordum.

Arkadaşlarımla çoğu yakında Londra’ya taşınacaklardı. Buna rağmen, Belle benim en iyi arkadaşım ve bir evi paylaşmayı düşündüğüm tek kişiydi. İlk senemde kendimi özgür ve bağımsız hissetmişim; bir his ki Daniel bunu acımasızca yok etmişti. Belki de bir yılın içerisinde yalnız yaşayabilmeyi hayal edebilecek kadar iyileşmişimdir.

“Biliyorum ve bu sorun değil.” Belle başını omzuma koydu. “Fakat bunun anlamı şu ki benim bir şeyleri yoluna koymam gerekiyor. Eğer seni annelere geri göndermek zorunda kalırsam bu korkunç olurdu.”

“Kim bilir, bir sene sonrası nasıl olur? dedim.

Belle omzumu sıktı. “Bu doğru olan bir tutum.”

“Bana çöpçatanlık yapabileceğin anlamına geldiğine inanıyorsun sen, doğru mu?”

“Sadece bir buluşma,” diye yalvardı Belle. “Abimle.”

“Abinin benim tipim olduğuna inanmıyorum.” Belle’nin duygularını rencide etmek istemedim, sonuçta ağabeyinin bir pısrık olması onun suçu değildi.

“Onunla ölesiye canının sıkılacağını biliyorum,” diye düşündü Belle, “Ama ben de sana iyi bakılmasını istiyorum.”

“Ben kendime bakabilirim.”

Belle, bundan ciddi anlamda kuşkuluyor gibi görünüyordu ve ben Belle’ye bana inanması için geçen sene bir sebep sunmamıştım.

Fakat yine de beni düşünmesine rağmen, abisiyle bir buluşma için beni ikna edemezdi, avukatlık yetkisi var veya yok... Neyse ki benimle daha fazla uğraşmadan nişanlısı göründü. “İşte, Philip de geldi.” Belle ayağa fırladı ve elbisesini düzeltti bana soru sorarcasına bakmadan önce.

“Süper görünüyorsun her zamanki gibi.” Ve bu gerçektir. Bir önceki akşam çok içmiş olsa da veya çok koşturmuş olsa da hiç fark etmiyordu, Belle her zaman soyulmuş bir yumurta gibi görünüyordu. “Pip’e selamlarımı ilet.”

Belle bana dilini çıkardı ve nişanlısına doğru yürüdü. Philip’i biraz fazla ciddi buluyordum ve bunun bir manası olmalıydı. Philip, takma adı Pip’den nefret ediyordu, bu da onu daha çok sevmeme sebepti. Philip’i sevmediğimden değil; o iyi birisiydi –uzun boylu, sarışın, kibar– onun bir unvana ve tonla paraya sahip olması da onun için bir dezavantaj değildi. Philip’te tam

olarak, Belle'nin bir erkekten bekledikleri mevcuttu: Finansal ve genetik güvence...

Belle'yi suçlayamazdım. İkimiz de geçmişte kendimizi oldukça yalnız hissetmiştik, bu yüzden onun güvenilir bir liman isteği anlaşılabilirdi. Belle'den tek istediğim, saygı göstermesiydi ki benim güvenilir limanımı hiçbir zaman ne abisi gibi bir erkekte ne de onun diğer eski arkadaşlarından birinde bulurdum, hoş o arkadaşlarına da şüphesiz önümüzdeki haftalarda "*tesadüfen*" rastlayacaktım.

Philip, Belle'nin elini tutup kendisine doğru çektiğini gördüğümde yüzünün nasıl aydınlandığını izledim ve iç çektim. Onlar kusursuz görünüyorlardı masaldaki gibi. Belki de ikisinin hakkında yanılıyordum. Belki de Philip rahat, keyifli bir çözümden fazlasıydı.

Bazı yerler vardır ki insan kendisini anında evdeymiş gibi hisseder, bu yerler bir ömür boyu sadece birilerinin girmesini beklemiş gibiler. Bu yerler benim için çoğu zaman kütüphaneler ve kafeler; تنها bir plajda sessiz bir köşe veya gölge veren bir ağacın altı... Annemin ve babamın evlerinde kendimi hiçbir zaman gerçekten evimdeymiş gibi hissetmemiştim, böyle hissetmek için evler fazlaca soğuktu ve büyüktü. İnsan, bir müzede yaşıyormuş gibi hissediyordu ve sunum tabağında oturmaktan haz duymuyordum. Fakat Belle'nin büyük teyzesinin evine ayak bastığım anda, burada rahat hissedeceğimi anladım.

Hatta bundan da fazlası: Bu ev bana güven duygu vercekti.

“Ne diyorsun?” diye sordu Belle ve nişan yüzüğünü bir o tarafa bir bu tarafa çevirip durdu.

İçimden çok ufak bir ses istemeye istemeye Belle’nin teyzesinin evine taşınma konusuna karşı geldiğim için haksız olduğumu söylüyordu. Arkamı döndüm ve yüzümde aptal bir sırtmanın yayıldığını hissettim.

“Ne zaman taşınabiliriz?”

Üzerinde düzgün bir tunik ve uçuşan bir şalla Jane teyze cama doğru süzüldü ve camı hızla açtı. “Ah, böyle daha iyi. Havasız odaları çekemiyorum!” Jane teyze iç çekerek hafif esintinin önünde durdu. “Ev boş duruyor ve bu bir evin ruhu için iyi değil. Anahtarlar hemen şurada olacaktı. Tabii isterseniz, onları hemen vereyim.”

Hiç tereddüt etmeden anahtarları aldım.

Sınav haftaları süresince kendime her gün sınavlardan sonra acilen yapmam gerekenlerle yazılı bir liste hazırlamıştım. Yeni bir ev arayışı da maddelerden bir tanesiydi, bu maddede bana uykusuz geceler geçirmeme sebep olmuştu. Ve şimdi birdenbire her şey kendiliğinden rayına oturuyor gibiydi.

Kirası uygundu –Belle düğünden sonra evden ayrılrsa bile– Jane teyze bize iyi bir aile indirimi yaptı, öyle ki vakıf fonuma dokunmama bile gerek kalmayacaktı.

“Evin içinde biraz taze rüzgârın olması şahane olacak,” diyerek devam etti Jane teyze. “Son kiracı müzisyendi, görünüşe göre biraz sağırdı sanırım.”

“Jane teyze müzisyenleri çok seviyor,” diye açıklama yaptı Belle.

“Müzisyenlerin çoğu mükemmel aşıklardır,” diye tasdik ledi Jane teyze, yüzündeki ifade ise tuvalet tıkağında ne

yapmamız gerektiğini konuşur gibiydi. "Lütfen bana sizin daha önce bir müzisyenle yattığınızı söyleyin."

Kıkırdamamak için zor tuttum kendimi ve başımı salladım. Jane teyzenin yüzü, bunun çok büyük bir kayıp olduğu ifadesini taşıyordu. Jane teyze, umut dolu Belle'ye yöneldi, o da hayır cevabını verdi. Jane teyze üzülerək başını salladı. "Ve sen şimdi evleneceksin de. Neyse buna rağmen bir ilişkin olur. Müzisyenler bu iş için de oldukça uygun olurlar."

Görünüyordu ki o taze rüzgârın daha çok Jane teyzenin kendisinin olduğunu düşündüm odaları gezerken onu takip ettiğimde ve gelecekteki yeni evimin özelliklerini anlattığında. Jane teyze hiçbir şekilde paralı eski bir aileden geldiğini hissettirmiyordu ama durum öyle olmalıydı eğer ev ona aitse. Kır saçları Punk-Pixie modeliydi, bu model ise zarif kişiliğini ve ince yüz hatlarını mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Aristokratik bir şey vardı onda, bu belliydi. Buna rağmen aynı zamanda hem yerleşik hem de egzotik görünüyordu, kendini beğenmiş o tiplerden çok farklı benim üniversite zamanında karşılaştığım. Jane teyzeyi hemen sevdim.

Ev kusursuzdu. Kısa bir süre önce yeni bir mutfakla ve jakuzi ile donatılmıştı, meşe parkeler sistre edilmiş ve yenden cilalanmıştı. Duvarlar serbest döşenmiş tuğlalardan oluşuyordu ve hâlâ cilası bozulmamış ve pahalı cam ve kapı çerçevelerinden... Sadece eksik olan şömineydi gerçi önümüzdeki yaz aylarını göz önünde bulundurarak şöminenin eksikliğini hissetmeyecektim. Mobilyaları aldıktan sonra yapılması gerekenler listemdeki birçok maddeleri işaretleyebilirdim ve biraz şansım varsa da ilk iş gününden önce, şehri keşfetmek için birkaç günüm kalırdı.

“Hangi odayı tercih edersin?” diye sordu Belle odaları son kez turlarken.

“Fark etmez.”

“Yalancı.” Belle koluma girdi ve iki odadan daha küçük olan odaya –ancak küçük olmasına rağmen daha rahat olan– odaya çekti beni. “Bunu istediğini çok iyi biliyorum.” Duraksadım ve alt dudacağımı çiğneyip durdum. Güzel panorama penceresiyle tam da benim her zaman istediğim gibi bir odaydı ama belki Belle bu odayı kendisi isterdi.

“Oda gerçekten güzel,” dedim usulca.

“O zaman bu odayı sen alıyorsun. Diğer odanın tuvalete geçişi var bu nedenle sabahları senden önce sıra hep bende olacak.”

“Ne kadar da haince.” Güldüm ama Belle’nin kurnazlığına değil çünkü Belle’nin sabahları benden önce yataktan çıkması neredeyse imkânsız bir şeydi. Belle’nin gelecek on iki ay süresince asıl ödevi en ince detayına kadar düğününü planlamaktı.

Tabii esnek zamanlama garantisi olan bir iş var ise bu da olurdu.

“Jane teyzeye teşekkür etmem gerekiyor,” dedi Belle ve beni yalnız bıraktı.

Yatağımı ve kitap rafını nereye koyacağımı çok dan biliyordum; belki de bir okuma koltuğu ya da hiç değilse küçük bir bank koyardım üç kat aşağı caddeye bakan bu devasa pencerenin altına. Şanslı bir tesadüf sayesinde ve yoğun çalışmayla geçen son öğretim yılından sonra, her şey iyiye doğru gidiyordu. Fakat içimin çok derinlerinde bunun ne zaman değişeceğini soruyordum kendime. Yeni odamın penceresinden bakarken, gri bulutlarla dolu gökyüzüne baktım, bir fırtına yaklaşıyordu.

3

Boğuk sokak gürültüsü rüyalarımın içine karıştı fakat uyanmayı reddetmiştim. Hafiften sakalı çıkmış yakışıklı bir erkek gördüm rüyamda, yüzü yarı karanlıkta gizliydi. Havada karanfil kokusu vardı. Adam öne eğilerek çene çizgim boyunca dudaklarını gezdirirken parmakları köprücük kemiğimden bluzumun en üst düğmesine kadar okşayarak indi. Yüksek sesle çalınan bir korna adamın geri çekilmesine sebep oldu, oysa ben uyanmamak için daha da zorladım kendimi. Bu arada birkaç metre bizi ayırdı. Adam omuzlarını silkti, bu arada da sabah güneşi kapalı gözlerimin arasından girerken ve rüyamın son fragmanlarını kovarken ben tüm gücümle bu fragmanlara hâlâ tutunuyordum.

Aromalı kahve kokusu ise beni tamamen rüya dünyasından kopardı. Beile içeriye girdiğinde gözlerimi açmak için kendimi zorladım. “Hadi, ayaklan artık, o zaman ona sahip olursun,” dedi Belle.

“Saat kaç?” diye sordum yavaş yavaş kendime gelirken.

“Eşyaları yerleştirmek için tam zamanı,” diye cevapladı Belle ve kupayı elime verdi. “Yoksa bugünden tez yetişkini oynamak zorunda mısın?”

“İlk iş günüm cuma günü, bıraksaydın da uyumaya devam etseydim.” Kahvemi yudumladım ve kaderime yenik düştüm demek ki bugün uyumak haramdı.

“Bir şeyleri açmaya başlamış mıydın?” Belle, üzerileri yazılı kolilere bir göz attı.

Yatağıma vurdum. Kuş tüyü yorganımı ve neredeyse bir yarım düzine yastıkları, krem rengi nevresimlere geçirmiştim ve dört direkli yatağıma sermiştim. Oxford ve Londra arası birkaç kez gidip geldikten bir hafta sonra, çeşitli kanepelerin üstünde deliksiz bir uyku, yapılacaklar listesinin en başında yer almıştı. Bu yüzden de zaten bütün koliler hâlâ açılmamıştı ve duvarlar yeni boyanmış çelik mavi renkten hariç bomboştı. Görünüşe bakılırsa Belle dolabını yerleştirmişti çünkü sabahın erken saati olmasına rağmen, dar siyah bir kot pantolon ve dökümlü bir gömlek giymişti, gömlek Belle’nin dar üst bedeninde uçuşuyordu. Belle, sarı saçlarıyla ve bronz teniyle tıpkı bir modele benziyordu.

Dışarıdan resmen bir korna konçertosu duyulmaktaydı. Belle ayağa fırladı, dışarıya baktı; alnını ve kaşlarını çattı. “Lanet olası, neler oluyor öyle aşağıda?” diye sordum.

“Bir avuç dolusu meraklılar... Gazeteciye benziyorlar,” diye cevap verdi Belle aşağılayıcı bir el işareti yaparak. “Belki de bir kaza vardır.”

Yatağımdan inleyerek çıktım ve kahvemi kolilerden birinin üstüne koydum. Gazetecilerin bir trajediye hücum etmeleri tiksindiriciydi, sanki insanlar akşam haberlerinde ezilmiş araba hurdalarına can atıyorlardı. Hatta Prenses Sarah’dan son-

ra alınan tedbirler dahi onları kanlı haber başlıklarını temin etmekten alıkoymuyordu. Nasıl olursa olsun umurlarında değildi. Bunu düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Gazetecilerin kimi ya da neyi hedef aldıkları konusunda, ufacak bir fikrim dahi yoktu ama ilerleyen günlerde bunu mutlaka ve iğrençlik derecesinde ayrıntılı bir şekilde her bir gazete bayisinde görecektik.

“Aşağıda olan biteni göremiyorum.” Belle, canı sıkkın bir şekilde burun kıvırdı çünkü kargaşaya olan bir açıklama bulamadı.

“Uyumayı unutabilirim artık.” Kolilere tek tek baktım ta ki içi kıyafetle dolu olanı bulana kadar.

“Duşa giriyorum ve ardından başlayabiliriz.”

Belle başını sallayarak kapıya yöneldi. “Ben de o zamana kadar aşağı inip bir bakayım.”

Başımı salladım ve sitem dolu bir bakış için kendimi zorladım.

“Ya acil bir durum ise ne olacak? Ya da bir katil serbestçe ortalıkta dolanıyorsa?” dedi Belle. “Bu bölgede oldukça yeniyiz, bu yüzden dikkatli olmalıyız.”

“Sence de önce dedikoduyu öğrenmesek mi?”

Belle sırtmasını gizlemek için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. “Yok olduğumu anlamayacaksın bile.”

Suyun yeterince ısınması neredeyse beş dakika sürdü fakat sonrasında, duşun altında omuzlarımin nasıl gevşediğini hissettim. Gözlerimi kapattım ve rüyamı düşünmeye başladım ve geçen haftaki gizemli adamla olan karşılaşmamızı. Yine mideme kramplar girdiğini hissettim. Rüyamı sonuna kadar görmeyi dilerdim ya da onu yeniden görmeyi. *Bu çok daha iyi olurdu*, diye düşündüm ve sabunlanmaya başladım.

Aslında oldukça masum bir dilek... Kendimi bu şekilde ikna etmeye çalıştım; sonuç olarak sadece ismini öğrenmek istemiştım ve beni niçin öptüğünü. Eski sevgilisiyle konuşmak için ama dürüst olmam gerekirse tekrarını arzuladım. Ellerim ıslak karnımın üzerinden aşağı doğru kaymış bacaklarımın arasındaki tıklamanın yönüne.

“Kes şunu, Clara!” diye bağırdım ve sabun köpüğünden arınmak için akan suyun altına durdum. Bu kadar çaresiz olamazdım. Duşun altında o yabancıyı düşünürken kendimi tatmin edecek kadar. Suyu kapatıp duştan çıktım. Kestane kahvesi sık saçımı havluyla kuruladıktan ve rahat bir kot pantolonu giydikten sonra, Belle’nin mutfakta patırtı yaptığını duydum.

“Eh neler olduğunu ve bütün kirli detayları öğrendin mi?” diye sordum Belle’ye içeri girerken ve bir sonraki kahvenin beklediği masaya oturdum. Belle kireç gibi beyazdı ve tezgâhın üzerinde bir gazete yığınının parmağıyla itti.

“Bana bir şey anlatmayı unutmuş olabilir misin, Clara?” Belle’ye şaşkın şaşkın baktım. Belle ve ben sadece birbirimizi sevdiğimiz için mükemmel oda arkadaşı değildik aynı zamanda birimizden biri diğerini ispiyonlamadığı için de. Buna zaten gerek yoktu. Belle prensip olarak kartları açık oynardı ve benim hayatım onun hayatından çok daha sıkıcı raylar üzerinde ilerlediği için Belle benim hakkımda her şeyi bildiği gibi ben de onun hakkında her şeyi bilirdim.

“Ne oluyor, Belle?” diye sordum Belle’ye ve mideme kramp girdiğini hissettim. “Birazdan miden bulanacak gibi görünüyorsun.”

Belle, sinirli bir kahkaha attı, kahkaha kıkır kıkır gülmeye dönüştü. “Bu ... Sadece... O kadar saçma ki...”

Gazetelerden birini kapmak istedim fakat Belle gazeteyi çekiverdi.

“Belki önce oturmak istersin,” dedi gülümseyerek.

Buz kestiren bir korku sardı beni. Herhangi bir suç işlemedim, bu yüzden Belle’nin telaşı benimle ilgili olmama-lıydı. Ama durum tam da böyleydi. Bunu biliyordum. Belle gerilmekten, birazdan patlayacak gibiydi.

“Anlat hadi.” Sabırsızlığım her saniye büyüyordu.

Belle bana iki öpüşen şahsa ait görüntüleri olan dedikodu sayfalarından birini uzattı. Bu yüzden mi böyle davrandı? Kaşımı kaldırdım, bunun üzerine Belle ikinci bir gazete daha uzattı. Bu fotoğraf daha belirgindi, buna rağmen jeton düşünene kadar birkaç saniye geçti. Lambriyi fark ettim ve arkasındaki verandayı da. Ve sonra o iki şahsı hatırladım— kendimi ve Oxford ve Cambridge kulübünün mezuniyet partisindeki esrarengiz yabancıyı. Hafızam anında geri döndü.

Adamın ipeksi saçları...

Dudaklarındaki karanfil ve Bourban tadı.

Düşünürken tüylerim diken diken oldu ve onun dokunmasına özlem duydu. Bu öpücük inanılmaz olabilirdi fakat dedikodu magazin baş sayfasına düşmemizi hiçbir şekilde açıklamıyordu.

“Bunu anlamıyorum,” dedim ardından gözüm manşete ilişti. “Dışarıdaki muhabirler?”

Belle başını salladı.

Onu nasıl tanıyamadım? Görünüşe göre geçen son aylarda başka bir evrende yaşadım. Kafamın arkasındaki o küçük *Budala, naif, masum* ses şaklatarak ayıpladı. Sonra beni uykudan kopartan şey aklıma geldi. Korkarak Belle’nin kolunu tuttum.

“Ben mi?” Dilim damağım kurudu.

“O kahrolası Prensle öpüşen kişi, o sensin,” Belle bu sözleri kıskançlık ve hayranlık karışımı bir sesle haykırıverdi.

“Ama onun olduğunu bilmiyordum,” dedim kısık bir sesle. Bununla birlikte sır açığa çıkmıştı ve ben bunu anladığımda nabzım da uçmaya başladı. Şimdi onun kim olduğunu biliyordum ama aynı anda kavrayışımın bedelinin ne olduğu, kafama dank etti. Bu artık bir sır değildi ve ben daha fazla bilgisizliğimin arkasında saklanamayacaktım. Onun kim olduğunu bilmemek? Bu oldukça zayıf bir bahaneydi, bu bahane gazetecileri beni rahatsız etmemeleri için kesinlikle caydırıcı olmayacaktı. Ve ben şimdi kimi öptüğümü bildiğim için bir ikincisi olmayacağı da kesindi. Bütün bunların ne anlama geldiğini idrak ederek sertçe yutkundum.

“Sen, nasıl olur da onun kim olduğunu anlamazsın?” diye sordu Belle.

Bu soru hakkında bir an düşündüm; benim mantık ve kritik konusunda olağanüstü iç sesimi görmezden gelmeyi denedim, çünkü o iç ses bana adam akıllı verip veriyordu. Benim yaşımdaki kızların çoğu gibi ben de İngiliz Kraliyet ailesinin, bilhassa yaşça birbirlerine yakın olan iki prens hakkında sürekli rapor alarak büyümüştüm. Hatta prensler, Birleşik Devletler’deki gençlere hitap eden dergilerin bile ön sayfalarını süslemişlerdi fakat birkaç senedir neredeyse tamamen kamuoyundan kaybolmuşlardı; yani en azından Alexander, onun hakkında İngiltere’ye taşındığımdan beri neredeyse hiçbir şey duymamıştım. Sonrasında üniversiteye başladım, o zamanda veliaht prensine aptalca hayranlık duymak gibi bir şey, yapılacaklar listemin başlarında yer almamıştı.

“Bana bir yerden tanıdık gibi geldi,” diye itiraf ettim. “Ama

onu Oxford'tan tanıdığımı düşündüm. Onun son fotoğrafını görelî seneler oldu. Onun olduğundan emin misin sen?"

"Yoksa sen ayın arkasında mı yaşadın?"

"Eğitimimle ilgilendim ve kendime bir iş buldum," diye cevap verdim ve mutfakta huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Münzevi yaşamak Belle için tamamen yabancıydı. Belle her yerde ve daima odak nokta olmaktan zevk alıyordu ve etrafında insanların olmasından da. Buna karşı ben aylardır bir sinema salonunu içeriden bile görmemiştim. "Prens Irak'tan döndü," diye açıklamada bulundu Belle parmağıyla Prensın yüz hatlarını çiziyordu. "Prene herhangi bir madalya verildi ve eğleniyor, bunu da büyük şehir Londra'da her kadını düz yatırarak kutluyor."

Belle'nin sözleri inanılmaz derecede acı veriyordu. Sadece günlerdir rüyasını gördüğüm tipin benim için kesinlikle ulaşılmaz olduğundan değil aynı zamanda sonu olmayan bir kızı sırasının bir sonra ki temsilcisi olarak alçalttığından.

"Ben şimdi gurur mu duymalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim, Prensın fetihlerin kuyruğunda sıraya girebildiğim için?" Gazeteyi çöp kovasına attım. "Zaten böyle bir şey niye gazetede var ki?"

"Çünkü basın senin diğerlerinden farklı olduğunu düşünüyor."

Öfkeden köpürdüm ve nefret içinde başımı salladım.

"Ben onunla yatağa girmedim. Bu beni özel mi yapıyor?" Hayır demiş olmazdım ve günlerdir aklımdan çıkmadığını, -bunu bile bile- gizliyordum. Onu hâlâ düşünmekte olmak tamamıyla aptallıktı. Onu daha ilk gördüğümde anlamıştım onunla sorun yaşayacağımı, peki onu yeniden görmek iste-yişim, bunu nasıl düşünürdüm?

“Konu bu değil.” Belle, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kilde burun kıvırdı, onun neden kızgın olduğunu bir türlü kavrayamadım, sonuç olarak bu dedikodu magazinlerin baş sayfalarında benim yüzüm parlıyordu.

“Konu şartlar. Prensın, kulüplerde çekilmiş bir sürü kızlarla fotoğrafları var.”

Kaşımı kaldırdım. “Bunu zaten söyledin.”

“İnsanlar onu sürekli sadece halka açık yerlerde gördüler. Onu şimdiye kadar öpüşürken veya başka bir şey yaparken hiç kimse yakalamadı,” diye devam etti Belle benim sözlerimi duymazlıktan gelerek.

Hayal kırıklığı içinde içimi çektim: “Fakat az önce Londra’nın yarısını düz yatırdığını söyledin.”

“En azından, öyle duymuştum.”

“Okudun,” diye düzelttim Belle’yi.

“Şu adama sadece bir bak!” Belle elime bir gazete tutuşturdu. “Ve sonra bana bu adam için diz çökmeyeceğini söyle.”

Cep telefonundan çekilmiş olan fotoğraf bulanık olmasına rağmen adam kesinlikle çok çarpıcı görünüyordu. Hafızam bana, çekimde belli olmayan detayları sunuyordu. Çenesini ayırt edici çizgiyi, ağzını, koyu siyah rengi saçlarını. Bu adam için üstü çivi dolu bir tahtaya diz çökardım.

“Bu tip, kendisini sevgili Tanrı sanıyor,” dedim ve bedenimin tepkisini görmezden gelmeye çalıştım ki bedenim de Belle’nin söylediklerine gönülden katılıyordu. “Fotoğrafta onun beni öylesine yakalayıp öpmüş olduğu görünmüyor.”

Belle öne doğru tezgâhın üstüne kapandı ve yüzünü kollarına gömdü. “Nasıl... inanılmaz... sıcak!”

“Bir tek sen böyle bir şeyi sıcak bulursun,” dedim Belle’ye, düşüncelerimi okuyamadığı için de çok memnundum.

“Ve bir tek sen Prens Alexander’ı öpersin ve bunu bilmezsin,” diye gülerek karşılık verdi Belle. Görünüşe bakılırsa Belle bu arada kıskançlığını atlatmıştı. Bu olay sadece benim tarafımdan yapılmış ufak bir hataydı fakat Belle beni soru bombardımana tutması için bu durumu kendisine fırsat bildi, sorular mermi yağmuru gibi üzerime döküldü, öyle ki onu zorlukla takip edebildim, üstelik bu olayın ortaya çıkmasından sonra kafam zaten vızıldıyordu.

Sadece tek bir soru bilincime ulaştı: “Adam iyi öpüşebiliyor mu?”

“Evet,” diye cevap verdim anında ve adamın güçlü kollarını düşündüm beni saran kolları.

“Kontrol tamamıyla onun elindeydi, bunu tabi şimdi anlıyorum.”

“Daha fazla...” diye bağırdı Belle zevk verici bir coşku ile. “Sen gerçekten iğrençsin,” diye cevap verdim ancak kendimin de renk verdiğimin farkındaydım. Bu arada öpücük benim küçük sırrım değildi artık fakat çok çok daha fazlası... Şaşırtıcı, eşsiz ve korkutucu ve lanet olası sıcaktı fakat Belle’nin yardımına ihtiyacım vardı duygularımın karşılıklılığın dan kurtulmam için.

“O, beni öperken tek bir düşüncem vardı: Bundan daha fazlası. Onu üzerimde hissetmek istedim,” diyerek itirafta bulundum.

“Aman Tanrım!” diye inledi Belle. “Peki, onu tekrar görecek misin?”

Bunu hayal ederken bedenimi sıcak bir ürperti sardı. “Sanmam. Sonuçta beni sadece eski sevgiliyle konuşmak zorunda kalmamak için öptü.”

Belle sırtarak baş sayfaya baktı. “Yani, bana sorarsan adam sanki zevk almış gibi görünüyor. Senin zevk aldığını biliyorum zaten.”

Belle’ye dilimi çıkardım ve ayağa fırladım. Belle tek bir şeyi düşündüğü sürece, bana kesinlikle yardımcı olamazdı. Neyse ki Belle beni daha fazla sıkıştırmadı, bunun yerine o da ayağı kalktı ve kolilerin birinden mutfak eşyası çıkararak dolaba yerleştirmeye başladı.

“Ceptelefonun çalışıyor!” diye seslendi Belle koridordan üzeri yanlış yazılmış koliyi odasına taşıırken.

Ekranın üzerindeki ismi görünce donakaldım ve heyecanım anında uzaklaştı ve yerini idrak aldı, öyle ki olayın kokusunu sadece gazeteciler almamıştı. En geç yarın benim tanıdıklarımın çoğunun haberi olurdu. Karnımın içindeki kelebekler, kızgın eşek arısı sürüsüne dönüşmüştü. İlginin odak noktası olmaktan nefret ediyordum.

Bana hiç iyi gelmiyordu. Adeta sağlıksızdı. Şimdi herkes beni telefonla ya da mesajla bombardımana mı tutacattı? Kararlı bir şekilde ceptelefonumu titreşime ayarladım.

Belle kafasını uzattı. “Kimdi?”

“Annem,” diye inledim.

“Aman Tanrım, annen muhtemelen düğünü planlamaya başlamıştır.”

“Doğru. Onu geri aramalıyım ve ona her şeyi anlatmalıyım.” Ama kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum. Hayal kırıklığı içinde başımı duvara vurdum.

“Her ne olaksa olacak ama kafatasını bu yüzden kırmamalısın. Kızların çoğu Alexander ile bir kez öpüşmek için cinayet işlerler.”

Durdum. Bu doğrudu ama ben diğerleri gibi miydim? En azından Alexander böyle düşünmüş olmalıydı. Sadece bir kız daha, kullanılabilecek ve sonrasında sadece atılacak. Onun gibi bir adam için akla en yakın olanı da buydu, eski sevgilisine ayrılacağını bildirmek için bir başkasıyla öpüşmesi yani. Ben de şimdi bunun sonuçlarıyla boğuşmak zorundaydım. Geçen bütün bir hafta, benim dünyamı esaslı olarak altını üstüne getirmişti, düşüncelerimi meşgul etmişti, özlemlerimi uyandırmıştı ve şimdi...?

Ya o lanet olası gazeteciler, peki onlar beni nasıl bulmuşlardı? Ve niçin özellikle benim peşimdeler? Görünüşe bakılırsa Alexander'ın yedeğinde sürekli başka kadınlar vardı.

"Hâlâ anlamadığım ne biliyor musun? Bu tiplerin benim kim olduğumu nasıl öğrenmiş oldukları," dedim.

"Garanti ediyorum istihbaratın parmağı vardır bunda," diye cevap verdi Belle. "Birisi seni mutlaka tanımış olmalı. Muhtemelen aynı zamanda bu fotoğrafı çeken kişi de o."

"Tabii bu kişi şahsen tanıdığım birisi ise hiçbir zaman onun kim olduğunu öğrenmemem için dua etsin."

Ceptelefonumu bir kenara bıraktım ve kolilerden birini kaptım. Annem dahil tüm diğer insanlar, kendimi toparlayana kadar bekleyebilirlerdi.

"İş başına mı?" diye sordu Belle.

Başımı salladım. Bu belki çakışan duygularımı yerine getirmek için yardımcı olurdu tabii yeni hayatımı düzene koyarsam.

Belle beni kısa bir süreliğine sardı. "Bu da geçecektir." Minnettarlığımı ifade eden bir gülümse vardı yüzümde. Bu tam olarak doğru cümleydi.

Eşyalarımızı yerleştirmek, tam olarak mükemmel bir oylanmaya dönüştü. Belle ile saatler sonra kitaplığı neyle süsleyeceğimizi tartışırken –ben kitaplığı sadece kitaplarla doldurmamız için keçi gibi ısrar ederken– kuşatma altında olduğumuzu neredeyse unutmuştuk. Ama ne yazık ki açılmış bir şarap şişesinden hariç buzdolabının bomboş olduğunu fark ettik.

“Köşedeki büfeden bir şeyler alacağım,” dedi Belle ve cüzdanını aldı.

“Bunu kendine yapma,” dedim Belle’ye. “Bir şeyler sipariş ederdik.”

“O zamana kadar ölürüm.” Belle elini midesine bastırdı fakat ben onun daha fazla beklemek istemeyişinin gerçek nedenini gözlerinden anladım.

“Bir gün nasıl revaç alabileceğin konusunda bir şeyler düşüneneğim. Ve bu gerçekten iğrenç ve utanç verici bir şey olacak, buna garanti verebilirim.”

“Yüzümü Daily Star’da görmekten daha utanç verici bir şey olamaz,” diye tersine çevirdim.

“Yine de...” Belle göz kırparak yola koyuldu.

Belle henüz kaybolmamıştı ki merakım üstünlük kazandı. Belle’nin laptopu mutfak masasının üzerindeydi, laptopu önüme çektim ve Alexander’ın ismini yazdım. Anında düzinelerce ünlü sayfaları ve online-dedikodu magazinler önüme çıktı. Evet, hiçbir şüphe yoktu: Mezuniyet partisindeki inanılmaz seksi tip, kesinlikle Prens Alexander idi ve Belle tamamiyle haklıydı. Prens Albert sayısız, çok güzel kadınlarla fotoğraf çekilmişti. Her bir fotoğrafta; uzun bacaklı, sarışın, iri göğüslü, kıvılcı saçlı biri ve hatta ikizler bile vardı yanında duran. Kadınlarla sadece geziye çıktığından da şüpheliydim. Kızgın bir şekilde –duygularıma yenik düşmeme

izin verdiğim için— laptopu çarpıverdim, kafamı çevirdim ve gözlerim doğrudan hâlâ masanın üzerinde dizili olan dedi-kodu dergilerine takıldı. Dergileri tam buruşturmak ve çöp kovaşına terfi ettirmek isterken zil çaldı.

“Belle muhakkak yine anahtarları unuttu,” diye mırıldandım ve megafona bastım.

“Bayan Bishop?” Resmi bir erkek sesi hoparlörden duyuldu. “Yorum yok,” dedim aceleyle. Gazetecilerin ilgilerinin kaybolması acaba ne kadar zaman alırdı? Bir hafta? İki? Cidden o kadar uzun bir zaman, evimin önünde barikat kurarlar mıydı?

“Ben basından değilim,” dedi adam. “Sizi almaya geldim.”

“Beni almaya mı?” Otomatik olarak annem aklıma geldi, annem muhtemelen ona dönmediğim için, sinirinden köpürmüş olmalıydı. Ceptelefonuma baktım. On tane cevapsız arama...

“Cambridge Prensi Alexander sizinle konuşmak ister.”

Ağzım açık kaldı ve evin içinde yalnız olduğum için de memnundum. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Yani hâlâ fark etmediyseniz kapının önünde bir sürü gazeteci var ve onlar beni canlı canlı parçalara bölmek için bekliyorlar.”

“Ben Prens Alexander’ın korumasıyım. Majesteleri sizi güvenli bir şekilde ve zarar gelmeden ona götürmemi istedi,” diye açıklama yaptı adam. “Sizi temin ederim ki hiç kimse sizin binayı terk ettiğinizi anlamayacak.”

“Bana bir saniye izin verin lütfen!” dedim adama. Hareketli bir şekilde bir o yana bir bu yana yürüdüm ve adamla gitmemem gerektiği konusunda makul bir sebep düşünmeye çalıştım, çok da zor değildi bu: Bir düzine gazeteci tarafından kuşatılmıştım, karnım açtı, öpücüğü ile geleceğimi mahfeden

Prens bana ismini söyleme zahmetine bile girmemişti.

Fakat dudakları... Dudaklarımdaki anı düşününce... Belimi saran ellerini... Dizlerimin bağı anında çözüldü. Neredeyse elim kendi kendine bir kalem tuttu ve bir parça kâğıdın üzerine Belle'ye kısa bir not yazdı. Aslında adamla birlikte gitmemek için hiçbir sebep yoktu, dedim kendi kendime. Sonuç olarak bütün bu dramdan sonra adamakıllı bir özür hak ediyordum. Hatta dakikalar sonrasında, Alexander'ın korumasını aşağıda asansörün önünde gördüğümde bile hâlâ yaptığım şeyi savunan yığınla argümanlar aklıma geliyordu. Sadece, acaba şu an bir hata yapıyor muyum sorusunu sormadım kendime. Bunun yerine kendime, bunun bir hata olmadığını söyledim.

4

Görünüşe bakılırsa Norris; az konuşan, heyecansız bir tipe benziyordu, sakinliğini hiçbir şey kolay kolay bozamazdı.

Norris, aynen söz verdiği gibi beni binadan ve gazeteciler sürüsünün arasından geçirerek kaçırmayı başardı ki gazeteciler hâlâ hazırda pusuya yatmışlar ve kraliyet evinin en son skandalını bekliyorlardı. Yani beni.

Norris orta boyluydu, yapısı güçlüydü ve üzerinde düzgün fakat çok pahalı olmayan bir takım vardı. Saçları ağarmıştı ve arkaya doğru taranmıştı öyle ki hafiften kepçe kulakları ortaya çıkmıştı.

Korkutucu olarak nitelendiremezdim onu. Böyle dikkati üzerine çekmeyen hali, belki de mesleği gereği idi. Yine de özel koruma adı altında sert bir adam hayal etmiştim. Öte yandan dikkat çekmeyen görünüşü belki de şu an için çok yararlıydı, ne de olsa kendisini ve beni sorunsuz bir şekilde paparazzileri atlatarak onların arasından sorunsuz bir şekilde geçirmişti.

Fakat asla beklemediğim şey ise, Alexander'ı halka açık bir yerde görmektir. Norris özel bir buluşmadan bahsetmişti

fakat tüm şaşkınlığıma rağmen Londra'nın gözde kulüplerinden olan Brimstone kulübünün yan sokağına saptı ve oranın arka kapısında durdu.

"Tam da böyle bir yerde Alexander ile görünmek istemezdim. Prens Alexander demek istedim," diye geveledim ve içimden kendimi lanetledim, çünkü sinirden yine dilimi tutamamıştım. "Yoksa ona majesteleri diye mi hitap etmeliyim?"

Norris'in gözleri dikkatlice etraflı inceledi arka kapıya doğru bana eşlik ederken. "Gerilmenize gerek yok. Majesteleri de sadece bir insan," diye cevap verdi Norris acıyan bir bakışla.

Belki de ona inanacaktım tabii majesteleri dememiş olsaydı.

Kapıda, el çantamı dahi almadığımı fark ettim. Sadece anahtarlarımı ve ceptelefonumu almıştım. Yani ne kimliğimi ispat edebiliyordum ne de Londra'nın en sıcak gece kulübünde, İngiliz veliahtı ile başlangıç buluşması için kot pantolonu ve tişörtüm uygundu. Belle buna güzel bir talihsizlik derdi.

İçimdeki Amerikalının aklına birkaç hassas anlatımlar geliyordu. Arka kapıdaki kaslı adam bana bakmaya bile tenezzül etmedi, sadece Norris'e kısacık başını salladı ve bize kapıyı açtık tuttu. Buna rağmen yanından geçerken belli belirsiz ağzını yamultması gözümünden kaçmamıştı. Kesinlikle saçma görüldüğümün bir kanıtı daha. Dik kafalılıkla tişörtümü çektişirdim, omuzlarımı dikleştirerek güven ifadesine zorladım kendimi. Sadece bunun dışı vurmasını ümit edebiliyordum. Çünkü içten içe kendime güven konusu bana uzak geliyordu. En azından duş almıştım ve ayrıca at kuyruğu saçım da makul olarak kabul edilir görünmüyordu.

Basların çıkardığı boğuk gümlleme sesleri duvarları titretiliyordu. Burada bile kulübün arka kısmında, döşemesindeki detaylara büyük önem vermişlerdi. Siyah-gümüş rengindeki

duvar kâğıdı ile kaplanmış duvarların içine spotlar yerleştirilmişti, bu ışıklar her şeyi koyu kırmızı renge bürüyordu, bu da gümüş renkteki liflere yansıyor. Bunların tümü, duvarlar müziğin ritmiyle atıyormuş gibi bir görünüm uyandırıyor. Dekorasyon, kulübün ismine onur katıyordu.

Fire and Brimstone: Ateş ve Araf. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve sinirim yerini gerginliğe bıraktı. Bu gerginliği kendime dahi açıklayamıyordum. Norris, tuvalet kapısının önündeki kuyruğun yanından geçerek önümden yürüdü. “Hey, dostum!” diye seslendi bir adam.

“Arka tarafta da tuvaletler var mı?”

Norris adamı görmezden geldi. Adama özür dileyen bir bakışla gülümsedim ancak karşılığında suratsız ve şaşkın bakışlar elde ettim.

Bu kız kim ve neden bu kadar önemli? Bu sorular yüzlerinde yazılıydı. kendime sorduğum aynı sorular.

Koridorun sonunda iki tane daha bar fedaisi duruyordu ve merdiven çıkışını bloke ediyorlardı fakat biz yaklaştığımızda, tek bir söz bile söylemeden kenara çekildiler. Merdiven bir galeriye doğru yol gösteriyordu. Normalde burası hafif giyinmiş Go-go kızların* dans ettiği yerdi ama bu akşam hiç kimse yoktu burada. Terleyen parti halkı müziğin ritmiyle dalgalanıyordu DJ’in bir köşede çaldığı dance ve elektro arasında çılgın bir karışımla. Burada da her şey kırmızı ışığa bürünmüştü ve duvarları vahşi ateş motifleri süslüyordu. Kulüplere çok fazla gitmiyordum. Bunun için yeterince rahat değildim fakat şimdi aşağıda ki kaotik telaşın bir parçası olmayı istedim. Bu, Alexander’ın karşısında durmaktansa açıkça daha kolay görünüyordu.

“Bayan Bishop.” Norris aynalı bir camın önünde durdu ve

* Gece kulüplerinde yarı çıplak dans eden kızlar. (e.n.)

bir reverans yaptı, ardından kenara çekildi ve bir kapı açıldı. İçeriye girdim ve anında kendimi yanlış yerde hissettim.

Odanın içinde bir bar vardı fakat ardında kimse görünmüyordu. Bir deri kanep ve bir koltuk arasında yaprak şeklinde altın renkte dolgusu olan alçak bir sehpa...

Duvarlar kırmızı kadifeyle kaplanmıştı, elimi istem dışı kaldırdım ve yumuşak dokuyu okşadım. Fakat sonra gözlerim tavan yüksekliğindeki camlardan birinin önünde, sırtı bana dönük olan kişiye takıldı. Arkamdan kapının kapanmasıyla birlikte adam döndü. Adamın bakışları kıyafetimin üzerinde dolaşırken yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı ve ben yutkunmak zorunda kaldım. Çenemi kaldırdım ve ona doğru yürüdüm. Bunu yaparken de mümkün olduğunca serinkanlı ve kendinden emin görünmek umuduyla... Fakat ona yaklaştıkça bacaklarım bir o kadar da güçsüz hissetti.

Alexander'ın üzerine kusursuz oturan bir pantolon vardı ve barut gri rengine bir gömlek... Aydınlatmanın kasvetli ışığında bile mavi gözlerindeki yaramaz ışıltıyı fark edebiliyordum. Sakalının karanlık gölgesi çenesini kaplıyordu ve istem dışı kendime şu soruyu sordum: O kısa kıllar acaba benimde nasıl hissedilirdi? Düşüncesi bile bedenimin atmasına yeterli olmuştu ve neredeyse sendeleyecektim.

Alexander kollarını uzattı ama ben kendimi tam zamanında topladım.

Kendini maymuna çevirmeyi bırak!, diye düşündüm –çok geç– tabii hangi kıyafetle geldiğim dikkate alınırsa.

Öğlen onun hakkındaki maceraları yeterince okumuştum, yani ciddi anlamda tehlikede olduğumu bilecek kadar ve sonunda onunla birlikte o kanepenin üstünde olacak kadar. Ve dürüst olmalıydım ki bunu bir şekilde umut ediyordum. Fakat

aklım. Neyse ki üstünlük hâlâ onun elindeydi ve bana bunun oldukça kötü bir fikir olabileceğini söylüyordu.

“Her şey yolunda,” dedim ve geri çekildim bana ikinci kez yardıma gelmek istediğinde. “Ben şimdi reverans mı yapmalıyım ya da ona benzer bir şey?”

“Hayır, lütfen!” diye cevap verdi Alexander gizlenmedik bir neşeyle.

“Sizi hiçbir şekilde incitmek istemiyorum, ekselansları.”

“Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordu Alexander benim iğnelememi görmezden gelerek. Alexander’ın derin kadifemsi sesi bu basit soruyu adeta bir söz verme gibi yansıtıyordu ve zihnim hararetle kibar bir şekil arıyordu hayır demek için.

“Seve seve,” dedim bunun yerine. *Ah, cehenneme!*

“Senin uyuşturucun hangisi, Clara?”

Sen, diye düşündüm. Tamam, belki de düşünülüyordu daha da zordu her şeyi onurlu bir şekilde atlatmak. “Üniversiteyi henüz yeni bitirdim ve çok da seçici değilim.”

“Ucuz şaraba mı alışıksın?” diye sordu Alexander ve gülümsedi. “Ne yazık ki Brimstone’a gelen insanlar daha çok...”

“Uzmanlıkları değerli kumaşlar mı?”

“Kesinlikle.”

“O zaman ne verirsiniz onu içerim.”

Alexander’ın mavi gözlerinde bir ışık belirdi ve derin bir nefes aldı. Sırtımdan aşağı bir şeylerin indiğini hissettim.

Havadaki çıtırtılar duyuluyor gibiydi bana baktığında. Birkaç saniye sonra Alexander bakışlarını benden ayırdı ve bara doğru yöneldi.

Bu fırsatı değerlendirerek cama yürüdüm Alexander’dan kaynaklanan tehlikeli akımdan kaçmak için ve aşağıda sal-

lanan kitlelere baktım. Odanın içi sessizdi fakat gözlerimi yumduğumda baslardan çıkan bumm-bumm-bumm sesini duyabiliyordum. Aşağıdaki parti halkı, konserve içinde ki sardalyeler gibi sıkışmışken burada, yukarıda oturmak ve bir şeyler içmek düşüncesi hoşuma gitmişti.

“Onlar bizi görebiliyorlar mı?” diye sordum Alexander’a bana küçük kristal bir bardak uzatırken.

Alexander başını salladı: “Polis karakolundaki sorgulama odasındaki camlardan biri gibi. Dışarıdan bakıldığında ayna gibi görünüyor.”

Büyük bir yudum aldım. Buradaydım, dünyanın en ateşli adamlarından biriyle, *People Magazine* geçenlerde bu şekil etiketlemişti Alexander’ı, bunu bugün internette okumuştum. Ve bunu sadece onaylayabiliyordum.

“Buraya sıkça geliyorsunuz,” diyerek devam ettim. Böyle olmalıydı değil mi ki burada özel odalara sahipti.

“Bana cehennem olmam sıkça önerilmişti,” diye cevap verdi. “Ve ben bu öneriyi kabul etmiştim.”

“Ah!” İrademin dışında gülmek zorunda kaldım. “Brimstone, ne kadar da uygun.”

“Benim doğal yaşam odam.”

“Sanmam,” diye cevap verdim ve sadece hayret ediyordum kendime bu sözleri ne kadar da rahat diyebildiğim için. Onun yanında hem rahatlamıştım hem de sinirliydim; bunu nasıl başarıyordu?

“Senden özür dilemem gerekiyor,” dedi Alexander ve bunu söylerken o kadar yakınlaştı ki bana, omzuma değdi. Bedenlerimiz birbirine değmiyordu, iki kat elbise olmasına rağmen yıldırım gibi çakmıştı.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedim. “Ekselansla-

rı!” diye ilave ettim mahcup bir halde.

Alexander güldü. “Alexander ve sen, lütfen. Norris, bana iki düzine gazetecinin kapının önünde kamp kurduğunu söyledi.”

“Alexander.” İsmi, dilimin üzerinden kaydırıldı. Tuhaf bir histi ileride bir gün İngiltere Kralı olacak adama ismiyle hitap etmek.

“Ah, gerçekte benim ne kadar sıkıcı biri olduğumu anlamış olduklarında, zaten çekileceklerdir.”

“Fakat o zamana kadar da sana dünyayı zindan edecekler.” Ses tonu alçaktı aynı zamanda da nefret dolu. Bu bir sır değildi, bunun için çok sebepleri vardı. Medya onu iyice paramparça etmişti, kendisinin de karışmış olduğu kazada ondan küçük olan kız kardeşi öldüğünde.

“Bu yüzden mi Irak’a gittin?” diye sordum ama anında bunu sormamış olmayı diledim.

“Aha, demek yeniden oyunumuza döndük? Korkarım, ben kendim sana birkaç soruyu saklaman için tavsiyede bulunmuştum,” diye cevap verdi Alexander.

Alexander’ın soru-cevap-oyununu ima etmesi hoşuma gitmişti ama ses tonunda zerre kadar alay olmaması bana cevap vermek istemediğini açıklıyordu.

“Evet,” dedi nihayet soğuk bir şekilde. “Evet, doğru.”

“Özür dilerim, bu elbette beni ilgilendirmez. Sadece...” Aslında benim ne düşündüğümün önemli olmadığını anladığımda, duraksadım. Nasıl oluyordu da çenemi tutamıyordum? Çok basit: Çünkü beni sinirlendiriyordu. Hatta daha fazlası... Vücudumdaki bütün sinirler titreşim halindeydi ve beni uyarır gibiydi. Benim ciddi anlamda tehlike sularda yüzdüğümü, aleve yanlışlıkla dokunmadan önce sıcaklığın yalamasını hissediyor gibiydim. Sorun ise şundan ibaretti;

Varlığımın her zerresine kadar bunu arzuluyordum ve tam ortasına dalmak istiyordum...

“Sadece?” diye tekrar etti Alexander ve beni, şüphe ve merak karışımı bir ifadeyle inceledi.

“Oraya gitmemeni dilerdim,” diye fısıldadım. Nedenini bilmiyordum. Bugünden daha öncesinde kaçıışıyla ve yıllarca yokluğu konusunda bir kez olsun boşa zaman hiç harcamamıştım. Sadece bildiğim şeydu: Söylediğim her kelimenin doğru olduğu...

Alexander, bir cevap vermek yerine dikkatini yeniden parti halkına verdi ve bardağını bitirdi.

“Anlıyorum ama bunları düşünmen güzel,” diyerek devam ettim, derin bir nefes aldım ve bardağımı bıraktım. Tamam. Alexander özür dilemişti ve ben ona bunun o kadar da kötü olmadığını doğrulamıştım. Böylece söylenmesi gereken her şey söylenmişti.

“Clara.”

Durdum ve devam etmesini bekledim. Aynı anda ismimi tekrar söylemesini istediğimi fark ettim. İsmimi fısıldamasını. Emretmesini. Bağırarak söylemesini.

“Evet,” diyerek yutkundum.

“İstemeyerek itiraf etsem de –ve ben bunu gerçekten hiç sevmem– bu kez bu akbabalar bana gerçek bir iyilik yapmış oldular. Partide senin adını öğrenmeye çalıştım fakat hiç kimsenin bana yardımı olmadı.”

Büyük bir sürpriz değildi. Gerçi ben kendi ihtisas dalımda en iyilerinden biri idim ama sadece yükseköğrenimin içine gömüldüğüm için. Arkadaş çevrem derli topluydu ve Belle’nin aksine, unvanı ve parası olmayan insanlarla sınırlıydı. Fakat görünüşe bakılırsa birisi beni tanımişti ve ismimi basına vermişti. Bu

her kimse bana kesinlikle iyilik yapmak istemeyen birisiydi. Muhtemelen Alexander'dan ismimi gizleyen bayın veya bayanın nedeni de buydu.

"Seni sık sık düşündüm," diye devam etti Alexander.

Alexander'a oldukça şaşkın bir şekilde baktım.

"Geçen hafta sonundan beri mi?" diye patlayıverdi içimden. Onun ağzından bunun üzerinden sadece birkaç gün değil de yarım asır geçmiş gibi geliyordu. Diğer yandan... Ben de ilk olarak sabah duşun altında onu düşünmemiş miydim? Ve bütün bir öğlen vakti boyunca bunu yapmamak için geçirmemiş miydim?

"Buna inanmak çok mu zor?" Alexander yaklaştı, bu arada ben mihlanmış gibi oracıkta kala kaldım oysa onun kollarının arasında dibe batmak isterdim.

Alexander etrafımdan dolandı. Alexander'ın etkileyen bakışı altında kendimi bir av gibi hissettim. O, beni ya koruyacaktı ya da parçalara ayıracaktı. Ağzının çevresindeki o sessiz gülümsemesi, tahminime göre Alexander'ın şimdiye dek ikisi için de karar vermediğini gösteriyordu. Alexander sonunda arkamda durdu ve öne doğru eğildi; öyle ki ağzı hemen kulağımın üzerindeydi. "Senin için neyin iyi olacağını bilseydin, kaçarak giderdin."

Ağzım kurudu, iç çamaşırlarım ıslandı.

"Tehlikede miyim?"

"Ben etrafımdaki insanlara çoğu zaman zarar veriyorum." Alexander'ın nefesi ateş gibi boynumu okşadı.

Alexander'a ait internette görmüş olduğum fotoğrafları düşündüm. Döndüğünden beri, sayıları belli olmayan kadınlarla olan fotoğraflarını. Kadınlardan birini Alexander'ın yanında iki kez görmüş olduğumu hatırlayamadım. Onları

sadece yatağa atması için mi kandırmıştı sonra ertesi gün buz gibi ignore etmesi için mi? Sözlerindeki bir şey, benim dikkatle dinlememe sebep oldu.

“Bana zarar verecek misin?” Sözlerim sorudan çok bir provokasyon gibi geliyordu kulağa.

“Magazin sayfalarını okudun,” dedi Alexander. “Gazetede yazılı olan her şeye inanma, Clara. Ben hiçbir zaman bir kadınla, istemediği bir şey yapmadım. Yalvarmadığı bir şey..”

Hızla döndüm, emin değildim, onun küstahlığına mı yoksa kendime mi sinirlenmişim; çünkü bu durum beni tahrik ediyordu.

Fakat sorular dudaklarımda yavaş yavaş ölüyorlardı. Alexander’ın varlığından dolayı bayılma hissine karşı, fazlasıyla direniyordum.

Onun sadece güce sahip olması değil aynı zamanda da bir melek gibi yüze sahip olması zaten haksızlıktı.

Ondan gözümü kaçırmadan derin bir nefes çektim.

“Hoşuna mı gidiyor? Kadınlar sana yalvardıklarında?”

Alexander kaba, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı, kahkaha sesiyle mideme kramp girdi. “Kadınları, bana daha çok yalvaracak duruma getirmek hoşuma gidiyor. Onları inletecek ve bağirtacak duruma getirmek, hoşuma gidiyor. Adımı çılgılık atarak söylemeleri hoşuma gidiyor. Seni yalvartacak duruma getirmek çok hoşuma giderdi.”

“Ben yalvaracak bir tip değilim,” dedim, ki yavaş sözlerimin benim azalan kararlılığımı yansıttığını bilmeme rağmen.

“Fakat bu içinde var,” dedi Alexander. “Bunu gözlerinde görüyorum. Hükmedilmesine ve sahiplenilmeye, bunlara arzu var. Seni becerdiğimde zevk alacaksın.”

Evet, lütfen.

Alexander, parmağı ile önce köprücük kemiğimi, ardından boynumu yumuşak ve aynı zamanda kararlı okşarken bütün bedenimin gerildiğini hissettim. İpler onun elindeydi ve beni kendisine çekerken ben de içgüdüsel olarak ona yaslandım. Alexander'ın ereksiyonunu karnımda hissettim.

Bedenim anında reaksiyon gösterdi. Her türlü rasyonel düşünce kafamda kaybolmuştu. Ben, bir sonraki adımı atmasını beklerken aklımda yüzlerce senaryo gözümün önüne geldi – masanın üzerinde... Kanepenin üzerinde. Cama sıkıştırılmış. Bana her yerde sahip olabilirdi. Nerde isterse...

Bir an için sallanarak orada durdum ani ruh hali atılımından hiçe sayılmış gibi.

“Evet, gitmeliyim.”

Alexander gibi bir adam –beni şaşırtan ve beni hayret ettiren, beni heyecanlandıran ve içime korku salan– benim için iyi değildi. Alexander bana iyi gelmeyecekti, bunu göz önünde bulundurmam gerekirdi onu bir o kadar ateşli bulmamam rağmen. Ben bunların hepsini çok dan anlamıştım, buna rağmen niye hâlâ buradaydım?

Alexander arkasını döndü, mavi gözlerine bakmamı reddetti, oysa o gözlerin ardında sırlar gizlenmişti. “Sana zarar verir miyim diye bilmek istedin, Clara. Bunun aksini iddia ederek yapmam dersem, yalan olurdu. Üzerindeki kıyafetleri parçalamak istiyorum ve seni bu duvara sıkıştırmak istiyorum ta ki seni yalvartana kadar. Ve en nihayet sana onu verdiğimde, hiç durmamam için bana yalvaracaksın.”

Alexander yeniden yaklaştı ve onun bedenindeki sıcaklığı hissettim, bu sıcaklık kanımı kaynama durumuna getirdi. Damarlarımda ilerleyen bir ateş, tüm hislerimi kapladı, ta ki

kafamda sadece tek bir kelime kalana kadar: Alexander.

Alexander, eliyle saçını sıvazladı ve başını salladı. "Ama bunu yaparsam bu seni yok eder."

"Biz burada bir masalın içinde değiliz," diyerek tısladım ona, aynı zamanda ses tonumdaki hafif çırpınmayı fark etmemesi umuduyla. "Ayrıca çaresiz bir bakire de değilim."

Alexander'ın eli bir hışımla kolumu kavradı. Kaba bir şekilde beni kendisine çekti. "Bütün bir gün sadece dudaklarını düşündüm. Senin önümde nasıl diz çöktüğünü hayal ettim ve o güzel ufak ağzının aletimi içine almasını, bana nasıl temin ettiğini. Ama seni şimdi almış olsam daha fazlasını isterdim. Bir kez yeterli olmazdı. Ve benim gibi bir adam hiçbir zaman fazlasına sahip olamaz."

"Aristokrasiye ait olmadığım için mi?" diye sordum ve böyle modası geçmiş bir şeyi düşünmekle bile kendimi tamamen saçma buldum. Buradaki durumun bir oyun olmadığını farkındaydım. Alexander, neredeyse en az benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Alexander gibi bir adam arzuladığı her şeye sahip olabilirdi, peki beni niye bir kenara itiyordu?

"Tahminim, senin Amerikalı oluşun onları daha çok kızdırırdı ama bu kimin umurunda?" Alexander'ın yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi ve soldu. Geriye sadece gözlerindeki o karanlık ifade kaldı. "Benim yakınımda güzel bir şey var olamaz. Ne dediğimi anlıyor musun? Seni yok edecekler ve tabii onlar yapmazlarsa da bunu ben yaparım."

Onunla baş edemeyeceğim konusunda— bunu kendi kendine var sayması— beni tarif edilemez bir şekilde sinirlendirdi.

Alexander görünüşe bakılırsa sadece fetihleri konusunda kibirli değildi aynı zamanda bütün kadınlara yukarıdan bakıyordu.

"Belki de ben kendime iyi bakabileceğim." Kendimi onun

elinden kurtarmaya çalıştım fakat o, beni bırakması için hiçbir harekette bulunmadı.

“Belki. Ama bu riski göze almak istemiyorum. Bunun sorumluluğunu üstlenemem.”

Alexander henüz kolumu bıraktı. Onun gözlerine baktım ve gözlerindeki isteği fark ettim. Benden kaçmamı istiyordu; benden tam olarak bunu yapmamı tahmin ediyordu. Bunun yerine Alexander’ın gömleğinden yakaladım ve onu aşağı yanıma çektim. Dudaklarımız temas ettiğinde sessiz bir gümbürdeme Alexander’ın bedeninde dolaştı. Bu sesindeki ve dokunuşundaki hayvani şiddet ürpermeme neden oldu. Elleri bedenimde dolandı ve popomun üzerinde kaldı.

Öpüşmemiz derinleşirken ve dudaklarımı fethederken beni kaldırdı. Alexander dudaklarıyla yavaşça dilimi içine aldı ve emmeye başladı, ben de bu arada bacaklarımı beline sardım. Bedenim çaresizce, kendisini kavrayan ve gitgide büyüyen heyecandan kurtulmayı arzu ediyordu. Kendimi onun ereksiyonuna bastırdım, doğru noktayı bulmaya çalıştım ve ritmik bir şekilde hareket etmeye başladım. Zihnimin bir yerinde akıl sesleniyordu benim buna son vermem için. Şoke olmuştu ve dehşetle uyarıyordu. *Çeneni kapat*, diye emrettim ona.

Alexander, atkuyruğumdan tutarak başımı arkaya doğru çekti, böylece öpüşmemizden mecburen çözülmek zorunda kaldım.

“Bu senin son şansın,” diye fısıldadı. Gözleri yeniden beni delip geçer gibi görünüyordu. Donup kalmıştım, onun kontrolüne tamamen teslim olmuşum.

O anda, Alexander’a vermeyeceğim tek şeyin kontrol olduğunu anladım. Hiçbir zaman...

“Hayır,” diye fısıldadım.

Bakışında hayal kırıklığı vardı ama beni yavaşça yere bıraktı. Titreyen dizlerle bir adım geri attım.

“Sen akıllı bir kızsın,” dedi Alexander ve bir şey ararcasına bakışlarını yüzümde gezdirdi alnıma bir öpücük kondurmadan önce. “Norris seni eve bırakacak ve ben gazetecilerin kapının önünden kaybolmaları için elimden geleni yapacağım.”

Az evvel aramızda yanan ateş sönmüştü ve Alexander’ın ses tonu soğuk ve ciddiye.

Öpüşmemizin hâlâ devam etmesini dilerdim.

“Teşekkür ederim.” Dilim bu cümleyi oldukça zor söyledi çünkü sonrasında neyin geleceğini biliyordum... bütün kararlılığıma karşı duymak istemediğim sözler...

“Elveda, Clara Bishop.” Alexander’ın bakışları üzerimdeydi ve dilinin üstüne bir şeylerin daha var olduğunu hissettim.

Derin nefes alarak kapıya doğru yürüdüm, bu kapı beni kulübün emin olan yerine götürecekti. “Elveda.”

Ama odayı terk ederken umut edilen hafifleme yerine başka bir şey hissettim. Bir his ki onu bir türlü bir yere yerleştiremedim. Bu his bana acı veriyordu, aynı zamanda hem tanıdık ve de yabancıydı. Bu arada ben hâlâ boşluğun ve sersemliğin vermiş olduğu hissi adlandırmaya çalışırken Norris merdivenin ayağında, bana eşlik etti.

Ancak birkaç dakika sonra başarmıştım bunu... pişmanlıktı bu duygunun adı...

5

Gözlerim yaşlarla dolarken Norris, beni dirseğimden tuttu ve çıkışa doğru götürdü. Bundan dolayı utandım, diğer yandan da yorucu bir günü arkamda bırakmıştım. Evime hapsolmuştum; annemin telefonları ve bütün arkadaşlarımla mesajları tarafından bombardımana uğramıştım; Alexander ile buluşmak için gizlice evden çıkmak zorunda kalmıştım. Ve sonunda Alexander'da beni reddetmişti ya ben onu. Bunu tam olarak söyleyemiyordum bile. Bu nasıl bir kaos? Kesinlikle bildiğim tek şey bu kadardı. Canıma yetmişti.

Norris'in nazikçe tutuşundan kendimi kurtardım ve koşmaya başladım, tuvaletin önündeki kuyruğa geldiğimde adımlarımı yavaşlattım. Bütün hafta boyunca kesinlikle evde saklanmayacaktım, tek bir akşam dahi bunu yapmayacaktım. Alexander bu durumu düzelteneğine dair söz vermişti ama ben bu kadar uzun beklemeyecektim. Üzerimdeki bakışlar hissettim. Birkaç tane kız ceptelefonlarını çıkardılar ve fotoğrafımı çektiler. Hayır, ben paranoyak değildim; kızlar beni tanımışlardı.

Mesele tam olarak da buydu.

Bütün bunlara bir son vermeliydim. Alexander gazetecileri ısıklık öttürerek geriye çekse bile aramızda bir şeylerin olduğu şüphesi kalacaktı. Ve bu şüpheyi ortadan kaldırmam gerekiyordu. Ne de olsa birkaç gün sonra yeni bir işe başlayacaktım ve adım başı gazeteciler tarafından takip edilmeye –böyle bir şeye– izin veremezdim.

Brimstone o kadar doluydu ki terleyen kalabalığın arasından zorlanarak geçtim, buna rağmen Norris'den kurtulmayı başarmıştım. Onun yerine birkaç sarhoş tipler beni elleyerek taciz ettiler. Bu arada dans pistinin tam ortasında duruyordum –cehennemin tam ortasında bulunuyordum gibiydi, lanetlenmiş sürülerin arasında tutsakmışım gibiydi– yani aşağısı yeterince sıcaktı. Gözlerim, duvardaki alev yalamasına ve dans edenlerin kafaları üzerinde gezindi, dans edenler tıpkı dalgalanan bir yığın gibi etrafımda hareket ediyorlardı. Sonra yukarıya ayna kaplama camlı galeriye doğru... Alexander orada durmuş bana bakıyor muydu? Ayrıca, bu onu ilgilendiriyor muydu ki?

Onun düşüncesi beni sürüklemeye devam ettirdi. Fedailerden biri bana kapıyı açtığı anda Alexander'ın beni görüp görmediğinin bir önemi olmadığını fark ettim. Fedai beni yukarıdan aşağı inceledi. Belli ki kendisine şu soruyu soruyordu: beni bu kılıkta kim içeriye aldı.

“Çamaşır günü,” diye seslendim ona o gürültünün arasında. Fedainin yüzünde bir gülümse belirdi ama gülümse anında yok oldu. İlk flaşı ışığı patladığında bunu bir düzine flaş ışıkları takip etti.

Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bu sabaha kadar paparazzilerin dedikodu sayfalarındaki birkaç ünlü

fotoğrafları dışındaki tecrübelerimin sınırları içindeydi. Gerçek bir ünlü şimdi eliyle yüzünü kapatırdı ve derhal uzaklaşırdı fakat benim istediğim tam tersiydi. Onların ilgisini istiyordum. Onlara, bana harcayacakları zamana değmediğimi ispat etmeliydim fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Bayan Bishop, gülümseyin, cicim!”

“Prensle ne kadar zamandır birliktesiniz, Bayan Bishop?”

“Bayan Bishop, kral ilişkinizi acımasızca mahkûm ettiği doğru mu?”

“Oxford’da gizlice evlendiniz mi?”

İnanılmazdı. Tek bir fotoğraftan tam bir Love Story yapmışlardı ve gerçeği, sansasyonel bir başlık lehine acımasızca çarpıtmışlardı. Alexander’ın her gün böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığı düşüncesi korkunçtu. Onun medyalardan en derinden nefret etmesi şaşılacak bir şey değildi. Alexander’ın hayatta kalmasını sağlayan, onun kendi başa çıkma stratejisiydi ve şimdi bu akbabalar pençelerini bana geçirmiş sadece bir sonraki özlü hatamı bekliyorlardı, bunu da *haber* olarak satabilmeleri için.

Durdum ve omuzlarımı doğrulttum. Mümkün olduğunca ciddi bir izlenim bırakabilme girişiminde bulundum, gerçi bu dış görünüşümün karşısında çok da kolay değildi.

“Sizi, Prens Alexander ile bir ilişkimin olmadığı konusunda bilgilendirmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Birisi korkunç bir hata yapmış. Prensi neredeyse hiç tanımıyorum.

Ona aşık değilim. Ve kralın da bana değer vermediğinden hiç şüphem yok,” diye patlayıverdi içimden, adrenalin bednimde öylesine çağlarken elimden geldiğince sakın ve ege-men olmaya çalıştım. Gazetecilerin, ifademden hemen sonra

kameralarını toparlayıp kaybolacakları hatta benden özür dileyecekleri düşüncesiyle yola çıkmamıştım ancak beni daha çok sıkıştıracaklarını, –bunu gerçekten– hesaba katmamıştım. Görünüşe bakılırsa benim hiçbir sözüme inanmıyorlardı aksine bu sırada yeni bir flaş sağanağı üzerime yağarken bana bağırarak sorular sormaya devam ettiler, o kadar hızlı ki soruları neredeyse birbirlerinden ayırt edemiyordum.

Birdenbire, keşke Norris'in beni eve bırakmış olmasını diledim. Gazeteciler gitgide daha da yaklaştılar ve bu yetmezmiş gibi kulüp ziyaretçileri de gazetecilere eşlik ediyorlardı. Birkaç adam bana yardıma koşarak gazetecileri kovmak istediler, başkaları ise ceptelefonlarını çıkarıp fotoğraflarımı çektiler. Muhtemelen benim kim olduğumu dahi bilmiyorlardı. Onlar için önemli olan, sözde önemli birinin fotoğrafını çekmiş olmalarıydı. Yarın sabah bütün bunlar Facebook'ta turunu tamamlamış olurdu, bundan hiç şüphe yoktu.

Kalabalığın içinden bir grubun yanından geçerek kendimi öne doğru ittim başka bir grup tarafından ezilmek üzereyken. Her taraftan üzerime geldiler ta ki ben neredeyse nefes alamayınca kadar. Çaresizce nefes almaya çalıştım fakat bedenlerden oluşan yığın gitgide daha da etrafımı sardı. Telaşla kaçış yolu ararken panikledim. Buradan çıkmalıydim. Nefes almalıydım. Kendimi onlardan korumalıydim. Fakat her saniyede artan korkum ve çaresizliğim büyüdü ta ki tökezleyip düşene kadar.

Kalabalık kısa bir süre için dağıldı, ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüğümde yeniden üzerime kapandılar. Etrafımda düzinelerce flaş ışıkları patladı. İçgüdüsel olarak kollarımı başıma koydum onların bakışlarından ve çığlıklarından korunmak için.

“Yeter!” diye yüksek bir ses duyuldu kalabalığın içinden. Başımı kaldırdım, ben bu sesi tanıyordum.

Alexander, sinirden gerilmiş bir yüz ifadesiyle sadece birkaç metre benden uzakta duruyordu. Gömleğin kollarını yukarıya çekmişti, bu onu daha da tehlikeli gösteriyordu.

Alexander’ın bakışları meraklılarının üzerinde dolaşırken gözlerinin içinde çıplak bir öfke patlıyordu, Alexander sadece verdiği talimata birinin karşı gelmesini bekler gibiydi. Alexander bir adım öne attı. Öfkeden patlayacak gibi görünüyordu ve etrafındaki insanlar geri çekildiler, insanlar bakışlarını onun üzerinden çekmekten acizlerdi. Belki İngiltere’nin veliahtı olduğu için, belki de yaydığı arkaik otoriteden dolayı. Kalp atışımın yavaşlaması gerekirken hızlanmaya başladı. Sonuç olarak önümde duruyordu, öne eğildi ve ellerime uzandı.

“İyi misin, Clara?” diye sordu sessizce.

Başımı salladım. Arkamda duran birkaç kız tekrar ceplerinden telefonlarını çıkardılar ve çekim yapmaya başladılar.

Alexander kalkmam için yardım etti bana ama ayağa kalkar kalmaz sorular yağmaya başladı.

“Kız arkadaşınız mı, Alexander?”

“Babanız, sizin sıradan bir kızla ilişkinizi kabul etmediği doğru mu?”

İrkildim. Elbette asil bir soydan gelmiyordum ama beni ‘sıradan’ olarak tanımlamak biraz abartıydı. Bu bir hakaret olarak söylenmişti, bunu çok açık bir şekilde hissettim tıpkı etrafta duran kadınların düşmanca gözlerini hissettiğim gibi. Buradan uzaklaşmak zorundaydım. Beni daha kimsenin sıkıştırmamasına rağmen şimdi de zorlukla nefes alıyordum. Kendimi sakın bir şekilde nefes almaya zorluyordum ama

bununla birlikte panik atağa kapıldığımı hissettim. Alexander elini sırtıma koyduğunda gözlerinden endişe okunuyordu. Tişörtümün ince kumaşı üzerinden nüfus eden ellerinin sıcaklığı, sakinleştirici bir etkisi vardı üzerimde. Alexander hiçbir şey söylemeden beni gazetecilerin ve seyir meraklılarının yanlarından geçirdi.

Bana güvende olduğum hissini vermek için onun varlığı bile yeterli olacaktı.

Norris, aceleyle önden gitti ve bekleyen arabanın kapısını hızla açtı; ben arka koltuğa yerleşirken Alexander'da elini sırtımdan çekti ve tüm şaşkınlığıma karşın yanıma koltuğa oturdu. Kapı hızla kapatıldı; saniyeler sonra sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Norris direksiyonun başına oturdu. Alexander beni Brimstone'da kollarına alıp havaya kaldırdığı o andan beri hissedilmiş bir sonsuzluk geçmişti. Zaman bir an için yavaşlamış gibiydi ama şimdi arabanın içindeki sessizliğinde, zaman yine alışlagelmiş temposuna dönmüş görünüyordu. Camların önünde kameraların flaşları patladı.

Başımı eğdim, ayak paspasında gevşemiş bir ipe konsantre oldum ta ki bir elin omzuma sarıldığını ve beni kendi yanına çektiğini hissedene kadar. Böylece yüzümü Alexander'ın omzuna gizlemem mümkündü. Alexander'ın tarif edilemez kokusunu içime çektim. Koku; karanfil, sabun ve Bourbon karışımıydı, dünya etrafımızda solar gibiydi ve ben Alexander'ın sarılması sayesinde rahatlarırken bu koku beni sarmalıyordu. Tek bir kelime dahi etmeden iddiasını üzerimde geçerli kılmıştı.

Sessizce şehrin içinden gittik ve kendimi zar zor toparlamaya

çalıştım. Asla onun karşısında ağlamayacaktım ve ona şimdi kendi zayıflığımı göstermeyecektim. Çünkü onun acımasız olan kararlılığına şahit olmuştum. Benim ne kadar hassas olduğumu anlamamalıydı. Alexander’a baktığımda onun gücünün nasıl benim üzerime geçtiğini hissettim. Alexander güçlü ve egemendi. Şimdiye kadar karşılaştığım diğer adamlardan tamamen farklıydı ve Alexander, onu ne kadar korkutucu ve heyecan verici bulduğumu, görmemeliydi.

“Clara!” İsmim Alexander’ın ağzından kolaylıkla çıktı ve ismimi söyleme şeklinden keyif aldım. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım ve boğazımdaki yumruğu yutkunarak bastırmaya çalıştım. Alexander, aramızdaki atmosferin değiştiğini hissetmiş miydi? İlk karşılaşmamızda görünmez bir bağ beni ona doğru çekmişti. Fakat bu arada o ince, neredeyse hiç hissedilmeyen bağlanma; daha derin, gerçek bir güvene yerini bırakmıştı. Alexander benim yanımda olmuştu, bu konuda hakkını yememeliydim beni her ne kadar bu sıkıntıya sokan kişi olmuş olsa da. O da aynı benim gibi düşünüyor muydu? O da bunu hissediyor muydu?

“Bunu yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Seni öpmemeliydim.” Daha az önce omzumda yatan el kaybolmuştu ve Alexander eliyle saçlarını sıvazladı.

Hayal kırıklığına uğradım. Aynı anda yumuşak saçlarına dokunabilen elin, benim elimin olmasını diledim. Yanılmışım, aramızdaki bağı hayal etmiştim. Peki, hangi öpüşmeyi kastetmişti? İlk öpüşmemizi mi yoksa Brimstone’dakini mi?

Buna rağmen –her ne olmuşsa da– ne birinden ne de diğerinden pişmandım, aksine daha da fazlasına özlem duydum. Onun dudaklarını kendi dudaklarımda hissetmek

istiyordum onun bedenini kendi bedenimde, büyüyen ereksiyonunu bacaklarımın arasında.

Ama bu duruma asla bir daha gelinmeyecekti. Buna izin vermemeliydim. Aramızda her ne olduysa da devam etmemeliydi. Doğrularak derin bir nefes aldım ardından ona baktım. “Ben iyiyim,” diyerek yalan söyledim. “Olaylar biraz kontrolden çıktı. Korkarım ki senin bu durumlarda benden daha çok tecrübeli olduğun açıkça belli.”

“Ne yazık ki öyle, sana sadece katılabiliyorum.” Alexander bana öyle etkileyici baktı ki koltuğun üzerinde rahatsız bir şekilde bir oraya bir buraya kayıp durdum.

“Seni öptüğüm için üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama değilim. Doğrusu bunu yine seve seve yapardım.”

Kaygılarımın tümünün nasıl kaybolduğunu ve yeniden güçsüzlük duygusunun üzerime geldiğini hissettim.

“Seni bundan alıkoymuyorum.” Şaşkınlığıma rağmen sessizce cevap verdiğimi duydum.

Alexander derin bir nefes aldı, camdan bakmak için gözlerini üzerimden çekti. “Sen hayır demiştin.”

Bu doğruydı, sadece nedenini bilmiyordum artık. “Demek istememiştim ama.”

“Böyle birbirinden farklı sinyaller, Bayan Bishop. Bu benim gibi bir adam için risksiz sayılmaz.”

“Senin gibi bir adam mı? Bu ne demek oluyor?” diye sordum, oysa cevabı çok dan biliyordum, o tehlikeli biriydi.

Tehlikeli ama çekici. Ve sadece pozisyonundan dolayı veya sürdürdüğü hayattan dolayı değildi. Alexander’ın kontrollü yüz ifadesinde bir bakış yakalamıştım ve ardında gizlenmiş olan vahşi, evcilleşmemiş olanı keşfetmiştim.

“Ben istediğini alan bir adamım,” dedi feci bir şekilde ve duraksadı sanki vermiş olduğu cevaptan dolayı beni korkutmuş olduğuna emin olmak için.

Fakat benim hissettiğim korkudan çok uzaktı. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık çoğalmaya başladığında ve sessiz bir atış fark edilebilir bir hale geldiğinde, bacaklarımı sıkıştırdım. Hatta Alexander’ın sözleri bile seksiydi ve ben daha fazlasını istiyordum.

“Beni almadın ama.”

“Karşılaşmış olduğumuz koşullar, olağandışıydı,” diyerek açıklamada bulundu ve elini dizime koydu. Bu dokunuşla bir ürperti bedenimi sardı, bu da bacaklarımın arasındaki atışı daha da güçlendirdi.

“Yani sen orada birilerini tavlama için bulunmamıştın?” diye sordum ve başarısız bir biçimde dokunuşunu aldırnamaya çalıştım. “Yoksa kulüp senin alışık olduğun av bölgen değil mi?”

Alexander’ın eğlendiği, gülümsemesinden belli oldu. “Oxford ve Cambridge kulübünde ben kendime güzel bir ortam çok nadiren bulurum.”

“Peki, o zaman neden oradaydın?” diye sordum. Rasyonel tarafım yeniden başı çekmişti.

“Arkadaşım Jonathan, beni mezuniyet partisine gelmem için ikna etmişti.”

“Senin herhangi bir yere gelmen için ikna edilmiş olman... Bunu düşünmekte biraz zorlanıyorum.”

“Sen o zaman Jonathan’ı tanıımıyorsun.”

“Bir saniye.” Kafama şimdi dank etti. “Yoksa sen Jonathan Thomson’u mu kastediyorsun?”

“Onu tanıyor musun... İyi tanıyor musun?” Sesi hafiften

bastırılmış gibi geliyordu, sanki vereceğim cevaptan korkuyor gibiydi.

“Sadece çok az,” diye cevap verdim. Jonathan da sosyoloji okudu fakat birkaç ortak kurslar haricinde birbirimizle hiçbir zaman işimiz olmamıştı. Aslında Jonathan’ın ismi sadece şundan dolayı bir şey ifade ediyordu: Belle, ikinci yılında kendisini Jonathan ile yatakta bulmuştu. Aslında Belle, takdirin insan kılığına bürünmüş haliydi fakat Jonathan birinci sınıfın ibnesi olduğu meydana çıktı, bende bu yüzden Belle’nin uyarısı üzerine, ondan uzak durmuştum. Bu demek olmuyordu ki benim monoton bir özel hayatım var.

Ben eğitimime konsantre olmuştum, çünkü bu bir şeyleri elde etmem için tek çareydi. Anne baba zengin veya değil.

Buna karşılık Jonathan gibi insanların, böyle dertleri yoktu. “Jonathan’ın iddiasına göre o, onun sınıfındaki her kızı yatağa atmış,” diye devam etti Alexander. “Senin daha yüksek beklentilerin olmasını duymak hoşuma gitti.”

“Ve bu övgüyü Jonathan’ın arkadaşının ağzından duymak,” diye belirttim kuru bir sesle.

“İnsan bazı insanları gözünün önünde tutmalı,” dedi Alexander. Alexander’ın bakışlarında yeniden o karanlık beliriverdi. Bu bakışı bana onun sırrını açığa kavuşturmamı, ne kadar çok istediğimi yine hatırlattı.

Başımı çevirdim ve camdan dışarıya baktım, kalbimin atışının sakinleşmesi umuduyla. Onda olan her şey –kelimelerinden tut, onu çevreleyen insanlara kadar– bana ondan uzak durmamı tavsiye ediyordu fakat ben gençliğim süresince hep saklanmışım. Her şeyden ve herkesten kaçmışım. Artık bunu yapmak istemiyordum.

Bu yüzden kendime, Alexander'ı göndermek için ikna edemedim. Alexander bir çekim kuvvetine sahipti, bu kuvvet aynı zamanda gülümsemesi kadar sihirliydi de.

Sen ona sadece teşekkür borçlusun, başka bir şey değil, diyerek ders verdi bana iç sesim. İç sesim tamamıyla haklıydı ve ben onu dinlemek zorunda olduğumu biliyordum ama istemiyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Norris benim kapımın önünden geçerken.

“Gazeteciler peşimizdeler. Norris onları atlatacak, sonra seni evine bırakırım.” Alexander'ın eli biraz daha yukarıya doğru gitti ve sahiplenici bir tavırla bacağımın üst kısmını kavradı.

Gözlerimi yumdum, bütün düşünceleri ve kaygıları kovdum, bunun yerine dokunuşunun sıcaklığını ve sözlerinin tadını çıkardım. Bana sahip olmasını istiyordum. Burada. Şimdi.

Hata. Bir hata yapıyorsun. Bunun için yeterince güçlü değilsin sen. Onun gibi bir adamı kendine bağlayamazsın, diyerek uyarıyordu iç sesim beni.

İç sesimi susturdum ve yeniden bedenimi saran heyecana odaklandım, bu arada Alexander'ın daha da yaklaştığını ve bedenlerimizin birbirine değdiğini fark ettim.

“Clara,” diye fısıldadı.

“Hımm?” diye sordum kendimi unutmuş bir halde.

“Senin güvende olmanı sağlayacağım, bir sonrasında, ne olur, hiç fark etmez. Bunun bilmen önemli,” dedi Alexander.

Gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım. “Neden?”

“Çünkü benim gitmemiş olmamı dileyen tek insansın,” dedi duygusuz bir dilde. Yeniden Alexander'ın vahşi, evcilleştirilmemiş bakışının hâkim olduğu yüzünü yakalamayı başarmıştım,

ruhu kırılmış olan ve hiçbir zaman için iyileşemeyen o erkek çocuğunu gördüm. O anda, birazdan söyleyeceğim sözleri, ona bugüne kadar asla kimsenin söylemediğini biliyordum.

“Geri döndüğün için mutluyum.”

“Seni istiyorum.” Alexander’ın sözlerinde neredeyse korkutucu bir katılık vardı. Beni istiyordu ve beni alacaktı. Buna karşı koyamıyordum çünkü ben de onu istiyordum bugüne kadar hayatımda istemiş olduğum her şeyden daha çok. Bu düşünce başımı döndürdü.

Eli daha da yukarıya çıktı, ağımın üstüne koydu. Sessiz bir inilti gırtlığımdan çıkıverdi. “Ama bu akşam değil.”

Kirpiklerim çırpınarak açıldı ve Alexander'a sitem dolu baktım. “Bu senin numaran mı? Bir kızı önce kızıştırmak, ta ki senin önünde diz çökene kadar?”

Alexander, şimdi ve burada bana sahip olabilirdi ve ben itiraz etmezdim. O bunu biliyordu, bunu onun gözlerinden okuyabiliyordum. Peki, bu oyunlar niye?

“Bunun için yalvarmamı mı istiyorsun? Buna ihtiyaç mı duyuyorsun?” diye sordum. Parmaklarını kot pantolonu üzerinde ovuşturuyordu, onun dokunuşuyla birlikte sinirlerden oluşan demeti titreşime geçirerek alay ediyordu.

“İhtiyaç? Hayır. İstemek?” Alexander biraz düşündü.

“Evet. Senin yalvardığını duymak istiyorum. Aletim için yalvardığını... Seni becereyim diye... Ve tam olarak da bunu yapacaksın, tatlım. Ama... bu... akşam... olmaz.”

“Neden olmaz?” sesimdeki çaresizliğim beni utandırıyor ama bir kız bu durumun hanımefendisi olamazdı tabii klitorisi balta girmemiş ormanların davulu gibi gümbürderse.

“Çünkü tüm bina yarın sabaha kadar gözlem altında tu-

tulacaktır ve hızlı sekse ilgi duymuyorum, Clara. Seni keşfetmek istiyorum. Üzerindeki elbiseleri parçalayıp seni yatağa taşımak istiyorum. Seni, canın acıyana kadar becereceğim. Ve bunu yapmam için bana yalvaracaksın.”

Alexander durdu, kelimelerin etki etmesi için, bana zaman vermek için, kelimelerin gerçek anlamını idrak etmem için. “Ve bunun için birkaç saatten daha fazlasına ihtiyacım var.”

Alexander’ın sözlerini nefesimi tutarak dinledim, eriyip gidecektim hemen burada arka koltukta. Bu kadar uzun bekleyebilmek, işte bu konuda şüpheliydim ve bir parçam onun beni hemen burada alması için özeniyordu Norris’in yarım metre bile uzağımızda oturmasına rağmen. Fakat bundan daha çok, Alexander’ın az önce tarif ettiği gibi bir gece diliyordum.

“Ben istediğimi her zaman alırım,” diye açıklamada bulundu Alexander ve böylece karar verilmişti, bunu biliyordum. “Ne zaman?” Alexander’ın inceleyici bakışının altında daha fazla bir şey söyleyemedim.

“Yarın.”

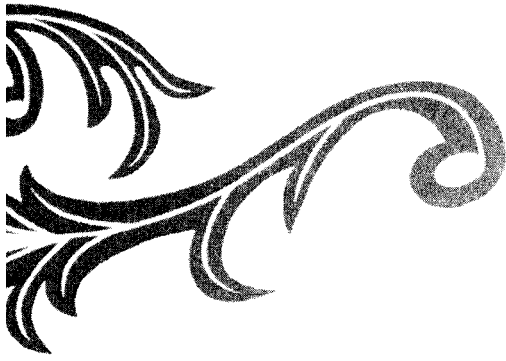
“Peki, gazeteciler?” dedim zorlanarak.

“Bununla ilgileneceğim.” Alexander rahatlamış bir gülümsemeyle kendisini koltuğun üstünde geriye bıraktı. Cepte olduğumu biliyordu. Bir kez daha kazanmıştı, gerçekten de bundan hiçbir zaman şüphe duyulmazdı. Ona nasıl karşı koyabilirdim ki, onun o melekleri andıran yüzüne, kaslı vücuduna, inanılmaz cazibesine? “Norris seni saat on birde alır.”

“O zaman yarın akşam görüşmek üzere,” dedim araba durduğunda.

Heyecanımın çok fazla belli olmaması için sadece umutlanabiliyordum.

“Ah, hayır, yarın sabah.” Alexander öne eğildi ve çene-
mi tuttu. “Demiştin ya, zamana ihtiyacım var diye, tatlım.”
Dudakları, benimkilere değdi ve ağzımı istekli bir şekilde aç-
tım fakat Alexander kendisini geri çekti ve bana koyu mavi
gözlerle baktı. “Görüşürüz.”

6

Ben daha anahtarı kilidin içinde çevirmeden salondaki ışık yandı. Bir hışımla döndüm ve Belle'yı asık bir suratla bağdaş kurmuş koltukta oturur buldum. Herhangi başka bir akşam olmuş olsaydı ona gülerdim yine kuluçkaya oturmuş bir tavuk gibi davrandığı için. Fakat bugün görünen o ki hapishane gardiyanı beni firar ederken yakalamış gibiydi.

"Ne kadar zamandır burada karanlıkta oturuyorsun?" diye sordum.

"Eve geldiğimden beri ve seni bekleyeceğime karar verdiğimden beri." Belle, Çinlilerden aldığı bir torba dolusu kâğıt kapları işaret etti. Suçluluk duyguları sardı beni. Uzun bir zaman yoktum ortalıkta.

"Özür dilerim," diyerek başladım fakat daha başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Belle, akşam yemeği için bir şeyler almaya çıktığından beri o kadar çok şeyler olmuştu ki ve şimdi, yeniden evde olduğumdan Alexander'ın aldatıcı varlığından çok uzakta, kendimi az da olsa budala gibi hissediyordum. Fakat sonra Alexander'ın dudaklarını

benimkilerin üzerinde hayal ettim ve hissediyordum, artık tanıdık olan ve buna rağmen kontrol altına alınamayan özlemin, yeniden nasıl filizlendiğini.

“Alo? Dünyadan Clara’ya.”

Başımı salladım ve Belle’ye bakmak için kendimi zorladım.

“Sana nerede olduğunu sormuştum. İlk anda senin banyoda olduğunu düşündüm fakat sonra ortalıkta yoktun.”

“Ama sana not yazmıştım,” dedim fakat görünüşe bakılırsa Belle notu görmemişti.

“Fakat,” diye devam etti Belle benim itirazımı duymazdan gelerek, “ben senin bu kadar salak olmadığını biliyordum, paparazziler kapının önünde pusuya yatmışken senin evi terk etmeyeceğini yani.”

Belle sustu, açıklamamı bekledi ama ben hâlâ nasıl başlayacağımı düşünüyordum. “Ve şimdi aniden kapı açılıyor ve sen sefil kışını sallayarak içeriye giriyorsun nerede olduğun konusunda tek bir kelime söylemeden.”

Umutsuzca elimi kaldırdım. “Bana bir dakika ver, lütfen.” Kendimi, Belle’nin yanına kanepeye bıraktım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Sabırsızlık ifade eden bir iç çekişle Belle, torbanın içinden bir kap aldı, kabı parçalarcasına açtı ve çubuklara bir lokma kadar makarna doladı makarnanın çok dan soğumuş olmasına rağmen. “Al,” dedi Belle ve makarnayı bana uzattı.

Tüm karşı gelmelerin boşa olduğunu biliyordum. Bu yüzden ağzımı açtım. Makarna çok yumuşaktı, lezzetli sosu buz gibiydi. Buna rağmen ısırdıktan zevk aldım ve ancak şimdi ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim. Belle kabı elime tutuşturdu ve yemeye başladım, düşüncelerimi sıralayabilmem için verilen fırsat için müteşekkirdim. Sessizce yedik. İtiraf etme-

liydim ki yemek, net bir kafaya sahip olmak için yardım etti. Sonunda yarı boş kabı sehpanın üzerine koydum ve merak içinde bana bakan Belle'ye yöneldim.

"Sen gittikten sonra biri kapıyı çaldı." Saçma olayları anlatırken Belle sessizce dinledi –ta ki Alexander'ın beni arabasına yüklediği ana kadar, birlikte bindiğimizi kendime sakladım. – Sonunda Belle derin bir nefes aldı.

"Tabii bunu kaçırsan seni hiçbir zaman affetmem." Sinirli bir kahkaha atmama engel olamadım ancak göz temasından kaçındım –korkudan– Belle, Alexander ile randevulaştığımızı anlayabilecek diye. Ona niçin anlatmadığımı bile söyleyemiyordum. Belki de Alexander'a karşı olan ilişkimin acımasızca kamu önünde şiddetle çekiştirildiği için... Öyle ki bunun bir küçücük kısmını kendime saklamak istedim.

Belle'nin gözleri kısıldı.

"Benden ne gizliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Ben..." Kanepenin yastıklarından birinin püskülleriyle oynuyordum ve yastığı göğsüme bastırdım. Belle eliyle sabırsızca yastığa vurduğunda:

"Söyle bakalım, Bishop."

"Ben... Ben yarın onunla buluşacağım." Bunu sesli söylemek, rahatlatı.

"Yarın? Lanet olasıca!" Belle ayağa fırladı ve telaşla salonun içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Çok zamanımız kalmadı."

"Neye?" diye sordum cevabı gerçekten duymak isteyeceğime emin olmasam da.

"Ne giyeceksin?"

"Bunların içinde bile ellerini üzerimden alamadı," dedim

ve tişörtümün kenarını çekiştirdim. “Sanırım bundan başka her şey iyidir.”

Belle, kaşının birini kaldırdı: “Bana kalsa patates çuvalı da giyebilirsin, tabi buna da izin vermem. Önemli olan soru şu değil mi? Onun altına ne giyeceksin? Aman Tanrım! En son ne zaman ağdaya gittin? Bunun için şimdi çok geç.”

“Aşağıda her şey gayet yolunda,” diye sakinleştirdim Belle’yi, ancak daha önce hiç ağdaya gitmediğimi söylemek zahmetinde bulunmadım. Fakat bu güney bölgelerde buna rağmen her şeyin temiz ve derli toplu olmadığı anlamına gelmezdi.

“Sutyen? Külot?”

Belle’nin gezintileri beni oldukça geriyordu. “Evet, ikisi de mevcut.”

“Senin çamaşırlarını biliyorum,” diye bağırdı Belle.

“Alexander’ın karşısına pamuklu iç çamaşırıyla çıkamazsın.”

“Tahminen onlar zaten çok uzun bir zaman üzerimde kalmayacaklar.”

İstemedim Alexander’ın ellerini düşündüm. Birkaç saat sonra, Alexander’ın elleri bedenimin her yerinde olmasının nasıl bir duygu olduğunu öğrenecektim. Bunu düşünürken tüylerim diken diken oldu.

“Konsantre ol, Clara!” Belle parmağını tıklattı, dikkatimi yeniden az önce ilan etmiş olduğu iç çamaşırı odaklı acil duruma vermem için.

“Beni yarın sabah on birde alacak,” dedim. “Bu demek oluyor ki şu an zaten bir şey yapamam.”

“Artık Londra’da yaşıyoruz. Burada yedi yirmi dört neredeyse her şey alabilirsin. Bedenin kaç? 80 B?” Belle el çantasını kapı. “C,” diye düzelttim. “Ama şimdi kapının önüne çıkamam.”

Gerçi Norris demin evin önünden geçmişti ama Alexander’la çok meşgul olduğumdan paparazzilerin hâlâ kapının önünde kamp kurup kurmadıklarına dikkat etmedim ancak bu ihtimali düşünmek zorundaydım.

“Ben gidiyorum.”

“Ama sen zaten yemeği aldın.” Belle’nin niyeti iyiydi fakat bu arada beni o kadar sinir etmişti ki kafamın nerede olduğunu bilemiyordum artık.

Bunun hepsi çok fazlaydı. “Çıkmasam daha iyi.”

“Tam da bu yüzden gidiyorum şimdi...”

“Hayır,” diye lafını böldüm Belle’nin. “Alexander’le görüşmemeliyim. Bu iyi bir fikir değil. Bu tür dedikodu muhabirlerin daha da fazlasını çekemem.”

Tabii bir kez daha Alexander ile yakalanırsam söylentiler daha da çoğalacaktı. Başlıkları resmen gözümün önüne getirebiliyordum: *Becerikli sürtük! Prensın yeni oyuncağı!* Alexander gibi bir adamla ilişkiye girmek, bu kısa süreliğine bir aşk ilişkisi dahi olsa benim kariyerimi zedeleyebilirdi üstelik daha henüz başlamadan önce. Gelecek haftadan itibaren çalışacaktım, kâr amacı gütmeyen kuruluştaki pozisyonum hakkında kuruntu yapmıyordum fakat mesleki bir intihar –hatta ilk iş gününden önce– İşte bunu kesinlikle yapmazdım.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Belle. “Ben bu ses tonunu tanıyorum. Sen şimdi kendi kendini bundan vazgeçirmeyeceksin. Kes şunu.”

“Peki, elime ne geçecek bu yoldan geçersem?”

“Seni gerçekten çok seviyorum,” dedi Belle yumuşak bir sesle. “Ama senin artık acilen adamakıllı sevişmen gerekiyor. Geçen seneyi hemen hemen bir kitap yığının altında geçirdin.”

“Bazılarımız iyi notlara bağımlıydık.”

“Peki, ondan önce,” diye devam etti Belle soğuk bir şekilde, “Daniel ile birlikteydin. Bırak da gerçekleri görelim, Daniel...” Belle, anlamlı bir hareketle küçük parmağını salladı.

Kıkırdamaya başladım. “Sen bunu nerden biliyorsun?”

“Çünkü ben seni sabahları görüyordum Daniel geceyi sende geçirdiğinde,” diye cevap verdi Belle. “Gerçi hep yorgun görünüyordun ama ne yazık ki olması gerektiği gibi değil.”

Şüphe duyuyordum, insanların ertesi sabah dış görünüşünün aşk hayatımın kalitesi hakkında sonuç çıkarabildiklerinden. “Daniel işini oldukça iyi yapmıştı.”

“Aynen. İnsan fasulye ve tost yiyerek de doyuyor ancak biftek yemiş gibi davranamaz insan.”

Başımı salladım. “Bu yine de yeni iç çamaşırına ihtiyacım olduğu anlamına gelmez.”

Belle, sonunda sözünü geçirdi ve benim daha fazla randevumun üzerine ya da her neyse zihnimi yormamam ve vazgeçmemem için –bunları düşünmediğimden de emin olması için– bana bir liste bıraktı, bu listeyi tamamlamam gerekirmiş. Başlarda hiç hevesli değildim fakat bazı noktalar gayet iyi düşünülmüştü. Gerçi ayaklarım bakımlıydı fakat taze bir kat oje yerinde olurdu. Ayrıca oje sürmek sakinleştirici ve aynı zamanda uyarıcı bir etkisi vardı üzerimde. Genç bir kızken, bir randevu hazırlıkları için muhtemelen saatler harcardım fakat koleje giderken böyle şeyler anlamını kaybetmişti. Aslında o kızlara benzemek istemiyordum, hani buluşmadan önce kafa patlatanlara. Ama kendime bir iyilik yapalı çok uzun zaman olmuştu.

Belle’nin yapmış olduğu kozmetik ürünleri seçimiyle rahatlıkla bir güzellik salonu işletilebilirdi. Böylece oturdum

ve ayaklarımı şımarttım. Bunu dikkatlice –Belle’nin odasına elbise dolabından uygun bir şey araştırmak için yavaş yavaş girmeden önce– yaptım ki okeyi bulaştırmamak için. Gerçi Belle benden daha az kıvrımlıydı buna rağmen bedenimiz aynıydı, elbiselerin üst kısmı daha dar duruyordu üstümde. Ve bana istediğimi seçme konusunda izin vermişti çünkü; *kot pantolon ve tişörtle gidersen oraya, cesedimi çiğnemen lazım*, Belle’nin sözleriydi.

Şaşkınlık içindeydim, Belle ne kadar da mükemmel yerleştirmişti elbise dolabını. Ben de eşyayı yerleştirmek ve dolabımı düzenlemek isterdim fakat hepsini bu kadar hızlı ve elverişli yerleştirmeyi hiçbir zaman beceremezdim Belle’nin sahip olduğu kıyafetlerin çeyreğine sahip olmama rağmen. Uzunluk sırasına göre yerleştirilmiş elbiselerin üzerilerini okşayarak, diz boyu elbiselere kadar ilerledim. Elbiselerin çoğu daha çok aile eğlencelerine uygundu. Başka sözlerle, ultra muhafazakâr ve uslu, tam kraliyet evin bir üyesine göreydi.

Alexander’ın büyükannesi, diye düşündüm.

Hayır, bu işe yaramazdı. Belle’nin bana daha kısa bir şeyler önereceğini biliyordum fakat hiçbir koşulda riske girmek istemiyordum. Eteğimin kısa olup da kendimi aptal gibi hissetmek istemiyordum. Bu benim ilk seks-randevumdu ve Alexander’ın vaatleri, beni gün boyu becermek isteyişi, her ne kadar heyecan verici olsa da şimdi yakınımda olmadığından ve düşüncelerimi bloke etmediğinden rasyonel tarafımı susturmak, bana daha da zor geliyordu.

Sadece bir kez, dedim kendime. *Ve işte bu kadar.*

Londra’da mevsim ilkbahardı, hava hâlâ biraz kararsızdı fakat son günlerde epey sıcak olmuştu. Elbiselere bakmaya devam ettim ve Belle’nin gerçek bir balo kıyafeti sorunu

olduğunu fark ettim. Hiçbir insanın bu kadar çok bayramlık elbiselere ihtiyacı yoktu. Jenny Packham'ın gece kıyafeti ile Vera Wang'a ait şampanya rengi kadife bir rüya arasında tam bana göre olanı buldum.

Akıcı maksi elbiseyi askıdan aldım ve üzerime geçirdim. Elbise kolsuzdu fakat kalp şeklinde dekoltesi vardı. Bu dekolte göğüslerime mükemmel bir destek verecekti, bu sorun için Belle'nin genelde bu konuda endişesi olmazdı. Elbisenin rengi açık maviydi ve romantik bir stili vardı. Tam olarak benim ruh halimi yansıtıyordu.

Taze sürülmüş ojeli ayak tırnaklarımla bu sene ilk kez sandalet giyebilecektim. Elbise, Belle'nin ilk tercihi olmaya-bilirdi fakat derin dekoltesi ve bedenimi saran akıcı kumaşı ile kesinlikle ve yeterince seksiydi.

Belle, yarım saat sonra geri döndü ve zafer kazanmışçasına bir Agent-Provocateur poşeti salladı. Belle, yapmış olduğum seçime tamamıyla katılması beni şaşırttı.

"Elbise, şunlara mükemmel uyuyor." Belle, pelür kağıdını dikkatlice açtı. Altından gümüş renginde dantel sutyen ve külot seti ortaya çıktı. Set narindi, oldukça kadınsıydı, seksiydi ve aynı zamanda asildi.

Fiyat etiketine bakmam, bana nedenini söyledi.

"Sana parasını ödeyeceğim."

Belle sadece elini salladı ve sırttı. Belle, kendime böyle bir şeyi asla almayacağımı gayet iyi biliyordu. Para yüzünden değil bu zamana kadar bunu gerektirecek bir durumun olmadığından. Belle sutyeni elimden aldı ve fiyat etiketini söktü. "Bunun daha geri dönüşü yok," diyerek kedi gibi mırıldandı.

Sutyeni tekrar elime aldım ve göğsüme tuttum ve bunu giydiğimde nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Alexander'ın

karşısında bu sutyenle durduğumu hayal edince anında bir sıcaklık yüzüme sıçradı. Gerçi daha önceleri tahrik edici iç çamaşırlar giymiştim ama bunun gibi birinci sınıf bir şey hiç olmamıştı. Bu olağanüstü güzeldi, seksi ve narin, Alexander ve benim aramda ki bağ gibi.

Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz sinirlerim beni ortada bıraktı. Birkaç saat sonra muhtemelen hayatımın hatasını yapacağım konunun düşüncesi bile, midemin isyan etmesine yetmişti. Duşa girdim, endişelerimi dikkate almamak için aynaya bakmama engel oldum hiç değilse makyaj sırası gelene kadar. Yanaklarımda hafiften bir kırmızılık vardı, heyecanlı ve biraz dağılmış görünüyordum fakat sonuç olarak hiç de fena değildim.

Belle, çok dan tam eylem içindeydi ben hâlâ bornozla mutfağa onun yanına gittiğimde. Belle'nin üzerinde kısa bir pijama şortu vardı ve neredeyse şeffaf bir üst. Bir an, onun gibi bir vücuda sahip olmayı istedim; antrenmanlı ve atletik, küçük şuh göğüsler ve Sixpack karın kaslarına sahipti.

Hafta içi birkaç kez koşuya çıktığım halde kıvrımlıydım ve kendimi biraz geniş buluyordum. Benim kıvrımlı vücudum, erkekleri korkuttuğu yönündeki sözleri birden fazla duymak zorunda kalmıştım.

Belle koca bir ordu için yemek pişirmişti: Bir tabak dolu sosis ve ızgara domates, çok dan tezgahın üzerindeydi. Ocağın üstündeki tavada yumurtalar cızırıyordu ve onun yanında fasulyeyle dolu bir tencere kaynıyordu.

"Philip için mi pişiriyorsun?" diye sordum şaşkınlık içinde.

“Buluşmandan önce midene bir şeyler girdiğine emin olmak istedim,” diye cevap verdi Belle ve gözlerini kırptı.

“Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

“Bana bunu hatırlatma.” Suratımı buruşturdum ve fasulye dolu tencerenin içine baktım.

Belle hızla döndü ve elindeki ahşap ısıpatula ile tehdit etti. “Dur bakalım, Bishop. Sıvışmayacaksın ne kadar heyecanlı olursan ol.”

Omzumu silkerek bir parça pastırma kaptım ve kendimi bar taburesinin üstüne bıraktım. “*Tamamen haklısın, heyecanlıyım. Bunu yapmakla ne düşündüğümü bana tekrar söyler misin?*”

“Sen, dünyanın en çekici ve güçlü erkeklerden biriyle yatmayı düşündün,” dedi Belle.

Bu şekilde ifade edilince aşağı yukarı anlaşılır gibiydi.

“Clara, bu senin için hayatının fırsatı,” diye ilave etti Belle.

Kaşımın birini havaya kaldırdım: “Birisiyle seks yapmak, hayatın fırsatı mı? Böyle bir şeyi sadece bir fahişenin zihnine sahip olan birisi söyleyebilir.”

Belle bana dil çıkardı ve yeniden yumurtalara döndü. “Tabii söz konusu bir prens ise, evet,” diye ısrar etti Belle. “Küçükken nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Hiçbir zaman prenses olmak istememiş miydin?”

“Bu pek aynı şey değil,” dedim buna rağmen sırtımda zoruyla kaldım. “En azından benim fantezilerimde hiçbir zaman Kamasutra denemek yoktu.”

“Demek ki bir şeyleri kaçırmışsın,” diye yanıtladı Belle kuru kuru. “Ciddi olalım. Muhtemelen bu rüyaya hiçbir zaman bugünden daha yakın olamazsın. Aslolan husus şöyle: Herkes çocuksu fantezilerimizden vedalaşmayı itiraf etmek

istiyor. Ama sadece bunları eyleme dönüştüremediğimizi kabulleniriz. Yetişkin olabilirsin ama bu bir prensin oltana takılmasını istemediğin anlamına gelmez veya en azından biriyle yatağa girmek istemediğin.”

“Umutsuz bir vakasın sen,” dedim Belle’ye. “Demek istediğim, umutsuz romantik değil.”

“Ben realistim, canım. Ve burada sana gerçek bir fırsat veriliyor, bu yüzden kuyruğunu sıkıştırmayı bırak artık.”

Görünüşe bakılırsa en iyi arkadaşım, benim ciddi anlamda geri çekilmeyi düşündüğümü hissetmişti –gerçi bu çok da şaşırtıcı değildi– Belle her zaman kafamın içinde neler olduğunu bilirdi. “Kendime sadece şunu soruyorum. Bu bu kadar iyi bir fikir mi? Aslında sadece eğlence olsun diye yaktan yatağa zıplayan kızlardan değilim.”

Ve bu doğruydı. Temelde, her zaman için daha çok ilişki kurma türünden birisiydim, benim hiçbir zaman One-Night-Stand’im (bir gecelik ilişkim) olmamıştı, buna oldukça uzaktım. Beni tavlamasına izin verdiğim tek adam, Daniel’ydı. Onunla eve gitmiştim, istisnai olarak bir kez olsun şöyle gerçekten patlatmayı düşünerek. Sonuç olarak bana hiç iyi gelmeyen bir ilişkiye düşmüştüm.

“Ve bu sana ne katmıştı?” diye sordu Belle. “Daniel sana pislikmişsin gibi davrandı. İlişkiler açıkça aşırı abartılıyor.”

“Bana hatırlat, düşününde bunu tost olarak önereceğim.”

“Ben Philip’i seviyorum,” dedi Belle. “Sen Daniel’i sevmemiştin ve ilişkinizin ne kadar korkunç olduğuna bir bak. Bütün bunları rahat bir şekilde ele alırsan tabii, bin kat daha iyi bir durumda olacaksın.”

Umutsuzca ellerimi kaldırdım. “Evet, evet, tamam. Zaten ciddi anlamda iptal etmeyi düşünmedim.”

Alexander ile bir randevu kesinlikle söz konusu olmadığını, kasıtlı olarak söylemedim. Bunu yapsam bile Alexander beni bulurdu ve bir şey bana, Alexander'ın hayır cevabını asla kabul etmeyecek bir adam olduğunu söylüyordu. Bu ilkinde belki olurdu fakat ikincisinde bundan kurtulamazdım. Ayrıca bunu hiç istemiyordum. Doğrusu, hayır kelimesini bir gün boyunca ağzıma almamaya karar vermiştim. "Dünyadan Clara'ya!" diye seslendi Belle.

Gözlerimi kırıştıtarak, buraya ve şimdiye geri döndüm, bu arada Belle önüme tepeleme dolu tabağı koydu. "Bunun hepsini yersem, seks yapmak için çok şişmiş olurum." "Saçma." Belle kendi tabağını alarak yanıma oturdu. "Bunu, ihtiyacın olan yakıt olarak düşün tabii onunla bu işe gireceksen. Ve tam olarak senden bunu bekliyorum."

"Öyle mi?"

"Ve sonrasında her şeyi öğrenmek istiyorum, bütün kirli detayları."

Gözlerimi devirdim ve sahanda yumurtama bıçağı batırdım öyle ki sarısı tabağa aktı. "Onunla hiç karşılaşmış mıydın?"

"Ne yazık ki hayır. Benim ailem hiçbir zaman onun ailesinin yakın çevresine dahil olmadı, bilhassa babamdan sonra..." Belle duraksadı. Bu konuyla alakalı başka da yorum yapmak istemedim. "Yani hiçbir zaman kırsala davet edilmedik veya buna benzer bir şey. Ve kazadan sonra Alexander uzun zaman yoktu."

Prenses Sarah'ın hayatına mal olan korkunç kazayı düşününce ve aynı zamanda Alexander'ın ölmüş olma olasılığı, bütün iştahımı kesmişti.

"Alexander bundan söz etti. Demek istediğim, kazadan sonra gittiğini."

“O zamanlar hâlâ Birleşik Devletler’de miydin?”

Başımı salladım ve isteksiz bir şekilde çatalı yemeğime batırıp durdum.

“Bu kaza bütün haberlerde vardı, gerçi o zamanlar kamfda başka şeyler vardı.”

“Anlatılmayacak kadar üzücüydü,” dedi Belle. “İnsanlar sokakta yıkılıverdiler hatta annem bile... Cenazeye gittim ben de. Çoğu kişinin yaptığı gibi... Yol kenarlarında duran insanlar yüz binler olmalı ve tabutu taşıyan fayton geçtiğinde, tam bir sessizlik olmuştu.”

“Prenses bizim yaşlarımızdaydı. Hayal etmesi çok zor, değil mi?” dedim. “Paparazzilerin bununla bir alakaları var mıydı?”

“Bunu tam olarak hiç kimse bilmiyor,” diye cevap verdi Belle. “Dedikodulara göre içki içmişler. Alexander o zamanlarda yirmi yaşındaydı ama Prenses reşit değildi. Arabanın içinde birisi daha vardı fakat basın onun kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi.”

“Benim hâlâ anlamadığım, Alexander bu olaydan sonra neden ülkeyi terk etti?” dedim. O da aynı kız kardeşi gibi bir kurbandı.

“Sarah herkes tarafından seviliyordu. Sanırım kısmen şundan kaynaklanıyordu: O annesinin kopyası gibiydi. Annesi Prens Edward’ın doğumunda ölmüştü. Bu herkes için inanılmaz bir şok yarattı. Sarah’ın da trajik bir biçimde ölmesi, çoğu kişi için ağır geldi.” Belle omuzlarını silktilti. “Aslında tuhaf bir şey ünlüleri şahsen tanıyormuş gibi davranmak.”

Kendime, Alexander neden kaçıyordu? diye sordum. Suçlamalardan kaçmak için mi yoksa annesinin ve kız kardeşinin kaybını atlatamadığı için mi?

Sebepler her neyse hiç kimse bu kadar çok acı çekmek zorunda kalmamalı.

“Senin bir şeyler yemen gerekir,” diye uyardı beni Belle. Belle’nin karşı çıkmasına rağmen porsiyonumun yarısını yiyebildim. Saat on olmuştu bile. Bana hazırlanmam için sadece bir saat kalmıştı veya nihayet sıvışmak için. Belle’ye, şansımı değerlendirmem konusunda kati olarak söz vermiş olduğum halde, Alexander ile buluşmamızı gerçekleşmesi konusunda hâlâ şüpheleniyordum. Genel olarak buna randevu diyebilirsek tabii.

Bornozumu çıkardım ve içinde iç çamaşırların olduğu torbayı elime aldım. Ancak daha şimdi fark etmiştim Belle’nin sadece bir tek takım almadığını. Pelür kağıdının altında en az beş tane set daha ve birkaç çift çorap çıktı. Belle’nin bugüne dair beklentileri benimkilerden açıkça daha fazlaydı.

Buna rağmen ilk seçimimde kaldım bilhassa birkaç takımın jartiyerle giyildiğini gördüğümde. Hele ki bacak arasında yırtmacı olan stringden (ipli külot) hiç söz etmemeliyim. Hayır, gümüş renginde olan en güzeliydi ve en muhafazakâr olanı. Bugün o kadar olağanüstü bir gündü ki bundan dolayı hiç değilse içinde, az da olsa rahat hissedeceğim iç çamaşırlarım olmalıydı.

Sutyenimin kopçalarını geçirdim, arkamı döndüm ve kendime aynada baktım. Narin dantel, açık tenime neredeyse eterli bir hava veriyordu. Sutyen, destekli olmamasına rağmen göğüslerimi şekillendirdi. Hoş buna zaten ihtiyacım da yoktu. Asil dantel iç çamaşırları, göğüslerimi ve popomu baştan çıkarıcı bir şekilde örtüyordu ve tercihlerimi kusursuz bir şekilde öne çıkarıyordu. Belle akşamki alışveriş turundan döndükten sonra laptopun başına geçmişti ve

Alexander'ın askeri hizmetinden sonra onun yanında duran kızları araştırmıştı. Kızların çoğu sarışındılar, ince ve şıktılar, aynı Belle gibi... Belki de Belle, Alexander'a daha uygun bir adaydı. Alexander'ın av şeması uçsuz bucaksızdı: Çok güzel model tipler, gerçi biriyle bir kereden fazla görüntülenmişti, bütün hepsinden en güzeliydi. Gazeteler bu kızı Alexander'ın kız arkadaşı diye belirtmişlerdi. Gerçi fotoğraflar göze çarpan bir soğukluk yayıyordu ve ikisinin beden dilleri, onların gazetecilerin bir hayal ürününden başka bir şey olmadıklarını ima ediyordu. Ama muhtemelen İngiltere'nin gelecekteki Kraliçesi hakkında spekülasyonlarda bulunarak gazetenin milyonlarca satılmasına neden oluyordu.

Kısaca şunu sordum kendime: Alexander gerçekten bir gün kral olarak görevini devralırsa, acaba nasıl olurdu? Fotoğraflar dünyayı dolaşırdı, aynı evlendiğinde de olurdu. Onlara bakmaya dayanır mıydım? Ben, onunla geçici bir aşk ilişkisine kendimi atacak kadar yetenekli miydim? Bedenim onu istiyordu, bunda hiç şüphe yoktu ama kalbim şimdiden ciddi bir tehlike içindeydi. Alexander beni gazetecilerden korumuştü ve bana çocukken ve genç bir kızken sık sık özlem duyduğüm güveni sağlamıştı. Tabii şimdi ki zamanımızda hâlâ şövalyelik varsa da bu en çok İngiltere veliahtına yakışırdı.

Belle'nin de söylemiş olduğı gibi bütün kızların inancıkları masallara ihtiyaçları var. Tam elbisemi kafamdan geçirip sandaletlerimi dolaptan alırken telefonum çaldı. Donakalmıştım. Bu mutlaka Alexander olmalıydı. Akli başına gelmişti. Ve şimdi beni bir bahaneyle satacaktı: Onun zaten başka biriyle sözleştiğini unutmuşmuş veya önemli şey araya girdiğini söyleyecekti. Hiç değilse kibardı ve randevuyu iptal ediyordu. Bir yalanla olsa bile...

Fakat ekrandaki ismi görünce rahatlama ve sinir karışımı bir duygu hissettim. Annemle konuşmak zorunda olduğumu biliyordum, onun bir sonraki seferde kapının önünde durmasını engellemek istiyorsam tabii, bunun üzerine cevap verdim. “Merhaba, anne.”

“Tanrıya şükürler olsun! Nihayet sana ulaşabildim. Endişelenmekten hasta oldum.”

Tercümesi: Annem mutlaka her şeyi öğrenmek istiyordu, en ince ayrıntısına kadar.

“Anne, ben iyiyim,” diye sakinleştirdim annemi. “Eşyalaramı yerleştirdim ve telefonu sessize almıştım.”

Sessizlik. “Haberleri gördün mü?”

“Ben buna tam olarak haber demezdim.”

Ceptelefonum kulağıma yapıştırdım Prada-sandaletlerimi giyerken.

“Ama ben diyorum. Erkek arkadaşının olduğunu bana niye anlatmadın?” Buna soru denemezdi daha çok bir sitem.

“O, benim erkek arkadaşım değil.”

“Çok yazık.”

Annem için, diye düşündüm. “Bu bir yanlış anlaşılımdı.”

“Yanlış anlaşılımlar genellikle insanların birbirleriyle öpüşerek sonlanmıyor.”

“Ama bu öyle,” dedim sadece. Daha başka bir açıklama yapacak durumda değildim.

“Açıkçası, mutluyum hatta,” dedi annem. Donakaldım.

“Belki de tüm bu dikkatler sana iyi gelmiyordur. Bu denli kamu önünde olan bir insanla birlikte olmak, oldukça baskı yaratır.”

İnternet patlaması, o zamanlarda annem ve babam için muazzam medyatik ilgi getirmişti. Annem o zamandan beri

bu ilgiyi çaresizce arıyordu, bu yüzden uyarışı beni daha da çok şaşırttı. Dikkatleri üzerime yoğunlaştıkça otomatikman annem de bundan payına düşeni alacaktı ama hakkını yiye-mezdim annemin çokça zayıflıklarına ve haksızlıklarına rağmen, benim ve kız kardeşimin taleplerini sürekli göz önünde tutmuştur.

“Endişelenecek bir neden yok.” Bir avuç dolusu kondomu el çantamın içine koymuştum, her ihtimale karşı.

Anneme yalan söylerken hiçbir pişmanlık duymuyordum –bizim ilişkimizde yalanlar adeta gündem konusu olarak yerini almıştı—. Yıllar önce öğrenmişim annemden her şeyi uzak tutmayı, onun kırılğan mutluluğuna zarar verebilecek her şeyden.

“Ama arama sebebim bu değil,” diyerek devam etti annem. Nefesimi tutmuş bir şekilde, annemin sadece biraz daha dedikodudan kurtulmak isteyeceği umuduyla bekledim.

“Baban birkaç günlüğüne burada olmayacak,” dedi annem. “Bu yüzden seninle kız kıza bir gün geçirebileceğimizi düşün-müştüm. Son zamanlarda burnunu sadece kitapların içine sokmak için zamanın vardı, bundan dolayı biraz Wellness ve alışverişi hak ettiğini düşündüm.”

“Kulağa çok çekici geliyor.”

“Olur olmaz bir bahaneyle gelmeden önce... Yakında ilk işi-ne başlayacaksın ve bunun için uygun gardıroba ihtiyacın var.”

Görünüşe bakılırsa beni bunu yapamayacak kadar aciz buluyordu. “İşte giyebileceğim bir sürü kıyafetlerim var benim. Bana hiçbir şey almana gerek yok.”

“Fotoğraftaki elbisenin Belle’ye ait olduğunu biliyorum ve ben senin kanaatkâr olduğunu da biliyorum, Clara. Fakat

böyle olman gerekmiyor. Johns, senin fonlarına neredeyse hiç dokunmadığını söylüyor.”

“Johns, size benim hesabımın güncel durumunu mu bildiriyor?” diye sordum dişlerimi birbirine bastırarak.

“Elbette. Senin yirmi birinci doğum gününe kadar bilgilendirilme hakkımız var.”

“Ben bunu bilmiyordum.” Sesimde sitemkâr bir ifade vardı. Hiç kimse bana bu konu hakkında bir şey söylememişti. Ben her zaman, yirmi birinci yaşımdan itibaren güven fonumun benim özel emniyet yastığımın olduğunu varsaymıştım, doğrusu ailemin bu fon üzerinde hâlâ parmakları olduğundan haberdar değildim.

“Benimle lütfen bu tonda konuşma. Johns, sadece sene-de bir kez bize rapor veriyor ve herhangi büyük anlaşmazlıklar olduğunda.” Annem duraksadı. “Fakat senin için bu o kadar önemli ise koşulları değiştirmesi için babana memnuniyetle ricada bulunurum.”

“Bunu kendim de yaparım.” Tabii ailemden birinin benim için açık bir kulağı varsa o da babamdı. Zaten muhtemelen bu bilgi isteme konusunda ısrar eden kişi de annem olmuştur ki parayı akıllıca kullandığımdan emin olmak için – burada “akıllıca” annem için göz alıcı hayat tarzı demek oluyordu–. Buna karşı ben, parayı şunun için yatırmak istedim: Kendimi rahatça bir mesleğe adayabilmek için, beni dolduran ve memnun eden bir meslek için.

“Salı gününe ne dersin?” diye sordu annem.

“Salı?” diye tekrar ettim ve telefonu daha sıkı kavradım. “Kızlar günü için.”

Bu arada neredeyse annemin telefonun açması sebebini unutmuştum bile. “Olur tabi.”

Hatta bir an için sessizlik bakiydi. "Anne?"

"İyi, o zaman salı günü görüşürüz," dedi sonunda ve ben oldukça emindim ki sesinin hafiften kırıgın olduğuna.

Annemin tuhaf davranışından dolayı şaşkındım ve telefonu kapattım. Saniyeler sonra Belle nefes nefese kapıda durdu.

"Aşağıda Norris diye biri seni almaya gelmiş."

"Koruma," dedim ve midemin nasıl büzüldüğünü hissettim.

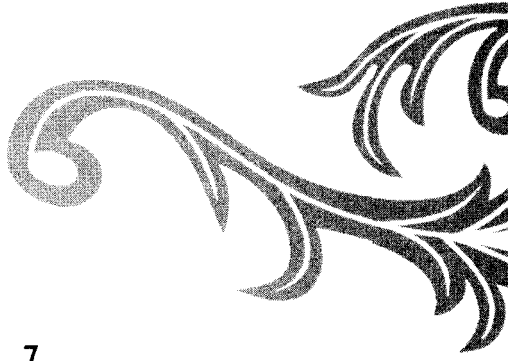
"Çılgınlık!" diye cıyıkladı Belle ve beni kapıya kadar takip etti.

"Bana şans dile."

"Senin şansa ihtiyacın yok." Belle yanağımdan öptü ve ben asansörle aşağı indim. Norris'e baktığım anda şu bilince vardım: O da bu günlerin, fasılayı belirleyen günlerden oluşuydu. Tabii daha sonraki günlerde geriye doğru hayatıma bakacak olursam, şimdiye kadar olan her şey, *Alexander'dan öncesi*, diye geçecekti. İyi de ne kadar sürecekti, gelecekteki her anın *Alexander'dan* sonrası olması için?

Pişmanlık yok, dedim kendime. Benim hayatım çok dan iki parçaya bölünmüştü bile ve bugünden sonra hiç değilse şunu diyebilecektim: Biriyle yattım, ki bu kişi benden oldukça farklı bir ligde oynuyordu. Belle'nin düşüncesine göre benim ihtiyacım olan tam da bu değil miydi? Daha kötüsü şu olurdu, kendine sürekli şunu sormak: Nasıl olurdu? Alexander nasıl olurdu, diye.

Kararlı bir şekilde şüphelerimi bir kenara ittim Norris hafiften öne eğildiğinde koluna girip beni bilinmeyen bir geleceğe götürdüğünde.

7

Dün akşam, Alexander'ın limuzinine dikkatli bakamamıştım, muhtemelen bu Alexander'ın varlığı ile alakalıydı, şimdi ise buna yeterince zamanım vardı. Her zaman Rolls Royce'leri süper seksi ve şanlı İngiliz olarak bulmuşumdur ve bu araba, özel koyu renkli camlarla donatılmıştı, bunlar muhtemelen zırlı camlardı. Arka koltukta Alexander'ın beni nasıl aldığının resmini çiziyordum. Tereyağ gibi yumuşak derinin üzerini nazikçe okşadım, koltuk Alexander'ı ilk gördüğümünden beri özlem duyduğum kurtuluşu bana verebilecek gibiydi.

Kendimi züppe gibi hissettim yukarıya kaldırılmış bölme camı ile arka koltukta yapayalnız otururken. Bu yüzden camı indirdim.

"Camı indirmemde bir sorun var mı?" diye sordum Norris'e.

"Nasıl isterseniz, Bayan Bishop," diye cevap verdi Norris. Elbette. Şu İngilizler her daim kahrolası bir şekilde kibardırlar, bundan dolayı insan onların gerçekte ne düşündüklerini

ya da ne istediklerini tahmin edemiyordu. Bu durum Amerikalı yanıma zaman zaman çılgınlığın eşliğine getiriyordu.

“Çok tuhaf,” dedim. “Kraliyet ailesinin sürekli bir şoförle gezdiğini bilmiyordum.” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geriye almayı çok isterdim. Oysaki Alexander bana Norris’in bir şoförden daha fazlası olduğunu söylemişti. Norris, Alexander’ın özel korumasıydı, aynı zamanda onun arabasını da kullanıyordu. Alexander’ın sürekli özel koruma konusunda neden ihtiyaç duyduğundan emin değildim, Norris’in bana bunu açıklamayacağını tahmin ediyordum. Alexander’ın ona güvenmesinin sebebi de tam olarak buydu.

“Majesteleri araba kullanmayı sevmiyor.”

Başımı salladım, çok doğalmış gibi. Oysa hiçbir şekilde doğal değildi. Birleşik Devletler’de bu durumun gençlerde fellik belirtisinden başka hiçbir şey olmadığına dair tecrübe edinmiştim ve bu yüzden büyük bir rol oynadığını... İngiltere’de bu durum belki farklıydı ancak bunun böyle olduğunu düşünemiyordum.

“Fakat insan böyle bir arabayı mutlaka severek kullanmaz mı?” dedim, çünkü konuşmanın akışını korumak zorunda olduğumu hissettim. Bu arada neredeyse camı indirmemiş olmayı diledim ama tabii camı yeniden kaldırırsam da işte o zaman kendimi burnu havada bir keçi gibi hissederdim.

“Arabaya değer veriyor ve sürücü olarak benim yeteneklerime güveniyor,” diye karşılık verdi Norris. Birden görüşümü bildirdiğim için memnundum. Belki de bir gün Alexander’a sorardım ve Norris’in cevabı ise tam da bunu yapmamamı söylüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim ısrarla Norris’in bana az önce neyi itiraf etmiş olduğu bilincine vararak.

“Elbette, Bayan Bishop. Alexander için araba kullanmak benim için zevktir.”

Adamın oldukça profesyonel olduğu kesindi. Alexander’ın güvenini kazanmış olması ona zevk veriyordu, bu apaçık belliydi.

Henüz on dakika bile geçmeden –Westminster’in tam orta göbeğindeydik– Norris, caddeden saparak özel bir araziye girişi olan ve yavaşça açılan bir kapıdan geçti. Gergin bir halde Norris’in özel görünümlü kapalı garaja girdiğini izledim. Birleşik Devletler’den alışık olduğum devasa garajlardan değildi, aksine maksimum on tane park yeri vardı, park yerinin yarısı da boştu. Tanrı aşkına biz neredeydik?

Norris arabayı park etti, bana kapıyı açtı ve yaklaşınca sessiz bir ping sesi çıkaran bir asansöre götürdü. Kapılar açıldı ve Alexander karşımda duruyordu. Nefesim durdu.

Alexander, üç parçadan oluşan ve üzerine kalıp gibi oturan koyu gri bir takım giymişti ve kesinlikle çarpıcı görünüyordu.

“Clara.” Alexander hiç tereddüt etmeden elini uzattı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Bu bir teklifti. Ve onun elini tuttuğum anda bir sonrasında aramızda olacakları kabul etmiş olacaktım. Hâlâ kaçmak için bir fırsatım vardı. Teorik olarak, çünkü zamanın çok dan geçmiş olduğunun farkındaydım ve yüzünde üstünlük ifade eden gülümsemesi bana, bunu kendisinin de bildiğini söylüyordu. Elini yakaladım. Asansörlerin kapıları arkamızda kapanırken trans halimden uyanmıştım, arkamı döndüm ve kendimi Alexander’dan geri çektim.

“Bir terslik mi var?” diye sordu endişeyle.

“Norris’e teşekkür etmeliydim. Bu çok kaba oldu.”

Alexander’ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

“Senin tarafından yapılan her kabalığın, Norris’in maaşı tarafından telafi edileceğinden eminim.”

“Yine de güzel bir şey değildi,” diyerek ısrar ettim kaşlarımı çatarak.

“Lütfen, Norris’e üzüldüğümü söyle ve onun tarafından buraya getirildiğim için memnun olduğumu.”

Alexander kafasını yana doğru eğdi ve sahiplenici bir ifade vardı gözlerinde ama ifade anında kayboldu. “Düşündüm belki akıllanıp geri adım atarsın diye düşündüm.”

Sesindeki sert üslup iliklerime kadar işlemişti. “Neden? Yoksa sen mi akıllandın?” diye sordum ona.

“İkimizin arasında tehlikeli olan kişi sen değilsin.” Alexander yaklaştı ve kalbim atmaya es geçti.

“Belki de ben kuzu postuna bürünmüş bir kurdum,” diye cevap verdim silah hızıyla.

“Pekâlâ, o zaman bu durumda seni soymam ve bakmam gerekir,” diye homurdandı.

Ancak benim hiç şüphem yoktu Alexander’ın elbiselerinin altında ne bulacağımdan. Onun o vahşi şehvaniyeti altında kesinlikle bir kuzu uyuklamıyordu.

“Ayrıca biz neredeyiz?” Aceleyle konuyu değiştirdim.

Aramızdaki hava adeta çıtırdıyordu. İstemedim kendime şunu sordum: Acaba Alexander’ın dudakları bedenimin üstünde hissetmek nasıl bir duygudur? İkimizde benim neden burada olduğumu biliyorduk, buna rağmen rahat görüntümü mümkün olduğunca uzun sürdürmek istiyordum Alexander’ın beni çok dan tavladığını bilmesine rağmen.

“Westminster Royal’dayız,” diye cevap verdi Alexander.

“Şık bir otel,” diye mırıldandım. Büyük Hollywood starları Londra’da film çektiklerinde bu otelde kalıyorlardı ve park

garajından anlaşıldığı üzere *güven* burada büyük harflerle yazılmıştı.

“Burada misafirlerin özel hayatlarına saygı duyuluyor. Benim gerçekten çok takdir ettiğim bir şey.”

“Buraya sahte bir isimle mi giriş yapıyorsun? sonra sisli gecede tekrardan kayboluyor musun?” diye sordum.

Alexander güldü. “O kadar da gizli olmuyor bu işler. Çalışanların büyük bir kısmı beni Bay X diye tanır.”

“Ve ben bugünlük Bayan X miyim?” diye patlayıverdim ve ardından korkmuş bir şekilde hemen elimi ağzıma kapattım.

“Kulağa hoş geliyor,” diye mırıldandı Alexander ve yana yatmış kafayla beni inceledi. “Bayan X, bu nefis bir şekilde yaramaz geliyor kulağa.”

Başımı salladım ve dudaklarımı yalarken yakaladım kendimi.

“Senin için iyi mi böyle? Demek istediğim, bu düzenleme?”

“Beklememiştin bir...” diyerek başladım.

“Otelde buluşacağımızı?”

“Evet.” Onun gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum, onun varlığından fazlasıyla etkilenmiştim. Beni böyle sine isteyen inanılmaz ateşli bir adamla özel bir asansörde durduğum gerçeği vardı. Ve tabii dürüst olmam gerekirse, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla bir otel odasına düşmek, beni korkunç derecede geriyordu.

Alexander bir eliyle çenemi tuttu ve beni ona bakmam için zorladı: “Bundan kimsenin haberi olmaması için emin olmak istedim.”

Sözleri, mide boşluğuma bir darbe gibi indi. Kendimi geri çektim ve kırmızı acil durum düğmesine basarsam ne olurdu diye düşündüm. Veliht ile burada olduğuma göre gizli servi-

sin çıkıp gelmesi mümkündü, yani en azından Scotland Yard.

“Neler oluyor?” Alexander daha da yaklaştı, vücutlarımız birbirine değiyordu.

“Bende haysiyet diye bir şey var,” diye azarladım onu ve yüzüne baktım. Onun yakınlığı beni ne kadar çok heyecanlandırdığını saklamaya çalıştım fakat göğüslerim beni ele veriyorlardı. Sert ve gözden kaçmayan bir şekilde meme uçlarım sutyenin dantelinden ve elbisenin ince kumaşından fark ediliyordu. “Benimle birlikte görünmen senin için utanç verici bir durum ise beni hemen burada indirmelisin.”

“Bunu yapamam,” dedi Alexander.

Geri kaçtım ve kollarımı göğsümün önüne bağladım bedenimin ona karşı nasıl şiddetle tepki verdiğini fark etmesi umuduyla. “Beni durdurmaya çalışma.”

“Asansör kral dairesine çıkar. Ondan önce seni indiremem fakat...” Alexander öne doğru eğildi ve kırmızı düğmeye bastı, bunun üzerine asansör ansızın durur hale geldi ve ben de ona çarptım.

“Sanırım sen beni yanlış anladın ve beni yalancı yerine koyan bir kadınla yatma konusuna ilgi duymuyorum.”

Yutkundum. “O zaman bana açıkla.”

“Memnuniyetle.” Alexander diliyle dudaklarının üzerinden geçti ve kravatını çözdü. “Bende bıraktığın izlenim, paparazzilerin seni daha fazla rahatsız etmelerini istemeyişindi.”

Alexander, kelimeleri soru gibi askıda bıraktı ve ben sadece omuzlarımı silktilim.

“Yani ben özel hayat isteğine saygı göstermek istedim,” diyerek devam etti. “Netice itibarıyla sen çok dan benim hakkımda bir araştırma yapmışsındır bile.”

Soru olmayan bir soru daha. Başımı salladım.

“Gazeteciler benim kadınla bir fotoğrafım için her şeyi yaparlardı ve tabii bir fotoğrafa sahip olurlarsa da o vakit hemen vahşi spekülasyonlar olacaktır bizim ilişkimiz hakkında. Eski kız arkadaşlar birdenbire yeni alevlere ve bayan garsonlar vahşi ilişkilere dönüşeceklerdi.”

“Yani sen o kadınların hepsiyle yatmadın?” diyerek yeneden hatırlattım.

Alexander omuzlarını silkti. “Hepsiyle değil.”

“Ne kadar güzel.”

“Tabii yanlış hatırlamıyorsam sen çaresiz bir bakire olmadığını söylemiştin.” Yeniden yaklaştı ve benim köşeye sıkışmamı zorladı, ardından iki elini de asansörün duvarına dayadı ve bir panter gibi bana baktı avına öldürücü bir atlayış hazırlığı içindeymiş gibi. “Sanırım seks hayatımız hakkında açıkça konuşabiliriz.”

“Konuşabiliriz,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak.

“İyi, çünkü bana karşı açık olmanı istiyorum, Clara. Seni öyle ya da böyle istiyorum ama beni iğrenç bir adam yerine koymayı istemiyorum.”

Elimde olmadan sııttım.

“Bir gülümseme...” dedi Alexander. “Ne güzel. Merak ediyorum bunu yeniden görebilecek miyim sen geldikten sonra ve ben hâlâ senin içindeyken.”

Sesinde felaketi ifade eden bir tonlama vardı, bu gerginlik beni ürpertmişti. Belki de gülümseyecektim ve aynı zamanda ağlayacaktım da. Alexander, iki duygu hareketini de aynı derecede meydana çıkarabilecek bir adama benziyordu.

“O halde anlaştık?” diye sordu.

“Seks hayatımız hakkında sır saklama konusunda mı?”

“Yattığım kadınların sır saklayabildiklerinden emin olmalıyım. Onların sağduyularını kullandıklarını.”

Gözlerimi devirdim. O değil miydi her akşam başka bir kadınla görüntülenen. “Ben sadece tek bir erkekle birlikte oldum. Erkek arkadaşım, üniversiteden. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Daniel ile ilişkimizin üzerinde durmaya gerek duymadım; çirkin detayları ortalığa saçmanın hiç kimseye faydası olmayacaktı. Daniel’e hakkımda çok fazla sır vermekle bu hatayı yapmıştım ve sonunda bunu bana karşı kullanmıştı. Ve Alexander gibi bir adam zaten bununla ne yapacaktı? Bir adam bir gün ülkede önderlik yapacak bir rol üstlenecekti. Bir adam ki neredeyse hiç tanımadığı bir kadını becermek için otel odasına götüren... Alexander’ın ahlak konusunda ki fikirleri oldukça esnek görünüyordu.

Ve ben ne kadar esnek olduğunu denemek istemiyordum. “Peki, ya sen?” diye sordum.

“Birden fazlaydı,” diye cevap verdi. “Ben her zaman dikkatliydim ve seni temin ederim ki kesinlikle temizim.”

Kaşlarımı çattım. Sadece cevabının manasından dolayı değil, çünkü esasen benim soruma cevap değildi bu. “Peki, bu neden önemli?”

“Sevişmeden önce dile getirmek zorundaydım ve korkarım süite gidene kadar daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Alexander daha da yaklaştı, beni aynalı asansör duvarına yapıştırdı ve ereksiyonunu bana doğru bastırdı. Başlangıçtaki dikkatli oluşum, Alexander’ın elbisemin askılarını omuzlarımdan sıyırmasıyla anında buharlaşıp gitmişti. Sutiyeni

gördüğünde derin ve ateşli bir ses çıkardı. “Göğüslerin hayal ettiğimden daha da mükemmeller.”

Kelimenin tam anlamıyla eridim, bu arada vücudumun belden aşağısına sıcaklık yayıldı ve bu sıcaklık bacaklarımın arasında toplandı. Lakin içimdeki mantık kazandı.

“Cidden bunu burada asansörün içinde mi yapacağız?” Alexander’ın yüzünde cüretkâr bir gülümse belirdi ve parmağı ile dudaklarıma dokundu. “Ah be tatlım, neden korktuğunu biliyorum. Asansördeki bir şipşaktan sonra seninle işimin biteceğini düşünüyorsun.”

“Sadece benden sıkılmanı istemiyorum henüz yatağa bile giremeden,” diyerek cevap verdim ve omuzlarımı silktim.

“Bu olmayacak.” Alexander’ın parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. Sanki ardından yanık izi çeker gibi bir his uyandı. “Vücudun seks için yaratılmış, Clara. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu hiç?”

Sadece başımı salladım, ağzım birdenbire kurudu.

“Ama bu böyle,” diye devam etti Alexander. “Vücudunu inanılmaz derecede ilham verici buluyorum. Şu anda süite seni becerecek kadar yeterince yer olduğundan bile emin değilim. Ama kendini daha rahat hissedeceksen,” Alexander’ın eli elbisemin altına kayd ve külotumun kenarına, durmadan daha aşağı, ta ki hedefini bulana kadar, “bekleyebiliriz de yukarıya çıkana kadar.”

Gözlerimi kapattım Alexander rutin hareketlerle klitorisi-me masaj yapmaya başladığında: “Bence...” diye geveleyip durdum ama o bana dokunduğu sürece net düşünemiyordum, kaldı ki düşüncelerimi söylemek...

“Belki de ben daha iyi bir çözüm sunabilirim,” diye fısıltı-

dadı Alexander boynumda gezinirken. Beni okşamaya devam etti.

“Vajinanın tadına bakmak istiyorum, Clara. Günlerden beri başka bir şey düşünür olmadım. Bunu yapmam için bana izin verir misin?”

İnlemem, Alexander’ın cesaretlenmesi için yetmiş görünüyordu. Alexander iki eliyle iç çamaşırımın kenarından tutarak onu yırttı ve ikiye ayırdı. Bir saniye kadar fiyat etiketi gözümün önüne geldi. Fakat bu şartlar altında seve seve bundan yüzlercesini alırdım.

Alexander dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı ayırdı. “Daha da aç!” diye emretti Alexander ben de itaat ettim. “Olağanüstü güzel.”

Alexander ellerini baldırlarımdan yukarıya doğru edep yerime kadar gezdirdi. Dudakları ayırdı ve huşu dolu bakışlarla bir süre baktı iki tane parmağı içime sokmadan önce.

“Sen hep böyle ıslak mısındır?” diye sordu Alexander ben gözlerimi yumarken.

Yeniden başımı salladım. Küvetin içinde bile böyle değildim.

“Bu benden mi kaynaklanıyor?”

Bu kez evet anlamında başımı salladım.

“Bunu söyle, Clara.”

“Evet.”

“Evet, ne? Ne yapıyorum ben sana?”

“Beni ıslatıyorsun,” diye inledim.

“Uslu kız,” diye mırıldandı Alexander parmaklarıyla kızıştırmaya devam etti dilini edep yerime değdirmeden önce. Sıcak ürpertiler geliyordu üzerime Alexander vücudumun en hassas kısmını okşarken. İleri ve geri... İleri ve geri... İleri ve geri, Alexander tekrar ve tekrar parmaklarını içime sokar-

ken... Titreyerek doruk noktasına doğru gidiyordum.

Alexander durdu. "Ancak ben söylediğimde, tatlım."

Sızlanıyordum ama ona bir türlü karşı gelemiyordum. Sonra yeniden ağzıyla beni kavradığını ve beni değişen, dairesel ve emici hareketlerle kızıştırdığını hissettim. El yordamı ile arkamdaki tutunma demirine sarıldım, çaresizce yaklaşan orgazmı durdurmak için. Alexander'ın parmakları içimde git gide daha da hızlı hareket etmeye başladığında yarı zevkle, yarı yalvarırcasına çığlık attım.

"Gel!" diye emretti Alexander. Saniyeler sonra doruk noktası bedenimi kapladı, beni binlerce parçalara ayırdı ve yeniden eritti her bir dalgada yeniden... Dalgalar yerini sessiz bir şırıldamaya bıraktığında Alexander parmaklarını içimden çekti fakat klitorisimi sakınarak emmeyi sürdürdü ta ki buna bir saniye daha dayanamayacağımdan emin olana kadar. Baldırlarımı birbirine bastırdım ancak Alexander tatlı, acımasız işkencesini sürdürmeye devam etti. Bunun imkânsız olmasına rağmen, bedenimin yeni bir orgazma sürüklendiğini hissettim. Doruk noktasına varmadan Alexander kendini geri çekti, kırmızı düğmeye bastı.

"İşte şimdi benim tarafımdan becerilmeye hazırsın," dedi.

"Evet," diye cevap verdim sızlanarak, oysaki bu bir soru değildi.

Alexander sadece sırtıyordu.

Asansörün kapıları açıldı. Alexander süite ayak bastı, ceketini çıkardı ve seri bir hareketle ipekten bir kanepenin üzerine bıraktı. Dizlerim hâlâ yumuşaktı ve tek bir kelime dahi çıkaramıyordum. Süit, aynen benim hayal ettiğim gibi etkileyiciydi. Oda yüksekliğindeki panoramik pencereler, Thames nehrine inanılmaz bir manzara sunuyordu canlı, kalabalık şehre. Otelin hemen yan komşusu olarak Big Ben görülüyordu ve nehrin karşısına düşen tarafta yavaşça dönen London Eye de. Dönme dolabın modern tasarımı, eski tarihi binaların karşısında kontrast olarak duruyor gibiydi fakat tam olarak da buydu Londra'yı sevmemin nedini. Eskinin ve yeninin bu kadar değişik dünyaları temsil etmesi ve buna rağmen organik bir bütün olarak birleşmeleri... Sadece birkaç şehir bunu başarmıştı, kendi geçmişini korumayı ve aynı zamanda geleceği ve yeniliği hoş karşılamayı ve bu perspektiften bakıldığında, metropol kendisini tamamen başka bir ışıktta gösteriyordu. Adamakıllı başım döndü.

Ben tamamen yeni bir dünyaya dalmıştım.

Alexander arkama geçti; birdenbire ayaklarımızın altındaki enerji ve canlılıkla dolu şehir değişti.

“Manzaranın tadını çıkarıyor musun?”

“Evet. Ya sen?”

“Çok. Ama şehir de fena değil yani.” Sessiz ama oldukça hoş bir ağrı hissettim Alexander kulağımı kemirdiğinde. Bedenim anında ona karşı tepki gösterdi. Alexander’ın kollarında eriyordum adeta ve kendimi ona bıraktım. Ancak şimdi yeniden aklıma geldi, elbisemin altında resmen çıplaktım ve aynen şehrin olduğu gibi sunum tabağındaydım, gerçi o kadar yüksekteydik ki bizi görmeleri imkansızdı. Buna rağmen Alexander elini bacaklarımın arasına sokarak onları ayırmaya çalıştığında kendimi tuhaf bir şekilde çıplak hissettim. Alexander, arzu içinde olan ve yeniden ıslanan edep yerimi açtı.

“Seni bu pencerenin önünde becereğim,” dedi kaba bir sesle. “Tüm şehre, istediğim bir şeyi aldığımı göstereceğim.”

Sesindeki tehdit içimde geri yankılandı, buna rağmen şu anda beni ne kadar çok arzuladığını görünce şaşkınlık içindeydim. Hâlbuki benim onu istediğim kadar çok, o beni hiçbir zaman bu kadar çok istemiş olamazdı. Hatta yarın onun için herhangi bir kız olacaktım, becermiş olduğu bir kız, fakat o benim için yine Alexander olarak kalacaktı. Her saniyenin, her dokunuşun, her kelimenin dolu, dolu tadına varmaya karar almıştım, daha fazla bekleyebilecek miydim? İşte bundan emin değildim.

“Londra’nın en hareketli caddelerin birinin üstünde, geleceksin,” diye açıklamada bulundu Alexander, başparmağı ile klitorisimin üzerinde gezinirerek beni doruk noktasının kıyısına taşıırken. Ama Alexander, kurtuluş özlemini bana tattırmayı reddediyordu.

“Ne olursun!” diye yalvardım ve kendimi ona sundum, bu esnada ayaklarımızın altına serilen şehir, hiçlik değerini alıyordu. Sadece Alexander vardı. Sadece onun araştırmacı parmaklarının hareketleri... Sadece onun ağır nefes alıp veriş kulağımın yakınında...

“Yakında,” dedi kaba bir sesle, “ama daha değil. Seni hangi raddeye kadar getirebileceğimi görmem lazım. Olağanüstü vajinanın ne kadarını kaldırılabildiğini...” Ereksiyonunu kaba etimde hissetmek, beni daha da çok heyecanlandırdı.

“Bana vereceğin her şeyi çekerim.” Alexander’ın gırtlığından bir gürlleme sesi yükseldi. Bir hışımla beni tutup kaldırdı ve odanın içerisinde taşıyarak bitişikteki odaya taşıdı. Belli belirsiz, odanın içinde beni üzerine yatırdığı bir yatak fark ettim.

“Şunu çıkar!” diye emretti Alexander.

Ona itaat ettim –bunu bir şova dönüştürmek için, fazlaca hızlı– elbiseyi üzerimden hızlıca çıkardım ve karşısında sadece gümüş renkli sutyenimle kaldım. Birkaç zaman öncesine kadar bundan dolayı çok utanırdım; kendimi yarı çıplak bir halde bir erkeğin karşısında sunuyor olmaktan. Ama Alexander’ın gözlerinde bir şiddet vardı, utanç ipucunu her zerresini dahi kovalayan.

“Keşke külotu yırtmasaydım.”

Alexander yatağın ayakucunda durdu ve aletini eliyle okşadı. “Sanırım sana yeni bir tane almam gerekiyor, seni o sevimli dantelin altında da becerebilirim. Tamamen soyun.”

Sutyenimi çözerken bir ürperti sardı beni. Görünüşe bakılırsa, Alexander tek bu karşılaşmayla kalmayacağını varsayıyordu. Oysaki ben, beni bir kez aldıktan sonra, tekrar görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Fakat Alexander’ın, beni ne zaman çağırırsa çağırsın geleceğimi şimdiden tahmin edebiliyordum ve sadece tek bir sefer değil.

"Bacaklarını aç."

Ona yeniden itaat ettim ve sonra Alexander'ı, yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini yavaşça açarak ve ikisini çıkarıp dikkatsizce bir kenara fırlatmasını izledim. Tişörtün altından kaslı kolları ve iyi biçimlenmiş bir göğüs belli oluyordu fakat beni büyük bir hayal kırıklığına uğratarak aynı şekilde tişörtü çıkarmak hamlesinde bulunmadı. Hayal kırıklığım kısa sürdü çünkü kemerini çözerek çekti ve kısa bir an için kemere somurtarak baktı. Onun acaba ne düşündüğünü kendime birdenbire sordum. Yoksa fantezim firarda mıydı? Fakat Alexander kemeri yere bıraktı, pantolonunu çıkardı ve sonunda sadece tişört ve boxer kaldı karşımda. Büyülenmiş bir şekilde boxer'ını üzerinden nasıl sıyırdığını takip etmiştim, ardından gözlerim penisine takıldı, penisin ucunda uyarılmadan dolayı ufak damlacıklar parlıyordu ve şimdi penisi elbiselerin üzerinde olmasına rağmen nasıl açıkça hissedebildiğimi anlamıştım. Bu hiç de adil değildi, bir insan nasıl bu kadar güçlü, bu kadar çekici ve aynı zamanda bu kadar iyi donatılmış olabilirdi. Erkek anatomisinin bir parçası beni bu kadar büyüleyebileceği, hayatımda bir kez dahi olsun hiç aklıma gelmemişti ama şu anda bir hayli şeyler aklıma geliyordu Alexander'ın en özel anatomi parçasıyla neler yapabileceğim konusunda. Onu ağızla kavramak istiyordum, bana yaşattığı sonsuz hazın aynısını ona da yaşatmak istiyordum, onu göğüslerimin arasında hissetmek ama en çok da onu içimde istiyordum.

Sevişeceğimiz fikri hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Seks konusunda bu kadar az bilgimle böyle bir şeye hazırlıklı olup olmadığımdan emin değildim.

Alexander, kısık gözlerle bana bakarken bir eliyle de penisini kavrayıp okşadı. Bana ne yapmak istediğini düşünür gibiydi.

“Senin o, sıkı ufak vajinan benimle baş edebilecek mi, bunu düşünüyorum. İyisi mi biraz... Geleneksel bir şey deneyelim.”

Kendimi tutamadım ve kıkırdamak zorunda kaldım, kızlara mahsus aptalca bir sesle. Bu ses benim ne kadar heyecanlı ve aynı zamanda boğulmuş hissettiğimi belli ediyordu.

“Yoksa sen bana mı gülüyorsun?” Alexander’ın dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. “Kendine gel yoksa seni dizlerime yatırmak zorunda kalacağım.” Alexander’ın alaycı ses tonuna rağmen gözleri onun eğlenceli bir halde olduğunu yansıtmıyordu.

Dudaklarımı ısırdım ve bedenim onu istiyordu buna rağmen sözleri beni tamamen şaşırtmıştı. Bir adam tarafından dövülmek, benim için asla söz konusu dahi olamazdı fakat klitorisim o kadar şiddetle atıyordu ki sadece bu yüzden bile gelebileceğimden korktum. Ona teslim olmuşum ve o bunu gayet iyi biliyordu.

Küçük bir poşetin ağzını yırttığını ve bir kondomu üzerine geçirdiğini izledim, ardından dizlerinin üzerine çöktü ve bana yaklaştı. Kısa bir an üzerimdeydi ve ben ellerimi tişörtün altından soktum. Beklenmedik anda elleri yetişti ve parmaklarımı tuttu. Alexander dengesini kaybetti ve bütün ağırlığı ile üzerime düştü ve beni yatağa bastırdı.

“Hayır!” dedi sertçe.

O anda sıçradım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ama hiçbir koşulda gözyaşlarına boğulmayacaktım veya popoma vurmasını asla izin vermeyecektim. Bu arada rasyonel tarafım yeniden uyanmıştı ve hiç de hoşnut kalmamıştım.

Onu üzerimden atmaya çalıştım ama Alexander kımıldamıyordu, aksine beni vücudunun ağırlığı ile yatağa sıkıca bastırdı.

“Kes şunu, Clara.”

Kurtulma girişimlerimin anlamsız olduğu açıkça ortadaydı, bu yüzden sessizce orada yattım ve gözlerimi dikerek ona baktım.

“Burada olanlar aynı şekilde bitebilir de. Bırakabiliriz,” dedi Alexander. Biraz gevşemeye çalıştım. “Ama ben istemiyorum, senin isteyebileceğini de sanmıyorum.”

“Sanırım, bunu istiyorum!”

Alexander başını salladı. “Ama önce bir şey söylemek istiyorum ve sonrasında kararını verirsin. Bitirmek istersen de buraya kadarmış.”

“Buraya kadar mı?” diye tekrarladım.

“Benim sadece tek bir kuralım var seks yaparken.”

“Sadece bir tane mi?”

Alexander, bana keskin bir bakış attı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ben tişörtümü çıkarmayacağım ve sen sormadan önce nedenini de açıklamayacağım.”

“Tek kural bu mu?” Benim kendi listemde neredeyse yarım düzineden oluşuyordu, bununla birlikte net bilgiler dâhil olmak üzere nerede neyin olacağı ve olmayacağı konusunda, artı çeşitli pozisyonlar, benim için kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Ama tabii Alexander bu kurallara uymayacak olursa benim de bu katı kuralları kısa bir zamanda kafamdan atacağımdan hiç şüphem yoktu. Görünüşe bakılırsa durumun tersi mevzubahis değildi.

“Kadınların burama dokunmalarını istemiyorum, bu benim tek kuralım,” dedi Alexander.

“Sen bütün Londra’nın gözleri önünde benimle seks yapmak istiyorsun ama senin karnına dokunmam yasak mı?” diye sordum. “Bu benim için adil bir anlaşma gibi görünmüyor.”

“Bu öğleden sonra bunun hakkında farklı düşüneceğine dair sana söz veriyorum,” dedi Alexander. “Ve cömertliğim konusunda da hiçbir şüphen kalmayacağından eminim. Ama bu sana kalmış bir şey, evet veya hayır demek. Bunu anlarım.”

“Diğerlerinin hayır dediklerini tahmin ediyorum.”

“Tahmin konularının nasıl olduğunu bilirsin, Clara.”

Ben hayır olarak değerlendirdim. Hiçbir kadın Alexander’ı reddedecek kadar aptal olamazdı. Muhtemelen hiç kimse bu güce sahip değildi. Bu güce sahip olup olmadığımı bilmiyordum.

Alexander, elini bacaklarımın arasına koydu, bir kez daha klitorisime dokundu ve başparmağıyla yavaşça masaj yapmaya başladı. Heyecanım anında büyümeye başladı. “Belki de seni ikna edebilirim?”

Gözlerimi kapattım, Alexander bu arada beni okşamaya devam etti ve benim kararlılığımın nasıl eriyip gittiğini fark etti.

Ben de onu istiyordum kuralını anlamasam da. Ama özellikle de ben, nasıl oluyor da vücuduyla problemi olan birini yargıladım ki? Gerçi bu problemin neden oluştuğunu, tüm iyi niyetime rağmen düşünemiyordum. Şimdiye kadar onda gördüğüm her şey mükemmeldi.

Alexander erkekliğin timsaliydi. Güç saçan... Emredici...

Her ne zaman ona baksam bakışları benim elimi kolumu bağlıyordu.

“Bana sebebini söylemene gerek yok,” dedim nefes nefese. “Bana sadece tek bir şey söyle: Tişörtünü sadece tek kullanımlık sekste de mi çıkarmıyorsun?”

Alexander anında kesti ve öylesine sessiz yanımda yattı ki gözlerimi açmak zorunda kaldım onun nefes alıp almadığından emin olmak için. “Tek kullanımlık seks mi?”

“Benim gibi kızlarla yapılan seks,” diye devam ettim kafamın içinde, ağzımı kapatmam için bana uyarıda bulunan minik sesi dikkate almayarak. “Tek bir kerelik aldığın kızlar ve sonra yeniden attığın kizlardan...”

“Bu kelime hoşuma gitmedi,” dedi Alexander damarlarımdaki kanın donmasına neden olan bir ses tonuyla. “Ben zaten bağlayıcı olmayan seks yapmıştım, Clara ama her defasında, iki tarafın da bunun ne olduğunu farkındaydı.”

“Biz bunu açıklığa kavuşturmadık,” bu arada kafamdaki ses kabarmıştı. “Benim bugüne kadar hiç bir gecelik ilişkim olmamıştı ve genel olarak böyle bir şeyin nasıl olduğunu bilmiyorum. Genellikle kalıcı bir ilişkiden yanayımdır bu yüzden bunu bana açıklamalısın. Tişörtü, sana mesafe gibi bir şeye aracılık ettiği için mi çıkarmıyorsun?”

Alexander’ın çenesi gerildi ve boynundaki bir damar attı. “Ben niyetlerimi açıkça belirttiğimi düşünmüştüm. Benim için burada olanlar, bir gecelik bir ilişki gibi görünmüyor.”

Gözlerimi patlattım. Bunu nasıl yapabiliyordu burada yaptıklarımızı başka bir şey olarak kabul etmeyi? Birlikte daha iki saat bile geçirmemiştik ve onunla bir yatakta yatıyordum. Bu, aynen kitapta yazdığı gibi bir gecelik bir ilişkiydi.

“Peki, sen bir ilişki istiyor musun?” diye sordu Alexander. Ses tonunda olan bir şey iliklerime kadar geçti fakat ben bu duyguyu görmezden geldim. “Ben umut etmişim ki...”

“Bak işte yine o kelime. Ben, seninle tek kullanımlık seks hususunda ilgim yok. Bu kaniya nasıl vardın?”

Alexander'a hayretle bakakaldım. "Peki, başka ne düşünmeliydim ki?"

Alexander doğruldu ve üzerime atladı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Clara Bishop. Seni partide, o siyah elbisenin içinde gördüğümünden beri seni istiyorum. Brimstone da hayır dediğinde, *buraya kadar*, diye düşünmüştüm fakat sonra birdenbire fikrini değiştiriyorsun ve benimle bir randevuya evet diyorsun."

Alexander'ın sözleri üzerimde etkisini gösterirken kalbim hızlı atmaya başladı. "Bu şimdi bir randevu mu?"

"Değil mi?"

"Siz Royalliler öylesine arızalısınız ki..." diye mırıldandım ve aynı zamanda bir sırtımayı bastıramadım.

"Sen bunu kime söylüyorsun?" Alexander acılı bir şekilde gülümsedi. "Ne bekliyordun ki? Çiçekler? Sinema?"

"Normalde biraz daha fazla sohbet beklerdim," dedim yüzüm kızarak. Bütün bu olanları tamamen yanlış anlamıştım. Fakat kızarmamın sebebi mahcubiyet değildi aksine umuttu, onu yeniden görebilme umudu. Ona o kadar çok inanmak istiyordum ki bunun zararsız bir flörtten fazlası olduğuna dair. Aynı anda bu ilişkiyle birlikte gelen tehlikeyi de seziyordum.

"Belki de her şeye baştan başlamalıyız," diyerek öneride bulundu Alexander.

Ama bunun için artık çok geçti. Ben çok dan oltanın ucunda asılıydım Alexander için fazlasıyla hazır ol ve bana söz vermiş olduğu şey için. Tabii şimdi yeniden başlarsak muhtemelen kafayı sıyrırırdım. Daha az önce onu yeniden görebilmek hususunda gidip gelmemiş miydim? Aslında bütün bunlara niye başlamıştım ki?

“Kadınlara kur yapmam,” diyerek devam etti Alexander. “Bu anlamsız.”

“Ama bizim bu olayımız bir randevu,” diye vurguladım. “Randevu olması ve kur yapılması, iki çift çizmedir. Yemeğe gidebilirdik veya kırsala veya burada kalırız ve birlikte sevişiriz.

Benim için bu bir randevudur. Birisine kur yapmak, beklentilerle alakalıdır. Romantizmin ve uzun vadenin benimle yapılması mümkün olmayan şeylerdir. Bunları arıyorsan benimle mutlu olamazsın. Ben sana zevk hediye edebilirim: Hayatında görebileceğin en büyük zevki... Her ne zaman birlikte olursak seni sınırlara taşıyacağım ve sen bu sınırları aşarken tutacağım seni.” Alexander anlam yüklü bir ara verdi. “Herkesin beklediği de bu değil mi birisiyle randevulaşırken? Bizde böyle bir şey yokmuş gibi niye davranalım ki? Bana karşı yakınlık duyuyorsun ve ben de sana karşı yakınlık duyuyorum. Seninle bütün gün sevişmek istiyorum. Kulağına nasıl geliyor?”

Alt dudağımı ısırdım ve dilimin ucunda olan tüm o soruları sormaktan kaçtım. Peki, benden bıktığında ne olacaktı? Ya da ben artık istemezsem? Tam o anda Alexander biraz daha aşağı eğildi, öyle ki Alexander’ın penisi vajinama dokundu bunu yaparak bütün şüphelerimi dağıtmak istercesine. Bir milyon sebep vardı, bütün bu olanı biteni şimdi ve burada bitirmek için. Ancak hiçbirisi içimden akıp geçen arzu kadar çekici değildi.

Alexander konuşmamıza bir son hazırladı, bunu beni öperek ve dudaklarını ağızımdan çekmeden yumuşak bir şekilde bacaklarımı açmaya çalışarak yaptı. Bacaklarımı açtım. Temkinli bir şekilde, ileriye gitmeden penisıyla kabaaran etime sürtündü. Gırtlığımdan bir ses geldi beni sözlerini tutma

vadiyle kandırdığında. Dili ağzımın içinde daha derinlerine indi, bunu yaptığında yeniden inledim. Sadece kısa bir hamle ve Alexander içimde olacaktı ve o tatlı eziyete bir son verecekti fakat Alexander acele etmiyordu. Alexander tekrar, tekrar kalçalarımı okşadı, atan klitorisime penisiyle sürtündü nihayet ucunu içime sokmadan önce.

“Seni hissetmek istiyorum,” diye fısıldadım. Alexander başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. İçime girmeye çok yavaşça devam etti bende açgözlü gibi karşısında kemer gibi kabarıken Alexander bakışını benden almadı. Göğüs uçlarım onun tişörtünün ince pamuk kumaşını sıyrıp geçerken dikildiler. Alexander tek elini belimin altına kaydırды ve her bir itiş ile beni kendisine çekti ve özlemle beklediğime yakınlaştırdı. Tüm bunlar olurken bana neredeyse gözlerimin içine kışkırtıcı bir şekilde baktı ve ben gözlerimi ondan alamadım, hatta heyecanım artmaya devam ettiğinde bile ve bedenim adeta bir yay gibi gerildiğinde bile.

“Adımı söyle!” diye emretti Alexander.

“Alexander,” diye çıktı içimden gerginlik kaslarımı etkilediğinde.

“Birdaha!” diyerek talep etti Alexander, iki elini de kalçalarımın altına koydu ve sert, ritmik itişlerle derinlemesine içime daldı. “Alexander!” diye çığlık attım, orgazm beni sarıp sürüklediğinde buna rağmen hâlâ Alexander’ın gözlerinin derinlerine baktım. Alexander hâlâ içimde hareket etmeye devam etti, sert ve hızlı, kendi doruk noktasına doğru ilerliyordu. Alexander geldiğinde, elleri kalçalarımdaydı hâlâ ve bakışı bana sabitleşmişti. Alexander kontrolü elinde tutuyordu ve bu arada onun her itişiyse benimkinin de gitgide azaldığını hissettim.

Alexander kollarını sardı bana ve kendini yatağın üstüne bıraktı. Baygın gibi kollarının arasında yatıyordum ve deli gibi atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Alexander'ın bana bu kadar yakın olduğu sürece bu imkânsız görünüyordu. Alexander ayağa kalktığında ve alnıma bir öpücük kondurduğunda, göğsümde bir sızı belirdi, bu sızının korkularımla ve az önceki kızgınlığımla bir alakası yoktu. Bu küçücük jestle bütün şüphelerimi ortadan kaldırmıştı, onunla bu ilişkiye girişmeli miydim yoksa girişmemeli miydim diye.

Sadece tek bir dileğim vardı; ona dokunmak ve kontrolünü kaybettiğinde onu izlemek.

Bir saat sonra yuvarlanarak yataktan çıktım ve şahane ağrıyan kaslarımı gerdirmek için ayak parmak uçlarımın üstünde durdum. Alexander dağılmış çarşıların arasında yatıyordu ve bana bakıyordu. Beni izlemediğini düşünmek, tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Bir dürtü sonucunda, ona bir şov sunmaya karar verdim. Ellerimi duvara yasladım, öne doğru uzandım sanki kendimi germeye çalışır gibi kalçalarımı uzattım. Alexander'ın gırtlığından derin bir gürleme çıktı, bu sesi duyunca gülesim geldi. Memnun olmuştum ondan böylesine hayvansı bir reaksiyon çıkarabildiğim için.

“Duşa gireceğim şimdi. Belki sende gelmek istersin?” dedim.

Alexander tek kaşını kaldırıp başını salladı. “Oldukça baştan çıkarıcı ama ben oda servisine bir şeyler sipariş edeceğim. Herhangi özel istekleriniz var mıydı?”

“Seçici değilimdir,” dedim ancak aklıma daha iyi bir şey geldi. Seks, az önce yaşamış olduğum şekilde olunca aslında törensel bir şekilde kutlanmalıydı. “Ya da dur... Şampanya sipariş etsene.”

“Arzun benim için bir emirdir.” Alexander ayağa fırladı ve hâlâ üzerinde sadece bir tişörtle, telefona ağır ağır yürüdü. Bakışım kaslı bacaklarına doğru yöneldi. Alexander, Yunan destanından çıkmış gibi görünüyordu. Kusursuz bir beden, kadınlara şehvet vermek için yaratılmıştı. Gözlerimi ondan alamayacak kadar acıydım birkaç dakika önce aynen Alexander'da olduğu gibi.

Alexander'ın yüz hatlarında provoke edici bir gülümseme vardı bana doğru salındığında. Siyah saçları aşk oyunumuzdan dolayı dağılmıştı ve bu hali içimde, ellerimi saçlarına gömme arzusu uyandırdı. Alexander elini uzattı, bense elini duraksayarak kavradım. Beni hayrete düşüren şey ise beni kendisine çekmesi ve kolunu belime sarması oldu ardından beni öpmek için öne eğildi. İkimizin de neredeyse çıplak olmamıza rağmen, öpmesinde masum bir hassasiyet vardı. Bir tutam özlemle karışmış bir dokunuş... Göğsümde yine o işareti hissettim, bizi görünmez bir bağ birleştiriyor gibiydi. Alexander, nihayet öpüşmeyi kesince ben onun gözlerine baktım. Onda da benim hissettiğim aynı şehveti ve karışıklığı fark ettim.

Fakat sonra Alexander popoma bir şamar patlattı ve beni bıraktı. “Benim yanımda hep böyle giyinsen nasıl olurdu?” “Ama ben çıplağım,” diye açıklamada bulundum ve istekli olarak oyununa dâhil oldum. Aramızdaki gerginliği çözmenin baskısını ben de hissetmiştim; onun için bir şeyler hissetmemeliydim, sadece bana bahsettiği inanılmaz orgazmların tadını çıkarmak gerekirdi. Her şey çok hızlı ilerliyordu.

“Doğru.”

“Senin içinde gerçek bir şeytan uyukluyor, değil mi?”

“Biraz sonra sana, onun nasıl biri olduğunu göstereceğim.”

Alexander beni yakalamak için çırpındı ama ben ondan kaçtım. Kalbim güm güm atıyordu şehvet ve iç kargaşa karışımı bir dürtü tarafından. "Bana şampanya ve yiyecek bir şeyler sözü vermiştin."

Tabii beni yakalayacak olursa ne düşüme ne de operatime hiçbir zaman ulaşamayacaktım ya da şu an içimde kuduran duyguların huzursuzluğu hakkında düşünemeyecektim. Alexander'ın kollarında boğulmak ve her şeyi unutmak daha kolay olurdu kafamın içinde dolaşanlardan ziyade. Bir parçam, Alexander'ın beni sadece yakalamasını ve ne kadar akılsız olduğumu ve düşüncesiz olduğumu anlayana kadar beni becermesini istiyordu. Ama ne yazık ki kendimi sonsuza kadar gerçeklere karşı kapatamazdım.

"Şampanya ve yiyecek bir şeyler..." Alexander ellerini kaldırdı, ardından kollarını göğsünün hizasında bağladı ve beni yukarıdan aşağı kadar inceledi. "Ama sonrasında seni alacağım."

Sırtımdan aşağı bir ürperme indi. "Söz mü?"

"Öğleden geriye kalan zamanda, adımı bağırarak haykıracığına dair sana söz veriyorum."

Dizlerimin bağı çözülüyormuştu. Alexander'a baktım, kendine özgü güzel yüzüne, kavisli dudaklarına... İstemedi o dudakların neleri yapmakta yetenekli olduklarını düşündüm.

"Sen kararlılığımı gerçekten sınıyorsun tatlım," dedi Alexander.

Alexander'a soru sorarcasına baktım. Bununla ne demek istedi? Onun benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilmeliydi hâlbuki. Bu yüzümde yazılıydı, yoksa bedenimde mi demeliydim?

"Tabii bu şekilde karşımda durursan saçlar açık ve alt du-

dağını ısıırırsan... Sana kaybolman için on saniye veriyorum yoksa seni gerisingeriye yatağa çekeştiririm.”

Cıyaklayarak etrafımda döndüm, banyoya kaçtım ve arkamdan kapıyı çarptım. Aynanın karşısına geçtim ve kendime baktım. Göğüslerim ağır ve dolgundular ve Alexander’ın tehdidini düşününce göğüs uçlarım sabırsızlıkla dikleştiler.

Yüzümü inceledim. Eyeliner’ım hafiften akmıştı, akması biraz kötü bir izlenim bırakıyordu. Oldukça seksi, bilhassa açık duran saçımla ve öpüşmekten pembeleşen dudaklarımınla bağlantılı olunca. Rüya görmüş olmadığımın ispatını, bacaklarımın arasında hissettim. Aynadaki kız bir seks bombası gibi görünüyordu, kendimde tanımadığım bir yanım ama sevdiğim bir yanım, bunu itiraf etmek zorundaydım.

Banyo her zamanki gibi alışagelmış küçük şampuan şişeleriyle, saç kremleriyle donatılmamıştı, adeta itriyat dükkânı gibiydi. Küçük ilaç dolabın içinde bir saç lastiği buldum, bununla saçlarımı topladım ki yataktan yeni çıkmış görüntüsü kalsın diye.

Ama düşün altında durduğumda, yalnızlık hissi sardı beni. Alexander’ın yatakta tişörtünü çıkarmamasına sebep olan her neyse onu benimle duş yapmaktan da alıkoymuştu. Kendimi sabunladım. Tabi! Sebep buydu! Burada konu olan samimiyet veya mesafe değildi, duşun altında tişörtünü çıkarması gerekirdi. Alexander benden bir şey saklıyordu. Fakat bu ne olabilirdi? Şimdiye kadar onda gördüklerim inanılmaz derecede güzeldi. Alexander’ın hırçınca reddetmesi, beni ilk anda fazlasıyla kırmıştı ki bunun gerçekte ne olduğunu anlamıştım: Korku. Ben bunu herkesten daha iyi anlıyordum, kendi bedeniyle bağdaşmamanın ne demek olduğunu ve diğerine baskı uygulamanın hiçbir şey getirmedi-

ğini de biliyordum. Belki de Alexander'ın benden saklanma ihtiyacı zamanla yok olacaktı.

Bunu umut ettim. Kararlı bir şekilde bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve suyu kapattım. Aslında Alexander ile bir bağ kurmamalıydim. Bütün bu olanlar bağlayıcı olmayan bir düzenleme olarak düşünülmüştü. Benim bambaşka sorunlarım vardı. Yeni bir iş, yerleşmek zorunda olduğum yeni bir şehir. Bir adamın yanında yer almak için doğru zaman değildi üstelik Alexander gibi karmaşık bir adamla. İkimizde eğlenmek istiyorduk ve tabii bu işe yarayacak olursa da, merakımı kontrol altında tutmalıydim.

Üstüme yumuşak bir bornoz giydim ve oturma salonuna döndüm. Alexander, üzerinde tişört ve boxerla kanepenin üstünde oturmuş ve bacaklarını sehpanın üstüne uzatmıştı. Tabak, çanak, bardaklar ve bir şişe şampanyayla dolu bir servis arabası Alexander'ın yanında duruyordu.

"Menüde yazılı olan her şeyi mi sipariş ettin sen?" diye sordum.

"Bana gelince benim acayip iştahım var," diye cevap verdi Alexander omuzlarını silkerek. "Ama tabii yemekten önce iştah açıcı bir şeye ihtiyaç duyuyorsan... Hâlâ seni pencerenin önünde becermek niyetindeyim."

Elimi kaldırdım. "Dur. Bir kurt kadar açım ama daha sonra belki?"

Alexander'ın gözleri parladı. "Beni her seferinde hayrete düşürüyorsun, Clara Bishop. Bir saniyesinde benden kaçırıyorsun ve bir sonra ki..."

"Asansörde iç çamaşırım elinde miydi senin?" diye bitirdim cümleyi Alexander'ın yerine. "Dürüst olalım, bir kızın senin için iç çamaşırını düşürmüş olması bu ilk kez olmamıştır."

“Hayır,” diyerek itirafta bulundu Alexander. “Ama senin durumuna düşürmek söz konusu olamaz. Bu da sana yeni bir iç çamaşırı almamı hatırlatıyor bana.”

Beni yeniden sıcaklık basarken rahat bir tavırla elimi gerekmediği anlamında salladım. Alexander iç çamaşırımı nereye tıkmıştı? Alexander’ın gözlerinin muzipçe parlaması, onun aynı şeyi düşündüğünü açık olarak belli etti. Servis arabasına yanaştım –gün boyu becerilmek, arada bir şeyler yemeden sağlıklı olamazdı–. Gümüş kapakları kaldırdım ve hayret ettim, iki hamburger, kızartılmış patates ve iki mini şişede ketçap...

“Tamam, olduğunu umuyorum,” dedi Alexander ve arkama geçti. Alexander sıkıca kalçalarımı kavradı ve omuzumun üstünden gözetledi. “Vegan ya da ona benzer bir şey değilsin değil mi ve bu siparişle seni ölesiye gücendirdim değil mi?”

“Hayır,” diye yatıştırdım. “Eti severim.”

Ne söylediğimi idrak etmem bir an kadar sürdü ama Alexander’ın penisinin seğirmesi, mesajın yerine ulaştığı anlamına gelmişti.

“Bana biraz daha anlat,” diye fısıldadı Alexander.

“Yemekten sonra...” dedim, Alexander’ın kolunun altından çekildim ve bir tabak kaptım. “Kraliyet ailesinin burger gibi bir şeyler yediğini bilmiyordum.”

“Ya evet, normalde biz de sadece nane soslu kuzu sarması olur.” Alexander’ın sesinden acılı alay damladı. “Aile arasındaki akşam yemekleri korkunç oluyor. Çok resmi... Çok fazla kaplar... Ve biri kavgayı sürekli başlatır, genellikle ben... Belki de bu yüzden bu kadar çok kaytarıyorum.”

Neredeyse burgerimi yerken boğulacaktım. Alexander bana açıldı. Onun hakkında daha fazla şeyler öğrenmeyi ne

kadar çok isterdim ve sadece genellikle ne yediği hakkında değildi bu. "Bunu anlayabiliyorum."

"Öyle ya, annen ve baban bir internet şirketi kurmuşlardı. Yapılacak çok işleri vardır sanırım ve birlikte akşam yemekleri yemek için az zamanları, doğru mudur?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen beni araştırdın mı?"

"İlgimi çekti ve eğer ben, hayatım boyunca açık kamunun ilgi odağında durmak zorundaysam hiç değilse yanında getirdiklerinin birinden ya da diğerinden yararlanmalıyım."

"Sade bir dille beni denemende hiçbir sorun yok."

Alexander güldü. "Bu o kadar da büyük bir sır değildi. Muhtemelen sen internette benim hakkımda daha fazla şeyler bulmuştundur benim senin hakkında MI5-dosyasında bulduklarımdan."

"Benim bir dosyam mı var?"

"Hayır. Bu yüzden senin hakkında çok bir şey öğrenemedim. Ben sadece bu güzel Amerikalı kızın, oldukça sıkıcı bir mezuniyet partisine nasıl geldiğini bilmek istedim."

"Ben Amerikalı değilim. En azından gerçek bir Amerikalı değilim."

"Tam olarak da bu gözüme çarptı," diyerek itirafta bulundu Alexander, ardında hamburgerinden bir lokma ısırdı ve hızlıca çiğnedi. "Sen İngiliz vatandaşlığına karar vermişsin, hâlbuki çifte vatandaşlığa sahip olabilirdin. Neden?"

Duraksadım. "Amerika bana bir şey vermiyor."

En azından iyi bir şey vermiyor, diye ekledim zihnimde. "Arkasında bir hikâye varmış gibi geliyor kulağa."

"Peki, ya sen?" diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım.

Geçmişimin gün yüzüne çıkmaması daha iyi olacaktı. İkimize de bir getirisi olmayacaktı.

“Ben açık bir kitabım. Senin yapman gereken sadece en son dedikodu sayfasını açmak, sonra benim hakkımda bilmen gereken her şeyi öğrenirsin.”

Alexander’ın bu söylediklerini yemezdim. Dedikodu basını, Alexander’ın ve onun özel hayatı hakkında bir sürü varsayımlarda bulunabilirdi ama değil mi ki ben onunla biraz zaman geçirdikten sonra; Alexander’ın gerçekte kim olduğuna dair, basının en ufak bir fikre dahi sahip olmadıklarını, idrak etmiştim. En az benim kadar şu an bütün bu yaşadıklarımıza rağmen... Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. “Bundan şüpheliyim. Basın, dedikoduları gerçeklerle karıştırıyor.”

“Bu doğru.” Alexander tabağını kenara bıraktı, ayağa kalktı ve pencereye yöneldi. “Ne bilmek istiyorsun, Clara?”

“Bana ne anlatmak istersin?”

Alexander, acıklı bir gülümsemeyle bana baktı ardından yine pencereye döndü. “Hiçbir şey. Bilmek istediğin hiçbir şeyi, söylemeyeceğim sana. Bunun yerine fıkralar patlatırım veya seni bir öpücükle sustururum.”

Alexander’ın dürüstlüğü, bir tokat gibi indi. Sesindeki acı apaçıktı. O, o kadar canlıydı ve güçlüydü ki; aynı kırık ruhu ile önümde duran o güzel adam gibi... Fakat açık sözlülüğü, benim en çok öğrenmek istediğim konu hakkında, sır vermiyordu. Alexander’ın kırılmasına sebep olan neydi? Ona, yeniden iyileşmesi için yardım edebilir miydim?

“Eğer magazinlerin haber başlıklarına inanırsan beni daha çok seversin,” diye ilave etti Alexander bir müddet sonra. Gerginlik o kadar büyüktü ki aramızda derin bir boşluk yaratmasından korktum. Buna kesinlikle izin vermemeliydim. “Geçen ay Brimstone da âlem yaptığın doğru mu?”

“Buna severek inanmaz mısın?” dedi Alexander ve gülümsediğini gördüğümde hafifledim. “Bu da benim insanüstü bir dayanıklılığa sahip olduğum anlamına geliyor.”

Ben çok dan emin olmuştum bundan. “İtiraf etmeliyim ki senin bir sürü başka kadınlarla oynadığın düşüncesi hoşuma gitmiyor.”

“Ah, kıskanç tip, öyle mi?”

Aslında hiçbir zaman kıskançlığa eğimli değildim ve Daniel ile berbat ilişkimden sonra kıskançlığın kesinlikle ilişki katili olduğu fikrindeydim. Ama elbette bunu Alexander'a söyleyemezdim –bu kulağa çılgınca gelirdi, tabii, ne kadar kısa bir zamandan beri tanıştığımız düşünülecek olursa–. Ve Alexander'ın geçen yıllarda istemediği kadar çılgın kızlarla mutlaka sıkça işi olmuştur. “Peki, sen nasıl hissederdin, tabii ben bir ahır dolusu erkekle yatmış olsaydım?”

Alexander, aniden pencereye bir yumruk attı. “Tam isabet, tatlım. Paylaşmak bana göre değil bu konuda seni uyarmalıyım.”

“Muhtemelen bu, sen çocukken sık sık yapmak zorunda olmadığındandır.”

“İstemediğim kadar çok,” dedi Alexander kederli bir halde ve yanıma geldi.

Alexander'ın yüzünün yarısı gölgede gizlenmişti, öyle ki yüz ifadesini tam olarak görememiştim. “Benimle seviştiğin sürece, bir başkası bunu yapmayacak, anlaşıldı mı?”

Çenem düştü ama anında ağzımı yeniden kapattım. Ardından tabağımı yerine bıraktım ve ayağa kalktım. “Bu bir emir mi?”

“Görünüşe bakılırsa az önce emirlerim konusunda hiç so-

runların yoktu." Alexander'ın parmakları bornozumun arasına girdi ve göbeğimi okşadı. "Sana ne yapman gerektiğini söylemek hoşuna gidiyor."

"Yatakta belki." Kendimi, geri çektim. Havada münakaşa kokusu vardı ve Alexander bana dokunduğu sürece, net düşünemiyordum. "Aksi takdirde, komut verilmesinden hoşlanmıyorum."

"Sana yatak odasının dışında komut vermeyi... Bunu hayal bile etmezdim, Clara." Alexander başını yana yatırarak beni inceledi. "Ama başka erkeklerle yatmaman konusunda sana ricada bulunmak; meşru olduğunu düşünüyorum, yoksa değil mi?"

"Peki, o zaman başka kadınlarla yatabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, ama bu düşünce oldukça tahrik edici."

"Tamam, arkadaş." Gözlerimi devirdim. "Sana sadece ne kadar irrasyonel olduğunu göstermeye çalıştım."

"Hiç de değil." Alexander, bornozumun kuşağını çekiştir-di, öyle ki bornozum açıldı. Bakışı adeta içimde yanıyordu.

Sinirlerimin nasıl kanat çırpıtlıklarını resmen hissettim ve içimde şehvetin yükseldiğini de. Şimdi bu duruma adil dönüş denilemezdi. "Bu bedene yapmak istediğim çok şeyler var ve bunun için çok zaman ayırmak istiyorum. Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan senden bağlılık bekliyorum."

Alexander bir elini bacaklarımın arasına soktu. Şehvetli bir soluk almayı bastırdım ve kendimi Alexander'ın gözlerine bakmaya zorladım.

"Münhasırlıkla bir sorunum yok benim ama sen ilişki konusunun seni ilgilendirmediğini söylemiştin."

"Ben bir kadına kur yapmam. Romantizme ve evlilik ko-

nusuna ilgi duymuyorum. Seni istiyorum, Clara. Senin gelmeni ve küçük kusursuz vücudunun sadece bana ait olmasını istiyorum.” Alexander'ın uzun, güçlü parmakları ferç dudaklarımı okşadı. Hafiften başımın döndüğünü hissettim ve kendimi kontrol etme mücadelesi verdim. Sonunda elimi uzattım ve Alexander'ın aletini kavradım. İçimden dizlerimin üstüne çökmek geldi. “O zaman bu da bana ait olacak.”

Alexander'ın dudakları seğirdi ve penisinin parmaklarımın arasında nasıl attığını hissettim. Alexander kendisini bana doğru bastırdı. “O, sadece sana ait, Clara.”

Alexander'ın dudakları benim ağzımı buldu. Beni öptü ta ki kafamdan geçen sorular artık değerini kaybedinceye kadar: Ne zamana kadar? Ne zamana kadar bana ait olacaktı? Fakat bunun artık bir önemi yoktu. Alexander ile bir hafta isteyebileceğimden de fazlaydı benim için ve parmaklarını içime soktuğunda ve beni yeni, bir doruk noktasına sürüklerken soruyu tamamen bilincimden uzaklaştırmıştım.

Ben karnımın üzerinde çırlıçıplak yatıyordum ve fantezilerime bırakmıştım kendimi. Alexander'ın bedenimdeki en mahrem yerlerin üzerinde nasıl çalıştığını düşünüyordum ki köşedeki sandalyenin üzerinde duran telefonum titredi.

Tyrone –masörüm– beğenmeyerek damağını şaklatıyordu: “Kızım, sen tamamen gerilmişsin,” diye azarladı. “Relax ol.” Deniyordum bunu fakat geçen hafta sonundan beri sadece tek bir adam vardı onun emirlerine bedenimin itaat ettiği. Rahatlatıcı müziğe konsantre olmaya çalıştım ve yeniden fantezi dünyama sürüklendim. Tyrone işini bitirdiğinde, hoş ve ağır vücudumu divandan kaldırdım ve ceptelefonumu kaptım, şaşıarak gelen mesajın Alexander’dan olduğunu fark ettim.

Bu odanın içindeki pencere, senin çıplak bedeninin ona yapışması için haykırıyor.

Hâlâ transta gibi aceleyle bir cevap yazdım; bunu yaparken Alexander'ın kaba sesinin beynimde hayalet gibi dolaşması çok da yardımcı olmuyordu buna.

Üzerimi giyindim ve koridora geçtim, burada annem beni

çok dan bekliyordu. “Harika değil miydi? Ne kadar gergin olduğumun farkında bile değilmişim.”

“Ben de öyle.”

“Ee? Alışveriş çılgınlığına hazır mısınız?” diye sordu annem. Başımı salladım ve bir iniltiyi bastırdım. Annemin kritik bakışları altında bir günden sonra, hemen bir masaja daha ihtiyacım olacaktı. Ceptelefonumu çantama koydum ve gülümsedim. “Hadi o zaman.”

Birkaç saat ve küçük bir servetten sonra Hillgrove’s a girdik, kız kardeşimle burada buluşacaktık. Müşterilerin çoğu genelde annem gibi hanımefendilerden ve turistlerden oluşmaktaydı. Bunlar çay içerken sandviç ve pasta seçimlerinin fotoğraflarını çekiyorlardı. Biz kız kardeşimi beklerken annem onlara aşağılayıcı bir bakış attı ve tasarım eseri şapkasının kenarını düzeltti. Alışveriş poşetlerimiz aramızdaki boş bir sandalyenin üzerinde istiflenmişti ve annem önden bir şeyler sipariş etme özgürlüğünü kullanmıştı. Aynı şekilde bana bir düzine elbise seçmesi konusunda da özgürlüğünü kullanmış olması gibi. En azından benim ödemem konusunda onu ikna edebilmiştim. Hatta bir çift High Heels bile almıştım; gerçi onları Peters & Clarkwell bürosunda giymeyecektim ama geçen cuma günü, özel hayatımın öngörülme-yen değişikliğinden sonra, sanırım ayakkabıları giymek için yeterince fırsatım olacaktı. Hatta annem, Yves St. Laurent’dan kısa, seksi bir elbise için bile ikna etmişti beni.

“Kendine birkaç yeni eşya aldığına o kadar memnun ki,” dedi annem ve Martini’sini yudumladı. Bayanların çoğu çay içiyorlardı, sadece annem Kokteyle geçmişti bile, bu küçük alışkanlıklar, annemin hâlâ Amerikalı olduğunu açığa çıkarıyordu annemin hoşuna gitse de gitmese de.

“Yeni işimde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum,” diyerek karşılık verdim anneme omzumu silkerek. Eşyaların yarısını sadece daha sonra Alexander’ın karşısında soyunmak için satın aldığımı, akıllıca saklamıştım. sadece Alexander ile birlikte olduğumu, annemin bunu şimdilik bilmesine gerek duymadığım için değil ilişkimizin ne kadar süreceğinden emin olmadığım için de söylemedim. Alexander ve ben başına buyruk bir anlaşma yapmıştık, bu hiçbir hususta benim isteklerime karşılık vermeyen bir anlaşmaydı ve ben annemin özellikle bundan etkileneceğini de düşünemiyordum.

Eğer bilse Alexander tarafından hiçbir yükümlülük olmadan onunla yattığımı... Annem için münhasırlık sadece, parmakta bir pırlanta ile gelindiğinde söz konusu olurdu.

“Ve buluşmalarında kesinlikle harika görüneceksin,” diye ekledi annem.

“Gecikmeyi bağışlayın.” Charlotte tam zamanında geldi beni aşk hayatım hakkında meraklı sorulardan korumak için. Çantasını yere güler yüzle bırakıp oturdu.

Üzerinde, siyah bir tayt ve onun üstünde krem renginde kolsuz bir tunik vardı ve moda dergisinden taze çıkmış gibi görünüyordu. Stil duygusu olmayan bir kimsede kıyafetler sıkıcı görünürdü fakat Lola bütün bunu, sarı havalı bir şalla, altın küpelerle ve devasa bir gözlükle kombin etmişti, gözlüğünü uzun, kahverengi saçlarına takmıştı.

“Randevun nasıl geçti, Lola?” diye sordu annem.

“İyi. Sonraki soru.” Lola bana fesatlık düşünürcesine göz kırptı ve ben inlememek için kendimi tuttum.

Lola’nın mazereti kesinlikle, yaz stajı için Chelsea’de bir pazarlama ajansındaki iş görüşmesi uzun sürdüğü için değil aksine uzun bir parti gecesinin ardından yataktan kalkama-

dığı içindir. “Neyse ki şimdi buradasın,” dedi annem ve Lola’nın kolunu sıvazladı.

“Ben ne kaçırdım?” diye sordu Lola.

“Annemle yeni işim hakkında konuştuk.”

“Ah,” dedi sadece Lola, yüzünde ince bir gülümseme ile. Annem, Lola’nın belirgin ilgi eksikliğini fark etmiyor gibi görünüyordu, bilakis yüzü gülüyordu garson küçük bir tepside sandviç çeşitlerini servis ederken. Annem bir tanesini aldı ve dikkatli bir şekilde ısırdı. “Ama gerçekte beni daha çok ilgilendiren konu Clara’nın... Erkek arkadaşının olup olmadığı...” dedi annem.

Bu küçücük ara, annemin gerçekte ne hissettiğini açıklamıştı. Hakkını yememeliydim ki benim bulaşmış olduğum en son skandalı bütün bir öğleden önce dile getirmedi. Bu onun için çok hayret vericiydi. Ama şimdi, Lola’nın da bize katıldığına göre bu konuyu ne zaman açacağı sadece zaman meselesiydi. Salatalıklı sandviçimi ısırdım. Ben Alexander’le görüşmeye devam etsem dahi er geç yeniden herhangi bir dedikodu magazin baş sayfasına düşecektim. O duruma gelmemesini sadece umut edebiliyordum. Alexander oldukça sağduyulu davranıyordu bizimle alakalı konuda ve biz dikkatli olduğumuz sürece, hiç kimse bizim ne halt yediğimizi öğrenemeyecekti. Bu şekilde inanmamak için de hiçbir neden yoktu. Ayrıca Norris de bizim tarafımızdaydı. Alexander kesinkes açıklamıştı bizim ilişkimizin tamamen cinsel doğanın üzerine kurulu olduğunu. Yani bizim için bir gelecek yoksa o zaman anneme bizim hakkımızda niye anlatayım ki?

Bu fikrin bende yaratmış olduğu kasma hissini bastırdım. “Hayır,” diyerek yalan konuştum. “Yalnız Belle karşısına çıkan her bekâr erkeği kontrolden geçiriyor.”

“Annabelle çok iyi bir arkadaş,” dedi annem. “Ona sahip olduğun için mutlu olmalısın.”

Mutluydum zaten annemin haberi olmadığı sebeplerden dolayı olsa da. Belle iyi bir arkadaştı çünkü ondan hiçbir şey saklamak zorunda değildim. Alexander ile ilişkimi biliyordu ve beni hiçbir zaman ele vermezdi.

“Gazetede, seni bir kez daha Alexander ile gördüklerini yazıyordu,” dedi Lola masum bir tavırla ve garsonun servis ettiği Martinisi ile ilgilenmek için sandviçini kenara bıraktı.

Suyla dolu bardağımı aldım ve büyük bir yudum içtim. Lola, elbette fotoğrafları görmüştü cuma akşamı Brimstone’u terk ettiğimde. “Alexander ile buluştum, bu kadar.”

“Bu kadar mı?” Annem güldü ve başını salladı. “Kızım, İngiliz veliahtı ile buluşuyor, tabii bu çok da büyütülecek bir şey değil.”

“O, sadece herhangi bir adam,” dedim içten içe yalanımı anlamaması için umut ettim.

“Adam, o dediğinden çok çok uzakta,” diyerek girdi Lola araya. “O, dünyanın en çok imrenilen bekârı.”

Ceptelevonum titredi. Annemin gözleri otomatik olarak telefona dikildi. Annem, bana gelen ardı ardına mesajları kaydetmiş gibiydi. Ceptelevonumu aldım ve çantama attım.

“O adam gün gelecek bu ülkeyi yönetecek,” diyerek, usulca açıklamada bulundu annem.

“Anne, Büyük Britanya demokratik bir ülke,” diyerek ben de açıkladım bu kez. “Belki de işimin uçup gitmesine izin vermeliyim ve bunun yerine bütün parlamenterlerin yataklarında uyumalıyım.”

Lola, Martinisini içerken boğuluyordu, buna karşılık annemin gözleri incecik bir çizgi halini aldı. “Bayağılaşma, Clara.

Daha çok öğrenmek istemem, o kadar garip mi? Bana hayatın hakkında hiçbir zaman bir şey anlatmıyorsun, aksine senin ne yaptığını gazeteden öğreniyorum.”

“Anlatılacak bir şey yok. O, benden özür dilemek için benimle buluşmak istedi.” Hiç değilse bu söylediğim yalan değildi. Annem ve kız kardeşim, cumartesi gününü onunla yatakta geçirdiğimi bilmelerine gerek yoktu. Bir an kadar kendimi anılara verdim ceptelefonum yeniden titreyinceye kadar. Ceptelefonunu çantamdan çıkardım ve mesajı okudum.

Dudaklarım sana dokunmak istiyor. Seni getirtmek istiyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. *Şimdi doğru zaman değil*, diye düşündüm. Annem şüphe duymaya başlamıştı. Başımı kaldırdım ve annemin beni kalkık kaşlarla incelediğini fark ettim.

“Kim sana deminden beri mesaj yolluyor?” diye sordu annem.

Lola’ya baktım ama kendi ceptelefonu ile meşguldü ve yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

“Belle. Philip’le kavgalı.” Hâlbuki yalandan nefret ederdim ama annemin başka kuralları vardı. Şimdi de en iyi arkadaşımın ilişkisine iftira atmıştım ama tabii biri bir şey üzerinde duruyorsa da Belle idi.

“Ciddi bir şey olmamasını, umut ediyorum.” Annem, gözlerini benden ayırmadan Martinisinden bir yudum aldı.

Annemin ses tonunun altında başka bir şey olduğunu hayal etmediğimden oldukça emindim. Tek bir kelimeye dahi inanmıyordu, aksine Alexander ile bir şeylerin döndüğünü

çok iyi biliyordu ama bundan dolayı beni ne kadar sıkıştırabilirdi ki? İlişkimizi ilk etapta gizlemem gerekiyordu; annemden de... En azından nasıl bir ilişkimizin olduğunu öğreninceye kadar.

“Hayır,” diye yatıştırdım annemi.

“İyi.” Annem, garsona bir içki daha getirmesi için el etti.

“Eğer biri sana acı verirse, buna çok üzülürüm.”

“Ben iyiyim.” Derin bir nefes çektim. Lafı daha fazla ağızda gevelememek iyi geliyordu.

“Birinin çıkıp gelmesini ve seninle ilgilenmesini diliyorum, Clara fakat Alexander gibi bir adam için fazlasıyla hassassın.”

Çatalımı daha da sıkı tuttum. Elbette annem sadece iyiliğimi istiyordu, buna rağmen benim ne kadar kırılgan olduğum konusundan da bıkmıştım. “Çocuk değilim artık.”

“Bunu iddia etmiyorum zaten. Ama sende oldukça göze çarpan bir bağımsızlık dürtüsü var. Bazen öylesine açık ki bizim görebildiğimiz, senin göremediğin.”

“Daniel’i mi kastediyorsun?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

Bir iç çekmeyi bastıramadım. “Ben iyiyim, anne. Bu çok uzun zaman oldu.”

“Clara, canım.” Annem elimi tuttu. “Bunun böyle kalmasını istiyorum. Yetişkinsin, bunu biliyorum. Sadece kararlarını beyninle almanı istiyorum. Kalbinle değil.”

Annemin, haklı olabilme düşüncesi, hiç mi hiç hoşuma gitmedi. Ellerimi Alexander'dan uzak tutmamı, kendime sürekli söylemiyor muydum? Bedenimin arzusuna göre yönlendiriliyordum ve kalbim oyunun dışında kaldığı sürece, buna diyecek bir şey yoktu. Böyle olmuş olsa... Fakat annem, bu konu hakkında konuşabileceğim en son insandı.

Alexander bana canlı olduğumu hissettiriyordu.

Üniversiteye giderken sadece derslerime veya Daniel'e konsantre olmuştum. Duygularımı bastırmayı öğrenmiştim, onları kilit altında tutmayı sadece bir şekilde günün üstesinden gelebilmem için... Ve bu korkunçtu. Mezun olmam, sadece bir kâğıt parçasının üzerinde iyi bir nottan daha fazlasıydı. O, benim için bir kurtuluş saldırısı olmuştu ve Alexander'ın ortaya çıkması beni hayata geri döndürdü, öncelikle fiziksel anlamda olsa da.

Ama annem böyle bir şeyi idrak edemezdi – babam onu uzun yıllar boyu bundan korumuştı, çok derin hissetmekten.–

“Bağışlayın, tuvalete gitmek zorundayım.” Ayağa kalktım ve cepte telefonumu yeniden çantama koydum.

“Ben de geliyorum,” dedi Lola.

“Neyse, o zaman ben muhtemelen sandviçlerin yanında kalmak zorundayım,” diye tersledi annem, o taktığımı çok iyi anlamıştı.

“Cinin sana iyi arkadaşlık edeceğinden eminim,” diye tatlı tatlı cevap verdim.

Tualete giderken Lola bir şeyler geveliyordu hafta sonu ile ilgili, içki mahmurluğundan ve sürükleyerek götürdüğü bir tip hakkında fakat ben sadece tek bir kulakla dinledim onu. Kabin kapısını ardımdan kapatır kapatmaz cepte telefonumu çıkardım ve mesajı okudum.

Sevişirken, ismimi nasıl bağırdığını duymak istiyorum.

Evet, lütfen. Alexander'ın sesini duyabiliyordum, kendi arzusunu ele veren sert ses tonunu. Üzerinden kırk sekiz

saat bile geçmemişti fakat ona karşı olan özlemim cayır cayır yanıyordu içimde mesajını okurken.

Ona bir yanıt yazdım.

Ama ismini nasıl bağırayım, ağzımın içinde sen varken?

Sonraki üç mesaj ışık hızıyla geldi.

Bunu ancak denediğinde öğreneceksin.

Lanet derecesinde sertleşti.

O güzel poponu hemen buraya getir!

Kabinden çıktığımda, Lola lavaboya yaslanmıştı. “Hadi, konuş. Bu mesajların hepsi kimden geliyor?”

“Belle’den.” Lola dedikodunun kraliçesiydi, bu yüzden en akıllıca olan bu yalanımı sürdürmektir. Lola’nın şüpheli bakışları altında ellerimi yıkadım ve makyajımı kontrol ettim.

“Işık saçıyorsun. İçten dışa doğru,” dedi Lola sitem dolu.

Omuzlarımı silktim ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Söyle hadi, bu sırtıtmayı yüzüne kim becerdi?” diye sıkıştırdı Lola. “Hadi söyle, ben senin kız kardeşim.”

“Hiçbir şey söylemiyorum.” Kapiya doğru yürüdüm ama Lola yolu kapattı.

“Alexander mıydı?”

Hiçbir şey söylemeden Lola’nın etrafından dolandım. Ne onaylamak ne de inkâr etmek; bu en akıllı olanıydı. Çünkü Alexander ve seks konusunda ikna edici bir şekilde yalan konuşabilir miydim, bundan emin değildim. En kısa zamanda bunun üzerinde çalışmalıyım.

Yerlerimize geri döndük. Lola somurtuyordu ve hatta sonunda annemin yanında yer aldı.

“Baban, yeni ortağının da bekâr olduğunu anlattı,” diye açıkladı annem. Ortağı şu an bir App hazırlıyor, bu App ile insanları bütün dünyada takip edebilme ve onlarla haberleşme imkânı sağlayacak”.

“Twitter’e benziyor,” diye açıkladım umursamadan. Hiçbir koşulda, babamın web geliştiricisiyle bir kör buluşmaya kalkışmazdım.

“Clara’nın bir erkek arkadaşı var,” Lola, kendini beğenmiş bir sırıtmayla bu sözleri ortaya attı ve bir kekin ucundan ısırdı.

“Ama sen kimsenin olmadığını söyledin.” Annem bana sitemle baktı.

“Öyle zaten.”

“Peki, ya sen Lola?” İkisi arasında, kız kardeşimin sevgisini elde etmek için uğraşan sayısı belli olmayan erkeklerin tartışması ortaya çıktı.

“Umarım, ablan da yakında kibar biriyle tanışır,” dedi annem sonunda Lola’ya.

“Çok güzel bir öğleden sonrası oldu,” dedim, annemin ne kadar kolay gönül okşamalarına kandığını gayet iyi bilerek. Annem sahte tevazu ile elini kolyesine götürdü. “Evet, gerçekten de güzeldi, öyle değil mi? Birbirimizi mutlaka daha sık görmeliyiz öğrenimini de tamamladığına göre. Baban durmadan çalışıyor, bu yüzden korkunç derecede yalnızım.”

“Cuma günü benim ilk iş günüm,” diye hatırlattım anne-me bugün onuncu kez olmuştu.

Annem biraz durakladı ve derin bir nefes aldı. “Aslında çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun. En azından sosyal yardımlaşma çalışmaları yapmamalısın.”

Annemin yüzüzlüğü ve işimle alakalı bilmezliği, nefesimi kesmişti. Benim seçimimi kabul etmediğini biliyordum fakat şimdiye kadar hiç böyle düpedüz iş kudretimi tercihen sarf etmememi söylememişti.

“Sen yirmi milyon pound değerinde ağırsın,” diye devam etti usulca ki diğer müşteriler bizi duymaları mümkün olmasın diye. “Senin çalışmana gerek yok.”

Anneme, kendisinin sebep olduğunu hatta neden acilen çalışmak zorunda olduğumu, nasıl açıklardım? Yıllardır annemin bir hayırseverlik etkinliğinden diğer bir hayırseverlik etkinliğine uçtuğunu gördüm. Ben daha küçükken babama şirketi kurmak için yardım etmişti fakat satışından sonra kendisine yeni bir iş bulmak için hiç harekete geçmemişti. Annem ve babam doksanlı yıllarda partner.com’u, onların kendi Online-Dating sayfaların iki yüz milyona sattıklarında bir şeyleri anlamak için çok küçüktüm. Fakat annemin gençken oldukça hırslı olduğunu da biliyordum. Ve bütün bunları, sadece alışverişten ve öğle yemekleri buluşmalarından ibaret olan bir yaşantı için, feda etmişti. Annemi o zamanlarda tanımamış olabilirim ama onu bugün tanıyordum ve ona baktığımda, onun mutlu olmadığını anlıyordum. “Ama ben diplomamı daha akıllıca değerlendirmek istiyorum.”

Diplomam benim tek kozumdu. Hiç değilse bu nokta da hem fikirdik. Belki de Madeline Bishop’un sahip olmadığı tek şeydi ve parayla da satın alamayacaktı.

“Tabi ki.” Annemin gözleri cam gibi oldu. Başını çevirdi ve elini çekti. Aniden anneme karşı bir acıma hissi geldi üzerime. Onunda gösterebileceği bir öğrenimi olmuş olsaydı nasıl olurdu acaba? “Ve tabii sonunda doğru adamı bulduğunda, para için zaten artık endişelenmene gerek kalmayacak.”

Bu ifadeyi tuhaf buldum. Annemin ve babamın evliliklerin ilk yıllarında, savaşmak zorunda olduklarını biliyordum ama en azından birlikte mutluydular. İşin tuhaf yanı ise tüm o paralara rağmen bugün mutsuz olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Elbette söyledikleri doğrudur. Ben hiçbir zaman para için endişelenmek zorunda olmayacaktım. Bunu bilmek birçok şeyi kolaylaştırıyordu, buna rağmen her zaman mutlu değildim. Hatta her şeyi bağışlamayı bile düşünmüştüm ama güven fonunun içerdiği bazı maddelerden dolayı bu mümkün değildi. Ayrıca bu paraya, yirmi beşinci yaşımın tamamlanmasıyla mutlak erişimim olacaktı.

Nihayet kalktık; annem meydan okurcasına kollarının arasına aldı beni ve öyle sıkı sardı ki ebedi bir vedaymış gibiydi. Diğer müşterilerin önünde olması beni rahatsız etti fakat kaçınılmaz bir şekilde buna izin verdim.

“İlk iş gününü atlattıktan sonra beni ara,” dedi annem ve La Mer ve Louis Vuitton torbalarını aldı.

“Söz veriyorum.”

“Lola.” Annem kız kardeşime yöneldi. “Sana göz kremi getirmişt看.”

Restoranı birlikte terk ettik. İçgüdüsel olarak gerilmiştim kapıdan çıkarken ama hiçbir yerde gazeteci yoktu, bu da benim rahatlamamı sağladı. Annem kolumu sıktı ardından yanağımı öptü ve bekleyen bir taksiye bindi.

Lola, güneş gözlüklerini taktı. “Öğleden sora, iyi eğlenmene bak.”

“Boş evime gidiyorum,” dedim ve duraksadım bir an için. “İstersen sen de gel.”

“Mutlaka daha heyecanlı bir uğraşı bulursun sen,” diye

cevap verdi Lola anlamlı bir şekilde, güneş gözlüklerini biraz aşağı indirdi ve bana baktı.

Elimde ceptelefonum öylece durmuş başımı sallıyordum Lola'nın arkasından bakarken. Benim küçük kız kardeşim kesinlikle büyüyordu hatta büyük adımlarla değil tam aksine ışık hızıyla.

Bu arada hava hissedilir derecede ısınmıştı, bu yüzden yürüyerek metroya gitmeye karar verdim. Annemin bunun hakkında ne düşüneceğini biliyordum fakat bana göre bütün bu yolu –Doğu Londra tarafına kadar– taksi ile gitmek bana göre saçmaydı. Birkaç hafta sonra sıcaklık adeta bir çan gibi şehrin üstünde asılı olacaktı. Öyle ki insan nefes alamaz hale gelecekti, bu yüzden geriye az kalan ilkbaharın tazeliğini değerlendirmek istedim.

Ceptelefonum yeniden titredi ve bir ürpertinin üzerime geldiğini hissettim.

Seni hemen görmem gerek. Kraliyet.

Hiç değilse işe başlayana kadar bana kalan birkaç gün vardı ve saatlerce Alexander'ın biraz daha somut olmasını bekledim. Bedenim zahmetle bastırılmış arzudan dolayı adeta elektriklenmiş gibiydi ve Alexander'ın sözünü tutmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Annemle yorucu olan alışverişten sonra biraz gevşemeyi hak etmiştim. Cevap yazdım ve otelinin yolunu tuttum, bu arada da o tanıdık aptal sırtıma yüzüme yayılmıştı. Ne de olsa alışveriş turundan boş ellerle dönmemiştim, buna rağmen Alexander'ın beni her bir şeyin içinde ateşli bulmasını umuyordum. Tam o anda başka bir mesaj daha geldi. Merakla mesajı açtım. Fazla sürmeyecekti ve ben

onun yanında olacaktım. Alexander'ın ellerini neredeyse bedenimin üstünde hissedebiliyordum. Fakat Belle'nin mesajını okuyunca, kalbim iç çamaşıırıma kaydđ.

Bunu görmen gerektiğini düşünüyorum.

Westminster Royal'in lobisinde duruyordum ve makaleyi iki kez arka arkaya okudum fakat bana koyan fotoğraf olmuştu. Alexander, kollarını çok güzel bir sarışına sarmıştı –bir yaratık ki her kadını kıskançlıktan çıldırtabilecek biri–. İkisi de birbirlerinden hoşlandıklarını saklamıyorlardı. Her kim fotoğrafı çektiyse bu ikisi arasında nelerin döndüğüne dair yeterince yaklaşmıştı. Bu kadını tanıyordum, internette gördüğüm Alexander'ın fotoğraflarında da vardı. En kötüsü ise, Oxford ve Cambridge Clup'da, Alexander'ın kaçmak istemiş olduğu kızın, bu kız olmasıydı. Görünüşe bakılacak olursa bu kız yabancı değildi, çünkü başlık şöyle idi: "Alexander yine *Beauty Pepper Lockwood* ile görüldü." Kız bir modele benziyordu; sonu gelmeyen bacaklarla somurtkan dudak ve uzun, altın sarısı saçlar... Alexander'ın siyah saçlarına ve kaslı fizik yapısına karşı mükemmel bir kontrast. *Onun üzerinde herhangi bir hakkım yok*, diye düşündüm. Ama bir şekilde vardı. O değil miydi, ayrıcalık üzerinde ısrar eden? Daha da doğrusu, hatta bunu Alexander talep etmişti. Görü-

nüşe bakılırsa Alexander için başka kurallar geçerliydi. Bunu hesaba katmam gerektiği halde buna hazır değildim, ayrıca derinden kırıldığımı, itiraf etmeliydim. Gün boyunca kendimi onunla olan fantezilere vermiştim ve şimdi harap olmuş bir şekilde yerde sürünüyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

“Bayan?” Bir komi yanıma geldi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Neredeyse, beş yıldızlı bir otelin lobisinin tam ortasında durduğumu unutmuştum. İlk anda başımı sallayacaktım fakat sonra bir karar verdim. “Başkanlık süite, lütfen.”

“Bay X için buradasınız,” dedi komi. “Bu taraftan, lütfen.”

Alexander, burada o kadar sık bulunuyordu ki personel onu bir takma isimle tanıyordu. Bu karışıklığa nasıl bulaştırabilmiştim kendimi? Kendime bu aptal saflıktan dolayı bir tokat atmak isterdim.

Asansörle yukarıya çıkmak, bir eziyet gibi uzadı. Oysa bu kabin her katta durmuyordu, sadece süite çıkan misafirlerin kullanımı için hizmet veriyordu. O fotoğraf, dün akşam özel bir eğlencede çekilmişti. Alexander, beni yanında götürmediği için kızgın değildim, sonuç olarak ilişkimizi gizli tutmak istiyorduk. Kızgınlığım çifte standart uyguladığı içindi. Benim oturacağımı ve onun telefonunu bekleyeceğimi düşünüp kendisi de Londra’nın yarısını beceriyorsa... İşte bunda yanılmıştı.

Ama beni gerçekten korkutan şey ise görünüşe bakarak bu kızı sadece kısa süreli değil, daha fazla tanıyor olmasıydı. Kucaklaşma ve o hikâye, hiçbir kuşkuyla yer bırakmıyordu, hele ki kızın Oxford ve Cambridge kulübünde ortaya çıkması, Alexander’ın göstermiş olduğu tepkiden hiç söz etmemeli. Makaleye göre ikisi eski arkadaşlarmış fakat aralarında daha fazlası ol-

duğuna dair imalar vardı. Belki de Alexander, benimle olan şey hakkında fikrini değiştirmişti. Sonuç itibariyle döneli çok olmamıştı. O kızla konuşmamak için beni daha önce öpmüş-tü. Yoksa sadece o kıza gününü göstermek için mi benimle yatağa girmişti?

Belirsizlik beni delirtiyordu. Bu meselenin içinde şimdi-den bu kadar derin olmak, iyi değildi. Bunu anladığım hal-de, değiştiremiyordum. Alexander'a karşı niçin bu kadar yakınlık hissetmiş olabilirdim, benim için bir soru işaretiydi. Kadınların çoğu, onun inanılmaz zenginliğini görüyorlardı, onun unvanını ve seks apelini... Fakat benim için o yüzün altında yatan daha önemliydi. Bütün o kontrolün ve gücün altında bir ruh saklıydı ki bu ruh o kadar derinlemesine in-sancıl ve kırılıyordu ki benim şansım vardı. Hiç değilse bu ba-kışı bir veya iki kez yakalamıştım. Buna rağmen, Alexander bana onun en derinine bakmama izin vermişti, bundan hiç şüphe yoktu. İlk anda bunun bir şey demek olduğunu dü-şünmüştüm ama şimdi bundan emin değildim.

Belki de bu Alexander için sadece bir oyundu. Ne de olsa kendisinin tehlikeli olduğu konusunda, bana zarar vereceği-ni, uyarmıştı.

Misyon tamamlandı.

Mideme kramp girmişti ve yaşlar gözlerime dolarken boğazımda o tanıdık düğümü hissettim. Gözyaşlarımdan ak-mamaları için kendimi zorladım. Alexander'a, beni kırmış olduğunu göstermek istemiyordum, bu memnuniyeti ona yaşatmayacaktım. Belki de bu ona bir tekme olacaktı.

Asansörden indikten ve bizim koridorumuzda yürürken hâkimiyetimi kaybetmemek için çabaladım. *Onun koridoru.*

Kendini toparla, Clara. Kırgınlığımı sinire dönüştürmek için konsantre oluyordum ve kapıdan içeriye sıkılmış yumruklarla girdim.

Henüz tepki göstermeden Alexander önümde durdu, beni havaya kaldırdı, ellerini popomun yanaklarına koydu ve beni öptü. Kafamdaki her bir net düşünce kaybolmuştu, Alexander'ın dudaklarını kendi dudaklarımda hissettiğimde. Beni sarhoş ediyordu ve bedenimin tepkisi beni bir kez daha ele vermişti. Alexander, elini başımın arkasına koyduğunda öfkem eridi gitti ve dayanılmaz arzuya dönüştü. Beni duvara yapıştırdı, ben de bu arada bacaklarımı onun beline daha da sıkı sardım. Bu anın hiçbir zaman bitmemesini istedim kaçınılmaz olduğunu bildiğim halde.

Son bir öpücük.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Yaşlar yanağımdan aşağı yuvarlandı ve ben üzüntümü onun dudaklarından tadabildim. Alexander anında kendisini benden çekti ve şaşkın bakışlarla bana baktı.

“Clara.” Alexander çenemi tuttu ve beni onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Neler oluyor?”

Gözlerimi çevirdim ve onu ittim ta ki beni yere bırakana kadar.

“Neler oluyor?” diye sordu sessizce.

“Olan bu, Bay X.” Ceptelefonunu öyle tuttum ki Alexander fotoğrafı ve makaleyi de okuyabilsin diye.

“Gördüklerimin doğru olduğundan emin değilim.”

“Ama ben senin bir şerefsiz olduğundan eminim,” diye tersledim.

Alexander eliyle siyah saçlarını sıvazladı ve bara doğru yürüdü. “İçecek bir şey ister misin?”

Başımı salladım. Onun varlığı aklımı yeterince sersem ediyordu... Alkol olmadan da.

“Demek ki TMI beni dün gece Pepper ile görüntülendiğimi haber ediyor?”

Kızın adını Alexander'ın ağzından duymak, mide boşluğuma inen nihai vuruştı ve benim en kötü korkularımı doğruluyordu. Alexander kızı tanıyordu ve hatta bu yüzden yalan dahi konuşmuyordu. Muhtemelen bu yüzden kendimi daha iyi hissetmem gerekirdi ama tam tersi oldu. Hâlbuki tam olarak böyle olacağı, benim için açık olmalıydı.

“Sen, oldukça yakın bir zamanda magazinlerin söylentileri gerçek diye sattıklarını söylememiş miydin?” dedi Alexander. “Çünkü ben de aynen bu gözle bakıyorum. Otur, Clara.” Somurtarak kollarımı göğsüme bağladım. Demek ki şimdi de benim kendi ifadelerimi bana karşı kullanıyordu. Harika!

Bunu istediği kadar yapabilirdi ama bu yüzden de hiç onunla oynamak niyetinde değildim. “Ayakta durmayı yeğlerim.”

“Nasıl istersen.” Alexander, bir deri koltuğa oturdu ve düşünceli bir halde içkisinden yudumladı.

“Demek ki onu tanıyorsun?”

“Pepper’i elbette tanıyorum. Senelerden beri.”

“Böylece kendimi daha iyi hissetmiyorum.”

“Kıskanç mısın?” Alexander'ın dudak çevresinde bir gülümse görüldü.

Ona bakmamak için direndim. Evet, kıskandım ve kesinlikle de hoşuma gitmedi. “Kim o?”

“Bir arkadaşı... Kız kardeşimin.” Alexander'ın sesi son kelimede, kırılacak gibi oldu ve o bardağından büyük bir yudum aldı.

“Hepsi bu mu? O kız Oxford ve Cambridge kulüpteki kız değil mi?” Birdenbire kafam tamamen karışmıştı. Gerçekte bu kıza bir teşekkür borcum vardı birlikte olduğumuz için. Buna rağmen bu kızın Alexander için ne ifade ettiğini bilmeliydim.

“Evet,” dedi Alexander. “Ve şimdi sen, ona ders vermek için seni kullandığımı düşünüyorsun.”

Alexander, nasıl düşündüğümü nerden biliyordu ki birbirimizi tanıyalı daha ne kadar olmuştu?

“Bizim ikimizin arasında bir bağ var, Clara. Sen de bunu hissetmiyor musun? İlk önce bunun tamamen cinsel bir şey olduğunu düşündüm.”

Alexander bardağını bıraktı ve tekrar yanıma geldi. “Bedenin bana karşı tepki vermesi senin içinde olduğumda bana hissettirdiklerin... Ama bunlardan fazlası var. Bunu senin de hissettiğini biliyorum.”

Bunu hissediyordum ve tam olarak bu beni korkutuyordu. Alexander, bizim için uzun vadeli bir perspektifin olmadığını açıkça söylemişti ve bu duygu, bu bağ, yükümlü olmamak dışında her şeydi. “Bu konu hakkında neden konuşmak zorundayız? Sen ciddi bir şey istemiyorsun ki unuttun mu yoksa?”

“Hayır, unutmadım.” Alexander kaşlarını çatı. “Bunu en az senin kadar ben de anlamıyorum. Hatta kendimi niçin sana ifade ettiğimi dahi anlamıyorum.”

“Çünkü sen münhasırlık istedin. Bunu benden talep ettin ama görünüşe göre bu senin için geçerli değil.”

“Yoksa sen benim Pepper’le yattığımı mı düşünüyorsun?” Alexander daha da yaklaştı. Anında tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bu anda, bunun için kendimden nefret ettim. Ve içimdeki arzuyu uyandırdığı için Alexander’dan da nefret ettim.

“Yani tam olarak öyle gibi görünüyor.”

“Ben yalan söylemiyorum, Clara,” dedi Alexander sessizce. “Ve beni bununla suçlarsan seni dizlerimin üstüne yatırır pataklarım.”

Dehşet içinde geriye çekildim. Alexander, daha öncesinde de bu tehditte bulunmuştu ama şimdi bu söyleminde ciddiydi. Bu olanlar artık şaka değildi.

“Hoşuna giderdi,” diye devam etti Alexander ve üzerime gelmeye devam etti. “Bunu istediğini gözlerinden okuyabiliyorum.”

Başımı salladım. Aklımın, hormonlarıma karşı galip gelmesi için uğraştım.

Alexander'ın eli hızlı davrandı, parmaklarımı yakaladı ve dudaklarını üstüne bastırdı. “Senin iznin olmadan, elimi asla sürmem sana Clara ama gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsen senin için o kadar iyi olur.”

“Hangi gerçeği?” diye çıktı içimden ve tırmanışa geçen arzumu bastırmaya çalıştım.

“Sen kendini bana bırakmak istiyorsun. Sen, o tatlı küçük ağzınla sana ne yapman gerektiğini söylememi istiyorsun. Bunu biliyorum. Bedeninin bana karşı verdiği tepkiyle bunu bana söylüyor. Bedenin, ona hâkim olunmasını istiyor. Sana hâkim olunmasını istiyorsun. İnanılmaz derecede güçlüsün, Clara.” Alexander, parmağı ile karnıma dokundu.

Anında, bedenimin aşağı kısmında bir sızı hissettim. “Fakat sen, kontrolü devretmek zorundasın. Bunu istiyorsun.”

Başımı salladım, buna rağmen Alexander'ın sözleri içimde bir duygunun uçmasına sebep olduğunu inkâr edemedim. “Hayır, bu doğru değil.” Fakat benim hayırım onun için geçerli değildi, aksine kendim içindi.

“Bende güvendesin.” Alexander, tişörtümün ucundan tutarak bir hışımla beni kendisine doğru çekti. “Ben seni kendi sınırlarına taşıyacağım ama hiçbir zaman onun dışına çıkarmayacağım. Sana, hiçbir zaman mümkün olamayacağını düşündüğün zevki armağan edeceğim.”

Anlamaya çalışıyordum. Alexander'ın vaat ettiğini aynı zamanda da üzerimde tuhaf etkisi olan sözlerini de. Rasyonel yanım ağırlık kazandı, sonuç olarak daha önce bana hiç iyi gelmeyen bir ilişkide tutsak olmuştum ve Alexander ile olan ilişkimiz de bu yönde ilerliyor görünüyordu. “Ama ben öyle değilim.”

“Sanırım sana şu an sunduğumu anlamıyorsun. *Kurtuluş*. Aklımda olan tek şey senin zevk alman. Kendini bana bırak Clara ve sana söz veriyorum ki ben bunun sorumluluğumun bilincinde olarak davranacağımı.”

Başka bir yana yöneldim kafamı toparlayayım diye.

“Biz burada ne hakkında konuşuyoruz? Esaret oyunlarından ve güvenli sözlerden mi?”

“Bunların hepsi küçük adımlarla yerine geliyor ama evet, Clara. Güvenli sözler olmadan olmaz. Senin bana güvenmeni istiyorum. Sana zevk yaşatacağıma, güvenmeni istiyorum.”

“Peki, aynı zamanda da cezalandıracak mısın beni?” diye sordum. “Tabii yaramazlık yaptığımda, beni tehdit mi edeceksin, dövecek misin?”

“Sadece bana güvenmediğin zaman,” diye cevap verdi Alexander öyle bir soğuklukla ki gözlerindeki kor yalanları çürüttü. “Güven olmadan kontrolü bana bırakamazsın, Clara ve ikimiz de ihtiyacımız olan şeyi alamayız.”

“Senin istediğini, demek istedin.” Bu konuşmayı ciddi bir şekilde yaptığımıza inanmadım.

“İhtiyaç olanı,” diye düzeltti Alexander sessiz ve kaba bir sesle. “Senin ihtiyacın olanı.”

“Ben... Hayır... “ Çok şaşkındım, ona kafa tutamazdım.

“Evet.” Alexander'ın sesi yumuşaktı bu kez, bir çocuğa niçin sebze yemesi gerektiğini anlatır gibiydi. “Sana bunu göstereceğim.”

Geriye kaçtım ama aynı anda içimde, beni ele veren bir heyecanın nasıl yayıldığını hissettim. Çaresizce başımı salladım, onun tüm varsayımlarını üzerimden def etmeye çalıştım ki ben de hepsini istiyordum. “Ben bunu yapamam. Üzgünüm.”

Alexander, bir adım geri çekildi ve bana baktı. “Biri seni daha önce kırmaya çalışmış.”

Gözlerime yaş dolarken dudağımı ısırdım. *Ve hiç kimse bunu tekrar yapamayacak.*

“Ama ben o değilim, Clara. Ve onun yaptıkları, seninle yapmak istediklerimle aynı olmayacak.”

“Sen beni uyardıydın,” diye hıçkırdım. “Sen bana, benim canımı acıtacağını söylemiştin.”

Alexander, tüm uyarı sinyallerini göndermişti ama ben her seferinde yine koşarak gelmiştim. Birden kafama dank etti, belirsiz sinyalleri gönderenin Alexander'ın olmadığını anladım.

“Bu doğru,” dedi Alexander sessizce ve arkasını döndü.

“Benim şimdi gitmem gerekir.” Bana artık burada bir yer yoktu, bu kadarı kesindi.

“Muhtemelen bunu yapmalısın,” diye onayladı Alexander, “Buna rağmen bunu yapmamamı dilerdim. Benimle son bir kez yat. Sana bunu göstermem için bir şans ver bana. Bırak da sana şehveti armağan edeyim.”

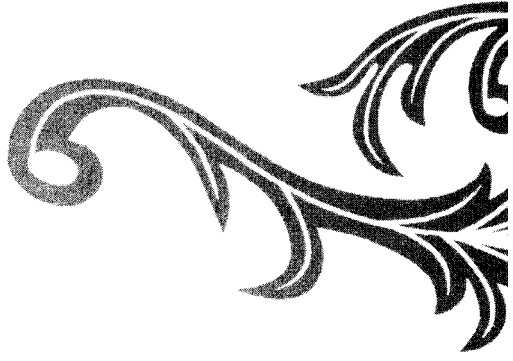
Az önce okumuş olduğum makaleyi dűşündüm, annemin uyaran sözlerini... Fazlasıyla şaşkındım. Alexander beni tamamen alt üst etmişti ve daha da kalırsam – ve onunla yatacak olursam – her şey daha da çok karışacaktı. Ben, Alexander'a yanlış bir izlenim aktarmıştım benim kim olduğuma ve ne istediğıme dair. Onun tuzağına düşmemiştim, aksine Alexander'ın içindeki vahşi hayvana ekmek kırıntısı vererek herhangi söz vermeler şeklinde kendi kapıma getirmiştim. “Yapamam.”

Alexander donakaldı, buna rağmen bana doğru dönmesi için hiçbir harekette bulunmadı aksine sadece kısaca başını salladı. “İstemiyorsun,” dedi Alexander ben gitmeye yöneldiğimde.

Alexander'ın sesinde sessiz bir sitem vardı. O, içimi okuyabiliyordu. Onun, inanılmaz bağımız hakkındaki ifadesi yalan değildi. Peki, o zaman ilişkimizin yoğunluğunun korkutucu olduğunu niçin anlamıyordu? Alexander bunu biliyordu.

Benim, bunu mükemmel bulduğumu da biliyordu. Bunun yeterli olacağını iddia etmişti ve neredeyse yetecekti de. Ama ben onun gözlerindeki karanlık uçurumu görmüş-tüm ve Alexander beni korkutuyordu, neredeyse beni heyecanlandırdığı kadar.

Tam olarak da bu yüzden gittim.

Sonraki günler, bulutun içindeymiş gibi geçti. Kendimi, durmaksızın Google-Alert'i kontrol ederken yakaladım, Belle bunu benim için kendi laptopuna indirmişti fakat Alexander dalış istasyonuna geçmişti. Bana gönderdiği mesajların haricinde, dış dünyayla temasını tamamen kesmiş gibi görünüyordu. Alexander, benim vermiş olduğum kararda kalmamı –idareyi elden kaybetmeden önce ilişkimizi bitirme kararı– zorlaştırıyordu. Kendime sürekli, en iyisinin böyle olduğunu söylüyordum. Ne de olsa birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorduk fakat Alexander'ın ısrarcı olması, benim tamamen delirmiş olmadığım anlamına da gelebilirdi çünkü onunla ilişkimizi bitirmek bana çok zor geliyordu.

Hâlâ onun hakkında bilmek istediğim çok şeyler vardı; ona karşı olan saplantım sağlıklı olamazdı. Alexander, bana bir beden büyüktü; onun tanınmış olması, ondaki o karanlık tarafı, kendisinin kontrol bağımlılığı... Bütün bunlar bana fazlaydı. Çok kısa bir zaman içinde çok fazla olan şeyler... Onun yakınında olduğumda, beni tamamen yiyip bitiriyor-

du, olmadığımda ise aklımdan çıkmıyordu. Tek çare bunu bitirmektir.

Peki, o zaman niçin ondan kopamıyordum?

Ancak bu sabah kafamda başka şeyler vardı. Peters & Clarkwell'de ilk iş günümdü ve bu durumu yapılacaklar listemin en başına oturtmak için kendimi zorladım... Ne yazık ki bunda başarısızdım.

"Onu bloke etmelisin," dedi Belle ve bana bir bardak kahve doldurdu.

"Onun istihbaratla bağlantısı var," diye cevap verdim.

"O halde bloke etmek de çok çare olmayacaktır." Belle'den bunu çok danıştığımı fakat içimin el vermediğini söyledim.

"Seni bu şekilde görmek hiç hoşuma gitmiyor. Bu kız için kendini bu kadar harap etmene değer mi?"

Belle'nin sorusu oldukça yerindeydi; çünkü ona gerçeği söylemek için kendimi aşamadım: Alexander ve benim aramızda ki bitişin, Pepper Lockwood ile hiçbir alakası olmadığını. Belle'ye, Alexander'ın beni korkuttuğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Belle, benim geçmişte yanlış adama rastladığımı biliyordu ve sonuçların neler olduğunu da.

Tabii Belle'ye, Alexander'ın niyetlerinden bahsedersen Belle benim niçin kaçmayı tercih ettiğimi çok iyi anlayacaktı. Aynı zamanda, şimdiye kadar Alexander'a baktığı gözle bakamayacaktı. Belki de Belle'ye anlatmayışımın sebebi de buydu. Ama işin doğrusu bunu Belle'ye niçin anlatmadığımı, benim için neden bu kadar önemli olduğu bir soru işaretiydi. Alexander bana hâkim olmayı istiyordu, sadece yatak odasında olsa da Alexander'ın deyimi ile. Alexander bunun

kesinlikle güvenli olduğunu iddia ediyordu. Ama ben bu ris-ki almaya hazır mıydım?

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdim Belle’nin sorusu-na. Belle’ye yalan söylemek için kendimi ikna edememiştim. Yani en azından tam olarak. “Belki de sadece gururum incin-di, yani en azından araya mesafe koyarsak bu daha akıllıca olur diye düşünüyorum.”

Sanki bir işaretmiş gibi o anda bir mesaj geldi. Belle, daha orada yazılanları göremeden ceptelefonumu kaptım.

Alexander’ın mesajları, bütün ekranı kaplıyordu. Kibar dostane tavırlardan tut, vahşi cinsel imalara kadar... Yalnız sonuncusunun daha çok sabaha kadar içki içilmiş bir gece-nin neticesi olarak gördüm. Mesajların çoğu saygı doluydu-lar, hal böyle olunca mesajlarına tepki vermemek daha da zorlaşıyordu.

“Kesin olan şu ki Alexander seni düşünüyor,” dedi Belle anlamlı bir bakışla.

“Alexander, çoğu erkek gibi seksi düşünüyor,” diye cevap verdim.

“Erkeklerin çoğu hiç düşünmüyor değil bir de birine sü-rekli mesaj göndermeyi.”

Ben yeniden kahveme odaklandım sinirlerimi yatıştırma-sı umuduyla. “Bu konu üzerine düşünemem şimdi. Bugün işimdeki ilk günüm.”

“Ve sen mükemmel görünüyorsun.” Şansıma Belle, be-nim anahtar kelimeme tepki verdi. Ne olursa olsun, Belle’ye güvenebiliyordum. O zamanı geldiğinde bir konunun üze-rinde daha da fazla durulmamasını biliyordu.

Ve Belle haklıydı. Ben gerçekten de mükemmel görünü-

yordum onun yardımı sayesinde olsa da. Belle, düğün cateringlerle olan randevularını iptal etmişti ve iki gün boyunca benimle ve elbise dolabımla ilgilendi. Bunun için Belle'ye sonsuza dek minnettar olacaktım. Ve sonuca bakıldığında, moda tekniğinde umutsuz vaka değildim.

Bugün için kıyafetimi tek başıma seçmiştim ve Belle'nin, ayakkabı haricinde şikâyeti olmamıştı. Ben hâlâ Jimmy Choo's'un, iş için uygun olup olmadığından emin değildim ama Belle'nin Laie zevkini nasıl sorgulayabilirdim ki? Saçlarımı ensemden dağınık bir topuz haline soktum ki ne fazla genç ne de fazla soğuk görüneyim ve sadece hafif bir makyaj yapmışım çok da solgun görünmemek için.

"Bu elbise oldu mu?" diye sordum ve sade keten elbisemi düzelttim ve bu arada kendime kim bilir kaçınıcı kez, bir cekete ihtiyacım olur muydu diye sordum. Gün geçtikçe hava ısınyordu ve ben kesinlikle daha ilk günden terlemiş bir vaziyette ortaya çıkmak istemiyordum, diğer yandan da kolsuz bir elbise büroya uygun mudur diye soruyordum kendime.

"Kafanı patlatmayı kes," dedi Belle. "Harika görünüyorsun ve sen sormadan önce –hayır, cekete ihtiyacın yok.– Onlar çok şanslılar ki sana sahip oldular. Senin bu işe ihtiyacın yok, Clara."

"Bu, orada son insanmışım gibi davranabileceğim anlamına gelmiyor."

"Hayır ama senin hakkında ne düşündükleri konusunda kendini üzmemen gerektiği anlamına gelir veya kıyafetlerin hakkında. Yine de... Sen tıpkı bağımsız bir kariyer kadını gibi görünüyorsun, ayrıca onlar senin büyüleyici aksanından dolayı ayaklarını öpecekler."

Melodramatik bir jest ile başımı öne düşürdüm.

“Benim bir aksanım yok.”

“Sen Londra’da yaşayan bir Amerikalısın.”

“Ben Amerikalı değilim.”

“Kulağa Kaliforniyalı bir kızmışsın gibi geliyor.”

Başımı yıkılmışçasına mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Alexander bana o akşam Oxford ve Cambridge kulübünde böyle demişti. Hep böyle mi olacaktı? Bir şeyler sürekli bana Alexander’ı mı hatırlatacaktı? Beni delirten herhangi küçük şeyler? Bir “belki” ve “ne olurdu, tabii” birbiri ardına beni bitiren şeyler.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Belle, fincanını öylesine sert bir şekilde tezgâhın üzerine bıraktı ki kahve taşı ve beni kolumdan tuttu.

Bense sadece kafamı salladım ve zayıf bir gülümseme için zorladım. “Hiçbir şey.”

“Sen yine onu düşündün, doğru mu?” Belle’nin sorusunda suçlama yoktu, onun yerine ses tonu yumuşak ve nazikti, Ona içimi dökmem için rica eder gibiydi. “Ben bir şeylerin daha var olduğunu biliyorum, Clara. Lanet olsun, Alexander’a bu kadar kapılacağımı bileseydim seni onunla ilişkiye başlaman için asla ikna etmezdim.”

“Ona kapıldığımı da nereden çıkardın sen? Onu hemen hemen hiç tanımıyorum,” diye cevap verdim ve kulağa ne kadar zayıf geldiğini kendim de fark ettim. Elbette, Alexander hakkında bilmediğim çok şeyler vardı. Problem şu ki: Onun hakkından her şeyi öğrenmek istemem ve onunla bir bağ kurmuş olmam... Oysa birbirimiz çok az tanımiştık.

Ben, bunu sadece hayal etmiyordum. Gerçekte ona bağlı olduğumu hissediyordum. Ama bütün bunları Belle’ye açıklayamıyordum; bunu kendime bile açıklayamıyordum.

“Ah, canım.” Belle, saçımın bir telini kulağımın arkasına yerleştirdi ve bana sarıldı. “Alexander bugün söz konusu değil. Sen, bu işi alabilmek için çok uğraştın.”

Belle haklıydı. Alexander'ın bunu bozmasına izin veremezdim. Tabii, ne kadar bağımsız olduğumu gerçekten ispat etmek istiyorsam o zaman kendimi toparlamam ve nelere sahip olduğumu göstermem gerekirdi.

“Bu topuklar beni yüzde yüz öldürecekler,” dedim.

“Saçma. O kadar da değil.”

Güldüm. “Ateşli parti geceleri” için son alışverişimizde bana yutturulan katil stilettolarla karşılaştırdırca Jimmy Choos’lar fıkra gibi kalıyordu yanlarında. Görünüşe göre Belle alkolü yüksek topuk afetlerden korkmuyordu.

“Gitmem gerekiyor.”

“Şunu al.” Belle elime bir poşet tutturdu. “Öğle yemeğin.

“Teşekkür ederim, anneciğim.” Belle’nin yanağına bir öpücük kondurdum.

“Ve de yiyeceksin bunu. Bahane yok. Kendini öldürecek kadar çalışmanı istemiyorum.”

Evi gülümseyerek terk ettim. Birinin seninle ilgilendiğini bilmek ne kadar güzel bir duyguydı.

İş yerim küçük bir masadan ibaretti; büyük bir büronun en arka köşesinde ayrılmış bir bölmede, pencereden millerce uzakta... Coşku doluydum. Bu masa ve yeni patronumun hoş geldin dediğinde, elime tutturduğu küçük isim plaketi çok çalışarak elde etmişim. Tam olarak bunu ne anneme ve babama ne de Belle’ye anlatamıyordum: Gururumu, yararlı bir şey için devreye sokmuş olmamı. Onları gerçekten seviyordum fakat angajmanın bu şeklini, bir türlü anlayamıyorlardı.

“Faks cihazı burada içinde duruyor,” diye açıklamada bulundu Bennett onu büro odalarına takip ederken. Rahatlamış bir halde neredeyse hiç kimsenin bana bakmadığını fark ettim. Kamunun merkezinde dikkatleri üzerime çektiğim o kısa anım, unutulmuş görünüyordu. Muhtemelen, magazinlerde çıkan haberler, buradaki insanları zaten ilgilendirmiyordu.

Burada ciddi çalışmalar yapılmaktaydı.

“Bizler, şu anda İsaac Blues vakfıyla bir kampanya hazırlıyoruz. Kampanya, Afrika'daki içme suyunun durumuna dikkati çekmeyi hedefliyor. Ben sizin önemli şahsiyetlerle tecrübelerinizin olduğunu biliyorum.” Bennett, yüzümü gördüğünde sözünü kesti.

“Özür dilerim,” diye soludum ve devam etmesi için ona işaret ettim.

“Aileniz şirketi sattıktan sonra, sizde bununla ilgili sosyal çevrelerde bulundunuz,” diye devam etti Bennett. Kendimi dünyadaki en son aptal gibi hissettim. Tabi ya! Biz, iş görüşmesinde ailemin şirketi hakkında da sohbet etmiştik ve Bennett sonrasında sadece bir araştırma yapmıştı.

“O zamanlar çok küçüktüm,” dedim.

“Sorun değil.” El işareti yaparak reddetti Bennett. “Ben sadece herkesi uyarmaya çalışıyorum çünkü İsaac’ın buradaki mitinglere katılma olasılığı var ve... Yani...”

“Anladım,” dedim gülümseyerek. Yeni patronumun gururdan neredeyse patlamak üzere olmasını, hiç kimsenin kötüye yormaması gerekirdi. Çünkü yakında dünyanın en ateşli aktörüyle birlikte çalışacaktık. Bir sene önce olsaydı muhtemelen ben oldukça heyecanlıydım ve en başta kendim Belle’ye bir mesaj gönderirdim ama şimdi hiç umrumda değildi.

Bennett, bürosuna gelmem için rica etti ve yerine oturdu. Masasındaki sarışın ikiz kızların fotoğrafını gördüğümde gülümsemek zorunda kaldım.

“Abby ve Amy,” diye açıkladı Bennett yüzü parlayarak. Kızlarına karşı duyduğu sevgi yüzünde yazılıydı. “Onlar altı yaşındalar.”

“Onlarla uğraşmak, mutlaka çok yorucu olmalı,” dedim, Lola ve benim çocukluğumuzun nasıl olduğunu düşününce. Bizi birbirimizden sadece bir sene ayırıyordu, bu yüzden ilkokula başlayana kadar hemen hemen ikiz gibiydik. Bennett, ellerini başının arkasına koydu ve kaşlarını çatı.

Yakışıklı bir adamdı. Kırklı yaşların başında, ağırmış saçlar ve birkaç kırışıkları vardı. Bunlar ona seçkin bir görünüm kazandırıyor. Bennett, çekici bir biçimde ve tarzda yaşlandığına şükretmeliydi ama muhtemelen ikizleri onun için gerçek bir gençlik iksiriydiler. “Ben sizin yaşınızdayken bu işi yapmıştım çünkü dünyayı idealize etmekteydim. Şimdi, ikisi olduktan sonra, tam olarak bunu yapmadığım için yapıyorum.”

Başımı salladım ve onun neden bahsettiğini tam olarak anlamış gibi davrandım.

“Siz, bu işi kimin için yapıyorsunuz?” diye sordu Bennett. “Erkek arkadaşınız var mı?”

Yutkundum ve başımı salladım. Bennett, hiç değilse Alexander ve benim hakkımdaki dedikoduları duymamıştı.

En azından ben ona bunun hakkında soru sormayacaktım. “Hayır. Bunu sadece kendim için yapıyorum.”

“Bu da iyi.” Bennett başını salladı ve gülümsedi. “Lütfen, bağışlayın beni, sizi sıkıştırmak istemedim. Sanırım eşimin ölümünden beri biraz felsefe yapmaya eğimliyim.”

Elim, istem dışı göğsüme gitti. Kime daha çok üzüleceğime emin olamadım. ona mı yoksa kızlarına mı? Annemle olan ilişkimiz karmaşık olabilirdi ama en azından ona hâlâ sahiptim. “Sizin adınıza gerçekten üzgünüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bennett ciddi bir şekilde. “Benim terapistim, bunu olabildiğince başkalarına söz arasında anlatmamı söylüyor ki bana daha da gerçeklik hissi vermesi için.”

İstmeden yüzümü buruşturdum. “Terapistiniz gerçek bir salak gibi görünüyor.”

Sözler ağzımdan çıktığı gibi onları gerisingeriye almayı dilerdim. Bennett, kafasını arkaya attı ve kahkahayı bastı, bu da rahatlamamı sağladı.

“Size bir şey söyleyeyim mi? Kesinlikle haklısınız. Ben de aynısını söyledim ama herkes ona gitmeye devam etmeliyim diye düşünüyor.” Bennett duraksadı. “Sanırım bir sonraki randevuyu iptal etmeliyim.”

“Bu kendiniz için mutlaka en iyisi olurdu,” diye onayladım. “Tanrım, daha bir saat bile olmadı burada olalı ve özel hayatınızı didiklemeye başladım bile. Bağışlayın beni lütfen.”

“Özür dilemenize gerek yok. Bu ferahlatıcı bir başlangıçtı. Buradaki herkes,” dedi Bennett ve sessizce devam etti, “eşim öldüğünde buradaydılar ve bana çiğ bir yumurtaymışım gibi davranıyorlar.”

Onun nasıl hissettiğini tam olarak anlıyordum. İnsan bir süre sonra birdenbire kendisinden bile emin olamıyordu eğer yere düşersem kırılır mıyım diye. “Ben size öyle davranmayacağım.”

“Bunun yerine bana sert davranmak mı istiyorsunuz?” diye sordu Bennett umut dolu.

Gülümsedim. “Ne kadar sert olduğundan haberiniz bile yok.”

Belle, tüm var gücüyle uğraşmasına rağmen, öğle yemeğinin lezzet cephesinde kesinlikle noksanları vardı. Bunun üzerine çantamı aldım ve köşedeki Fish-&-Chips büfesini denemeye karar verdim. Daha henüz kalkmamıştım ki diğerlerinin bakışlarını üzerimde hissettim. Odanın diğer köşesindeki kızın aceleyle başını başka tarafa çevirdiği gözüm-den kaçmamıştı. Diğer ikisi, fısıldaşıyorlardı ama bakışlarını kaçırmak gibi bir eylemde bulunmadılar. Yanaklarım yanmaya başladı. Belki de yanılmıştım ve beni tanımışlardı.

Belle’ye bir mesaj göndermek için ceptelefonumu çıkardığımda Google-Alert’den yeni bir mesaj geldiğini fark ettim. Başlığa baktığımda neredeyse kalbim duracaktı.

SeksXXy: Prens Alexander'ın yeni alevine gönderdiği ateşli mesajını okuyun

Herkesin bana baktığını yeniden fark ettim ve yerin, altımda ikiye ayrılmasını diledim. İşte tam olarak bunu, ne pahasına olursa olsun önlemek istemiştım: Dikkat çekmeyi.

Hikâyeyi kaydırarak okudum ve midemin bulandığını hissettim. İçim öfkeyle doldu gönderilmiş mesajları görünce. Mesajların hepsi vardı kendilerine özgü ihtişamı ve şarıyla. Belli ki bunu yapan sadece Alexander'ın hesabını hacklememiş aynı zamanda alıcıyı da bulmuştu: Yani beni. Herkesin, Prensi ağına çeken Clara Bishop'un nasıl göründüğünü bilmeleri için de sabah çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Nasıl olur da fotoğrafçıları görememişim? Öylesine mi dalmışım düşüncelerime?

Ceptelefonumu çantaya koydum ve başımı havaya diktim, onurlu bir çıkışı ustaca ortaya koymak için oldukça kararlı bir halde. Kendime şimdi yiyecek bir şeyler alacaktım. Nelerin olduğunu unutacaktım ve her şey tıklar tıklar işleyecekti aynı birinci skandal hikâyesinde olduğu gibi. Ayrıca başka hikâyeler de olmayacaktı çünkü Alexander ve benim aramda bir şey kalmamıştı. Henüz iki basamak inmiştim ki kendime güvenim anında sallantıya girdi. Peters & Clarkwell'in kapısının önünde, o duruyordu: Alexander.

Kendimi toparlayana kadar birkaç saniye geçmişti fakat sonra kararlı bir halde ona doğru adım attım. Onun burada ne işi vardı? Bu arada benim işe başladığımı nereden biliyordu? Birbirimizi günlerdir görmemiştik ve ona asla nerede işe başlayacağımı da söylememiştim. Diğer taraftan, beni araştırmış olması çok da büyük bir sürpriz olmadı, nihayetinde o bir veliahttı.

Arkamda karmakarışık sesleri duydum insanlar onu tanıyınca.

Normal iş hayatına dair bu kadar yeterli.

“Senin burada ne işin var?” diye tısladım ona, kollarımı göğsüme bağladım ve kızgın tavrım yüzümden de belli oldu. Buna rağmen içten içe de seviniyordum. Of Tanrım, Alexander o kadar seksi görünüyordu ki dağınık saçlarıyla gözlerinin altındaki siyah halkalara rağmen... Hiç uyuyamamış gibi. Alexander, muhtemelen gecelerce eğlenmişti. Üzerinde bedenini saran bir tişörtü ve bir Jean pantolonu vardı, beline rahat bir şekilde oturmuş pantolonu, davetiye çıkarır gibiydi. İstmeden ikimizi düşünmek zorunda kaldım, yatak-

taki halimizi ve sinirlerimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Alexander, üzerimdeki etkisini görmemeliydi.

“Yeterince zamanın oldu. Seninle konuşmam gerekiyor.”

Dikkatlice fakat aynı zamanda kararlı bir şekilde dirseğimden tuttu ve beni asansöre doğru itti.

Nasıl yani? Yeterince zamanım olmuş? Bu ne demek oluyordu?

“Bana bir mesaj yazamaz mıydın?” diye sordum iğneleyici bir tavırla.

“Çok dan görmüş olduğunu, tahmin etmiştim.” Kapılar kapanır kapanmaz, Alexander kolumu bıraktı ve beni duvara yasladı.

“Alexander!”

“Mesajıma niçin yanıt vermedin?”

“Bütün dünya o dedikodu sayfasında benimle en çok ne yapmak istediğini okuyabilir, ya senin başka derdin yok mu?” Şaşkınlığımı gizlemekten ziyade yoğun bir şekilde, beni ele veren bedenimi kontrol altında tutmakla meşguldüm. Aslında en çok yapmak istediğim şey ise, kendimi onun kollarına atmak ve onu öpmekti. Alexander'ın gözlerinde gördüğüm korkuyu gidermeyi ve her şeyin yoluna gireceğine dair onu temin etmek... Ama bu da aynen benim umursamazlığı gibi yalandı.

“Dünyanın geri kalanının ne okudukları hiç mi hiç umrumda değil!” diye patladı Alexander ve ellerini yumruk yaptı. “Bu seni neden ilgilendiriyor ki, Clara?”

“Beni mi?” Parmağımla göğsümü işaret ettim. “Benimle iğrenç bir otelde gizlice buluşmak isteyen sendin.”

Alexander, bir an bana şaşkınlıkla baktı.

“Bunu seni korumak için yaptım. Paparazzilerden korkuyordun.”

“Çünkü onlar, ikimizin bir ilişkisi olduğunu iddia ettiler ve o zamanlar senin daha kim olduğunu bilmiyordum.”

“Bizim bir ilişkimiz var,” diye cevap verdi Alexander.

Alexander'a ağızım açık bakakaldım. Alexander'ın sözleri bir yandan karnımın içinde bir kelebek sürüsünün uçmasına neden oluyordu aynı zamanda beni tamamen şaşırtıyordu.

Bütün bunları bitirmiş olmamı hesaba katmadan biz hiç gerçekten birlikte olmamıştık ki. “Ama biz bunu bitirmiştik.”

“Sen bu durumdan dolayı boğulmuştun ve ben sana biraz zaman verdim her şeyi rahat rahat düşünmen için. Ama senin bunu bu şekilde bitirmen için izin vereceğime gerçekten inandın mı sen?” diye sordu Alexander. “Sana daha yeterince sahip olamadığımı, söylemiştim sana?”

“Ama sen benimle birlikte görünmek istemedin,” diye cevap verdim Alexander'a. “Sen öylesine karar veremezsin ne zaman bir ilişkinin olup olmayacağına dair.” Elbette bunun bu kadar kolay olmadığına farkındaydım. Keşke öyle olmuş olsaydı. Fakat o belirttiği müddetçe her şeyin onun isteklerine göre olacağı konusunda aramızda olağanüstü büyük bir açıklama ihtiyacı olurdu.

“Seni korumak istedim. Paparazzilerin seni korkutmalarına izin vermemelisin,” dedi Alexander ve parmağı ile yanağımı okşadı. “Bunu kendim de hallederim.”

“Elbette.” Acıklı bir şekilde gülüverdim. O anda asansörün kapısı açıldı.

“Peki, şimdi durum ne?”, diye sordu Alexander ve beni lobinin yanında ıssız bir koridora itti. “Sadece yanlış bir anlaşılma mı?”

Ne yazık ki bundan fazlası vardı bunun böyle olmasını istemesem bile. Pepeer Lockwood ne olacaktı? Bana sunmuş

olduğu öneri de unutulmamalı. Beni kontrol etmek istiyordu, kendimi ona bırakacakmışım ve ben buna hazır olup olmadığımı söyleyemiyordum. Ve bunun doğru olduğunu da.

Gözlerime yaşlar hücum etti ve başımı salladım. “Böyle olmasını dilerdim.”

“Sen benden korkuyorsun,” dedi Alexander, henüz anlamış gibiydi ve umutsuzca ellini kolumdan çekti.

“Seni uyarmaya çalıştım.”

“Belki de anlamıyorumdur,” diye karşılık verdim sessizce. Alexander'ın durmadan beynimin içinde olduğunu inkâr edemezdim, aynı şekilde duygularımı da inkâr edemezdim, değil mi ki şimdi karşımda durmuş... İçimde bir yerde, rasyonel tarafım sadece kafasını sallayıp duruyordu oysa akıl beni aşk meselelerinde nereye getirmişti ki? Bedenim tam olarak ne istediğini biliyordu ama ona güvenebilir miydim? Belki nihayet kalbimi dinlemenin zamanı gelmişti.

Alexander'ın eli kalçamı okşadı, elbiseyi üzerimden yırtıp atmak ister gibiydi. Dokunuşun kendisi beni ürpertti. Üzerinden uzun zaman geçmişti. Ama sakın bir kafaya sahip olmalıydım, kendimi neyin içine attığımı bilmeliydim. Bir karara varmalıydım: Alexander'ın benim hayatımda bir yeri olmalı mıydı yoksa olmamalı mıydı?

“Seni gazetecilerden koruyacağım dediğimde kendini nasıl hissetmiştin?” diye sordu Alexander.

Bu ani konu değişimine hazırlıklı değildim. “Sanırım...” Duraksadım ve derin bir nefes aldım. “Kendimi güvende hissetmiştim.”

“Neden?” Bu soru tamamıyla provokasyondur. Benim, onun bakış açısını anlamam gerekiyordu. Fakat sadece bu değil. Göz-

lerindeki ifade, onu ne kadar çok anlamamı istediğini söylüyordu.

“Ben senin için önemliyim.”

Alexander'a, annemin ve babamın çoğu zaman işleriyle meşgul olduklarını söyleyemedim. Bundan dolayı, yaşam tarzlarının bana uygun olup olmadığını sorabilmişler miydi kendilerine. Benimle ilgilenecekleri yerde, sürekli beni kontrol ediyorlardı. Ve sonra Daniel ile olan kaos vardı. Ama anlamadığım bir nokta vardı. Ailem ve Daniel ile edindiğim tecrübelerle rağmen, Alexander'ın beni ne özel olarak ne de herkesin gözü önünde koruduğu fikri, şimdilik en ufak bir rahatsızlık bile vermiyordu. Bunun yerine, bu düşünce içimde yükselen tuhaf bir sıcaklığa sebep oldu. Güvende olma, emin olma hissi.

“Evet, benim için önemlisin, Clara.” Alexander öne eğildi öyle ki burun uçlarımız neredeyse birbirine değdi ve derin derin gözlerimin içine baktı. “Seni bu deneyimden basın tarafından havada parçalanmaktan kurtarmak istemiştin.”

“O zaman mesele benimle görünmek istemeyişin değildi?”

“Sen hiç son zamanlarda aynaya baktın mı? Sadece bunu yapmamış olmanı diliyorum, o halde şu an nasıl görüldüğünü sana tarif edeceğim: Clara Bishop, uzun kirpiklerle kocaman, gri gözlere sahip ve basık bir buruna... Bunlar, ona güzel diyebilmemiz için yeterli olacaktır fakat bu somurtkan ağız... Ona sadece bakmam bile erekte olmama yetiyor.”

Onun saçları ipeksi ve yumuşak ve alnına ya da ensesine daima bir saç kıvrımı düşer. Saç kıvrımın omuzlarına düştüğünü hayal ediyorum kendisi benim üzerimde oturduğunda ve geldiğinde. Alexander beni duvara yapıştırdı ve kendini de bana bastırdı öyle ki ereksiyonunu belirgin bir şekilde

hissedebildim. “Clara, beni deli ediyorsun ve doğrusu, birinin bunu bilmesi de hiç umrumda değil.”

“Ama ilişkiler sizin işiniz değil ki Bay X,” dedim sessizce.

“Yanlış. Romantizm benim işim değil,” diyerek düzeltme yaptı Alexander.

“Ama bırakırsan sana zevki tattıracağım.”

“O halde başka biri yok mu, Bay X?”

“Fazlasıyla resmisin, tatlım.”

“Pekâlâ. O halde başka biri, X?”

“Sözümü tutarım, Clara.” Karanlık söz verişi, Alexander'ın gözlerinin mavisini kurşuni renge dönüştürdü.

Son görüşmemizde, Alexander'ın sözüne şüpheyle yaklaşmış olduğum aklıma gelince ürperdim. Beni dövmekle tehdit etmişti. Böyle bir şeye asla izin vermezdim. “Ama bana hâkim olmayı istiyorsun.”

Agresif bir mizacı yoktu, aksine birçok kadının sıkça yaptığı gibi pasif davranıyordum ki çatışmalara sebebiyet vermemek için. Ama tabii bir şey benim için önemli ise o zaman işte muhakkak meydana çıkardım. Yani en azından köle değildim, bu kesindi.

“Senin zevk almanı sağlamak istiyorum. Seni korumak isteyişim, sana güven vermiş oldu. Benim de istediğim bu.” Alexander'ın dudakları çenemin etrafında dolanıyordu.

“Sana, seni koruyabileceğimi göstermek istiyorum, bu arada seni hazın etki alanlarına götürmek istiyorum daha önce hiç yaşamadığın şekilde.”

Alexander'a bedenimi sunma hayali beni titretti. Onun sesi bana emirler verirken ellerinin beni nasıl keşfettiğini düşündüm. Alexander, olağanüstü bir sevgili olduğunu ispat

etmişti ama ben gerçekten kendimi ona verebilecek miydim? Beni kırmayacağına dair ona güvenebileceğim miydim?

“Bilemiyorum,” dedim. Alexander'ın varlığında sakın düşünebileceğim konusunda kendime güvenemiyordum, hiç hata yapmayacağım konusunda yani buna güvenemiyordum. Alexander üzgün bir halde, başını omuzuma yasladı ama bana baktığında gözlerinin içinde hâlâ tutkulu ateş yanmaktaydı. “Sen kazandın.”

“Öyle mi?” Alexander'ın ne demek istediğini anlamamıştım.

“Bunu senin istediğin gibi yapacağız, Clara.Seni istiyorum. Hangi şartlarda olursa olsun.”

Demek Alexander direnmekten vazgeçti – yoksa bu bir uzlaşma mıydı?–

“Yani senin kölen olmadığımı katılıyorsun?”

“Sana baskı yapmamaya hazırım, Clara. Tabii sende istersen...” Alexander konuşmayı kesmişti, buna rağmen söylenmeyen sözler anlamlı bir halde aramızda asılıydı. Ama tabii Alexander bana baskı uygulamıyorsa benim de ona uygulamam gerekirdi. Nabzım uçmaktaydı, aynı zamanda içimdeki arzu yükselmekteydi. Acaba daha ne kadar bekleyecektim onunla yeniden bir araya gelebilmem için?

“Yakında, tatlım.” Alexander saçımın telini kulağımın arkasına yerleştirdi ve boynumdan öptü. “Bu akşam ne yapacaksın?”

Doğruyu söylemek gerekirse bu akşam çokça kırmızı şarap ve DVD vardı gözümün önünde fakat şimdi bir alternatif sunulur gibi görünüyordu. Tanıdık bir ses içimden, Alexander'a işi kolaylaştırmamamı söylüyordu ama ben o sesi duymazdan geldim. Alexander yakınlarda olur olmaz ben adeta bir su sü-

rahisinin karşısındaki susamış insan gibiydim. Alexander karşımda durunca onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

“Uygunum,” diye cevap verdim.

Alexander'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Bu akşam bir organizasyona gitmem gerekiyor. Bana eşlik etmeyi ister misin?”

“Tam olarak ne?” diye sordum kuşkuyla.

“Bir balo.” Alexander, dudaklarıma parmağını koydu. “Ve hayır demeden önce iyi bir amaç için olduğunu bil. Bizler tehlike altında olan hayvanlar için para toplamak istiyoruz. Aslında gitmek istemiyordum.”

Biraz tereddüt ettim. Bu alışlagelmiş bir buluşmadan çok farklıydı. Tabii Alexander'a bu baloya eşlik edersem spot ışıkların tam altında duruyor olacaktım. Ardından ilişkimizin doğası hakkında daha kurgular olmayacaktı. Ve Alexander bunu biliyordu.

“Sonrasında, bu işin geri dönüşü olmayacak daha,” dedi Alexander ve böylece benim düşündüklerimi söylemiş oldu.

“Normallik ve özel yaşama dahi zerre şans istiyorsan tabii, hayır demelisin. Buna karşı bir ilişki istiyorsan bu vesile mükemmel olacaktır bunu bütün dünyaya göstermek için.

“Peki, ya sen? Sen ne istiyorsun? Normallik mi?”

“Bu kelimenin ne anlama geldiğini dahi bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemedim.” Gözlerinde yeniden kötü ruhların birdenbire parlamalarını gördüm ve şefkatle onun yanağını okşadım, onları böylelikle korkutabilecekmişim gibi.

Kendimi Alexander'ın yanına kabul ettirmek isteyişimin ve bunu yaparak halkın yargısını açığa çıkarmış olacağımın bilinci arasında gidip geldim. Ve sadece, şimdiki halimle kendimi değil, ayrıca geçmişimi de. Sırlarımın her birinin

magazinlerin başlıklarında yer almaları, ne kadar zaman sürerdi? Paparazziler daha ne kadar zaman peşimde olurlardı ilgileri henüz kaybolmadan önce?

“Seni bütün bunlardan koruyabilirim. Tabii istiyorsan yine gizlice buluşabiliriz. Eğer bu akşam gelmeyecek olursan buna kesinlikle saygı duyarım ama” Alexander durakladı ve bana ışıldayan gözlerle baktı, “bu gece geleceksin, bunun için söz veriyorum.”

Dudaklarım seyirdi. “Gerçekten mi?”

Alexander'ın elleri kalçalarımın belime doğru çıktı, öne eğildi ve çılgınlar gibi dudaklarımın öptü. Dillerimiz birbirlerini bularak karşılıklı okşadılar ve bu yakışıksız bir argümandı.

“Fakat onlar çok dan bizden haberdarlar,” diye itirazda bulundum ve kendimi kollarının arasından çözdüm. “Mesajlar ellerinde.”

“Pazartesi günü, gizli servis benim hesabımı kimin çöktettiğini öğrenecek ve her kimse hapsi boylayacak.”

“Ve bununla birlikte bir sonraki büyük hikâye başlar. Bir tutuklama ile hiçbir şey değişmeyecektir.”

“Bu doğru fakat bu o pisliklere hiç değilse bir ders olacaktır,” diye açıkladı Alexander kararlı bir şekilde. “Ayrıca, korkmana gerek yok, sana ulaşmak için benim kendime ait araçlarım ve yollarım var.”

“Öyle mi? Posta güvercinlerle mi? Ya da duman işaretleriyle mi?”

Alexander sıırttı. Aman Tanrım, ben bu küstah ağzı öpmek istiyorum.

“Olabilir.”

Alexander, ciddi olduğunda veya bana emirler yağdırdığında, bu durumlar beni inanılmaz derecede canlandırıyor-du fakat onu daha sık neşeli görmek için her şeyimi verirdim. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum: Onu terk edemezdim bunu denesem bile. “Bana hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranmam. Bu sır karıştırmaları hoşuma gitmiyor fakat özel hayatıma değer veriyorum. Bunu herhangi bir şekilde yoluna sokabilir miyiz?”

Bu sözler ağızımdan çıktığı sırada, bunun imkânsız olduğunu çok dan biliyordum. Alexander, bütün hayatı boyu gözlem altındaydı. Bu bende niçin farklı olacaktı ki?

“Elbette.” Alexander'ın cevabı samimi geliyordu. Belki de böyle oluyordu, tabii bir insan böylesine bir dünyada yaşı-yorsa... Her şeyin iyiye dönüşeceğine dair sıkıca inanılırsa... Belki bana da yararı olacaktı mahvolmamak için.

“Sana eşlik edeceğim,” dedim fakat der demez onayımın farklı sonuçları da olduğu, kafama dank etti. Bir balo... Bu akşam! Giyecek hiçbir şeyim yoktu. Ve nasıl davranmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ben oraya, dünyanın en çekici, en çok imrenilen adamlarından biriyle gidecektim. Fakat Alexander'ın öpücüğü, sorularımın hepsini püskürtmüştü ve ben sadece neden diye düşünüyordum.

“Sen benim iyilik perimsin,” dedim elinde bir çift ayak-kabı sallayan Belle'ye. Belle'nin benim için seçmiş olduğu, ayakkabılar Alexander'ın McQueen balosuna mükemmel bir şekilde uydu. Belle ile birlikte yaşamak, adeta insanın evinde bir Harrods şubesine sahipmiş gibiydi.

“Ve gelecek hafta önce alışverişe gitmeliyiz,” diye açıklamada bulundu Belle.

“Aman Tanrım.” İnleyerek Belle'nin yatağına attım ken-

dimi ve başıma bir yastık bastırdım. “Ben daha yeni alışveriş yaptım ki.”

“Bunu, His Royal Hotness ile yatağa girmeden önce düşünenecektin.”

Belle’ye dil çıkardım ama yine de sıırtımama engel olamadım. Öğleden sonrası, –masama döndüğümünden beri– adeta bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordum. Hatta yeni iş arkadaşlarımla aralarında ki fısıldamalar bile rahatsız etmemiştir beni ve mailerimin Alert-fonksiyonlarını bütün bir gün görmezlikten gelmişim. Bu kesinlikle doğru istikamete giden bir adımdı.

“Bunu taşıyabileceğimden emin misin?” diye sordum defalarca.

“Evet,” diye bağırdı Belle ve elinde ki ayakkabıyı atmak istemiş gibi yaptı. “Ben başka bir şey giyeceğim. Philip bunu zaten beğenmeyecekti.”

“Neden beğenmesin ki?”

“Çok fazla seksi.” Belle omuzlarını silktilti.

Temiz yürekli Philip, elbette gelecekteki eşinin fazla ateşli görünmesini istemezdi. Bu sadece Philip’in tarzı değildi; yani dikkat çekmek. Bu durum yavaş yavaş Belle’ye de bulaşmış gibi görünüyordu. İyi ki Alexander’ın bu doğrultuda tuhaf-lıkları yok gibi görünüyordu. Çünkü benim niyetim, onu bu elbiseyle tamamen konseptinden çıkarmaktı ve onu, baloyu olabildiğince erken bir vakitte terk etmesi için harekete geçirmektir. Beni ilk başta bu elbisenin içinde görürse ellerini bir daha üzerimden çekemeyecekti, bu kadarı kesindi.

“Senin gelmene o kadar çok sevindim ki,” dedi Belle, bunu söyleyerek beni gündüz hayallerimden kopardı.

Kendim dahi buna inanamıyordum. Bütün bunlar bana

biraz fazlaca masalmış gibi hissettirdi. Neyse, bu gerçekten bir masaldı; şu türden biri, akşamları yatakta yatan küçük kızlara anlatılanlardan ve yetişkin kadınlara sinemalarda duygusal bir film olarak sunulanlardan. Ve şimdi gerçekten benim başıma geldi. Bunu kolaylıkla kabul etmediğimi de itiraf etmem gerekirdi.

“Gerginim,” diyerek itirafta bulundum. Bu öğleden sonra tüm dünya özel mesajları okumuştı ve biraz sonra beni Brims-tone’ daki gazeteciler sürüsünden kurtardığından bu yana, ilk kez alenen Alexander’ın yanında yer alacaktım. Bu adımla resmen yargılanmak için çılgık atıyordum, bir saniye bile şüphe duymuyordum İngiltere’nin tümü –ve geri kalan dünyanın– bu fırsatı değerlendireceklerinden.

“Ama neden?” diye sordu Belle. “Lanet olası, oldukça ateşli görüneceksin. Ve tüm dünya Alexander’ın senin için çıldırdığını biliyor.”

“Tam olarak da sorun bu ya.” Yastığa daha da sıkı sarıldım ve sinirlerimi sakinleştirmeye çalıştım.

“TMI’yı okuyan herkes, senin bir seks tanrısı olduğunu biliyor. Senin sorununa sahip olmayı isterdim.” Belle, göz kırparak oldukça zarif, ipekten bir iç çamaşırını gece elbisesinin yanına koydu. Bu kadar...

“Peki, Philip buna ne diyor elbisenin altından fiilen neredeyse çırilçıplak olmana?”

Belle, kahkaha atarak tişörtünü çıkardı ve bornozunu kaptı. “Bu onun hiç umurunda değil. Onun için sadece görünüş önemli.”

Benim de sorunum bu muydu? Alexander, bana diğer insanların ne düşündükleri umurunda olmadığını birçok kez söylemişti. Peki benim için önemli olan neydi? Görünüşüm,

kıyafetim veya karakterim hakkında ne düşündükleri, benim için önemli miydi? Evet, önemliydi, çünkü kendimden kuş-kulanmamla, ilk kez bugün savaşıyordum ki. Ve Alexander hiçbir şekilde heyecan duymayacaktı tabii bu kendinden kuşkulanması beni bir kez ele geçirdiğinde. Bu yüzden kötü ruhlarımı kontrol altında tutmak için oldukça kararlıyım. Sadece Alexander için değil, aynı zamanda kendim için de.

“Ben bakayım mı?” diye sordu Belle. Belle’ye sorarcasına baktım. “Kapı çaldı.”

“Ben bakarım, sonuçta yarı çıplaksın.” Yataktan fırlayarak holü koşarak geçtim ve megafonun düğmesine bastım bir gazeteciyle karşı karşıya geleceğim düşüncesiyle.

“Bayan Bishop’a bir teslimat.”

Tereddüt ettim. Teslimatı almamak için sebep olmasa da, yanlış bir şey yapmamak adına yine de dikkatli olmak şarttı. O anda mükemmel çözüm aklıma geldi.

“O, evde yok,” diye yalan söyledim. “Teslimatı, apart-
manda 1 numarada oturan Bayan Hathaway’e yapabilirsiniz. Bayan Hathaway ev sahibi.”

“Teşekkür ederim, Bayan.” Megafonun diğer ucundaki ki adam, önerim karşısında şaşırmışa benzemiyordu ve ısrar da etmedi; görünüşe bakılırsa gerçekten de hayaletler görmeye başlamıştım. Buna rağmen bir porsiyon kuşkunun zararı olmazdı.

Banyodan yoğun bir buhar geliyordu. Kapıyı açtım ve Belle’yi aynanın karşısında durduğunu gördüm, Belle, suyun ısınmasını beklerken kaşlarını alıyordu.

“Kimdi gelen?” diye sordu Belle.

“Sadece bir teslimat.”

“Ahhh!”

“Ama Jane teyzeye bırakılmasını söyledim.”

Belle, kısa bir an için bana baktı, yeniden kaşlarıyla uğraşmaya başlamadan önce. “Oldukça zeki. Bundan sonra bunu hep yapalım.”

Başımı salladım. Bundan sonra... Çünkü bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu geceden sonra bütün o spekülasyonların doğru oldukları netleşecekti. Onlar sadece, ilişkimizin karanlık yönü hakkında bir şey bilmiyorlardı. Alexander'ın yaşaması için gereken kontrolü hakkında.

Alexander'ın aşk mesajlarının yarı zararsız konularla sınırlı oldukları için rahattım. Onun karanlık bir tarafı olduğundan değil, aksine hiç değilse özel bir şeyleri kendimize saklayabildiğimizi başardığımız için.

“O halde söyle artık, Alexander yatakta gerçekten nasıl biri?” Belle yüzüne su sıçrattı. “TMI'da yazılan her şeyden sonra, içimden bir his bana bazı detayları anlatmadığını söylüyor.”

“Artık duşa girmelisin,” dedim sadece. Tabii, sırrımın sır olarak kalmasını istiyorsam, onu kendime saklamalıydım; iyi arkadaşımın bile gizlemeliydim.

“Sen de aşağı in ve paketi al,” dedi Belle.

Koşmaya başladım. Geriye sadece bir saatim kalmıştı. İnerken aklıma geldi; Belle'yi, sıcak suyun tümünü kullanmaması için uyarmalıydım belki de. Ama aslında hiç de önemi yoktu.

Güzellik programımı bu sabah işe gitmeden önce tamamlamıştım ve banyoda çok zamana ihtiyacım olmayacaktı.

Yavaşça Jane'nin kapısını çaldım. Jane'nin üzerinde yarıdöner renklerde uçuşan yazlık bir elbise vardı ve ilerlemiş yaşına rağmen, Beatles konseri için yola çıkmış bir hippie kız gibi görünüyordu.

“Ah, Clara, tatlım.” Jane yanağıma bir buse kondurdu.

“İçeriye gelsene, sana ait bir şey var.”

“Biliyorum,” diye itirafta bulundum. “Bu teslimatı buraya bırakılması için rica etmiştim. Birkaç... Eşya parçası daha vardı, bende bu adamın gerçekten de bir ulak olduğundan emin değildim.”

“Yani senin hakkında çok bir şeyler bilmek istemedi. Doğrusunu söylemek gerekirse adam bir ulağa benzemiyordu aksine daha çok ... Bir polis gibiydi.” Jane salon penceresine doğru yürüdü.

“Koruma gibi miydi?” diye sordum. Gerçi megafondaki ses Norris’e ait değildi ama yine de...

“Evet, ona benzer bir şey, canım.” Jane, bana bir zarf uzattı, zarfı gümleyen bir kalple aldım.

İsmim, el yazısıyla yazılmıştı ve köşesinde yapıştırılmış bir pul yoktu. Gergin bir halde zarfın arkasını çevirdim, göndereni yazıyor mu diye ama orada da sadece kat yerinde ejderha kafası olan kırmızı bir mühür vardı.

“Aşk mektubu gibi görünüyor,” diye fark etti Jane.

Zarfı açmadan da bunun *ondan* geldiğini biliyordum.

“Öyle gibi görünüyor.”

“Alexander’dan mı?”

Nasıl kızardığımı hissettim. Jane’in, benim ve Alexander hakkında bir bilgisinin olacağı konusu neden hiç aklıma gelmemişti ki? Belki de ona karşı çok dikkatli olmam için bir sebep göremediğimdendir.

“Sanırım öyle.”

“Bu, o saçma telefon mesajlarından çok daha fazla klasa sahip.” Jane çay doldurdu ve fincanın birini bana uzattı. Başka birisi olmuş olsaydı çıldırırdım fakat Jane Belle’nin güvenine tam olarak sahipti ve iç sesim Jane’in bana karşı iyi niyetli olduğunu söylüyordu. Bende oturdum ve çayımı yudumladım.

“Bu durumla nasıl baş ediyorsun?” diye sordu Jane.

“Hayret edilecek şekilde iyi.” Kendime sorduğum soru ise Belle benim geçmişim hakkında Jane’e ne kadarını anlatmış olabilirdi.

“İnsanın kendi özel hayatıyla ilgili tiraj yapılmasını, düşünemiyorum.” Jane, başını sallayarak çayından bir yudum içti. “Skandallar her zaman vardı canım ama şimdilerde, bu bilgisayarlar ve akıllı telefonlar ve Wi-fi’ler ve bütün bu şeylerle herkes başkaları hakkında bilgi sahibi oluyor. Kendine ait bir şey saklamak artık imkânsız oldu. Sana bir şey söyleyebilirim, Kraliyet ailesinden bazıları şimdiki zamanda yaşamış olsalardı, harap olmuşlardı. Yasak aşklar her yüzyılda oluyordu.”

Çayımı içerken neredeyse boğulacaktım. “Yasak aşklar mı?”

“Yani, sonuçta Harold, tahttan çekilmesi gerekiyordu o zamanlar... Bilemiyorum, otuz sene önce miydi? Çünkü bir Fransız kıza âşık olmuştu. Aristokrat olmayan...”

“Bir insanın soylu olup olmadığının artık bir önemi kalmadığını düşünmüştüm,” diye itiraz ettim süklüm püklüm bir halde oysa gerçekten bundan bihaberdim. Ama biz yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, lanet olsun bu durumda evlilik çağındaki genç aristokratların pazarı, büyük ölçüde daralmış olmalı, yoksa değil midir?

“Bunun üzerinden yarım asır geçti.” Jane el işareti ile reddetti. “Sanırım, kızın Fransız olması onları daha çok kızdırdı. Kötü kan, anladın mı?”

“Peki, bir Amerikalı nasıldır?”

Jane, fincanını bıraktı ve bana baktı. “İngiltere bunun için hazır mı değil mi, bundan emin değilim. Ne yazık ki...”

“Resmi olarak İngiliz vatandaşı olmama rağmen de mi?” Midem bulanmaya başladı.

“Korkarım ki aksanını duyduklarında, iş biter.”

Jane teselli ederek elimi okşadı. “Ama sana bir akıl verebilir miyim?”

Başımı salladım, her bir umut kıvılcımı için minnettardım. “Hepsini boş ver,” dedi Jane. “Bu telefon mesajları ya da her neyse, belki bir Shakespeare anlamına gelmez ama en azından; bu genç adam, bir kadının ihtiyaçlarını, kendi ihtiyaçlarının üstünde tutabilecek düzeyde görünüyor.”

Bir kez daha çayımı içerken neredeyse boğuluyordum, yalnız bu kez gülerek... tam olarak, aptal, utangaç bir kız kırdaması fakat bu umrumda bile değildi.

“Onun gibi adamlar az bulunurlar, değerlidirler. İkinci kocam da böyleydi.” Jane, bana göz kırptı, bu hareketle, bana Belle’yi andırdı. Belki de bu yüzdendir Jane’nin yanında kendimi iyi hissetmem konu rahatsız edici olsa da.

“Bunu unutmayacağım.”

“Eğlenmene bak, çocuğum,” diye devam etti Jane, “Fakat bunu yaparken de kalbini unutma.”

Ayağa kalktım ve fincanımı, fincan tabağına geri koydum. “Demek istediğin, kalbin kırılmaması için mi?”

“Hayır, bazen de bir risk alman gerektiğini unutma,” diyerek karşılık verdi Jane ve kapıya kadar eşlik etti bana. “Yoksa böyle bir kalp ne işe yarar ki?”

Düşünceli bir şekilde merdivenlerden çıktım. Alexander ile birlikte olmak tehlikeliydi. Adeta bilinmeyen derinliklere atlamak gibi. Ama belki de ihtiyacım olan buydu.

Titreyen ellerle mührü kırdım, mührün altında "özel" kelimesi yazıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, incecik krem rengi mektup kâğıdını içinden çıkarırken. Alexander'ın el yazısını tanımadığım halde, çarpıcı erkek el yazısını anında tanımıştım.

Clara,

Seni korkuttuğumu biliyorum. Benimle birlikte olman için sana ricada bulunmaya hakkım yok. Riskler vardır –sana açıkladıklarımдан çok– Ama seni bırakamam. Hatta kendini geri çekmeye çalışsan bile gitmene izin vermezdim. Bedenine özlem duyuyorum, tenine dokunmaya, dudaklarımda bıraktığın tada. Seni, kendime karşı uyarsam dahi bana ait olduğundan emin ol ve bana ait olan şeyi koruduğuma. Kendimden dahi...

X

Dudaklarımin etrafında bir gülümseme belirdi parmağım

ile X'i okşarken. Alexander'ın sözleri beni heyecanlandırmıştı ve şaşırtmışlardı. Bu neredeyse bir aşk mektubuydu –hayatımda aldığım ilk aşk mektubu– fakat satırların arasından kendinden kuşku duyduğu da okunuyordu.

Alexander'ın kendisiyle alakalı kuşkularını yok etmeyi çok isterdim, ona, eski günahlarının arkamızda kaldıklarını göstermek isterdim. Fakat aynı zamanda, bunun bizi tehlikeli bir yola sürükleyecek olmasından korkuyordum.

Alexander'ın, bedenime nasıl hâkim olduğunu düşününce, sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bunu nasıl bu kadar çok arzulardım ve aynı zamanda bundan nasıl bu kadar korkardım? Bu tamamen mantıksızdı. Gerçi bizim ilişkimizde hiçbir şey mantıklı değildi.

Onu, karanlığa giden yolda takip edebilir miydim, bu yoldan onu kurtarabilir miydim? Bunu bilemiyordum.

Bir saat sonra Alexander kapının önündeydi. Şaşırdım, çünkü şimdiye kadar hep Norris'i göndermişti, Norris ise beni fark edilmeden arka kapıdan çıkarırdı. Belle, yeniden gazeteciler tarafından ablukaya alındığımızı açıklamıştı, bu yüzden Belle'nin kapıya gitmesini izin verdim, böylece kendimi toparlamak için biraz zamanım oldu.

Ama Belle kapıyı açar açmaz, benim sakinliğimin de sonuydu. Adeta büyülenmiş gibi, klasik siyah smokinin içinde ki şahsa baka kaldım. Alexander, istisnai olarak tıraş olmuştu ve saçlarını mümkün olduğunca şekillendirmişti. Bazı adamlar smokinlerini giyerlerdi, oysa Alexander smokini ile birlikte eriyip gitmişti. Onun gücü ve egemenliği göz ardı edilemezdi. Alexander'ın elinde bir demet parlak kırmızı güller vardı,

güllerin ışıldayan renkleri, Alexander'ın smokinin siyahı ile çarpıcı bir kontrast sundu ve yanıp tutuşan bir şehvaniyet saçmıştı. Fakat benim nabzımın hızla atmasına sebep olan şey ise, beni fark ettiğinde, Alexander'ın yüz ifadesiydi, arzu dolu ve sahiplenici bir bakışla ağır göz kapakları altından baktı.

Demek ki doğru seçimi yapmıştım. Gümüş renginde olan kadife elbise, kıvrımlarımı yumuşak bir şekilde sarıyordu, bu arada elbisenin altında ki büstiyer ise belimi vurguluyor ve göğüslerimi kaldırıyordu öyle ki göğüslerim derin dekoltenin içinde fark ediliyordu. İki tane gizli yırtmaç, serbestçe hareket ememe izin veriyordu. Kendimi film yıldızı gibi hissediyordum ve Alexander'ın bakışlarına bakılırsa, bir film yıldızına benziyordum da. Belle, saçlarımı tek bir omzuma düşecek şekilde yapmıştı ve bana vermiş olduğu parlak kırmızı renkte ki ruju sürmüştüm.

“Sizi tanıdığımı sevindim, majesteleri,” dedi Belle bir adım atarak kenara çekildi. Alexander, gözlerini üzerimden ayırmadan içeriye girdi. Ancak, hissedilen bir sonsuzluktan sonra, elini uzattı. “Alexander yeterli. Sen Belle olmalısın.” Belle, ilk anda Alexander'ın elini tutması mı yoksa referans yapması mı gerektiğini bilmiyor gibi göründü, ama sonradan başını salladı, sanki bir veliahtta tanıtılmak dünyanın en doğal olaymış gibi. “Bu gece için sevinçli misin?”

“Evet,” diye cevap verdi Alexander, kulağa inandırıcı gelmesi için çok, çok sert olsa da.

“Ya da daha doğrusu, eşlik eden kişi konusunda.”

Belle, bana bakmadan önce, Alexander'a takdir edici bir bakışla baktı. “Bana biraz müsaade edin.”

Belle, ortadan kaybolur kaybolmaz, Alexander bana doğru yöneldi ve çiçekleri uzattı.

“Romantiklik sana göre değildi hani?” diyerek alaya aldım Alexander'ı.

“Bunu bir teselli ödülü olarak kabul et,” diye cevap verdi Alexander. “Ailemle bir gece geçirmek zorundasın bunun için bir ödülü hak ediyorsun.”

Mutfağa bir vazo almaya gittim. Elbette ailesi de bu gece orada olacaktı. Düşüncelerimde, ilişkimizi büyük bir tarzda açıklayacağımızla öylesine meşguldüm ki bütün soyuyla tanışacağımı tamamen unutmuştum.

Alexander arkamda durdu ve ellerini belime koydu: “Ama onlar için düşüncelerini harcama.”

“Söylenmesi yapılmasından daha basit,” diye fısıldadım. “Ben daha aramızda neler olduğunu tam anlamamışken şimdi bir de ailene takdim edileceğim.”

“O kadar da kötü değil. Sadece seninle alakalı olmadığını düşün, tabii aptal gibi davranırlarsa bu sadece benimle alakalı.” Alexander'ın bu sözleri söylemesine rağmen, ellerinin kasıldığını hissettim.

“Böylelikle kendimi bir nebze dahi olsun, daha iyi hissetmiyorum,” dedim.

Ailesi beni yargılayacaktı ve benim Amerikan aksanım her şeyi daha da kötü yapacaktı. Bu gece Alexander'ı bir yılan yuvasına girerken takip edecektim, bunu ikimiz de biliyorduk.

“Bunu düşünme,” diye emretti Alexander ve beni kendisine çekti, “sadece, bu elbiseyle sana ne yapacaklarımı düşün.”

Üzüntüme rağmen sırtıtmak zorunda kaldım. “Bu görünüşle nasıl konsantre olacağım konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Clara, çok çarpıcı görünüyor, değil mi?” Belle, aceleyle içeriye geldi ve görünüşe bakılırsa bizi böyle belirgin bir po-

zisyonda görmekten hiç rahatsız olmadı. Benim yanımdan geçerek dolabın en üst rafından bir vazo aldı. Alexander'ın ailesiyle tanışacak olmam, beni öylesine şaşkına çevirmişti ki mutfığa aslında niçin girdiğimi unutmuştum.

“Burda. Ah, bir dakika!” Belle döndü ve çekmecedен bir bıçak çıkardı.

“Özür dilerim!” Belle, çiçek buketin içinden muhteşem olan çiçeklerden bir tanesini kesti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Mükemmel,” dedi Alexander. Alexander'ın bakışlarında gizlenmemiş arzu yatıyordu ve dizlerimin bağı yine çözülmüştü.

“Ben gitmeliyim. Philip aşağıda bekliyor.” Belle, yanaklarım dokunmadan sağına ve soluna havanın içerisine öpücükler kondurdu. “Daha sonra görüşürüz.”

İçimi çekerek arkasından baktım. Elbette Belle de baloya davetliydi ve tabii birisi bir şey söyleyecek olursa da lafı hemen gedğine oturtacaktı. Gerçi, kaçmak zorunda bırakılmayacağımı umut ediyordum ama tabii tersi olacaksa da Belle'den daha iyi bir suç ortağı bulunamazdı.

“Gidiyor muyuz?” diye sordu Alexander ve kolunu bana sundu. “Eğer hemen yola koyulmazsak seni burada mutfakta beceririm.”

Evet, lütfen. Dudağımı ısırdım. Bunun üzerine Alexander inledi ve başını salladı. “Bırakın da aşağı inelim ve arabaya binelim, yoksa partiyi kaçıracağız, Bayan Bishop.”

“Lütfen, önden buyurun, X.”

Mucize eseri Norris, paparazzilerin dikkatlerini üzerine çekmeden evin arkasına gelmeyi başarmıştı, becerikli olduğuna dair yeni bir kanıt. Belki de bu arada toparlanmışlardı ve bu gece gerçekten görülecek şeylerin olduğu yere gitmiş-

lerdi. Elbette hiç kimsenin, Alexander'a baloya eşlik edeceğimden haberi yoktu. Alexander, ceptelefonundan bana başka SMS göndermemişti, bunun yerine Norris'e telefon açmam için talimat vermişti, tabii herhangi bir sorun olursa diye.

Alexander, bir elini sırtıma koyarak beni bekleyen limuzine doğru götürdü. Kapı arkamdan kapandıktan sonra etrafıma bakındım. Derin koltuklar bir balo elbisesi için çok da uygun sayılmazdı fakat Rolls dan daha genişlerdi.

"Bu gece Londra'nın en sevdiğim yönünün ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı Alexander ve yanıma yerleşti. Soru sorarcasına başımı yana eğdim. Ben Londra'yı şu anda seviyordum; çünkü bu onun şehriydi, bir şehir ki bu şehirde Alexander sadece bana aitti.

"Trafliğini. Bundan önce şehrin trafiğinin hiç kıymetini bilememişim." Alexander, elini yanağıma koyarak kısa bir an nefesini tuttu. Onun yakınlığı, kokusu, dokunuşu bana sarhoşmuşum hissi veriyordu ve ardından Alexander dudaklarını benim ağzıma bastırdı. Parmaklarımı, Alexander'ın eline sardım, elini arzu dolu sıkıca tuttum. Onu son kez hissettiğimden bu yana, uzun bir zaman geçmişti. Birbirimizi bu kadar kısa bir süredir tanımamıza rağmen, onun yokluğu bana, kaybedilmiş bir kol veya bacak gibi hayali bir ağrı hissettiriyordu. Alexander; bana ait olması için, benim bir parçam olması için yaratılmıştı.

"Tatlım," diye fısıldadı Alexander. "Bütün hafta boyunca seni düşündüm." Alexander'ın elleri elbisemin eteğine doğru yol aldı, baldırımdan kumaşı sıyırınca ve çıplak tenimi okşayınca nefes alıp verişlerim de hızlanmıştı. Akıcı ipek kumaş, herhangi bir iç çamaşırı giymeyi imkânsızlaştırdı ve elbisenin uzunluğundan dolayı bunun çok fark edilmeye-

ceğini düşünmüştüm. Alexander elini cinsiyetimin üzerine koydu ve inledi. “Bu adil değil.”

“İnsan bu elbisenin altında külot giyemez.” Omuzlarımı silktim ama gülüşüm hiçbir pişmanlık belli etmiyordu.

“Benim şahsi kanaatim, insan hiçbir elbisenin altına külot giymemeli,” Alexander muzip bir sırıtma ile cevap verdi ve biraz öne kaydı, sanki önümde diz çökecek gibiydi.

“Hayır.” Onu durdurdum.

“Bu kelimeyi duymayı sevmiyorum, tatlım ve üstelik senin ağzından,” diye homurdandı Alexander. Başımı sallayarak, dudaklarımı yaladım. “Hayır, ben seni istiyorum.”

“Bana sahipsin.”

“Seni tatmak istiyorum.” İlk karşılaşmamızdan beri, dudaklarımla onun aletini kavramak, nasıl olurdu diye hayal etmiştim ve çok daha baştan çıkarıcı hayal ise değişiklik olsun diye onun bir kez dahi olsun bana teslim olmasıydı.

Alexander hiçbir şekilde karşı koymadı, aksine koltuğun üzerinde, arkaya doğru kaydı ve ellerini başının arkasına bağladı. Araba, çukurların yüzünden sürekli sarsılıyordu ama bundan dolayı bildiğimden şaşmadım. Bunun yerine elbisemi biraz daha yukarıya çektim, öyle ki ayaklarına doğru inmem mümkün olsun diye ve pantolonunun fermuarına uzandım. Alexander inledi aleti karşıma fırlayınca. Elimle sert şaftını kavradım ve parmağımla yumuşak, kadifemsi deriyi okşadım öne eğilmeden önce. Sonra zevkle dilimle hayalarının üzerinde dolandım. İlk birinin, ardından diğerinin...

Alexander'ın nefesi hızlandı ve biraz öne doğru kaydı. Alexander'ın gırtlığından derin bir inilti çıktı dilimle şaftının üzerinde bir ileri bir geri giderken. Bu arada ereksiyonu, kayda değer bir büyüklükte kabarmıştı. Aleti olağanüstü güzel-

di ve erkeksi... Emerek ve yalayarak yukarıya doğru çıkmaya çalıştım; ta ki Alexander ellerini yumruk haline getirip sıkana kadar. Onun, ağzımın içinde sürekli kabarmaya devam etmesi, bu duygunun kendisi bile heyecanımın büyümesine neden oldu. Onun için fazlasıyla hazırdım fakat onu doruk noktasına ulaştırmak istedim. Alexander'ın şaftının tamamını ağzıma almadan önce, tepesini dudaklarımın arasına aldım ve yumuşak bir şekilde emmeye başladım.

“Lanet derecede ateşli görünüyorsun o kırmızı dudaklarınla aletimin etrafında,” diye fısıldadı Alexander ve ben şaftının üzerinde yeniden gidip gelirken ensemden tuttu beni. “Seni istiyorum.”

Ama buna izin vermeyecektim. Onun nasıl geldiğini görmek istiyordum. Dudaklarımı, aletinin etrafına daha da sıkı kenetledim ve ilk şehvet damlalarıyla ödüllendirildim. İnleyerek dilimi tekrar tepesinde gezdirdim ve daha da sert emmeye başladım, bu arada Alexander'ın ensemi tutması da güçlendi.

“O kadar güzelsin ki, Clara,” dedi Alexander boğuk bir sesle, nefesi hızlandı ve başı arkaya düştü. “Geliyorum.”

Alexander, dilimin üzerine sıcak bir şekilde boşaldığında geri çekilmedim aksine, bana sunmuş olduğunu aç gözlülükle yuttum. Başımı kaldırdığımda, Alexander'ın gözlerinde vahşi istek ifadesi gördüm. Beni yukarıya çekti ve tutkuyula öptü, ardından arka koltuğa bastırdı ve aniden elbiseyi bacaklarımdan yukarıya doğru sıyırdı. Saniyeler sonra beni şefkatle fakat hedef odaklı okşamaya başladı ve kabarmış dudaklarımın arasına parmağını itti.

Başımı salladım, parmaklarının benim uyarıldığıma dair kanıtını hissettiğinin farkında olarak.

“Senin içinde olmayı istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmadan. Bu senin için de uygun mu?”

İnleyerek bir evet çıkarabildim ve gözlerimi kapattım. O muhteşem sızıya özlem duyuyordum aleti içime girdiğinde. Onun hâlâ sert olmasına inanamıyordum, hâlbuki daha şimdi ağzımın içine boşalmıştı. Ama bundan hiçbir şüphe yoktu Alexander yavaşça içime batarken ve etim onun ereksiyonunu tamamen sararken. Soluk soluğa kaldım, Alexander kendisini tamamıyla içime ittiğinde, bende kendimi ona doğru bastırdım fakat beni kalçalarımın yakaladı ve sımsıkı tuttu.

“Daha değil, tatlım.” Kendisiyle olan çatışma açıkça görülmekteydi, benim şehvetimi kontrol altında tutmayı ve kendi kontrolünü kaybetmeme çatışması.

İçimden yumuşak bir sızlama çıktı.

Alexander, klitorisimi buldu ve ona parmağı ile hafifçe fiske attı. Beklenti dolu bir arzu dalgası bedenimin içinden geçti. “Kendine güvenli bir kelime bulmalısın, tatlım. Şimdi buna gerek yok ama muhtemelen daha sonra... Doğru düzgün düşünemediğin zamanlar olduğunda...”

Başımı salladım.

“Kendimi toparlamaya çalışıyorum, tatlım ama kendini güvende hissetmeni istiyorum. Bir kelime düşün, sana kendini güvende hissettirecek bir kelime,” diye emretti Alexander.

“Ekselansları, nasıl olurdu?”

“Belki başka amaçlar için kullanmak zorunda olduğun kelimeler olmamalı.”

“Herhalde sana bir gün ekselansları diyeceğimi hayal etmiyorsundur, X.”

Alexander sırtıttı. “Senin yerinde olsam seninle ilgili niyetlerim konusunda, o kadar emin olmazdım.

Bu adam sinirden çıldırtacak boyutta seksi olabiliyordu ve çok da haklıydı, bana dokunur dokunmaz gerçekten de doğru düşünemiyordum. Ondan gelen herhangi bir şeyi nasıl reddedebilirdim ki? Hâlbuki bunu yapmayı gerçekten denemiştim. Onu düpedüz terk etmiştim, sonrasında hayatımın tamamen rayından çıkacağını ve onun benim evrenimin odak noktası olacağını farkında olmadan. Ve kabul etmeyişiyle alakalı bağdaştırdığım bir kelime vardı. “Brimstone.”

“Basitçe *Cehenneme kadar yolun var* diyebilirsin,” diyerek öneride bulundu Alexander soğuk bir ses tonuyla.

“Her durumda yeniden aklıma gelecek bir şeyin olmasını düşünmüştüm.”

“Brimstone?”

“Orada sana son kez hayır demiştim,” diye açıkladım sessizce.

“Daha sonrasında da hayır demiştin.”

Alexander gülümseyerek bir kez daha kabarmış olan klitorisimi okşadı. “Nasıl istersen, Clara.”

“Ve şimdi beni al.” Onu içimde hissetmek... yapabileceğim tek şey bunu düşünmekti. Alexander buna, güçlü bir vuruşla ve klitorisime masaj yapan dairesel hareketlerle cevap verdi. İçim genişliyordu, aletine sarılıyordu, Alexander, sürekli daha da tutkulu vuruşlarla içime girdi ve hayalarını ritmik olarak kaba etime vurdu.

“Bana bak,” diye emretti Alexander. “Geldiğinde, seni görmek istiyorum.”

Gözlerimi açtım ve ona baktım, Alexander bu arada, acımasızca içime vurmaya devam ediyordu. Onun bakışlarındaki arzusu içimde yıldırım gibi çaktı, içimin derinlerinde bir şey patladı ve bedenime özlem duyduğu o kurtuluşu bağışladı.

Alexander, içime sıcak sıcak boşaldığında ve dudaklarında benim ismimi sayıklayarak geldiğinde, kendisini doğrulttu.

“İçinin benimle doldurulmuş olma düşüncesini seviyorum,” dedi Alexander kollarımla onu sardığımda. “Bütün bir gece, senin içinde olduğumu ve seni işaretlemekten başka hiçbir şey düşüneyemeyeceğim. Bana ait olduğunu...”

Derinden etkilenmiş olduğumdan dolayı hiçbir şey söyleyemedim, sadece dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve onu öptüm. Kendimi tamamen ona vermiştim –ruhumu, bedenimi– ve Alexander beni işaretlemişti.

“Ve bütün bir gece, elbisenin altındaki ateşli çıplak vajinayı düşünceğim. Ona ihtiyacım olduğunda, benim için hazır olmasını istiyorum,” diye ekledi Alexander.

“Hazır olacaktır,” diye söz verdim.

Kendimi Alexander'a yasladım, neredeyse bana uzatmış olduğu eli tutmak için çok yorgun ve fazlasıyla gevşemiş bir durumdaydım. Her an hedefimize ulaşacaktık ve bu halimle arabadan inmem imkânsızdı. Alexander pantolonunun fermuarını yukarıya çekti ve gömleğini içine soktu. Ardından smokininin cebindeki mendili aldı ve bana yardım etmek için, önümde diz çöktü. İşi bittiğinde, çıplak bacağımın üstüne minik minik öpücükler kondurarak ateşli bir iz bıraktı.

“Kes şunu, seni sefil şehvet düşkünü,” diye azarladım onu ve omzuna şakadan bir tokat patlattım.

“Kendime bir türlü hâkim olamıyorum, sana sürekli dokunmam gerekiyor.” Alexander'ın yüzünde yine o sinsi sırıtma belirdi, bunu görünce üzerimdeki külotu parçalayarak fırlatasım gelmişti, külot giymemiş olsam bile.

“İç çamaşırı giymedim,” diye hatırlattım Alexander'a. “Yani, külotumun içine girmek için kendini zorlamana gerek yok.”

“Göreceğiz.” Alexander, yüzümde dağılmış birkaç saç tel-
lerimi kenara itti ve Belle’nin kulağımın arkasına yerleştiri-
miş olduğu gülü düzeltti.

Zarf çantamın içinden rujumu ve küçük bir makyaj aynısı çıkardım dudaklarımdaki ruju tazelemek için. Şans eseri, zarar sınırları aşmamıştı. Belle işini biliyordu, hakkı yenil-
memeliydi. Dikkatlice gözlerimin altından birkaç maskara izlerini sildim. Elbette yanaklarım doruk noktasına ulaşmam nedeniyle hâlâ yanmaktaydı ama bunun değiştirilecek bir yanı yoktu. Umarım insanlar bunu sinirlilik ya da heyecan belirtisi olarak yorumlarlar. Aslında hiç umrumda değildi. Sonuç olarak tüm dünyanın, hacker’lerin sayesinde, seks yaşantımız hakkında bilgisi vardı. *Şimdi hiç değilse gerçek konuşma malzemeye sahiptiler*, diye düşündüm hodpesent bir sırtımayla.

“Hazır mısın?” diye sordu Alexander ve elimi tuttu. Kal-
bim gümledi. Alexander çokça kolunu uzatmıştır veya belime sarılmıştır ama bugüne kadar hiç el ele tutuşmamıştık. Bu jestin, bugüne kadar hiç yaşamadığımız bir samimiyeti vardı. Beklenmedik bir anda, boğazımda bir top hissettim ve kendimi neredeyse ağlayacak gibi hissettim.

Kes şunu, diye uyardım kendimi. *Sen ona eşlik eden kişisin, başka hiçbir şey değil.*

Elimi tutmasının tek sebebi buydu. Aklımın, çok da büyük umutlara kapılmama konusunda beni uyarmasına rağmen, kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Ancak limuzin durduğunda ve Alexander arka koltuktan kaydığında, elimi bıraktı. Fakat Alexander iner inmez –arabadan inerken yardımda bulunmak için– bana yeniden elini uzattı.

Beni neler bekliyordu acaba? Dışarıya çıkar çıkmaz, şiddetli bir flaş ışıkları fırtınası başladı, öyle ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum, bu arada gazeteciler Alexander'ın yüzüne düzinelerce sorular çarptılar. Aniden, kendimi önceden, çıkışımıza biraz hazırlanmış olmamı diledim. İçgüdüsel olarak bakışlarım Alexander'a uçtu bana ne yapacağıma dair veya ne söyleyeceğime dair bir işaret vermesi umuduyla.

Alexander, karizmatik bir gülümsemeyle inatla dosdoğru baktı ve beni sessiz sedasız içeriye götürdü.

Alexander lobide yürürken elimi tutmaya devam etti, buna rağmen bütün bedenim titredi. Kameralar... Bütün o sorular... Alexander'a dik dik bakan tüm o kadınlar... benim Alexander'ı-me... Bunların hepsi bir anda çok fazlaydı. Alexander gülümse-di ve her bir yöne başını sallayarak selam verdi, buna rağmen ne kadar kasılarak hareket ettiği de gözümünden kaçmadı. Adeta bir robot gibi. Bir müddet sonra elimi bıraktı ve bu kez elini sırtıma koydu, ufacık bir hareket, bu hareket ise bana güven ve korunma hissi sağladı, biraz mekaniklik içerse de. Bunu halka karşı rol yaptığı şovun bir parçası olduğunu biliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ona balo salonunun önünde durduğumuzda.

"Ben iyiyim, Clara," diye cevap verdi Alexander kısaca.

"Bana bir dakika müsaade et, lütfen."

Bunu söyleyerek beni öylece kalabalığın içinde bırakıp gitti. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Otomatik olarak, salonda Belle'yi aradım, tüm durumlarda benim kurtarıcım olan, aslında o çok dan gelmiş olmalıydı. Sonunda onu

misafirlerin arasında buldum ve salonda ona doğru yürümeye başladım en kısa sürede haysiyetimin ya da daha doğrusu elbisemin bana izin verdiğince. Belle beni gördüğünde el salladı ve ancak daha şimdi onun yalnız olmadığını fark ettim. Şans eseri Belle'ye eşlik eden kişi de döndü öyleki onun kimin olduğunu tanıyabilmişim. Rahatlama hissi her bir yerimi kaplamıştı.

"Stella!" diye bağırdım ve kollarımı ona doğru uzattım fakat çarçabuk yine aşağı saldım nerede bulunduğumuz aklıma geldiğinde. "Böyle resmi bir olayda sanırım birbirimize sarılmamalıyız, yoksa?"

"Saçma! Hadi gel buraya!" Stella, bana sıkıca sarıldı ve ellerimi tuttu. "Ben burada sadece cateringten sorumluyum."

"Muhteşem görünüyorsun," dedim Stella'ya ve bu gerçektir. Stella her zaman güzeldi ama bu arada düz uzun saçlarını Bob şeklinde kestirmişti, bu saç şekli Stella'nın elmacık kemiklerini ve koyu renkli gözlerini tamamen vurguluyordu.

Başka herkeste, çelik mavisi rengindeki elbisesi iddialı dururdu fakat Stella, Gurme cennetinde yükselen bir yıldız, elbisesi şıktı ve onu zarafetle taşıyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Belle. "Açıkkçası, bütün bir gün lezzetli yemeklerle çevrili olmak –her ne kadar haksızlık olsa da– ve buna rağmen bir gram dahi almamak."

"İşim başımdan aşkın, mutfaktaki salakları etrafta korkutmak gibi... Onların kıçlarına tekme atmak, çok ağır iş," diye tersine çevirdi Stella cansız bir halde. "Tam da sözünü etmişken... Acilen yeni ortağımı görmeliyim. Servisi ona devrettim ve o bunu mutlaka berbat edecektir."

Fakat kaybolması gerekirken kınayıcı bir şekilde başını salladı ve bana yöneldi.

“Sen nasılsın, Clara?”

Stella bizden bir üst sınıftaydı ve sansasyonel bir sonuçla bitirmişti üniversiteyi, böylelikle bu erkeklerin baskın olduğu gastronomi sahnesinde Stella’yı daha da tehlikeli yapıyordu. O zamandan beri birbirimizi görmemiştik ancak Londra’ya ayak uydurur uydurmaz onu kesinlikle aramaya kararlıyım.

“Seni aramadığım için beni lütfen bağışla fakat son zamanlarda birçok sorunlarım vardı,” dedim.

“Böyle de denilebilir buna,” diye kaydetti Belle cansız bir ifadeyle.

“Onu daha çok utandırma,” dedi Stella anlayışla bana doğru bakarak. “Bir ara bana uğramalısın ki birkaç lezzetli şeylerle kafanı dağıtabileyim. Ama görünüşe bakılırsa sen zaten lezzetli bir şey bulmuşsun bile.”

“Bir bilsem onun nereye kaybolduğunu,” dedim ve etrafıma bakındım, belki Alexander’da beni aramaktaydı ama onu hiçbir yerde göremiyordum.

“Mutlaka içecek bir şeyler temin ediyordur,” dedi Stella. Stella ile birinci sömestr yılında beslenme uzmanlığı dersinde ilk kez karşılaştığımızda, onun yanında kendimi iyi hissetmiştim ve şimdi de oldukça memnundum burada olduğu için.

“Burada niçin para toplanıyordu? Tehlike altında olan hayvan türleri için mi?” diye sordum salonun dekorasyonu gözüme çarpınca, bereketli eğreltiotları ve sarmaşık bitkiler, salonu egzotik bir balta girmemiş ormana çevirmişti ve başımı kaldırdığımda, parlayan sarı bir kuş gördüm solon tavanının altında durmadan uçup duran.

“Bunu bildiğini sanıyordum,” Belle, yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir bardak aldı ve bana uzattı.

“Neyi?” Bardağı teşekkür ederek aldım ve yudumladım. “İşte bazen onun Amerika da büyüdüğü belli oluyor ,” diye alay etti Belle. “Bugün Kralın doğum günü ve Kral her yıl kendisine eğlenmek için yardım amaçlı bir gösteri seçer.

“Kahretsin,” diye çıkıverdi içimden. “Gerçekten mi?”

Alexander tehlike altında olan hayvanlar hakkında bir şeyler demişti, görünüşe bakılırsa da benden birkaç önemli detaylardan bahsetmemiştir. Ben buraya niçin geldim ki ve Alexander beni buraya getirmekle ne düşünmüştü? Ama belki de Kral doğum gününde özellikle yumuşak bir ruh hali içinde olurdu? Bunun böyle olması için sadece umut edebiliyordum.

Belle kadehini kaldırdı: “Kadehi, bu geceyi atlatmamız için kaldırıyorum.”

Stella ve ben, Belle’ye katıldık fakat bardağımı ikinci kez dudaklarıma götürdüğümde, yanaklarımin nasıl ısındığını fark ettim. Alexander yanıma gelmeden daha, onun varlığını hissedebiliyordum, bedenim görünmeyen bir bağ ile onun olduğu yere çekiliyormuş gibi...

“Clara,” dedi Alexander buğulu sesiyle. “Gördüğüm kadarıyla, sana içecek bir şeyler vermişler bu arada.”

Öyle birdenbire dönünce şampanyam bardağımın kenarlarından taşı ve doğrudan Alexander'ın yanındaki sarışının üzerine geldi, sarışın korkudan nefes almaya çalışıyordu ve aceleyle elbisesinin hassas kumaşını hafif dokunuşlarla temizlemeye başladı.

“Aman Tanrım, çok üzgünüm!” Ayaklarımin altındaki yerin açılmasını ve beni yutmasını istedim.

Fakat sarışın sadece başını salladı ve lekeyi temizlemeyi sürdürdü. “Ah, o kadar da kötü değil,” gülümseyerek yatıştırmaya çalıştı.

Ancak şimdi, ilk çam devirmemin korkusu hafifledikten sonra, sarışını daha iyi görebilme imkânım oldu, asık bir surat, uzun sarı bukleler, söğüt kadar ince ve naturası fotoğraflardakinden daha da nefes kesiciydi. Kız şimdi bu kadar kibar davranmamış olsaydı ondan kesinlikle nefret ederdim.

“Clara, sana Pepper Lockwood’u tanıştırebilir miyim, ailemizin eski bir arkadaşını?”

Gerginliğinin fark edilmemesi ümidiyle gülümsedim ve Pepper’e elimi uzattım ama Pepper elimi görmezden geldi, öne doğru geldi ve iki yanağımdan öptü beni, – öylesine laubali ve üstünlük taslayan bir jesttiki sanırım ufaktan ufaktan ondan nefret etmeye başlamıştım. Ve kendimden de çünkü akılsız ve aptaldım.

“Seni tanımak ne kadar güzel, Clara.”

“Evet, ben de memnun oldum ve çok üzgünüm,” diye tekrarladım adeta bozuk bir plak gibi.

“Bu sadece bir elbise,” Pepper, tövbe edercesine sesini alçalttı. “Bu yüzden insan daima siyah giyinmeli. En azından hiçbir şey görünmüyor.”

Demek ki bana uykusuz geceler yaratan kız buydu. Şimdi, kızın karşısında dururken kendimi oldukça aptal hissttim. “Gitmeliyim şimdi,” dedi Pepper. “Kalabalığın içinde arkadaşımı kaybettim.”

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Kızgınlığıma karşın Alexander kaçamak bir öpücük kondurdu yanağıma ve Pepper ile birlikte kalabalığın içinde kayboldu, bu arada ben arkadaşlarımla kaldım.

“Ne kadar utanç verici bir durum,” dedi Belle, ikisi gözden kaybolur kaybolmaz.

“En azından bunu rahat bir şekilde karşıladı.” Her şeye rağmen dedikodu basının Alexander’le ilişki olduğunu iddia ettikleri bu kızla, şahsen tanıştığıma memnun olmuştum. Aralarında hiçbir şey yoktu, bundan hiç şüphe yoktu. Pepper sadece bir arkadaştı, fazlası değil. Farkında olmadan tutmuş olduğum nefesi rahatlamış bir şekilde salıverdim.

“Doğru.” Belle’nin gözlerimin içine bakmadığını fark ettim, bunun açıklaması ise Belle’nin benden bir şey sakladığı; eve gider gitmez onu mengeneye almaya niyetliydim.

“İnanamıyorum, senin özellikle de onunla...” Stella inledi ve Alexander’ın az önce durmuş yere bakıyordu hâlâ.

Belle’nin omzuna bir tokat patlattım.

“Ah!” Belle vurduğum yeri ovdu. “Neydi şimdi bu?”

Belle’ye sitem dolu gözlerle baktım.

“Tek kelime bile etmedim,” diye haykırdı Belle abartılı incinmiş bir yüz ifadesiyle.

“Özür dilerim, Clara.” Stella mahcup bir şekilde gülümse-di. “Ben bugün öğleden sonra bunu TMI da görmüştüm ve buna inanmıştım. Çok kötü biriyim, bunu biliyorum.”

“Sorun değil.” Şampanyamı bitirdim.

“Ve gerçekten de onunla halt yiyor...” diyerek ilave etti Belle.

Belle’ye yok edici bir bakış daha attım, Belle de bu bakışa bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Üzgünüm, canım ama bu tamamen yüzünden okunuyor.”

Yanaklarımdaki kızarma, bir ton daha koyulaştı ve ikisi de güldüler.

“Böyle bir şey için utanmak gereksiz,” dedi Stella. “Kendimi anında bir rol değişimi için sunabilirim.”

“Ben, benimkiyle gayet memnunum, teşekkür ederim.”

“Evet, öylesin.” Belle bir kez daha benimle kadehleri tokuşturdu.

Birkaç dakika daha Stella’nın restoranı hakkında sohbet ettik ve bu organizasyonun cateringini kapmasını nasıl başardığını –ama ben sadece tek kulağımla– dinledim. Bura ya Alexander ile gelmişim ama geldiğimizden beri onunla birlikte topu topu beş dakika dahi geçirmemiştim. Pepper bakışımı yakaladı ve bana doğru el salladı. Yarı içtenlikle geri el salladım.

“Mutfağa gidip Bastian’a bakmalıyım,” dedi Stella sonunda.

“Bende o zaman Alexander’a bir bakayım,” dedim. İçki-den ve Pepper’ dan dolayı herhangi bir tehlikenin olmadığını bilmek kendini rahat ve güvende hissettiriyordu. Alexander’ın tam aksine, görüldüğü kadarıyla... Yoksa Alexander beni burada istemiyor muydu? Alexander beni, aşırı büyük beklentilere karşı uyarmıştı fakat ben daha çok ailesinin soğukluğundan korkmuştum, kendisinin değil. Gerçek şu ki Alexander beni hiçe saymakla cezalandırdı, bu arada bacaklarımın arasındaki ıslaklık ise henüz üzerinden bir saat bile geçmemesine rağmen, limuzinin arka koltuğunda vuku bulanları hatırlattı.

Nihayet Alexander’ı barın önünde fark ettim, orada Pepper ile konuşuyordu. Pepper, elini onun elinin üstüne koymuştu ve ısrarla ona bir şeyler anlatıyordu, bu arada Alexander, kaşlarını çatmış boş boş önüne bakıyordu. Kararlı bir şekilde, göğsümde kıpırdayan kıskançlık belirtisini bastırmaya çalıştım. Alexander konuşmaya başladığında, yüzü daha da karanlık bir hal aldı. Hatta bu mesafeden bile onun nasıl hidetlenmiş olduğunu fark edebiliyordum ellerini Pepper’den kurtarıp oradan uzaklaşmadan evvel. Nihayet kalabalığın

içinden geçmeyi başardıktan sonra, Alexander yine ortalıktan kaybolmuştu. Ben onu niçin arıyordum ki, diye sordum kendi kendime umutsuz bir halde. Beni öylesine bırakıp gitmişti. Pepper'le ne hakkında konuşmuştu?

Her neyse, bu Alexander'ı oldukça kızdırmış olmalıydı. Diğer yandan, Alexander baştan beri gergindi. İçimi çektim. Görünüşe bakılırsa Alexander, onları cevaplamaktansa sürekli daha fazla sorular ortaya atıyordu. Bu da yeni bir soruya neden oluyordu: Ben, bizim anlaşmamızla gerçekten baş edebiliyor muydum?

Tam o anda güçlü bir el parmaklarımı kavradı ve beni oradan uzaklaştırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Alexander beni mermer bir sütuna dayadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk anda karşı koydum ama sonra kendimi bıraktım. Onun bedenini hissetmek... Bu özlem oldukça büyüktü bende. Buna rağmen ben hâlâ bir türlü elde edilemiyor gibi görünen bir adamın sırrını çözmeye çalışıyordum.

Alexander'ın pantolonundan doğru sert aletini hissettiğimde, bir ürperti kapladı beni. Beni almak üzereydi, burada, balo salonundan sadece birkaç metre ilerisinde, babasının doğum gününü kutladığı salonda. Ona engel olmazdım.

Bunu yapmam mümkün değildi. Fakat sarılma ne kadar hızlı gerçekleştiyse o kadar da hızlı sona erdi. Alexander kendini benden geri çekti ve papyonunu düzeltti.

"Buna gerek duydum," dedi Alexander.

Aptala dönmüştüm. Son bir saatin içerisinde Alexander bir sürü değişik sinyaller yollamıştı. Bir an için sözünü esirgemeyen ve açık biriydi, diğer bir anda şüpheli ve kapalı ve bu gece değişimler öylesine bir hızla gerçekleşiyordu ki

bunlar bana yavaş yavaş bir mancınık travması geçirdiğimi düşündürdü. Alexander bana kolunu uzattı, ben de bu arada dudaklarımın kenarlarını temizledim rujun tüm yüzüme bulaşmamış olmasını umut ederek...

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Alexander. Fakat diğer zamanlarda iltifatlarında duyulan o isteklilik yoktu sesinde. Bunun yerine sesi kayıtsız ve tartar gibiydi. Ve fazlasıyla ki-bar... Onun çapkınca sırtmasını ve müstehcen kelimelerini nasıl da özlüyordum.

Elimi koluna koydum ve beni balo salonuna geri götürmesine müsaade ettim. Salona girer girmez bütün gözler bana doğru çevrildi. Bu arada neredeyse bütün misafirler gelmişlerdi ve herkes Kraliyetin son skandal nesnesinden bir şeyler görmek istedi. Alexander'ın akşamın erken saatlerinde bana mutfakta söylediklerini aklıma getirdim: Kasıtları Alexander'a karşıydı, bana değil.

Ama bunu göz önünde bulundurmamak zordu tabii insan kuşkulu yüzler tarafından ve ağızlarını elle kapatanların aşayıcı dil şapırdatmalarıyla karşılandığında.

“Ekselansları.” Adamın biri yanımıza geldi, Alexander'ın önünde reverans yaptı ve bana donuk bir şekilde kafasını eğdi. “Babanız, ailenin kadeh tokuşturma sırasında, hazır bulunmanızı istiyor.”

“Ben buradayım,” dedi Alexander ve yüzünü buruşturdu.

“Bu yeterli olmalı.”

“Korkarım ki babanız bunda ısrarlı,” diye devam etti adam. “Muhtemelen herkesin içinde size seslenecek, tabii siz...”

“Tamam,” Alexander ellerini havaya kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla, öfke, Alexander'ın her bir gözeneğinden çıkar gibiydi. Sesimi çıkarmadan Alexander'ın yanında durdum.

Korkum, tek bir gık dahi çıkarsam öfkmesini daha da alevlendirmiş olacaktım.

“Genç bayanı masalardan birine götüreyim,” diye teklifte bulundu adam.

“O, benim yanımda kalacak.”

“Ama efendim...”

“O, benim yanımda kalacak,” Alexander, adamı öyle bir ses tonuyla sözünü böldü ki buna karşı çıkmak imkânsızdı, ardından Alexander koluna aldı beni ve kararlı adımlarla balo salonunun ön tarafına doğru yürüdü, o kadar hızlıydı ki onu takip etmekte zorlandım.

Alexander'ın ailesinin fertleri grup halinde bir arada duruyorlardı, hepsi ya sohbet ediyorlardı ya da birbirlerini görmezden gelmekle meşguldüler. Derin bir nefes aldım, işte gerçeğin anı gelmişti. Diğer baylar gibi Alexander'ın babası da smokin giymişti. Bununla birlikte babası, kalabalığın içinde açıkça göze çarpıyordu. Onun yaşı sadece ağaran şakaklarından belli oluyordu, babası oldukça çekici bir adamdı. Bunu hiç kimse inkâr edemezdi. Bu adam kendi başına bir birlikti. Onun yanında genç bir adam duruyordu, bu adam ise Alexander'ın beceriksiz sırık versiyonuna benziyordu ve Alexander'a uyarıcı bir bakış attı. Alexander onu görmezden geldi ve sadece kısa bir an durdu ben nefes alayım diye.

“Unutma, burada söz konusu olan sadece benim, Clara,” diye fısıldadı Alexander.

Başımı salladım gözlerimi önümdeki insanların üzerinden çekmeden. Kulaklarımın içindeki kan o kadar yüksek bir sesle çağlıyordu ki Alexander'ı güçlükle duyabiliyordum.

Alexander eliyle çenemi tuttu ve beni ona bakmam için zorladı. Gözleri soğuktu, mesafeli, neredeyse ölü gibi. Buna

rağmen onun benim üzerimdeki kontrolünü hissedebiliyordum. Alexander, bu geceyi bir şekilde tamamlaması için bütün duygularını bir kenara bırakmış gibiydi. Bir kez daha onaylayarak başımı salladım ve göz temasını sürdürdüm, görünüşe bakılırsa buna çok ihtiyaç duyuyordu.

“Uslu kız.” Alexander dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Alexander,” diye yüksek bir ses duyuldu, bu ses sıçramama neden oldu. “Bizleri yeterince beklettin.”

“Özür dilerim, baba,” diye cevap verdi Alexander donuk bir şekilde ve sırtını dönmeden elini kolumun üstünde gezdirdi. “Bana eşlik eden arkadaşımı kaybetmiştim.”

“Ne kadar da ihmalcisin.” Kral, el ederek onu yanına çağırdı.

“Seninle az konuşabilir miyim?”

Belliydi ve babası onunla tek başına konuşmak istiyordu. Alexander ona doğru yürüdü.

Hararetli bir konuşma başladı ve onları dinlememek için çaba göstermeme rağmen, tek tük sözcükler bana doğru geldi, “fahişe” ve “rezalet” gibi. Başımı dik tutmuş oracıkta durdum baba ve oğul karşılıklı suçlamalar savururken.

Alexander'ın genç versiyonu yanıma geldi ve bana elini uzattı. “Adım, Edward.”

Tabi ki! Edward'ın saçları biraz daha uzundu, böylece bukleleri kulak hizasındaydı, bu da ona çocuksu bir görünüş sağlıyordu. Onun üzerinde de bir smokin vardı ve görünüm açısından, her şekilde abisinden bir farkı yoktu. Bana kibarca gülümsedi –öyle bir şeydi ki, Alexander'a kıyasla ona özellikle zor gelmiyor gibi görünüyordu. Edward'ın elini tuttum ve hiçbir şey söylemeden onunla tokalaştım. Tabii bir şey söyleyecek olursam, korkudan gözyaşlarımı tutamayacaktım.

“Ne yazık ki babamın ruh hali berbat bir durumda, çoğu zamanlarda olduğu gibi.”

Edward elimi sıkıca tuttu ve beni dikkatle inceledi, önünde duran zavallı kıza nasıl yardım edebileceğini düşünür gibiydi. Bana kalsa ona bunun mantıksız olacağını açıklardım fakat bu sözleri hiçbir zaman söyleyemeyeceğimi biliyordum. “Sen de bu tarafa gelsene.”

Edward beni bir masaya götürdü. “Size ağabeyimin kız arkadaşını, Clara Bishop’u tanıtmak istiyorum.

“Ah, ben...” Aceleyle sözümü yarıda kestim Edward uyarıcısına elimi sıkınca.

Bana elini uzatmadan önce saçları kum rengi olan, boylu, zayıf bir adam ayağa kalkarak ceketini ilikledi. Onu hemen tanımıştım ve Belle’ye bakma dürtüsüne karşı koydum.

“Seni gördüğüme sevindim, Clara,” dedi Jonathan ben onun elini tutarak ve o elimi öpmek için dudaklarına götürdüğünde.

“Onu tanıyor musun Jonathan?” diye sordu, üzerinde fildişi renginde bir elbisesi olan, minyon kısl saçlı bir bayan. Bu renk, çoğu kadını solgun ve fark edilmez gösterirdi fakat bu kadına bu renk eterik bir zarafet vermişti. Değer biçercesine bakışlarını bedenimin üzerinde gezdirdi ellerini terbiyeli bir şekilde masanın üzerine koymadan önce.

“Clara ve ben birlikte aynı üniversitedeydik,” diye cevap verdi Jonathan kısaca fakat beni inceleyen o bakışları her bir şeyi anlatıyordu. Biri tarafından avcılık için meydan okumuş gibi görünüyordu.

Tabii Jonathan Thomson, onunla bir şeylere girişeceğimi düşünüyorsa işte orada yanılmış olacaktı. Tenime dokunmuş olduğu yeri, iğrenç derecede yapışmış gibi hissettim ve

bulduğum ilk fırsatta orasını sabun ve sıcak suyla keselemek niyetindeydim.

“Bu Amelia,” diye açıkladı Edward, kız kendisini tanıtmak niyetinde olmadığını fark edince.

“*Prences Amelia*,” diye ekledi kız kendini beğenmiş bir tavırla.

Cidden mi?

“Sizinde tanışmaktan memnuniyet duydum, ekselansları,” diye tısladım. Görünüşe bakılırsa burada olan herkes elinde altın bir kaşık ve kışında bir asayla doğmuştu.

“Acaba dans etmek ister misin,” dedi Jonathan ve neredeyse bomboş olan pisti işaret etti.

Alexander, dans etmek isteyeceğim tek kişiydi. Ve Jonathan ile birlikte görülme riskini kesinlikle almazdım şimdi bana potansiyel bir fetih gözüyle bakarken. “Doğrusu, ben Alexander’ı beklemek istiyorum.”

“Tabii ki.” Jonathan başını salladı ve başka yere baktı. “Alexander paylaşmayı sevmez.”

Bunu durduk yere söylemediği kesindi fakat ona, bana meselenin ne olduğunu anlatması için ricada bulunacağım en son kişi, Jonathan idi.

“Amelia?” Kızıl saçlı kız gönülsüzce Jonathan’ın uzatmış olduğu elin tuttu ve onu dans pistine kadar takip etti.

“O halde sana içecek bir şey alalım,” diye düşündü Edward ve omzumun üzerinden masadaki diğer erkeklere baktı. “David?”

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi hitap edilen kişi donuk bir şekilde ve ardından bana dönerek ilave etti: “Tanıştığımıza memnun oldum, Clara.”

Minnettar bir halde, Edward'ın benim için çekmiş olduğu sandalyeye oturdum masadaki topluluk çok cazip olmasa da. David'e baktığımda, onun da benim gibi aynı kayıkta olduğu anlaşıyordu.

"Sen de aynı benim gibi muhteşem bir şekilde eğleniyor görünüyorsun," dedim açık bir sarkazmla.

David'in ağız çevresinde bir gülümseme belirdi, fakat o sadece omuzlarını silkti. "Arkadaşlarım ve ben, bir cuma gecesi nasıl geçirmeli konusunda, farklı farklı fikirlere sahibiz."

"Bu durumda sen kendine yeni arkadaşlar aramalısın." Gözlerim Jonathan'a takıldı, Ameliya'yı dairenin içinde çevirip duruyordu ve bana el sallıyordu.

David homurdandı. Belli etmeden onu inceledim ve aslında gayet iyi görüldüğünü fark ettim,— David'in çikolata rengi teni vardı ve saçları kısaydı, saçlar bariz belirgin çenesini ortaya çıkarıyordu ve onun suratsız ifadesine rağmen, koyu renkteki gözleri sıcak ve samimi görünüyordu. David tam Stella'ya göre birisiydi: Sessiz, düşünceli ve süper sıcak... "Tesadüfün böylesi, benim mutlaka tanışman gereken bir kız arkadaşım var. Hoşuna gidecektir."

Tümerkeklerin hoşuna gittiği gibi, diye düşündümiçimden. "Yoksa David için çöpçatanlık mı yapıyoruz?"

Edward, sırtarak elinde içkilerle masaya döndü.

"Sanırım, David arkadaşım Stella ile iyi anlaşırdı."

Edward'ın uzattığı bardağı aldım ve onun düşünceli yüzünü izledim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Edward bir süre David'i inceledi. Tam bir şey söylemek üzereyken yaşlı bir kadın masaya geldi. Bu kadını anında tanımıştım. Ana Kraliçeydi, krallara hayat veren bir kadının, onurunu ve zarafetini yansıtıyordu. Saçları gümüş bukleler

halinde şekillendirilmişti fakat kesinlikle çelimsiz, yaşlı ve zayıf bir bayan gibi durmuyordu. Üzerinde sade, incilerle bezenmiş bir elbisesi vardı ve küçük torununun neredeyse omzuna geliyordu fakat onun kibirli ifadesi onu belirgin bir şekilde daha büyük gösteriyordu.

Küçümseyen gözlerle beni inceledi ve burnunu buruşturdu iğrenç bir şey koklamış gibiydi. “Demek ki Alexander, babasının doğum günün mahvetmek için küçük sürtüğünü de getirdi.”

Ağzım açık kaldı. Korkmuş bir halde Edward’a baktım, görünüşe bakılırsa o da benim gibi şaşırmıştı.

“Büyükanne!” diye bağırdı Edward fakat ben bu arada ayağa fırlamıştım, Büyük Britanya’nın yarısı, benim özel mesajlarımı okumaları yeterince kötüydü; ben hiçbir şekilde oturup, kendilerini daha iyi bir şey zanneden insanların beni rencide etmelerine izin veremezdim. Kalabalığın arasından, kesin kararlı bir şekilde, kendimi tuvalete kilitleyecektim Alexander beni almaya gelene kadar.

Gerçi Alexander beni uyarmıştı fakat beni buna açıkça hazırlamamıştı.

Gözlerimin içi yaşla doluydu arkama baktığımda.

Edward görünürlerde yoktu fakat bu arada büyükannesi, Alexander ve babasının tartışmalarının içine karışmıştı.

Alexander ortadan kaybolmuş olduğumu bile fark etmemişti. Kendimi bir aptal gibi hissettim. Ayrıca ben buraya niye gelmişim ki? Ve ben aramızdaki durumun, olduğundan daha karmaşık bir hale gelebileceğini, nasıl düşünemedim?

Şimdi burada sıkışıp kalmıştım, beş parasız ve ağrıyan ayaklarla, bütün bir gece katil High Heels’lerin içinde yürü-

meye alışkın değildim, bir de üstelik ayakkabılar yarım nulara küçük geliyorlarsa.

Belle.

O da buradaydı ve benim kurtarma halatımdı. Tabii Belle'yi bulabilirsem... Philip can sıkıcı birisi olabilirdi fakat aynı zamanda namuslu bir insandı ve beni derhal kurtaracak birisine ihtiyacım vardı.

Burada arkadaşlarımla olduğumu unutmamalıydım. Ve onların yardımıyla bu geceyi atlatabilirdim. Arkamı döndüğümde yeniden Pepper ile çarpıştım.

Bir kez daha özür dilemek istedim fakat Pepper benden önce davrandı.

"Seni aptal inek," diye tısladı Pepper. "Sen benim elbise mi mahvetmek niyetinde misin?"

Şaşkına dönmüş halde ona bakakaldım.

"Demek ki gerçekten bu kadar salaksın," diyerek devam etti Pepper ve yeşil gözleriyle bana kızgın bir şekilde baktı. "Ralph-Lauren elbisemi berbat etmiş olman, beni rahatsız etmeyeceğini mi düşündün sen ciddi bir şekilde?"

"Üzgünüm," diye geveledim aptal gibi; ben hâlâ başımdan vurulmuş gibiydim.

"Senin için üzülüyorum, çünkü işin bitmiş gibisin." Pepper sırtarak sarı saçlarını omuzlarının üstüne attı. "Bana öyle şaşkın şaşkın bakma. Sizin seks yaptığının kokusunu hemen aldım. Alexander'ın ilave bir porsiyon istediği için tekrar sana geleceğini mi inanıyorsun? Ayrıca o nerede? Sen zaten öylesin, seni bir parça pislik gibi bertaraf etti mi yoksa?"

Ellerimi yumruk yaptım ancak kendimi tutuyordum. "Bizim aşk hayatımızla ilgili kafanı patlatma. Her ikimiz de bedelini ödeyeceğiz."

Sinirim tehlikeli bir şekilde patlama noktasına yaklaşıyordu ve kendime daha ne kadar hâkim olabileceğimi bilemiyordum. Son on dakika içinde bana fahişe, sürtük ve şimdi de bir parça pislik olarak hakaret edilmişti.

“Bütün İngiltere’nin seks hayatınız hakkında bilgisi var,” diye karşılık verdi. “Bana tek bir şey söyle,” Pepper öne eğildiğinde, gözlerinde kindarlık parlıyordu, “kendine ek kazanç sağlamak için, basına bu hikâyeyi mi sattın?”

Benim ne paraya ne şöhrete ne de nüfuza ihtiyacım vardı; görünüşe bakılırsa Pepper bu gerçeği gözden kaçırmıştı. Pepper’in kraliyet ailesi ile teması olabilirdi fakat mahvolmuş bir elbise için bu kadar sert tepki vermesi, bende olan güven fonuna sahip olmadığı tahmin edilebilirdi. Pepper niçin böyle davranıyordu? Bu arada Belle’nin bakışlarının ne anlama geldiğini anlamıştım – beni uyarmak istemişti. Belle, bir mil öteden çimenin içinde bir yılanı fark ederdi, buna karşı ben ancak yılanın dişlerini ayak bileğime geçirdiğinde fark ediyordum.

“Tabii bittiyse... Gitmek istiyorum.” Pepper’in yanından geçtim.

“Kaçıyor musun?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla. “Tabii dışarıya çıkarken ayakkabını kaybedersen, Sindirella, Alexander’ın seni arayacağına güvenme.”

Yutkundum. “Bunu zaten istemiyorum.”

Ve bu doğrudu. Burada olan bir masal değildi ve Alexander asil Prens değildi. Sadece tek bir arzum vardı; eve gitmek istiyordum yeniden sade, normal Clara olabilmek için. daha Belle’yi aramıyordum, en kısa yoldan buradan çıkmak istiyordum. Pepper’in sözleri yeniden kulaklarımda çınladı. Benim hikâyem burada bitmişti. Fakat gözyaşları için daha sonra yeterince zaman olacaktı. Şimdilik buradan gitmem gerekiyordu.

Balo salonunun mermer sütunları birdenbire bana bir hapishanenin demir parmaklıkları gibi geldi. Parti misafirlerinin arasından dışarıya çıkmaya çalışırken içimi panik sardı. Son bir kez daha Alexander için dönüp baktım ve Pepper'in beni izlediğini gördüm. Kadehini kaldırdı ve memnuniyet ifade eden bir sırıtmayla tokuşturur gibi yaptı. Onu görmezden geldim ve gözlerimi salonda gezdirmeye devam ettim fakat Alexander'ı hiçbir yerde göremedim. Onu aramak istemedim. Buradan çıkmalıyım ve mümkün olduğunca çabuk...

Kesinlikle bir taksi çağırmalıyım ve eve geldiğimde hemen yukarıya koşardım, taksiciye ödeme yapmak için para alırdım. Fakat nihayet kapının önüne geldiğimde, kafamı toparlamak için yürüyerek gitmeye karar verdim.

İlkbahar havası, sıcaklamış olan tenime iyi geldi. Pepper'i düşünmek bile istem dışı parmaklarımı çantamın etrafına sımsıkı sarmama neden oldu, öyle ki çantaya işlenmiş inciler acıyla avuç içine gömüldü. Acının neredeyse biraz tatmin edici yanı da vardı. Yeniden bir şey hissetmek iyi geliyordu, son on dakika

uyuşturulmuş gibi olduktan sonra... Bunu yaparken ne düşünmüştüm acaba? Ne kadar sıklıkla tanık olmuştum annemin ve babamın sözde arkadaşlar tarafından kandırıldıklarını? Böyle insanların yolundan çekilmeyi öğrenmiştim. İnsanı kullanan ya da rekabet içinde olan böyle arkadaşlardan ne beklenirdi ki? Ben uzun zaman kendimin en kötü düşmanı olmuştum, bunun için gerçekten de yardıma ihtiyacım yoktu.

Gecenin tamamı bir hataydı. Alexander'ın arkadaşları ve ailesi karşısında kendimi aşağı hissettiğimden değil, bu tür oyunlar için hevesim yoktu. Aslında geriye gidip onlara bir güzel düşüncelerimi söylemeyi çok isterdim fakat şeytana uymak istemedim. İnsan aptalların karşısında güçsüz oluyor.

En nihayet eve geldiğimde, şehrin yarısını on santim yüksekliğinde Jimmy Choos ayakkabılarla şiddetli bir yürüyüşten, ayaklarım alev alev yanıyorlardı. Jane teyzenin dairesi karanlıktı, bu da işime geliyordu. Canım sohbet etmek istemiyordu, halbuki biriyle konuşmanın iyi geleceğini biliyordum. Bunu bir terapide öğrenmiştim. Ayakkabılarımı çıkardım ve sessizce merdivenlerden dairemize çıktım. Yukarıya varınca çantamın içinde anahtarı aradım.

“Clara.”

Korkmuş bir halde sıçradım ve ayakkabıları elimden bıraktım, bu arada şaşkınlığımdan ötürü, Alexander yanımda olduğu zamanlardaki duygu kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım.

“Neredeydin sen?” diye sordu Alexander ve beni duvara sıkıştırdı. Alexander ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Alexander smokinin içinde yeterince seksiyken Alexander'ın kıvrılmış gömlek kollarıyla ve ceketsiz bu hali adeta dehşet vericiydi. Bedenimi bir arzu kapladı fakat bu dürtüye, Alexander'ı dokunma arzusuna karşı koydum.

Sonrasında ne olacağını çok iyi biliyordum. Alexander'ın gözlerinde, zorlukla kontrol altında tutulan bir öfke parlıyordu.

“Gezmelerde.” Art niyetli yorumlar veya aptalca oyunlar için çok yorgundum.

“Önce hiçbir şey söylemeden ortadan kayboluyorsun ve sonra yürüyerek eve mi geliyorsun?” Alexander, eliyle siyah saçlarını sıvazladı. Ancak daha şimdi fark ettim, saçlarının ne kadar dağılmış olduğunu, saçlarını gece boyunca tutup koparmış gibiydi.

“Beni bir kenara ittin,” dedim sessizce ama çok da sessizce değil. Beni duymasını istedim. Ondan kaçmadığımı bilmesi gerekiyordu. “Ben kaçmadım aksine gitmeye karar verdim.”

“Benimle baloya geldin ve benimle birlikte terk etmeni bekledim. Senin nerede olduğunu bilmek zorundayım. Bu bir rica değil, Clara,” diye havladı Alexander.

Alexander'a baktım ve söylediği kelimeleri fark etmesini bekledim. Korkutucu bakışları bunu anlادığının habercisiydi. “Ben çocuk değilim, ayrıca kendime çok iyi bakabiliyorum,” dedim.

“Bu eskidendi,” diye karşılık verdi Alexander ve yaklaştı; o kadar yakındı ki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Sen bir seçim yaptın, Clara ve ben de böylece sorumluluğu üstlendim seninle ilgilenmek için.”

Alexander, nasıl bu kadar sinir yıpratıcı ve aynı zamanda bu kadar seksi olabiliyordu? Bu evrimin bir hilesi miydi? Ki bazı erkekler böyle bir yeteneğe sahiptiler, çekici oluşlarıyla bir kızı tamamen konseptinden çıkarmak ve kendilerinin tam bir pislik gibi davrandıkları hususunda dikkatini dağıtmak gibi mi? “Bunun için sana ricada bulunmadım!”

“Hayır, bunu yapmadın. Fakat benim yatağıma girmek istediğine karar verdin. Ve bu gece benim yanımda yer almak istedin.”

Alexander bunun bir şey ifade ettiğini düşünüyorsa tabii, birazdan büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. “Bu doğru, fakat biz ne evliyiz ne de...”

“Ben acaba neyin sinyallerini veriyorum, bir kızı babamın doğum günü eğlencesine götürerek?” diye sözümü böldü Alexander.

Nefesim kesilmişti ve bir an için hüngür hüngür ağlamam gerektiğini mi yoksa başımı sallamam gerektiğini mi bilemedim. İyisi mi, her ikisi de... “Ama biz birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz ki.”

“Bu olabilir fakat buna rağmen insanlar için, aramızda bir bağın olduğu kesin ve bugünkü mesajlardan sonra, insanlar sonuçlar çıkarıyorlar.”

Alexander'ın büroya gelmesi ve bu gece üzerimde kopan fırtına, bu iki dramın arasında, hacklenen mesajları tamamen aklımdan çıkmıştı. Bunların hepsi çok fazlaydı.

“Hangi sonuçlar?” diye tersledim onu. “TMI okuyucuların hakkımda ne düşündükleri umrumda değil.”

Alexander bana baktığında, öfkesine az da olsa acıma duygusu karıştı,. “Sadece TMI'de kiler değil. Yakında daha inandırıcı medyalar bunun peşine düşeceklerdi. Benim hayatım halkın önünde geçiyor, Clara.”

Bana söylemek istediği apaçık belliydi: Alexander halka açık bir hayat yaşıyordu fakat ben bunu yapmak zorunda değildim. Bana bir seçim sunuyordu, ki ben bu seçimi çok dan yapmış olduğumu düşünmüştüm. Bu benim ikinci şansımdı bütün bunları arkamda bırakmak için. Yine de bunlar Alexander'ın bu geceki davranışlarına açıklık getirmiyordu.

“Neden?” diye sordum.

“Ben sana bu gece niye eşlik etmeliydim? Sen spekülasyonlar olacağını biliyordun. Sonuç olarak seni ilk kez pantolonların aşağıda yakalamadılar. Bu dedikoduyu daha çok alevlendirmek niye?” Medyaların, Alexander'ın ilişkisi hakkında zaten çenelerini yırttıkları yetmiyormuş gibi Alexander'ın bunu daha da insanların önüne taşımamasını, tüm iyi niyetime rağmen bunu anlayamıyordum. Bunu yaparak her şeyin daha da kötüye gideceğini bilmiş olmalıydı.

“Çünkü seni korumak istiyordum,” dedi Alexander boğuk bir sesle. Karşılıklı bakışınca ve Alexander'ın gözlerindeki şiddeti görünce bir inleme çıktı gırtlığımdan. “Seni korumam gerekiyor. Sana açıklayamıyorum; çünkü kendimde bunu anlamıyorum. Belki bu bir zorunluluk.”

“Zorunluluklar çoğu zaman sağlıklı olmuyor,” diye fısıldadım, Alexander'ın itirafından sonra neredeyse kelime bulmakta güçsüz kalmıştım. Alexander'ın gözlerindeki ifade beni sarsıyordu. O anda hiçbir şey umrumda değildi. Aramızda olanlar hakkında kendimizi kandırdığımız, umrumda değildi. Kalbimin bin parça halinde Alexander'ın ayaklarının altında olması, umrumda değildi çünkü bütün bunların üstesinden tek başına gelme hayalini kaldıramıyordum.

Alexander elinin tersiyle ve özlemle dolu yanağını okşadı. “Ama bu zorunluluk öyle. Beni göndersen de Clara, seni korumak için, bu göreve yazılacağım.”

İçimde duygular yükseldi, bir sel gibi yayıldı ve tüm şüphelerimi ve korkularımı beraberinde alıp götürdü. Onun cehennem ıstıraplarını hafifletmek ve kırık ruhunu iyileştirmek için kelimeler bulamıyordum. Neler hissettiğimi göstermek ve onu şeytanlarından kurtarmak için tek bir seçenek vardı. Kollarımı onun boynuna sardım ve onu neredeyse vahşi bir

arzu ile öptüm. Alexander, öpücüğüme açgözlülükle cevap verdi, bana sarılarak beni havaya kaldırdı.

Duvara doğru sendeledi ve dudaklarını benden çekmeden döndü ve sırtımı taşlara dayadı, sonra yavaşça yere bıraktı beni. Önümde diz çöktü ve elbisemi yukarıya sıyırdı, öyle ki belimden aşağısı çıtır çıtır karşısında durdum.

“Bacaklarını aç, tatlım,” diye fısıldadı Alexander, bu arada baldırlarımı öpücüklerle boğdu oldukça yavaş ve özveriyle.

Şefkatle dilini, bacaklarımın karşılaştığı o yere kaydırды.

Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve Alexander dilini içime kaydırдыığında saçlarını sıkıca kavradım.

“Senin nasıl geldiğini duymak istiyorum. Kendini rahat bırak,” diye homurdandı ben çaresiz bir halde inerken. Alexander bacaklarımı daha da ayırdı, dilini içime itti ve güçlü vuruşlarla beni becerdi. İçim şehvetle doldu, bütün vücudum gerildi. Alexander kısa bir an için duraksadı ve sonra zonklayan klitorisimi dudaklarıyla kavradı.

Onu içimde hissetmenin özlemi vardı. Onun ellerini... Onun dilini... Onun aletini... Her şeyi istiyordum, içimde sadece onun doldurabileceği bir boşluk hissediyordum. “Sana... İçimde ihtiyaç duyuyorum,” diye çıkıverdi birden, bu arada içimde yeni bir sarsıntı oldu.

Ama Alexander sadece elini karnımın üstüne koydu ve beni duvara bastırdı, diliyle klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlamadan önce, derinlere indi, yeniden içime girdi ve böylece beni uçurumdan aşağı itti. Utanmadan inledim acımasız okşamarına maruz kalınca ve geldim.

Alexander hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve çantama baktı. Saniyeler sonrasında daire kapısı açıldı. Beni kollarına aldı ve eşikten geçirdi. Öpüşü, benim kafamı toparlamamı

neredeyse imkânsız kılıyordu. Ona odamın nerede olduğunu söylemeli miydim yoksa sadece ağzımı kapatıp beklemeli miydim bir sonrası ne olacak diye?

Alexander sorumu, beni mutfaktaki çalışma tezgâhının üzerine oturtturarak ve arkaya doğru bastırarak cevapladı.

“Lanet güzelsin!” Alexander'ın kısık ses tonu, bedenimin ürpermesine neden oldu.

Ve ona inanıyordum, çünkü bana duymuş olduğu arzu, benim ona duyduğum arzu kadar büyüktü. “Bekle.”

Bakışları adeta açgözlü gibi bedenimin üzerindeydi, ben doğrulurken çalışma tezgâhından kayarak aşağı indiğimde ve karşısında durduğumda. Elbisemin fermuarını açtım ve kumaşı yere bıraktım. Alexander'ın gırtlğından boğuk bir homurdanma çıktı. Alexander pantolonunu açtı, beni yeniden havaya kaldırdı ve duvara doğru taşıdı.

Bacaklarımı, Alexander'ın beline doladım ve şehvetle kendimi ona doğru bastırdım, onu pantolonundan kurtarmak için topuklarımı pantolonun kemer kısmına geçirdim. Dikkatsiz bir şekilde pantolonunu yana tekmeledi, ben de bu arada kendimi dikleşen aletine sürttüm.

“Yavaş,” diye emretti Alexander, beni belimden tutarak kaldırdı ve kaslı bedenini, bacaklarımın arasında konumlandırdı. “Şimdi, tatlım.”

Beni dikkatlice aletin üzerine bıraktı ve bedenim onu içine aldığı anda enfes genişlemeyi hissettim. Sabırsızlığım üstünlük gösterdi fakat Alexander beni durdurdu.

“Canını yakmak istemiyorum,” diyerek uyarıda bulundu Alexander.

Parmaklarımı saçlarının içine gömdüm ve başını dikkatli bir şekilde arkaya doğru çektim. “Bunun hoşuna gittiğini düşündüm,” diye fısıldadım.

Gözleri üzerimdeydi. Kendimin nasıl yansıdığımı gördüm ve hazır oluşum, kendimi bu şekilde ona hediye etmek iste-yişim, yüzümde yazılıydı.

“Dikkatli ol, Clara.” Alexander alnını benim alnıma yas-ladı ve gözlerini kısıtı, kendisine hakim olmakta zorlanıyor gibiydi. Nefes alıp verişlerim sığlaştı, kararlılık gücüm her saniye devrilecek gibi tehdit ediyordu. Onu istiyordum.

Her şeyi ile hatta karanlık tarafını bile... Kendi arzum beni kaygılandırırsa dahi. Alexander gözlerini açmadan beni nazik-çe öptü, beni üzerinde daha derinlere bırakmadan, nere-deyse tamamen içimde olana kadar... “Bu kadar yeter.”

Alexander'ın sesi gergin gibi geliyordu; fakat bana baktı-ğında yüzünde bir gülümseme vardı. Kısa bir süre bu pozis-yonda kaldık, birleşmemizin tarifi olmayan hislerin tadına varıyorduk.

Bu yeterli olmalı, diye düşündüm. *Şu an için...* Fakat Alexander'ın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı ve ben onun karanlık yönüne boyun eğmeliydim, aksi takdirde bu iş hiçbir zaman olamazdı.

“Clara,” diye fısıldadı Alexander. “Düşünmeyi bırak.”

“Ben...”

Alexander beni bir öpücükle susturdu. “Hisset.”

Alexander ağırlığın yerini değiştirmişti, beni duvara bas-tırdı ve içimde hareket etmeye başladı. O, sert vuruşlarla tekrar tekrar içime girerken ben de tırnaklarımı onun omuz-larına batırdım. Gırtlığımdan bir çığlık çıktı ve barajı tama-men kırmadan önce şehvet beni sarıp yavaşça bedenimde kendisine bir yol buldu.

“Alexander!”

Ona seslendiğimde, Alexander da gelmişti ve son bir vu-ruşla içime aktı.

Alexander'ın omuzlarında yığılıp kaldım. İçim hâlâ onun seçiren aletinin etrafında ritmik bir şekilde atıyordu.

Alexander kollarını daha da sıkı sardı bana ve beni dışarı hole taşıdı, orada kısa bir an için durdu. "Sağ," dedim dış-
lerimi sıkarak. Oldukça temkinli bir şekilde, camdan yapılmışım gibi beni yatağın üzerine yatırdı, gömleğini çıkardı ve yanıma uzandı.

"Balo da..." diye başladı Alexander.

Bir hareket ile onu susturdum, bu mükemmel anı, zor geçen gece hakkında konuşarak berbat edilmemeliydi. "Bunları düşünme. İkimizde beni sevmeyeceklerini biliyorduk." "Buna rağmen o bu kadar terbiyesiz olmamalıydı." Alexander gözlerini kıstı.

Hararetli bir şekilde pozitif bir şeyler bulmak için beynimi çalıştırdım. "Edward gerçekten çok kibardı."

"Bu doğru. O, dışlanmış olmanın ne demek olduğunu da biliyor..."

Alexander sustu, daha konuşulacak çok şeyler varmış gibi fakat ona baskı yapmadım. Yanımda yatan adama yoğunlaşmak istedim onun hayatının dramına değil. Fakat Alexander ile birlikte olmak demek, benim fedakârlık yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Onun hayatını iyi buluyormuş gibi veya anlıyormuş gibi yapamazdım. Alexander, ondan nelerin beklendiği konusunda işaretler vermişti ve onun başka bir seçeneğinin olmaması, kalbimi kanatıyordu. Ailesini her ne böldü ise bu ona korkunç bir şekilde eziyet ediyor görünüyordu. Bunu Alexander'ın gözlerinde görebiliyordum. Ben, Alexander'ın o konuyu bana anlatmasını istesem bile onu sıkıştırmamam gerektiğini biliyordum. Bu sadece onun uzaklaşmasına neden olurdu. Belki de onun için sade-

ce tek bir yol vardı, kendi iç huzuru bulması için, Alexander şeytanlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

“Ben evimdeyim ve emniyetteyim ve beni becermekten yorgun düşürdün,” diye açıkladım. “Babanın doğum günü eğlencesine geri dönmelisin.”

“İstemiyorum.”

“X, bu senin babanın doğum günü.”

“Doğru ve orada, onun kıcını yalayacak yüzlerce insan var,” diye söyleyiverdi Alexander. “Benim yokluğumu kesinlikle hissetmeyecektir.”

“Ben şimdi yatacağım.” Yayılmaya çalıştım ve esnemeye engel olmaya çalıştım.

“Ben de seninle yatmak istiyorum,” dedi Alexander, dirseklerinin üstüne abandı ve omzuma bir öpücük kondurdu. Alexander inanılmaz güzeldi. “Daha doymadım. Bu bedenle daha yapmak istediğim bir şeyler var.”

“Bu bedenin şimdi dinlenmeye ihtiyacı var,” dedim esneyerek.

“Bu dayanma gücünü nereden aldığını, hiç bilmiyorum. Aslında tıbben tamamen imkânsız.”

“Uyuyabiliriz de,” dedi Alexander. Dondum kaldım.

“Sen burada mı uyumak istiyorsun?” diye sordum yavaşça.

Alexander kaşlarını çatarak yüzüme düşen saçımı kenara itti. “Olmaz mı?”

Olmaz da ne demekti? Göğsümün içinde havai fişek bataryasının tümü patlamaktaydı. Fakat ona ne kadar sevindiğimi göstermek istemedim. Muhtemelen bu onu baskı altına alacaktı ve kendisini yeniden geri çekmesini, riske atmak istemedim. Alexander'ın ricası sadece öylesine... Normaldi ki bunun hakkında nasıl düşüneceğimden emin değildim. “Tamam. Tabii ki de olur.”

Alexander beni kendisine çekti ve başımı göğsünün üstüne koydu. Kulağımı kemirmeye başladı, bir hareket ki bin kelimden daha anlamlı. Hislerim, lunaparktaki bir eğlence treni gibiydi; bir anda gözlerim yaşlarla doldu, sonrasında sesli gülmek için kendimi zor tuttum. Bu neydi böyle? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece tek bir şey biliyordum... Sonsuza kadar bu şekilde yatmak.

“Alexander,” dedim sessizce, tehlikeli bölgeye ilerlediğimi gayet iyi bilerek. “Az önce bana canımı yakmak istemediğini söylediğinde...”

Alexander kasıldı ve nefesi düzensizleşti.

“Şimdiye kadar hayır dememin sebepleri vardı,” diye devam ettim. “Ama...”

“Bunun hakkında daha söylenecek bir şey kalmadı, Clara. Bana hiçbir şey borçlu değilsin,” Alexander temkinli bir ses tonuyla beni tersledi. “Buna ihtiyacım yok.”

Ama onun yalan söylediğini çok iyi biliyorum. Alexander'ın gözlerinde gördüm, o dürtüyü, bana hâkim olma dürtüsünü. Birlikte seks yaptığımızda, bu duyguyu bastırmak için nasıl mücadele ettiğini hissettim. “O zaman neye ihtiyacın var?”

“Sana,” dedi bir süre sonra. “Uyu şimdi, tatlım. Bana sadece sen lâzımsın.”

Alexander'ın ıgıllıkları beni uykumdan uyandırdı. Gece lambasını korkarak açtım. Alexander, bir top gibi kıvrılmış yanımda yatıyordu ve yastığı öylesine sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz öne çıktı. Kararsız bir halde ona baktım. Uyurgezer insanları uyandırmak çok da tehlikesiz değildi fakat görünüşe bakılırsa Alexander korkunç bir kâbus görüyordu ve bağışlarını istesem de görmezden gelemedim.

Elimi omzuna koydum, bu ilk hataydı. Alexander, içgüdüsel olarak kolumu geriye itti ve dirseğini tüm gücü ile şahmerdan gibi mideme indirdi, öyle ki nefesim kesildi. Ayaklarımı yatağın kenarından aşağı salladım ve ayağı kalkmayı denedim, ikinci hata. Büyük bir gürültü ile yere uçtum, orada zor nefes alarak kaldım.

"Alexander, uyan!" diye bağırdım nefes alabildiğim bir arada. Ayağı kalktım ve elime bir yastık aldım, başka saldırılara karşı kendimi korumak için. Fakat Alexander tepki vermedi, bunun üzerine ağır ağır kapıya yürüdüm ve tavan lambasını açtım. Bir

an onun başından aşağı bir kova soğuk su dökmeyi düşündüm veya kendiliğinden uyanmasını bekleyecektim. O anda Alexander gözlerini açtı ve zor nefes alarak bana baktı.

“Clara?” diye sordu ve şaşırılmış bir halde gözlerini kırptı. Ben bir adım geriye attım ve ağrıyan karnımı ovdum. Gerçi darbe kasıtlı yapılmış değildi, buna rağmen mesafeli durmam daha iyi olacaktı. Ondan korkmuyordum fakat korku iliklerime kadar işlemişti.

“Aman Tanrım, ben ne yaptım?” dedi Alexander sarsılarak.

Alexander ayağa fırladı fakat ben geriye kaçtım. “Ben senin canını yaktım,” dedi Alexander, sesinde ifade yoktu. Cevabımı beklemeden odanın içinden yürüdü, kapıya yöneldi. Ağzım açık öylece durdum ve ona baktım, bu arada bir şeyler söylemek için uğraştım. Tabii ki de canımı yakmak istememişti, buna rağmen yine de olmuştu.

“Çok üzgünüm,” dedi Alexander yıkılmış bir halde. “Seni uyarmıştım. Çok üzgünüm.”

Ancak Alexander'ın gözlerinin içindeki üzüntüsünde boğulmak üzereyken sesim geri geldi.

“Rüyada ne gördün,” diye sordum sessizce.

Alexander hızla döndü ve başını salladı. “Şeytanlarımı sana söylemeyeceğim, Clara.”

“Ama onları bana gösterebilirdin.” Alexander'ın yanına gittim oldukça yavaş bir şekilde. Onu ürkütmemek için ve kendi sakinliğimi geri kazanmak için... Onun şeytanları beni korkutmuyorlardı. Söz konusu onu kaybetme alternatifi olunca...

“Onlar senin için çok çirkinler. Sen güzel ve safsın.”

“Saf olmaktan çok uzağım,” dedim şakayla fakat atmos-

fer gerginliğini koruyordu ve hiç birimiz gülmedik.

Alexander sakınır bir halde çenemi tuttu ve gözlerine bakmak için beni zorladı. "Sen benim güzel kadınımsın, Clara," diye açıkladı Alexander. Alexander'ın bakışları beni delip geçmişti.

"Bu yüzden seni dünyadan korumak istiyorum. Kendimden."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama onları gözlerimi kırparak yok etmek isterken yanaklarımdan aşağı yuvarlandılar. "Bir keresinde bana, seni yalvarırken duymak istiyorum, demiştin."

Alexander nefes almakta zorlandı ve başını salladı.

"Hayır," dedi Alexander ve beni bıraktı. "Bu şekilde değil."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, X."

"Sana, rüyamda gıcırdayan metal ve yanan ateş gördüğümü mü anlatayım? Kollarımda yastıkla uyandığımı mı çünkü yastığın, kız kardeşimin parçalanan bedeni olduğunu düşündüğümü mü? Uyandığımda, o gece olanların cevabına hiçbir zaman, bir adım dahi olsun yaklaşmadığımı mı? Sana hiçbir şey söyleyemem, çünkü hiçbir şey bilmiyorum!" Düşüncelerim yarış halindeydiler. Elbette kazadan haberim vardı, herkesin olduğu gibi. Fakat bu seneler önceydi. "Biriyle bunun hakkında konuştun mu..."

"Ben bu lanet ruh tesisatçıların canına tüküreyim. Ben olmamış olsaydım, kız kardeşim hâlâ hayatta olabilirdi. Nokta. Hikâyenin sonu."

"Ama bu senin suçun değildi." Kapıya koştum ve sırtımla kapıya dayandım. "Bu bir kazaydı, bunu zaten herkes biliyor."

"Naif olma, Clara. İnsanlar, onlara ne anlatıldığına inanırlar."

Alexander'ın sözleri bir tokat gibi indi. Başımı salladım, bütün cesaretimi topladım ve kollarımı göğsümün önüne bağladım. "Sen, bir araba kazasına karışan ilk insan değilsin."

“Sıradan bir araba kazasından biraz fazlaydı,” dedi Alexander sessizce, buna rağmen sesinde hafiften bir keskinlik olduğunu duydum.

Dehşet içinde dinledim. Bununla ne demek istiyordu?

Ne zaman bir adım ileriye gitmiş olduğumuzu düşünsem bizi yeniden geriye atan bir şey giriyordu araya. Boğanın boynuzlarını tutmaktansa biz sürekli lafı ağzımızda geveleyip duruyorduk. Ama aslında bunun hiçbir önemi yoktu.

Alexander'ın o geceye ait hatıraları, gerçekte ne olup bittiğini... Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Alexander bütün bunları arkasında bırakmalıydı ve ben de bunun için ona yardım etmeliydim.

Ona elimi uzattım. “Yatağa gel yine.”

Alexander gözlerini kıstı ve başını salladı. “Sen benim yakınımda güvende değilsin.”

“Ben sadece sana yakinken güvendeyim,” diye mırıldandım.

“Ama benim hayatım tehlikeli.” Alexander eliyle uykudan dağılmış saçlarını sıvazladı. “Ben tehlikeliyim.”

Onun gözlerine bakmak için karşısına geçtim ve başımı yana eğdim. “Ve ben mahvolmayacağım.”

Alexander elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. “Sen çok kırılgansın, Clara,” dedi ve elini boğazıma koydu. “Yani hassas. Tabii benim hayatım seni mahvetmezse o zaman muhtemelen seninle yapmak istediğim şeyler seni mahvedecek.”

Nefesim kesildi ama onun bakışlarına dayanmak için kendimi zorladım. “Seninle birlikte olmaktan korkmuyorum, X, sadece kenara itilmekten korkuyorum.”

Alexander, boğuk bir homurdanma ile beni şiddetle kendisine çekti, dudaklarını inatla dudaklarıma bastırdı, ta ki dudaklarım bu baskı altında açılana kadar ve dillerimiz doyum-

suz bir şekilde birbirine dolanana dek. Parmakları adeta menegene gibi bileklerimi sardı. Alexander kollarımı arkaya doğru bastırdı, baskın çıkmak istedi. Ve ben onun karşı konulmaz arzusuna yenik düştüm. Beni kucağına alarak yatağa taşıdı.

Alexander beni yatağa attı ve kabaca bacaklarımı ayırdı. Hiçbir kelime etmeden eziyet ederek içime girdi. Korkmuş bir vaziyette nefes almaya çalıştım, aleti ferç dudaklarımın arasından içeriye iterek girerken vahşice ve herhangi bir hassasiyet olmadan. Başlangıçta Alexander'a olan bir şey onu ele geçirmiş gibiydi ve ben içgüdüsel olarak buna tepki gösterdim, ona sıkıca sarıldım tırnaklarımı etine geçirdim ve beni almasına izin verdim. Alexander'ın kalçaları vahşi bir hızla hareket ediyordu, hiç yorulmadan aletini içime soktu, ara vermeden, tekrar tekrar.

Alexander bir eliyle yataktan destek alırken, diğer eliyle enseme yakaladı ve beni yüzüne bakmam için zorladı.

“Sen bana aitsin, Clara,” dedi ve enseme daha da sıkı tuttu. “Sadece bana. Beni anladın mı?”

Vuruşlarının gücü ve sarf ettiği kelimelerin tesiri beni suskun hale getirdi. Fakat ben olumlu anlamda başımı salladım ve bu arada tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ben ona aittim. Bunu biliyordum. Alexander benim sahibimdi. Gözyaşımu tuhaf karışımın ifadesiydi, sevincin, korkunun ve beni dolduran çaresizliğin... Alexander'ın gözlerindeki ateş alevlenmeye başladı, vahşi ve kaba hareketlerle bedenime ve ruhuma acı çektirirken.

“Canını acıtıyorum senin,” dedi Alexander kaba bir şekilde. “Aynen istemiş olduğun gibi, Clara. Durayım mı?”

Bir “hayır” dudaklarımdan çıkıverdi, kafam evet diyeme-

den önce. Buna takiben sesli bir inilti geldi Alexander yeniden içime deler gibi girerken.

“Senin hoşuna gidiyor ama sen bunun öyle olduğuna inanmıyorsun,” diye fısıldadı Alexander. “Senin gelmeni bekliyorum, Clara.”

“Yapamam,” diye inledim kurtuluş bekleme hissinden çok uzakta. Onun o güçlü vuruşlarından dolayı yarığım ağrıyordu ve beni altına alan gerginliğin, tahrik ile hiçbir alakası yoktu. “Acıyı kabullen,” diye emretti Alexander. “Serbest bırak.”

Alexander boğazımı bıraktı, dudaklarını göğsüme dayadı ve göğüs ucunun etrafında daireler çizmeye başladı. Sonra ansızın dişlerinin arasına alarak çekiştirdi ve önceden uyarmadan ısırıldı. Çığlık attım. Göğsümü hamur gibi yoğurdu ki hassas dokuların içerisindeki kan uğuldamaya başlayana kadar. Ardından yine ısırıldı ve narin göğüs uçlarımı dişlerinin arasında sağa sola kaydırdı. İçimde bir yerlerde bir şeyler değişmişti, yerini buldu ve kendimi acıya bıraktım. Acının, kötü muamele görmüş sinirlerimin üzerinden geçmesine izin verdim. O andaki acı esrime dönüştü.

Kendimi, kubbe şekli olarak Alexander'a dayadım, ağlayarak ve çığlık atarak, şehvet bedenimi sarıncaya ve dünyam kararınca kadar, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar... Alexander içime girdikçe sadece yanma, dilimin üzerinde metalsi tat ve dişlerinin göğsümde oluşunu hissettim.

Alexander. O benim karanlıktaki ışığımdı. Hıçkırarak yatağın üzerine çöktüm ve ellerimle yüzümü kapattım. Utanç içindeydim, hâlâ ne kadar heyecanlı olduğum için ve Alexander'ın vahşi saldırısı karşısında nasıl zevk hissettiğim için.

Alexander hareketlerini yavaşlattı, buna rağmen zonklayan klitorisime sürtünmeye devam ediyordu, ardından kol-

larına aldı beni, kendisine çekerek şişmiş olan göğüslerimi yumuşak öpücüklerle boğdu. Alexander yana yuvarlandı, bedenlerimizin birbirinden ayrılmaması için bir hayli dikkat ederek ve ardından yavaş, kaygan vuruşlarla içimde hareket etmeye başladı.

Ellerimi yüzümden çekerek beni öptü. Öpücüğü sıcak ve derindi, Alexander öpücüğü oldukça uzun bir süre sürdürdü, ta ki dudaklarımdan sessiz bir inilti gelene kadar. Birbirine vuran dişler olmaksızın, yarış halinde olan diller olmaksızın, sadece yavaş, zevkli bir öpüşme hırpalanmış vücudumun erimesine sebep olan.

“Clara?” Alexander'ın ses tonu beni içinde bulunduğum transtan kopardı.

Göz yaşıyla dolu gözlerimi açtım ve Alexander'ın gözlerinin içinde yanan ateşin söndüğünü fark ettim. Vahşice sevişme oyunumuz onun şeytanlarını bertaraf etmişti ama ben neredeyse bundan dolayı kırılmış olacaktım.

Yine de, garip bir canlılık hissettim. Eziyet ve tatmin olmak düşüncesi, tenimin diken diken olmasına neden oldu; duygularım beni yenmekle tehdit ediyordu. Elimi Alexander'ın göğsüne dayadım, hemen sakın ve düzenli bir şekilde çarpan kalbinin üzerine, onun hayvani ihtiyaçları nihayet bulunca. Kalplerimiz aynı ritimde atana kadar bekledim.

Alexander kalçalarını hareket ettirdi. O, hâlâ içimdeydi, fakat manik tutkusu neredeyse kaybolmuştu. Buna rağmen kendisi gelmemişi. Merak içinde yüzüne baktım. Ben yanlış bir şey mi yapmıştım?

“Senin şehvetin aynı zamanda benim de şehvetim,” diye fısıldadı Alexander. “Bedenini, onun kendi sınırlarına kadar

getireceğim fakat seni kırmayacağım. Hiçbir zaman canını yakmayacağım.”

O, bunu yapmamıştı zaten. Bedenimdeki sancı çok dan azalmıştı ve rahatlama hissine dönüşmüştü. İç çekerek başını salladı Alexander. “Ben çok dan parçalanmışım.”

“O zaman seni belki iyileştirebilirim.” Titreyen parmaklarla, Alexander'ın tişörtünün ucuna indim. Elimi kumaşın altına götürünce ve parmak uçlarıyla onun sıkı karın kaslarının üzerinde dolaşırken Alexander gözlerimin içine baktı. Onun nasıl gerildiğini fark ettim.

Alexander'ın gırtlığından kaba bir inleme çıktı fakat geri çekilme teşebbüsünde bulunmadı ve durdurmak için komut vermedi. Elimi itinayla karnının üstüne koydum, sıcaklığının ve sıkı kaslarının tadına vardım elimi daha yukarlara götürmeden önce.

Alexander keskin bir nefes çekti. “Hayır,” dedi.

Fakat bu ses tonunda kızgınlık yoktu, sadece korku vardı. Ve çok derinlerde saklı olan başka bir şey daha... Delici bakışından kaçmak ve net düşünebilmek için gözlerimi kapattım. Ve ardından benden ne gizlediğini gördüm.

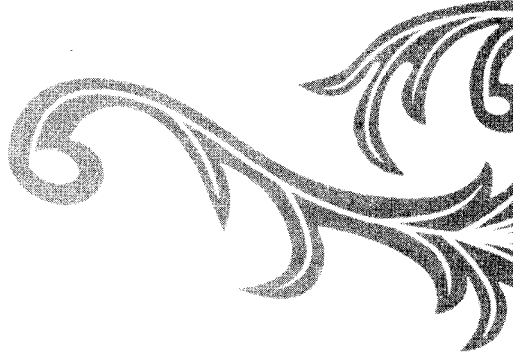
Arzu.

Nihayet anladığımda gözlerimi açtım ve ona baktım. “Bu beden bana ait. Sen benimsin, Alexander. Sana ait olan her şey...”

Elimi yukarıya doğru götürmeye devam ettim, kaburgalarından doğru ve yara izlerini hissettim, onun bu muhteşem vücudunun şeklini bozan yara izlerini... Bir an duraksadım, avucumun altındaki düğümlü cildi algıladım fakat Alexander'ın bedeni ürpertiyle sarsılırken parmaklarımı çekmedim üzerinden.

Çok yavaş bir şekilde kalçalarımınla daireler çizmeye baş-

ladım, büyüyen bir cesurlukla şimdiye kadar benden gizlemiş olduğu o yeri araştırırken. Alexander'ın nefesi hızlandı ve başını göğsüme sakladı, öyle ki elimi daha fazla hareket ettiremedim. Aynı zamanda kaba etimi sıkıca tuttu ve ben bu arada kendimi gitgide ona doğru kıvrılıyordum, ta kin Alexander'ın şehveti utancına galip geldiğinde ve o, içimde hareket etmeye başlayana kadar. Ben, yaralı ve tamamen bitkin bir haldeydim fakat Alexander'ın içimde resmen patlaması ve beni tohumu ile tamamen doldurmuş olması hissi, olağanüstüydü ve beni benden alıp götürdü hatta yakıcı gözyaşları göğsümde hissettiğim bile...

Şafağın ilk saatlerinde uykudan korkarak fırladım. Ben önemli bir şey mi unutmuştum? Ardından hatırladım; Alexander benim yatağımda yatıyordu. O, hâlâ uyuyordu, nefesi düzenliydi ve göz kapakları hafiften uçuşuyordu yana döndüğünde. Parmağım ile sakınarak Alexander'ın yanağını okşadım. Alexander bu gece maskesini bir kenara bırakmıştı ve ardında yatan canavarı göstermişti bana ve ben ondan başkasını görmemiştim. Alexander çok güzeldi fakat içten paramparçaydı. İçinin bir kısmını bana göstermişti ama ben onun çekici dış görüntüsünün altında çok daha karanlık sırların gizlendiğini biliyordum.

Dün gecedен sonra, onun sırrını açığa çıkarma konusunda ve ondan kaçma baskısı arasında bir sağa bir sola savrulmuş-tum. Artık bu seçeneğim kalmamıştı, sadece onun arka yüzünü görmüş olduğumdan dolayı değil aynı zamanda Alexander, benim kendi arka yüzüme bakmamı zorladığı için. Bana göstermiş olduğu şey beni korkutması gerekirdi fakat bu benim ona karşı olan arzumu sadece güçlendirmişti.

Onu uyandırmamak için dikkatlice kalktım ve parmak uçlarında odanın içinde yürüdüm. Alexander, kısa bir an için huzuru bulmuş görünüyordu ve ben, Alexander gözlerini açar açmaz onun şeytanlarının onu bulacağından emindim. Belle kısa bir gecelik üzerinde, mutfakta durmuş yumurta pişiriyordu. Makyajsız ve itina göstermeden toplamış olduğu saçlarıyla büyüleyici görünüyordu. Oysa ben, vahşi bir geceden sonra, aynaya bakmak için çok da meraklı değildim.

“O kadar erken kaybolduğun için endişelenmiştim,” dedi Belle ve havanın içine üfleyerek bana bir öpücük yolladı.

“Fakat eve geldiğimde, yalnız olmadığını gördüm.”

Alev alev yanan yanaklarla dolaptan bir su bardağı aldım. Alexander ile o kadar meşguldüm ki Belle’nin de evde olacağı fikri hiç aklıma gelmemişti. Bu bina ikinci dünya savaşında bombardımanlara dayanmıştı, yani insan, muhtemelen, bu duvarların kalın, ses geçirmez olduğunu varsayabilirdi. Olabildiğim en rahat tavırla musluğun başına geçtim ve soğuk suyun bardağa dolmasını bekledim.

“Ardından da korunma hapını mı alsan?” diye sordu Belle.

“Odandan gelen seslere bakılırsa buna şiddetle ihtiyacın var.”

“Ne kadar da komiksin.” Daha da kızardığımı hissettim.

“Biliyorum. Oysa daha tam anlamıyla başlamamıştım. Dün gece senin inlemelerin yüzünden... Buna oldukça zamanım vardı, komik bir şeyler düşünmek için.” Belle yumurtaları bir tabağa aktardı.

Ben de inledim. “Onları duymak için adeta sabırsızlanıyorum.”

“Onlar, çılgılık atacak derecesinde,” diye açıkladı Belle gözlerini kırpıştırarak.

“Ah, bir saniye... bunu dün gece halletmiştin zaten.”

“Sarkazmının birazını daha sonrasına, yalnızken kocanı azarlamak için sakla.”

“Bana fasulyeyi uzat.”

Kâseyi Belle’ye doğru ittim ve Belle tabağa birkaç kaşık fasulye doldurmaya başladı.

“Teşekkür ederim,” dedim Belle’ye. “Kurt gibi acıkmışım.”

Belle, kıskırtıcı biçimde kaşını kaldırdı. “Bunu gerçekten hayal edebiliyorum fakat bu senin için değil. Birazdan sıra sana gelecek. İster inan, ister inanma ama dün gece konuğu olan sadece sen değildin.”

Tişörtümün kenarını çekiştirdim. “Philip mi burada?”

“Evet, hâlâ yatakta yatıyor.”

“Demek ki çığlık atan tek ben değildim.”

“Eh, Philip ile olmak, lunaparktaki eğlence treni yolculuğuna benzemiyor,” diye ortamı yumuşattı Belle. “Şikayet ettiğimden değil...” diye aceleyle ilave etti.

Şimdi de Belle’nin yanakları pembeye boyandı ama ben ona gülümsedim. “Hey, bu sadece sizi ilgilendirir.”

Her adam Alexander gibi olsaydı, bu kez hiç kimse yaktan çıkamazdı. Bu kadar çok dayanma gücü, modern sanayi toplumunun sonu olurdu.

“Kahretsin, sosisleri unuttum.” Belle aceleyle birkaç tane sosisi tavaya attı ve yeniden ocağı yaktı. “Demek ki onu soy-mak için o kadar acelen vardı ki onunla vedalaşmaya bile vaktin olmamış?”

Biraz duraksadım. Belle benim en iyi arkadaşımdı fakat benim Alexander ile olan karmaşık ilişkim, birkaç kelime ile anlatılacak gibi değildi. Diğer yandan, Alexander ile ilişkim

hakkındaki gerçeği gizlemem, benim için iyi değildi. Bana derhal güvenebileceğim bir müttefik gerekiyordu.

“Doğruyu söylemek gerekirse ben tek başıma gitmiştim.”

“Yani, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Belle. “Alexander’ın kollarına koştum o seni ararken. O, oldukça endişeli görünüyordu, fakat onu anlamak zor. Ne oldu ki?”

Bunu sesli söylemek mümkündü. Ben de daha yeni yeni başlıyordum onu anlamaya. Fakat aceleyle yola koyulmamın, onunla ilgisi yoktu. Alexander’ın arkadaşları ve ailesinin bana karşı olan davranışlarını düşününce kendimi oldukça bedbaht hissettim. “Ben de bilmiyorum. Bu arada bana da çok saçma geliyor. Sadece ailesini tanıdım diyelim ve onlar da bana karşı çok da kibar değillerdi.”

“Bunu hayal edebilirim,” dedi Belle canı sıkılmış bir halde tersini düşünerek. “Kraliyet ailesi, aptal bir serseri sürüsüydü.

Gülmek zorunda kaldım. “Bana bunu tekrar hatırlatman, iyi oldu.”

“Ve şu sarışın... adı neydi şunun?”

Onun ismini unutmak isterdim; düşünmek istemediğim bir insan varsa, o da Pepper idi. O kadar güzel yüzlü biri nasıl olur da bu denli kötü olurdu? Ama elbette ben bunun nedenini çok dan biliyordum: Pepper istediği her erkeğe sahip olabilirdi; problem şuydu, hedefinde ille de Alexander’ın oluşu.

“Pepper Lockwood,” diye cevap verdim iç çekerek.

“Dedikodu sayfalarında olan kadındı bu, doğru mu?”

“Canlı ve renkli olarak.”

“Aman Tanrım. Üstelik natura olarak daha da güzel olusunun da pek faydası yok,” dedi Belle ve kolunu omzuma koydu. “O gerçek bir orospu gibi görünüyor.”

"Sadece öyle görünmüyor." Belle'ye, Pepper'in takınmış olduğu samimi karşılamadan sonra nasıl gerçek yüzünü göstermiş olduğunu anlattım. Belle açıklamalarımı dinledi ve gözleri anlattığım her yeni bir terbiyesizlik karşısında giderek küçüldü. Anlatmayı bitirdiğimde Belle'nin gözleri ince çizikler gibi daralmıştı.

"Nasıl da sefil bir orospu," diye çıkıverdi Belle'nin ağzından.

"Sen bunu dün anlamıştın," dedim, yeniden Belle'nin uyarıcı bakışı aklıma gelince.

Belle omuzlarını silkti. "Buna rağmen yanıldığımı düşünmek istemiştin."

"Sen kesinlikle haklıydın. Ve bu olayda en kötüsü, benim Alexander'a, Pepper'in nasıl davrandığını dahi söyleyememişim. Belli olan ise şu, Pepper'in bütün aileyi esaslı olarak kandırmış olduğu."

"Fakat birisi akıllı olması gerekir ve onun gizli amacının ne olduğunu da sezmesi gerekir."

"Herkes günaydın!" Philip, ayaklarını sürüyerek mutfığa geldi.

Belle ve ben korkarak sıçradık ve Belle nişanlısına sert sert baktı. Neden bu kadar ürktüğümüzü biliyordum, aynı şekilde Alexander'da arkamızda durabilirdi.

"Seni görmek güzel, Clara," diyerek devam etti Philip, görünüşe bakılırsa bizim tepkimiz Philip'in gözünden kaçmış olmalıydı, Philip ocaktan çaydanlığı aldı ve kendisine bir fincan çay doldurdu. "Sana dün selam vermek için fırsatım olmadı ama çok çarpıcı görüldüğünü duydum."

"Ve senin hakkında duydukları hepsi bununla kalmadı."

Belle, Philip'in eline dolu bir tabak tutuşturdu.

Belle'nin esprili sözleri, Philip'i zerre kadar etkilemiş görünmüyordu. Philip sadece, "Teşekkür ederim," dedi ve ta-bağı aldı.

"Rica ederim." Belle omuzlarını silkti, önemsiz bir şeymiş gibi. Buna rağmen Belle döndüğünde yüzündeki gurur ifadesini gördüm. Nişan öncesinde, ev hanımlığı becerilerinde birkaç tereddütleri vardı ama Philip kalkar kalkmaz Belle'nin kahvaltısını hazır etmesi bunu besbelli kuşkulu bir hale getiriyordu. "Alexander'a de kahvaltı hazırlayayım mı?"

Biraz duraksadım, misafir olarak kendisini rahat hissetmeliydi, diğer yandan onu rahatsız etmek istemiyordum. Ayrıca, Alexander'ın cumartesi kahvaltısı için kurulmuş sof-raya oturması hayali de belki normalden biraz fazlaydı.

"Alexander burada mı?" diye sordu Philip elinde atal bıçak, şaşkın bir halde.

"Bu gece gürültüyü yapanın kim olduğunu sanmıştın ki sen?" diye karşı saldırıya geçti Belle.

"Komşunun biri," diye cevap verdi Philip kısaca ve kah-valtısına yeniden yönelmeden bir kısa süre bana baktı. Buna rağmen, Philip'in gözlerindeki nefret ve acıma duygu-sunun hafif izi gözümden kaçmamıştı. Ben hiçbir zaman Sir Philip Abernathy'nin büyük bir hayranı olmamıştım fakat bu kadarı fazlaydı. Bana böyle bakmaya hakkı yoktu.

"Bırak, dikkate alma onu," dedi Belle sessizce. "Alexander kahvaltıda ne sever ki?" diye sordu Belle seslice.

Hiçbir fikrim yoktu. Onu sadece bir kez hamburger yediğini görmüştüm. Yumurtasını nasıl severdi veya çayımı ya da kahveyi mi daha çok severdi, bunları bilmiyordum. Aslında

bir erkekle yatmadan önce böyle şeyleri bilmeliydi insan, en azından Daniel de bu böyle olmuştu.

“Çay. Süt olmasın,” dedi Alexander arkamdan. Alexander, üzerinde tişört ve smokin pantolonu, yalın ayak kapı eşiğinde duruyordu. Ona baktığımda, onun üzerindikileri parçalamak ve onu, yeniden yatağa sürüklemek geldi içimden bütün problemlerin çok uzakta kaldığı yere. “Aksi takdirde her şey... Kurt gibi açım. Dün gece yorucu bir geceydi.”

Alexander bana bakarak pervasızca gülümsedi, bu gülümsemesi bana, onun canının sadece yemek istemediğini anlatıyordu. Alexander tabii dikkatli olmazsa zavallı Philip yumurtalarını yerken boğulacaktı, çünkü Alexander'ı mutfak tezgâhının üstünde, Philip'in gözleri önünde yiyip bitirecektim.

Belle'nin alaycı bir yorum yapmayışı beni şaşırtmıştı ve dönerek ona baktığımda, Belle'nin Alexander'a nasıl büyülenmiş gibi bakarken yakaladım.

“Ben yaparım.” Belle'nin elindeki tabağı aceleyle aldım ve yumurta ile fasulyeleri doldurdum.

Alexander, Philip'in yanındaki bar sandalyesine oturdu. İki adam hiç konuşmadan yan yana oturuyorlardı. Onların birbirlerini tanıdıklarından oldukça emindim fakat bu gerçekten de böyleyse onlar iyi arkadaş gibi görünmüyorlardı. Alexander ile odama çekilmek isterdim bu soğuk savaşın şahidi olmaktansa.

Belle omuzlarını silkti, şöyle demek istercesine: *İnsan bu durumda ne yapabilir ki?* Ve bana bir fincan çay uzattı. “Sen ne yemek istiyorsun, Clara?”

“Ah, hiçbir şey, teşekkür ederim.” Hepimize yetmesinin imkânsız olduğunu biliyordum.

“Söz konusu bile olamaz. Hadi, söyle,” diye inat etti Belle. “O zaman biraz yumurta ve biraz da kızarmış ekmek.”

Onunla kavgaya tutuşmak anlamsızdı. Elinden gelen her şeyi yapardı bana yedirmek için, gerekirse zorla.

Belle bana *Ee, şimdi ne yapacağız* bakışı attı ve ben de kaşlarımı çattım. Philip çoğu zaman, başka insanlara ve onların yaşam biçimlerine burnunu kıvıran biriydi. Muhtemelen Alexander'ın geçmişi ona uymuyordu ve tabii bunun yarısı bile doğru olsaydı –dedikodu sayfalarının onun hakkında yaydıkları– Philip'i suçlayamazdım. Fakat Philip onu tanımıyordu. Onlar bir şekilde uzaktan akrabalar, bunu biliyordum fakat böyle olduğundan dolayı ailevi bir ilişkileri yoktu.

“Bugünkü planlarınız nedir?” diye sordu Belle gerginliği dağıtmak için.

“Tam olarak bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“O zaman alışverişe gidelim.”

Bakışım istemeyerek Alexander'a doğru yöneldi, bakalım onay verecek mi diye. Fakat ne yaptığımı fark eder etmez, kendimi içerden bir salladım. Alexander ve benim bugün için planlarımız yoktu, demek ki istediğimi ve kimle olacağımı kendim belirleyebilirdim.

Alexander, benim meraklı bakışımı fark etmişti ve Belle'ye cevap verdi: “Babam yüzde yüz bir açıklama bekliyordur dün gece neden öyle erkenden kaybolduğum için. Bu birkaç saat sürebilir.”

Üzgünüm, diyerek sessiz bir şekilde dudaklarımı oynattım ama Alexander rahat bir el hareketi yaparak gülümsedi.

“O zaman alışverişe gidelim!” diye bağırdı Belle ve coşkuyla alkışladı. “Notting Hill'de yeni bir mağaza açıldı.”

“Bir cumartesi günü, Notting Hill, safi cehennem olur,” dedi Philip fakat biz onu dikkate almadık bile.

“Sadece duş almam gerekiyor, sonra hazır olurum,” dedim ve Alexander'a döndüm. “Gelmek istemediğinden emin misin?”

“Bunu çok isterdim ama görev çağırıyor,” diye cevap verdi öfkeyle.

Philip, çınlayan bir kahkahaya boğuldu.

“Bunda bu kadar komik olan ne?” diye sordu Alexander.

“Sen ve görev duygusu?” diye karşılık verdi Philip.

“Philip!” diye haykırdı Belle fakat çok geçti.

“Ben yedi yıl boyunca Afganistan’a ve Irak’a hizmet verdim.” Alexander’ın sesinden aşağılama damlıyordu. “Muhtemelen ben görev hususunda bu ülkedeki çoğu insandan daha fazlasını biliyorum.

“Peki, onur duygusundan ne haber?” diye sordu Philip. “Onu da orada geliştirdin mi? Yoksa bunun için çok mu geç artık?”

Belle de aynı ben gibi şoktaydı fakat ikimizden biri tek kelime dahi söyleyemedik. Bunun yerine sadece Alexander’ın ayağa kalkarak odama hücum ettiğini görebildik ve dakikalar sonra ceketini ve elinde ayakkabılarıyla odadan yeniden çıktığını gördük.

“Gitmen gerekmiyor,” dedim sessizce.

“Halletmem gereken birkaç işim var,” diye cevap verdi Alexander karamsar bir halde. Yanımdan geçerek kapıya yöneldi.

Kapıyı açmadan önce, bir hışımla döndü, omuzlarımdan tuttu ve beni meydan okurcasına ve sahiplenici bir tavırla dudaklarımdan öptü. Beni yeniden malıymışım gibi işaretledi; bu kez Philip’in bunu görmesi niyetiyle.

Onu, bunu yapmaması konusunda engellemem gerektiğini biliyordum ama ben ona ne yazık ki karşı koyamıyordum. Sonunda geri çekildi ve dudaklarında öfke dolu bir gülümseme ile alt dudağımı parmağı ile okşadı.

“Bolca eğlenin.”

Yutkundum ve mutlu bir yüz ifadesi için kendimi zorladım.

“Mutlaka eğleneceğiz. Notting Hill benim şehirdeki en sevdiğim semt.”

Aiexander bir şey söylemek ister gibi göründü, ancak aklına daha iyi bir fikir gelmiş gibiydi. “Yakında görüşürüz, tatlım.” Bu kesinlikle benim umduğum bir vedalaşma değildi. Hiçbir fikrim yoktu, Alexander'ın *yakında görüşürüz* demesiyle ne hayal etmem gerekiyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi benim donmama neden oldu. Dün gece olanlar hakkında henüz konuşmamıştık. Durum kontrolden mi çıkmıştı?

Kapı, Alexander'ın arkasından kapandıktan sonra Belle yanıma geldi.

“Merak etme.”

İçimden Belle'ye dönmek ve ona bağırmak geldi fakat Philip'in davranışından dolayı onun bir suçu yoktu. Onun aksine Philip'i asla af etmeyecektim.

Duşumu aldıktan ve banyoda hazırlandıktan sonra, normal bir şeyler yapmak ve evden çıkmak için sabırsızlandım. Annem gibi alışveriş kraliçeliğine doğru bir kariyer için çabalamasam da oyalanmak için de direndiğim anlamına gelmiyordu. Başka şeyler düşünmek zorundaydım ve bu Belle'den başkasıyla olamazdı.

“Hazır mısın?” diye seslendim ve Belle'nin kapısına vurdum.

“Beş dakika!”

Kendimi kanepeye bıraktım ve Belle'nin moda magazin-

lerinden birinin sayfalarını karıştırdım. Belki de kendime notlar edinmeliydim? Moda ve trendler hakkında hiç bir şey bilmiyordum fakat şimdi artık bir işe sahiptim, Jean pantolon ve tişörtle daha fazla idare edemezdim.

Philip ısıklık çalarak salona geldi fakat beni gördüğünde anında sustu. Alexander ile ihtilaftan sonra onun eve gitmiş olduğunu düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Asık bir surat ile ayağa kalktım ve odama gitmek istedim ama Philip arkamdan seslendi.

“Clara!”

Durdum, kollarımı göğsümün önüne bağladım ve bekledim. Söyleyeceği hiçbir şey onun patlamasını telafi edemeyecekti.

“Davranışım konusunda senden özür dilerim,” dedi Philip.

“Fakat Alexander ile birlikte büyüdüğümü bilmelisin.”

“Yani, bu şahane bir özür,” diye kızdım.

“Lütfen, bırak da sana izah edeyim,” diye devam etti Philip söylediklerimi dikkate almadan. “Alexander, inandığın gibi birisi değil. O kötü bir herif ve onun birçok sırları var.”

“Dur, tahmin edeyim, sen bütün sırları biliyorsun.”

Alexander'ın karanlık bir tarafı olduğunu ben kendim de biliyordum ve Philip'in aksine ben bunları söylenti olarak değil aynı zamanda kendi bedenimde yaşadım.

“Hayır, fakat resmi organizasyonlarda turlayan söylentileri duydum.”

“Annen, sana anlatılan her şeye inanılmayacağını öğretmedi mi?”

“Muhtemelen öğretmiştir,” diye cevap verdi Philip, “Fakat annem aynı zamanda bana, kime güveneceğim konu-

sunda da dikkat etmem gerektiğini de öğretti. Ve bana, Alexander'ın kadınlara nasıl davrandığını anlatan insanlara inanıyorum. Alexander kadınları kullanıyor. Ve Alexander kapalı kapılar ardında kadınlarla berbat şeyler yapıyor.”

Philip bir adım daha yaklaştı. “İzin ver sorayım, Clara. Sen Alexander'a güveniyor musun?”

Bütün bunlar benim için yeni bir şey değildi ancak güven sorusu... Bu başka bir hikâyeydi. Alexander ile ilk karşılaşmamızdan bu yana sürekli bir bu yana bir o yana olanları düşünmek zorunda kaldım fakat sonra Alexander'ın yüzü gözümün önüne geldi. Dün gece bana nasıl açıldığını ve benim de bedenimin üzerinde nasıl kontrolü devraldığını... Bu yeterince bir cevaptı. “Evet, ona güveniyorum.”

“O zaman senin kendi iyiliğin için yanıldığımı umut ediyorum. Kendine iyi bak, Clara.”

Philip yeniden Belle'nin odasına kayboldu, bu arada ben geri kaldım ve doğruyu yanlıştan ayırabilme yeteneğim hakkında düşüncelere daldım. Yoksa Philip, benim göremediğim bir şeyi mi görüyordu? Arzu etmekten gözüm kör mü olmuştu ya da... Başımı salladım. Alternatif oldukça daha da kötüydü.

Belle içeriye girdiğinde, kendimi gülümsemek için zorladım.

“Hazır mısın?” diye sordu Belle.

El çantamı aldım. “Kesinlikle.”

Hafta sonu, Alexander'dan hiçbir haber almadan geçti ve içimde ilk şüphelerin filiz verdiğini hissettim.

Alexander kendi kurallarına karşı gelmişti ve tüm dünyadan saklamış olduğu bir yanını bana göstermişti ve ben onu bir adım daha ileriye sürüklemiştim.

Pazartesi sabahı büroya geldiğimde de bu düşünce beni hâlâ meşgul ediyordu. Bilerek erkenden yola koyulmuştum, diğerlerin meraklı bakışlarından kurtulmak için ve hatta benden önce gelen az kişiler, uykulu bir “günaydın” ile kendilerini sınırlar içinde tuttular.

Çalışma masamın üzerinde, beni bütün bir hafta sonu meşgul eden sorunun cevabı bekliyordu. Yine bir kurye tarafından getirilmiş olması gereken zarfı aldım ve parmağım ile pürüzsüz balmumu mührün üzerinden geçtim içindeki kartı çıkarmadan önce.

Tatlım,

Çalışma haftanın o kadar da dramatik olmamasını umuyorum.

Ben hâlâ aile meseleleriyle ilgili uğraşıyorum ama yakında yeniden görüşeceğiz.

X

Kartı göğsüme bastırdım ve etrafıma bakındım birileri beni izliyor mu diye. Alexander'ın bütün o sözleri sadece benim için olduğunu düşünmek, inanılmaz bir heyecana sebep oluyordu. Çalışma masamın çekmecesini açtım kartı içine koymak için, sonra kararımı değiştirdim ve kartı çantamın içine koydum. İşim üzerinde olumsuz bir etkisi olabilecek söylentileri önlemek istedim, ayrıca buradaki insanlara güvenip güvenmeyeceğimi bilmiyordum. Ne de olsa Alexander hakkında özel bilgi edinmek ateşli bir şekilde arzulanıyordu.

Bennett'in kıvrıkcık kafası kapı eşiğinde belirdi. Gözlerindeki merakın şimşek gibi çaktığını gördüm. “Bu sabah bir kurye tarafından size bir şey bırakıldı.”

“Evet, zarfı aldım. Teşekkür ederim.” Yeni işverenim ne kadar tatlı olsa da daha fazla bir şey açıklamamak daha akılcı olacaktı.

“Ve hafta sonu sizi Entertainment Today'de gördüm,” diye sataşarak devam etti Bennett. “Kendinizi Külkedisi gibi hissetmiş olmanız lazım, öyle değil mi?”

Kesinlikle. Tıpkı, balodan kaçış sahnesinde olduğu gibi... Ama ben düşüncelerimi kendime sakladım ve sadece omuzlarımı silktim, Bennett’in iyi niyetli sataşmalarını üzerimde sektirmek konusunda kesin kararlıydım. “Eve geldiğimde iki ayakkabımda hâlâ ayağımdaydı, yani hayır, çok üzgünüm.”

“Tamam, lütfen daha fazla detaylara girmeyelim.” Bennett elini göğsüne bastırdı. “Ben hayal kırıklığına uğradım.”

Gözlerimi devirdim ve not defterimi kaptım.

“Bizim bir miting hazırlamamız gerekmiyor muydu?”

“Evet. İsaac Blues’un halkla ilişkiler danışmanı, randevuyu gelecek salı günü için onayladı.”

Bennett saniyeler içinde iş moduna geçiş yapmıştı. Birlikte yeni kampanya için bir strateji hazırladık ve sunum sırasında, bana ait olan kısmı tartıştık. Bennett nihayet kalktığında neredeyse öğle zamanıydı.

“Büroya yiyecek bir şeyler sipariş etmem gerekiyor,” dedi Bennett ve saatine bir göz attı. “Kızlara, hafta sonunda çalışmayacağıma dair söz vermiştim, bu yüzden posta girişleri her yerden patlak veriyor.”

“Kendime bir şeyler almaya gideceğim. Size de bir şeyler getireyim mi?”

Bennett’in yüzünde bir gülümseme yayıldı: “Clara, siz bir meleksiniz. Köşede şahane bir Hindistanlı var fakat öğle za-

manı orası çok yoğundur bu yüzden gitmeden önce belki de telefon etmelisiniz.”

İnternette sayfayı buldum ve siparişimi telefonla verdim, ardından kol çantamı aldım ve yola koyuldum.

Dışarıda bir pazartesi öğlen vaktine ait olağan bir hareketlilik vardı. Hava daha da ısınmıştı ve başlayan yaz mevsiminin boğuculuğu vardı havada. Saçlarımı gevşek bir şekilde ensemden topladım ve boğazıma yapışan birkaç terlemiş teli kurtardım. Boğucu havaya rağmen tenimde hissettiğim sıcaklığın tadını çıkarıyordum. Yağmurlu ilkbahardan sonra yazın gelmesini dört gözle bekliyordum.

Burnuma Kişnişin aromatik kokusu geldi Hint lokantasına girip tezgâhta sıraya girdiğimde.

Midem gurulduyordu. Yirmi dakika sonra içi tavuk Tandoori, pilav ve mercimek çorbasıyla dolu iki torbayla büroya dönüş yoluna koyuldum. Yaya akışını önlemek için, caddeyi geçtim ve işte orada onu gördüm.

Bir mağazinde kendi yüzümü... Daha doğrusu, on beş yaşındaykenki yüzümü...

Onun sevgisi için açlık çekmek: Bishop'un yıkıcı sırrı...
Çaresizce unutmak için uğraştığım geçmişim, her gazete sayısında bulunan dedikodu sayfalarında karşıma çıktı.

Büroya döndükten sonra, kendime yapmam gerekenlerle ilgili bir kontrol listesi yaptım ve onları mekanik bir şekilde tamamladım. Normal insanların bir listeye ihtiyaçları yoktur, onlara çalışma masasına oturmalarını, maillerini kontrol etmelerini veya bir şeyler içmelerini hatırlatan bir listeye.

Ama normal insanların yüzleri dedikodu sayfaların başlıklarından da çıkıvermiyordu. Ben, acil durumlarda başvurabileceğim bir dizi tedavi edici hileler öğrenmiştim fakat uzun senelerden beri bunları kullanmak için bir sebepim olmamıştı. Bugün hepsini kullanacaktım, kendimi olumsuz etkilerden ceptelefonumu kapatarak ve internete girmeyerek koruyacaktım. Ardından hiçbir şeyden haberi olmayan Bennett ile öğle yemeğini yedim ve işlerimi halletmek için konsantre oldum. Ve elimden geldiğince çok nazıkçe ve kibarca kendimle başa çıkmaya çalıştım.

Bu en zor kısım olarak ortaya çıktı. Her zaman böyle olmuştu. On beşinci yaşımdan bu yana bir hayli yol katletmiş-

tim, bir atağa ne kadar hızlı mustarip olabileceğimi de çok iyi biliyordum.

Hiç kimse yemek yememenin bilinçli bir karar olmadığını anlayamıyordu. Stres altında olduğumda, bunu unutuveriyordum bazen. Çünkü bütün diğer şeylerin sürekli öncelikleri vardı. Sorun şuydu: Bu alışkanlığın köklü psikolojik nedenlere dayanması. İnsanın bir şeyler yemesi gerektiğini unutması, bu bir şeydir; beslenmesi gerektiğini unutan bir bedene sahip olması ise büsbütün başka bir şeydir. O kadar çok çaba sarf etmişim ki bedenime karşı olan olumsuz tutumumu dengede tutmayı ve şimdi de böyle bir şey oldu. Bunu beklememiştim. Diğer taraftan bu yeni bir şey değildi: Başlıklar, o eski fotoğraflar... kınamalardan, suçlamalardan başka... Ardında gerçek hikâye kimseyi ilgilendirmiyordu. Mesele sadece baskıyı yapmak ve gazeteleri satmaktı ve beni tamamen bitiren şey de tam olarak buydu. Alexander'ın buna alışması için seneler geçmişti, diğer taraftan benim zamanım olmamıştı. İçinde oturduğum ev, paparazzilerin kamp yeri olmuştu, aşk hayatım dedikodu bloglarında parçalanıyordu. Daha derinleri kazıyacaklarını bilmeliydim.

Şimdi de eğlence bahanesi altında benim geçmişimi gün yüzüne çıkarmışlardı, tabii bunun üzerine daha da düşünürsem aklımı kaybedecektim. Paydosa kadar birkaç günün işlerini tamamlamıştım. İsaac sunumu neredeyse tamamdı ve Bennett'in bunu sadece tasdiklemesi gerekirdi, ayriyeten yeni mail bültenine başlamıştım. Fakat hummalı düşünme ve çalışmama rağmen karanlık düşünceler kafamın en arka kısmında pusuya yatmışlardı. Bu kez her şeyi uzaklaştırma girişimi faydasızdı, çünkü kapıyı açar açmaz dışarıya çıktığımda gerçek acımasız bir şekilde yüzüme vuracaktı.

Bir zaman sonra Bennett, benim büro kutumun çerçevesine vurdu. “Her şey yolunda mı? Oldukça işinize dalmışsınız.”

“Ben iyiyim.” Kendimi gülümsemeye zorladım. “Şimdi İsaac Blue’nun sunumunu bitirdim.”

“Grafikleri de mi yoksa?” diye sordu Bennett şaşkın bir halde.

“Evet, onları size az önce mail olarak attım.”

Bennett yumruğunu uzattı; kısa bir an için onda, bir zamanki genç adamı görebilmiştim. Onun bu çocuksu, samimi jesti onu benim için daha da sempatik hale getiriyordu.

“Bu kadar kısa bir sürede bunu nasıl başarmış olduğunuz konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Ve şimdi de yeni firma bülteni üzerinde çalışıyorum,” diye ilave ettim. “Ben düşündüm ki...”

“Clara,” diye sözümü kesti Bennett. “Siz benden daha da beter bir işkoliksınız. Saat beş buçuğu geçti.”

“Hayır!” Büro sandalyesinin üzerinde dönüverdim ve masamın üzerindeki saate baktım. Bennett’in haklı olduğunu gördüğümde nabzım hızlanmıştı.

“Paydos etmenin ve eve gitme zamanı çok dan geldi. Yoksa bu akşam da mı feodal bir baloya gitmek zorundasınız?”

Gülümsemek için zorladım kendimi. “Şunu da hemen bitireyim, sonra giderim.”

“Tamam, o zaman yarın görüşmek üzere.” Bennett duraksadı. “Sizi memnuniyetle eve bırakabilirim.”

El işaretiyle reddettim ellerimin hafiften titremesini temkinli bir şekilde gizlemeye çalışarak. “Evinize, kızlarınızın yanına gidin. Beş dakika sonra toparlanırım, söz.”

On beş dakika sonra daha artık erteleyemedim. Panik ne-

fesimi sıkıca boğmadan önce, asansöre bindim. Ya gazetecilerin yanından geçmeyi başaramazsam, ne olacaktı?

Beni eve kadar takip ederlerse? Bu tamamıyla pratik düşüncelerin dışında, bir avuç dolusu varsayımı olan bir düşünceydi. Fakat çok daha kötü sorular da vardı. Bütün bunlara annem ne diyecekti? Sonunda işimi de kaybeder miydim?

Alexander benim hakkımda ne düşünüyordu?

Bunu öğrenmiş olduğundan en ufak bir kuşum dahi yoktu. Tıpkı sonuna geldiğimizin gerçeği anlamına da gelebilirdi. Her ne başarmış olsam da veya bugün hayatta nerede duruyor olsam da Alexander başka skandallara veya utançlara daha izin veremezdi ve ben şu anda her ikisiydim. Aslında bu günden sonra Alexander'ın benden ayrılmasından başka bir seçeneği yoktu. Hatta ben bile bunu anlayabiliyordum. Bu sabah gelen karttan beri Alexander'ın sesi soluğu çıkmamıştı ve büroya da gelmemişti. Görünüşe bakılırsa Alexander şimdiden, Clara Bishop adlı enkazdan uzaklaşmıştı. O istese her kadına sahip olabilirdi, peki o zaman bu kişi niçin ille de ben olacaktım?

Kapıdan çıkmadan önce, geçmişimle de yüzleşmeye kesin bir kararlılıkla acımı bastırmıştım ve onu kalbimin en ücra köşesine kilitledim.

Dönen kapıya kadar yirmi sekiz adım... Onları saydım herhangi banal bir şeyle dikkatimi dağıtmak için. Buna rağmen kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu topuklarım mermer yer döşemesinin üzerinde tıkırdarken. Güneş cama vuruyordu. O anda yine terapistimin bir sözü aklıma geldi: "Bulutların arkasından güneşin çıkmasını beklemek niye tabii insan ışığı yakabiliyorsa?"

Bunu söylemesi kolaydı, diye düşündüm, binadan çıktım

ve güneş gözlüklerimi taktım. Çok dan pusuya yatarak beni bekleyen paparazzileri görünce ışığı sadece kapatmayı tercih ederdim, fakat bunun hiçbir anlamı yoktu. Fotoğrafçılar o kadar yakınıma toplandılar ki aralarından geçmek neredeyse mümkün değildi.

Clara, şu an terapi altında mısınız?

Alexander'ın anoreksia'nızdan haberi var mı?

Daha geçen sene tedavi altında olduğunuz, doğru mu?

Dudaklarımı birbirine sıkı sıkı bastırdım ve kaldırıma doğru yürümeye çalıştım. Benim yaşlarımda, kısa boylu bir adam, kafasında Yankee-Baseball şapkası ile elinde ceptelefonu, karşıma dikildi. "Gülümse, tatlım. Sonuç olarak çifte gerdanlı bir fotoğraf istemiyorum."

Tam o anda sabır taşım çatladı ve adamın üzerine saldırdım. Adam geri kaçtı ama orada bir durdum, adamın traşsız yüzü anında burnumun dibinde olunca. "Sizin için bunların hepsi devasa bir eğlence, değil mi? Duygu diye bir şeylere sahip misiniz? Benim gördüğüm kadarıyla hepiniz bir arada, kendinizin de insan olduğunu unutmuşsunuz.

Hadi bakalım, sizde kendi sırlarınızı anlatsanıza. Hadi, anlatın! Bunu yapamazsınız, öyle değil mi?"

"Ben sadece bir fotoğraf istiyorum!" Adam teslim olmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. Ama böyle kolay şekilde işin içinden sıyrılabileceğini düşündüyse de yanılmıştı.

"Siz bir parça boksunuz. Hepiniz! Benim de duygularımın olduğunu düşünmüş müydünüz? Ya da böyle bir hikâyenin, iyileşme yolunda olan bir insana neler yapabileceğini? V ya bu hastalığa sahip olan insanların bu hikâyeden nasıl etkilendiklerini, yardım istemek için korktuklarını?"

Hızla arkamı döndüm ve parmak ile topluluğa işaret ettim.

Bu arada sinirim sadece bu tek gazeteciye yönelik değildi, aksine hepsine yönelikti. “Siz hepiniz tamamen arızalısınız. Üstelik bunların hepsi soğuk kahve... Beni artık rahat bırakın ve hayatımdan kaybolun!” Esmer bir kadın, ruju oldukça fazla kaçmış, yüzünde yapmacık bir acıma duygusuyla baktı. “Clara, biz sadece yardım etmek istiyoruz.”

“Yardım? Yardım!” Beni histerik bir kahkaha tuttu.

“Benim sizin yardımınıza ihtiyacım yok. Bunu anlamıyor musunuz? Kendimi daha iyi hissetmem için buna ihtiyacım yok.”

Kadın bana yaklaştı ve koluma dokunmak için harekete geçti.

“Dur!” dedim sessizce. “Lanet olası, sakın bana dokunma!”

Kadın nefes almak için ağzını açtı ve arkasında duran kameramana döndü. “Bunu yakaladın mı?”

Dehşet içinde, kadının gözlerimin önünde kamaraya yorumunu yaparken izledim. Bu insanların utanma duyguları hiç yoktu, bunlar vicdan yoksunu kan emici bir sürüden başka hiçbir şey değildiler. Kadına gerçek görüşümü anlatmak istediğim tam o anda, Norris yanımda bitiverdi.

“Bayan Bishop.” Norris, koruyucu bir şekilde koluyla beni sardı ve caddeye doğru itti, bu esnada gazeteciler hala sollarını haykırıyorlardı. Minnetle yüzümü Norris’in omzuna gömdüm. Onun ortaya çıkması büyük bir şanstı. Ama Alexander neredeydi?

Norris bana arabanın kapısını açtı. Arabaya bindim ve rahat bir nefes alarak koltuğa gömüldüm. Fakat huzurlu ruh halim kısa sürdü. Rolls Royce yolun kenarından ayrıldı ve akşam trafiğin içine girdi. Paparazzi sürüsünden emin bir şekilde kurtulduktan sonra, içimi yine bir öfke kapladı. Ağlamayı çok istemiştim fakat gözyaşı üretmek için oldukça si-

nirli ve şaşkındım. Gazetecilerle karşılaşmam sonuçsuz kalmayacaktı. Tepkimle onlara taze yem sunmuştum, sayfalar yarın, öfkeyle gazetecilerin üzerine giden, Clara Bishop ile ilgili haberlerle dolu olacaktı. Buna rağmen yaptıklarımın dolaylı pişmanlık duymamıştım. Birisi onlara bir kez olsun görüşlerini söylemesi gerekiyordu ve Alexander buna cesaret edemezdi. Benim düşünmeden patlayışım, çok yakında unutulurdu, Alexander'ın bir sonraki kız arkadaşı tarafından doldurulurdu. Bir ay sonra ben çok dan geçmişe ait olurdum ancak Alexander hâlâ veliahttı. Onu, ortaya çıkmadığı için suçlayamıyordum. Ne de olsa, beni koruması için Norris'i göndermişti ve böylece sözünü tutmuştu.

Alexander, onun çabalarına değmediğimi düşünüyor olsa bile...

Ev karanlıktı eve geldiğimde ve tüm bentler içimde yıkıldığında. Durmaksızın hıçkırıyordum. Mutfakta Belle'nin yazmış olduğu, onun geceyi Philip'te geçireceği notu gördüm.

Onu burada yanımda olmasını istemek elbette egoistçe bir düşünceydi ama şu an en iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Çantamın içerisinde ceptelefonumu aradım ta ki onu tamamen kapatıp bürodaki çekmeceme koyduğum aklıma gelinceye kadar. Ve şimdi öylece duruyordum ağlayarak, ceptelefonsuz, en iyi arkadaşım olmadan Alexander bana kendi korumasını göndermişti beni eve getirmesi için. Nasıl bir aşağılama, diye düşündüm göz yaşlarım yanağımdan aşağı akarken.

Ayaklarımı sürüyerek odama doğru yürüdüm, artık sadece yatağa girmek istiyordum. Sitem etmeyecektim ancak biraz kendine acımaya izin verilmeliydi. Alexander ile karşılaştığımdan bu yana, hiç kimseye saldırma ortamı yaratmamak için çaba sarf etmişim. Gazeteciler drama karşısında açlardı

ve müstehcen sırlar karşısında bu yaşantı için yaratılmamıştım. Alexander bunu çok iyi bildiğinden ötürü ortaya çıkmamıştı. Ve en nihayet bende bunu anlamıştım. Birden kapının önünde durdum, odam da ışık yanıyordu hâlbuki bu sabah ışığı hiç yakmamıştım. Bu beni belki daha önceleri korkuturdu ama bugün beni içeride neyin beklediğini biliyordum. Kapıyı daha da açtım ve odaya girdim.

Alexander camın önündeki koltukta oturmuş sokağa bakıyordu. Kalbim sıkıştı. Emir verici bir pozisyonda, ellerini koltuğun kollarına koymuştu ve varlığı ile hiç yorulmadan odayı dolduruyor gibi görünüyordu. Üzerinde siyah bir tişört vardı, tişörtün kol kısımları pazılarını sararak gerilmişti ama rahat giyim tarzı, kendisinden kaynaklanan vahşi otoritesini gizlemeye yetmiyor gibiydi.

Alexander tek bir kelime dahi etmedi ve ben ona bir şeyler söylemek için enerjimi toplayamadım. Bunun yerine kendimi yatağa attım, bir yastık çektim ve ona sarıldım. Birkaç dakika böyle geçti. Alexander nihayet ayağa kalktı, yatağa geldi ve tecrübeli bir duyumsamazlıkla bana baktı. İlk kez çenesinin hafif seğirdiğini gördüm.

“Bu doğru mu?” diye sordu Alexander sakın bir şekilde. Yutkundum. Cevabımın, aramızdaki bağı keseceğini biliyordum. Kendimi cidden bunun tahrip edilmez olduğuna dair inandırmış mıydım? Belki de gerçekten, medyaların beni gösterdikleri kadar naiftim. “Evet.”

Alexander'ın çenesi, görülmemesi imkânsız bir şekilde gerginleşti ve arkasını döndü, ben de bu arada gözyaşlarıma karşı gelmek için gözlerimi kıptım. Ağlamak istemiyordum.

Alexander burada olduğu sürece... Ama gitmek yerine Alexander duvara doğru yürüdü, yumruğunu kaldırdı ve

tüm gücüyle vurdu. Korku içinde ayağa fırladım ve eklemlemini nasıl ovuşturduğunu izledim. Küçük bir göçüğün içinden gevşek duvar sıvası yere döküldü.

“Üzgünüm,” diye bağırdım ve gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımı hissettim. “Ben mükemmel değilim. Senin bunu bilmediğin için üzgünüm. Şimdi gitmek zorundasın.”

Alexander bir hışımla döndü. “Sana kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bunu nasıl öğrenmiş olduklarını bilmiyorum,” diye patlayıverdim. “Üniversiteden önce bir terapi almıştım ve kolejin ilk senesinde bir psikiyatriste gittim. Bir sene önce bir atak geçirmiştım fakat bunların hiçbirisi kamuya yansımamıştı.”

“Senin için daha sır diye bir şey kalmadı, Clara.”

“Bu arada bunu anlamış oldum. Sana bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum fakat...”

“Sen bana hiçbir şey borçlu değilsin.” Alexander'ın sesi o kadar yumuşaktı ki durdum.

Bana doğru geldi. “Anlıyor musun? Bana hiçbir şey borçlu değilsin.” Alexander çenemi tuttu ve gözlerine bakmam için beni zorladı.

Onun o mükemmel, çok güzel yüzünü, gözlerimdeki yaşlardan dolayı bulanık görüyordum. Başımı salladım. Ne demek istediğini anlamadım. Bugün kesinlikle hiçbir şey anlamıyordum. Bunun yerine onun elimden kaydığını hissediyordum. Hayatım daha da çok kontrolden çıkıyordu ve tutunabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Fakat bunu anlaman önemli,” diye fısıldadım. Düşüncelerimin gerisini sesli söylemeye kendimi ikna edemedim. *Beni terk etmeden önce.*

“Tabii sen istersen seni dinlerim. Ama bana bir açıklama

borçlu değilsin. Söylediğin hiçbir şey aramızdaki şeyi değıştirmez.”

Kendimi ondan geri çektim ve sendeleyerek iki adım geriye gittim. Sözlerinin anlamı içime battı. Alexander kararını vermişti. “O zaman git.”

“Ben gitmek istemiyorum.” Alexander bir adım yaklaştı ve durdu. “Sence ben niçin buradayım?”

“Seni anlıyorum,” dedim onun yüzüne bakmaktan aciz bir halde. “Senin daha fazla dramlara ihtiyacın yok. Senin, bedenini kabullenmek ve sevmek zorunda olan bir sevgiliye ihtiyacın yok ve yemeği unutmaması için alarm kurması gereken bir sevgiliye de... Seni bundan dolayı suçlamıyorum.”

“Seni terk etmeyeceğim,” dedi Alexander sessizce. “Hiçbir zaman mükemmellik istemedim. Ama sadece seni...”

Bir an kadar sallandım ve beni yakalamak için Alexander'ın eli yetiştı. Alexander beni kucağına aldı ve beni yatağı taşıdı, beni bırakmadan yatağı koydu. Sabun kokması, hoş Eau de Cologne ve tarif edemediğim başka bir şey daha, burnuma geldi. Ancak gözyaşlarım durduğunda ve biraz sakinleştüğimde, Alexander beni bıraktı. Buna rağmen kollarının arasında kaldım.

“Bunu anlamanı istiyorum,” diye mırıldandım. İkimizin de sırları vardı ve ben benimkileri ondan saklayamayacağı-mı anlamıştım.

Alexander hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Titreyerek nefes aldım ve grup terapisinde öğrendiklerime konsantre oldum, kendimi açmayı ve diğerlerinin de hikâyeme katılmalarını.

Hiç kimse senin hakkında hüküm vermiyor, dedim kendime. Bu o zamanlar doğruydu ve şimdi de doğrudu. Alexander beni

terk etmek istemiyordu. Aslında bu beni sakinleştirmeliydi ancak ona her şeyi anlattığımda emin olabilirdim.

“Okulda başladı. Annem ille benim Kaliforniya’da özel bir okula gitmemi istedi ve babam her zaman olduğu gibi ikna oldu. Ben istemedim. On dört yaşındaydım ve arkadaşlarımla yanında kalmak istedim ama benim hiçbir şekilde söz hakkım yoktu. Bu muhtemelen değişikliği daha da kötü yapıyordu. Alışmak ve yeni kontaklar kurmak, benim içim zordu.” Durakladım. “Bir zaman sonra daha büyük yaşlarda olan kızlardan biri beni kanatları altına almıştı.

Bana erkekler ve makyaj hakkında her şeyi öğretmişti. Neden bilmiyorum ama onun herkes tarafından sevildiğini düşündüm. Muhtemelen her zaman neşeli görüldüğü içindir. Bir gün, öğle yemeğinden sonra kızın nasıl tualete gittiğini ve istifra ettiğine şahit oldum.”

Alexander’ın kolları beni daha da sıkı sardı fakat cesaret verircesine başını salladı.

“Kız benim de denememi istemişti ve ben istemeyince kız bana uyarılarda bulunmaya başladı. Sutyenim altından yağların dışarıya taşacağını. Ve soyunma odasında çıplak baldırıma vurdu, etim bingıldayınca da güldü. Bunun üzerine bir akşam yemekten sonra, istifra etmek için onunla tualete gitmiştim. Benim için oldukça zordu ve bir süre bunu beceremeyecekmişim gibi göründü. Kız da yanımda durmuş sürekli gülüyordu ta ki bunu becerinceye kadar. Bunu asla tekrarlamak istemedim. Bunun çok korkunç olduğunu düşündüm fakat o benim tek arkadaşımdı.” Yeniden kısa bir an için duraksadım. “Hatta şimdi bile onca senelerden sonra bunu birisine anlattığımda kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Alexander bir parmağını çenemin altına koydu ve çenemi havaya kaldırdı: “Sen hiç de aptal değilsin.”

“Aslında çok akıllı da değildim. Ailemin benden utan-dıkları için beni gönderdiklerini söyledi. Ve ben ona inan-mıştım. Ve ne kadar zayıf olursam da insanların beni daha çok seveceklerini söyledi. Tatilde eve gittiğimde elli kilo dan daha da azdım.” Sesim kısıldı ve gırtlığımdan bir hıçkırık çı-kıverdi. Alexander alnıma bir öpücük kondurdu ve bekledi.

“Annem beni gördüğünde ağlamaya başladı. Beni okul-dan aldılar ve annem beni her gün terapiye götürdü. Beni bir kliniğe yatırmak istemedi. Bunun üzerine yazın İngiltere’ye taşındık. Babam, burada daha iyi olacağımı düşün-müştü, belki böyle düşünmekle de haklıydı.”

“Baban haklıymış,” Alexander yüzünü boynuma gömdü. “Çünkü şimdi yanımdasın, tatlım.

Alexander'ın sözlerinden dolayı karnımın içinde kelebek-ler uçuşmaya başladılar. Ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. “Terapi bana gerçekten iyi geldi. Benim yeme bozukluğunun, bir başa çıkma stratejisi olduğunu öğ-renmiştim. Bu strateji ile strese veya yalnızlığa tepki veriyor-dum. Bu terapiyi ikinci öğrenim yılına kadar sürdürdüm ve ardından Daniel ile tanıştım.”

“Seni kırmaya çalışan herif mi?” diye sordu Alexander zor bastırılmış bir nefret ile.

“Onun amacını anlamam gerekirdi,” dedim.

“Yetmezmiş gibi bir de korumaya al onu,” dedi Alexander. “Başlarda gayet iyi gidiyordu fakat sonra her şey değişti. Bir an için hayatındaki en önemli insanmışım gibi davranıyor-du, bir sonraki saniyede de onun berbat ruh halinin sebebi benmişim gibi. Ne kadar çok yemek yediğimi eleştiriyordu

ve bunun yanı sıra benim notlarım onun notlarından daha iyi olduğunda buna dayanamıyordu. Doğum günümde, resmen fona erişim elde ettiğimde partiden sonra akşam eve geldik. Yorgun olduğumu ve yatacağımı söyledim fakat bu onun işine gelmedi. Beni, kendisini vesayet altına almakla suçladı. Onunla yatağa girmem için seçkinci ve oldukça züppeymişim. Bütün bunların hepsi tamamen kontrolden çıktı ve o beni neredeyse...”

Alexander ayağa fırladı ve sabırsız bir tavırla bana anlatmaya devam etmemi işaret etti bu arada kendisi huzursuz bir şekilde odanın içerisinde sağa sola gidip gelirken.

Alexander gerilmiş görünüyordu ve sonraki sözlerimi düşünerek seçtim. “Fakat buna fırsat kalmadı,” diye devam ettim. “Belle eve geldi ve olanları görünce de polisi çağırmakla tehdit etti. Aslında bu olay, onun bana ne yaptığını göstermeliydi fakat ben buna rağmen onu hâlâ sevdiğime inanıyordum. Belle’nin beni sıkıştırmasına rağmen, yeniden terapiye gitmeyi reddettim. İyiydim. Her şey kontrol altındaydı ama derste aniden yere düştüm. Hastanede bana en son ne zaman reg olduğumu sordular ve ben bunu bilemedim.” Alexander’ın yüzü sert ve ifadesizdi.

“Hamile olduğumu düşündüm ve Daniel’den bir bebeğimin olması hayali beni öylesine korkutmuştu ki midem bulandı. Hastanede bana hava vermek ve nazogastrik tüp takmak zorunda kaldılar.” Hastanedeki günü hatırlayınca ve karmaşık hislerimi, sesim kesildi. “Beni korkutan bir bebek sahibi olmak değildi. Beni korkutan, bununla birlikte sonsuza tek Daniel’e bağlı olma düşüncesi idi. Onun çocuğumun babası olduğunu idrak edince derin bir boşluğa düştüm. Bu mutlak en düşük noktaydı.”

“Yani sen de bunu sonlandırdın,” dedi Alexander. Bu arada Alexander dolanmayı kesti ve yatağın yanında durdu.

“Bunu yapmama hiç gerek yoktu.” İçinde neşe olmayan bir kahkaha attım. Anlaşılır gibi değildi, o zamanlar ne kadar naifmişim. “Testin sonucu negatifti. Hamile değildim, sadece yeteri kadar beslenmemişim. Karaciğerim neredeyse fonksiyonunu durdurmuştu. Neredeyse organ yetmezliği ne yaklaşmıştım. Hâlbuki yemeği bilinçli olarak kesmemiştim, sadece bunun farkında değilmişim. Doktorlar yeniden terapiye başlamamı ve bir destek grubuna katılmamı önerdiler.

Ancak orada, kontrol hayaline sıkıca tutunduğumu fark etmiştim, bunun gerçekte hiç var olmayan... Hiçbir şey yememek benim kararımdı. Belki de Daniel’in bedenim hakkında söylemiş olduklarından dolayı. Belki de bilmeyerek bir şeyi kendi başıma kontrol edebilmek için. Sonra grupta şunu anladım: Benim hakkımdaki kontrolü Daniel’in eline vermiştim. Beni kırdığını söylediğimde de bunu demek istedim. Ben onu sevdim ve o neredeyse beni öldürüyordu. En azından onu sevdiğimi düşündüm.”

“Peki ya şimdi?” diye sordu Alexander.

“Şimdi...” Bu arada Daniel ile karşılaştırabileceğim birisi vardı fakat bunu söylemeye cesaretim yoktu.

“Uzak kalmak yardımcı oldu, olayları daha net bir şekilde görebilmem için. Fakat bu günden sonra bana, yeniden büyük bir parça geri atılmışım gibi geldi. Gelişme olsun ya da olmasın –sanırım bunu kabullenmek zorundayım, geçmişimi değiştiremeyeceğimi– bununla yüzleşmek zorundayım.”

Alexander'ın yüzü düşünceli bir hal aldı. O, başka herkesten daha iyi anlıyordu benim ne demek istediğimi. Ben onun görmüş olduğu kâbusun şahidi olmuştum ve kendisi

hakkında nasıl küçük düşürücü konuştuğunu. Alexander'ın şimdiye kadar bana karşı tam olarak açılmadığı halde, ona güvenebileceğimi biliyordum. Bir gün onun da bana karşı aynen bu şekilde hissetmesi için sadece umut edebiliyordum. "Sen bu yüzden kaçmayı yeğledin ben bağımlı kalma konusunu açtığımda."

Başımı salladım. Aslında yeniden başlamak niyetinde değildim, fakat bu konuyu görmezden gelmek bir çözüm değildi.

"Bir türlü inanamıyorum, benim..." O, çok iyi tanıdığım kendinden nefret etme ifadesi, Alexander duraksadığında yüzünde belirdi.

"Hayır, X," diye karşı çıktım. "Sebeup bu değildi. Sadece bir ilişkiyi sürdürmenin kendisi de."

"Bununla birlikte benim tercihlerimin sana iyi gelmediği de inkâr edilemez," dedi Alexander.

"İlk anda bunu ben de düşündüm. Fakat sen Daniel değilsin ve ben bugün o zamanlardan çok daha güçlüyüm."

"Peki, ya bedenini?" diye sordu Alexander sert bir ses tonuyla. "Ona karşı bugün ki bakış açın nasıl?"

Kendimi cevap vermek için zorladım. "Bunun hakkında çoğunlukla düşünmüyorum, aksine yiyorum, giyiniyorum, yürüyüşe gidiyorum veya gezmeye. Diğer günlerde, Pepper'in sahip olduğu bir vücuda sahip olmayı düşünüyorum."

Pepper'in adını andığımda, Alexander'ın gözlerinde bir şey çakıverdi fakat cevap vermek yerine, beni kaldırdı, banyoya taşıdı ve aynanın karşısında beni yere bıraktı. Sonra omuzlarımı tutarak beni döndürdü, dudaklarıyla boynumda gezindi ve bir hışımla elbisemin fermuarını indirdi elbiseyi omuzlarımdan yavaş yavaş kaydırmadan önce.

“Vücutuna karşı olan bakış açımı sana söylemeyi kaçırmışım.” Alexander'ın nefesi kulak memelerimi gıdıklayarak geçti ve ürpermeme sebep oldu. “Senin o güzel vajinan oldukça dikkat çekiyor ama ben sana bedeninin seks için yaratıldığını söylüyorsam aynen bu şekilde de düşünüyorum demektir.”

Alexander parmaklarını elbisemin askıların altına yerleştirdi, öyle ki elbisenin yere düşmesine imkan yoktu, bu arada Alexander'ın dudakları yavaş yavaş ensemden doğru aşağı indi. Gözleri kendinden geçmiş bir halde kapalı, boyun eğimimden öptü. Ona usulca sokulduğumda, Alexander gözlerini açtı, gözlerinin içinde vahşilik çakmaktaydı.

“Bu beden,” Alexander başını indirdi ve dudaklarını yeniden öpme turuna gönderdi “öpülsün diye çığlıklar atıyor. Bu yumuşak, pürüzsüz ten. Aletimle o kusursuz ufak vajinana girdiğimde, başka bir şey de elimden gelmiyor.” Alexander sözlerini başka şefkatli dokunuşlarla destekledi dişlerini temkinli bir şekilde etime geçirmeden önce. Soluk soluğa kalınca Alexander'ın dudakları nasıl memnuniyet ifadesine dönüşen gülümsemesini fark ettim. Alexander elbisemin askılarını aşağı indirdi ve bunu yaparken koluma bir tüy kadar hafif öpücükler kondurarak bir iz çizdi. “Uzun ve ince... Ve bu çiller beni çıldırtıyorlar.” Alexander duraksadı. “Bu kollarla beni sardığında, bana sıkıca tutunduğunda, seni becerirken... Mükemmeliyet.”

Elbise aşağı düştü ve ayaklarımın dibinde dalga dalga kopardı. Alexander sutyenimi de aynı akıbete uğrattı elimi alıp kendi parmaklarıyla kenetlemeden önce. Ellerimizi omzumdan yukarıya kaldırdı ve her bir parmak eklemimi öptü.

“Bu kadar çalışkan eller... Onların daima benim ellerimin

içinde olmasını istiyorum, tabii o anda aletimle uğraşmıyorsa tabii.”

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım ve onu aynada izledim, parlayan mavi gözlerini, gözleri, yoğun siyah saçları karşısında keskin bir kontrast ile duruyordu, dudakları elimin üzerinde.

“Kendine bak, tatlım,” diye emretti Alexander ne yaptığımı fark ettiğinde.

“Ama ben daha çok sana bakmak istiyorum,” diye fısıldadım.

“Bundan dolayı seni suçlayamam,” sırtarak karşılık verdi Alexander. “Ama şimdi çok dikkatli olmalısın. Şimdi ağızla yapacağım şeye çok dikkat et.” Elimi bırakmadan, önüme geçti ve dizlerinin üstüne çömeldi. Alexander diğer elimi de aldı ve kollarımı sırtıma götürdü, öyle ki dümdüz duruyordum ve göğüslerim onun beklemekte olan dudaklarına karşı çıkıntı oluşturmuştu. Alexander başını kaldırdı ve göğüs ucumu dudaklarının arasına aldı. Meme ucumun etrafında daireler çizdiğini ve onları dişlerinin arasında nasıl çekiştirdiğini izledim. Bu okşamadan dolayı göğüslerim şişecek gibi görünüyordu, ağır ve dolgunluk hissi vardı göğüslerimde Alexander onları dönüşümlü olarak okşayıp sevdiğinde. Tüm bedenimi heyecan sardı. Alexander aynaya döndü. “Bir klişe gibi gelebilir sana göğüslerinin kesinlikle mükemmel olduklarını söylersem, ama öyleler. Dolgun, yumuşak ve çok güzel.”

Sessiz bir inilti çıktı gırtlığımdan ve Alexander kaşının birini kaldırdı. “Hoşuna gider miydi? Aletimi göğüslerinin arasına koyayım mı?”

Derinden etkilenmiş bir halde başımı salladım. Bedenim-

de Alexander'ın aletinin erişimini engelleyeceğim yerlerin listesi, pratik olarak sıfıra inmiştir.

“Daha sonra, tatlım.” Alexander yeniden göğüslerime yöneldi ve ardından dudaklarını göbek deliğime doğru do-landırmaya başladı. Diliyle daireler çizerek tenimi sevdi ve karnımı okşadı. “Bedenin için inanılmaz derecede yanıp tutuşuyorum, tatlım. Sürekli onu düşünüyorum, seni nasıl becerdiğimi hayal ediyorum. Ayrı kaldığımızda, sadece tek bir düşüncem var – sana ne zaman yeniden dokunabilirim.”

Alexander kalçalarımı tuttu ve onları güçlü elleriyle yoğurdu. “Ve sen hareket ettiğinde, bakışlarımı senden alamıyorum. Kalçalarını kasten mi o kadar seksi sallıyorsun çünkü seni izlediğimi çok iyi biliyorsun?”

Başımı salladım. Aslında öyle değildi. Diğer yandan Alexander'da bir şey vardı benim bütün tutukluluğumu bana unutturan. Belki de onun müstehcen ifade şekliydi veya inanılmaz vücudu, kesin olan şeydu, onun varlığı bende var olan edepsiz bir tarafımı gün ışığını çıkmasını sağlıyordu, onun varlığı konusunda bugüne kadar hiç haberim olmayan.

“Durmadan, bu kalçaları nasıl tuttuğumu ve seni dizle-rimin üstüne nasıl yatırdığımı düşünüyorum,” diye devam etti Alexander boğuk bir sesle. “Ya da aletim senin vajinana girerken onları nasıl kavradığımı. Onlar o kadar mükemmel bir şekilde ellerime uyuyorlar ki. Senin bedeninin evrimin kanıtı, lanet olsun.”

Gözlerimi kapattım ve beni kendi iradesine nasıl tabi ettiğini hayal ettim.

“Gözlerini aç, Clara,” diye emretti ve popoma hafiften bir şamar yerleştirdi. Gözlerimi açtım, bu arada beni bıraktı ve iki elini de kalçama yerleştirdi. “Bütün bir günümü, senin

muhteşem popona tapmakla geçireceğim. Ne yazık ki bunu yaparken beni izleyemeyeceksin fakat bununla ne yapacağımı sana en ince detayına kadar anlatacağım.”

Alexander'ın elleri kalçalarımın doğru yöneldiler ve onları birbirinden ayırdılar, ardından öne eğildi yüzünü yumuşak iç kısmında sakladı: “Buraya gömülmeyi istemek sanırım çok olurdu, yoksa?”

Alexander kalçalarımın yumuşacık öpücükler kondururken kıkırdıyordum.

“Gayet ciddiym, tatlım. Tam olarak burada olmak istiyorum. Seni içime çekmek, senin kokunda sarhoş olmak istiyorum. Seni yalarken senin o muhteşem kalçalarını başımda hissetmek istiyorum ve ben seni becerirken onları ayırmanı istiyorum.”

Ah, evet. Lütfen!

“Bunun hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.” Alexander öne eğildi, öyle ki onun her bir sözünde, dudakları külotumun incecik kumaşının altında kabarmış edep yerime dokunuyordu. “Vajinan benim için yaratılmış. O, o kadar dar ki aletim içindeyken, o her bir damlasını sıkarak çıkarıyor.

Doyumsuz ufak bir vajinaya sahip olduğunu biliyorsun? Beni izlemeni istiyorum. Seni dilimle becereceğim ki boşaldığın zaman ne kadar lanet derecesinde güzel olduğunu göresin diye.”

Alexander dilini külotumun ağından yukarıya doğru götürdü ve bunun karşılığında benden açlık ifade eden bir inilti aldı. Ardından dişleriyle külotumu aşağı indirdi. “Buraya bak, tatlım.”

Dilini ıslak yarığın üzerinde kaydırdı ta ki dili klitorisimi bulana dek. Alexander bacaklarımı ayırdı onu aynadan izleyebileyim diye. Alexander'ı bacaklarımın arasında görmek,

beni severken ve bana takılırken onu izlemek zorunda olmak, benim için çok fazlaydı. Buna rağmen yüzümü çevirmeye cesaret edemedim. Bunun yerine ellerimi saçlarının içine gömdüm, sıkıca saçlarına tutundum.

Kaslarım sıkışmaya başladılar, heyecanım saniyeler içinde büyümeye başladı dilinin çarçabuk hareketiyle. Sırlı gözlerle onu izledim ve göğüs kafesimin gitgide daha hızlı yukarıya kalkıp aşağı indiğini ve tenimde bir ter tabakasının oluştuğunu hissettim. Kafamı çevirme baskısı çok dan kaybolmuştu; tüm tutukluğumu güverteden aşağı atmıştım ve kendimi arzu içinde ona doğru ittim. Gelmek üzereydin ama bedenim daha fazlasını istiyordu. "Aletini içimde görmek istiyorum."

Alexander'ın elleri kalçalarımı daha da sıkı kavradılar, tenime gömüldüler ve tatlı bir acı, diliyle yaratmış olduğu şehvete eşlik etti. Alexander güçlü hareketlerle klitorisimi yaladı, dudaklarını üzerine yapıştırdı ve açgözlülükle onu emdi.

Ve ben geldim. Gözlerimi aynadaki kıza sabitlemiştim, onun ekstazı bana aitti. Kızın ağzı sonuna kadar açılmıştı, dudaklarının arasından şehvet dolu çığlıklar çıkıyordu. İçimden mutluluk duyguları akıp gitti ve kendimi Alexander'a doğru bastırdım.

"Yeterli geldi mi, tatlım?" diye sordu Alexander ve bacaklarımın iç kısımlarını öptü. Ses çıkarmadan başımı salladım, ellerimi ondan çektim ve lavaboya sıkıca tutundum.

Alexander doğruldu ve arkama geçti, bakışını aynadaki yüzüme sabitledi kemerini çıkarırken ve kot pantolonunun fermuarını indirirken. Aleti boxerının bel kısmından dışarı çıkmıştı. İstem dışı dudaklarımı yaladım.

"Sen buradakini mi istiyorsun?" diye sordu gizli bir bakışla ve etkileyici ereksiyonunu eliyle kavradı.

Evet ben onu istiyordum, fakat daha fazlasını da istiyordum. Alexander bana, beni her halimle istediğini göstermişti. Onun arzusu sadece bacaklarımın arasında olanla sınırlı değildi. Ve benim arzum da sadece aletiyle sınırlı değildi. “Hayır,” diye fısıldadım, nasıl bir riske girdiğimi bilincinde olarak. “Senin bedenini istiyorum.”

Alexander donup kaldı. “Bunu istemezsin, Clara?”

“Benim bedenimde, istemediğin hiçbir şey yok, doğru mu?” Bekledim. Sonunda tutuk bir vaziyette başını salladı Alexander ama sözlerinden sonra herhangi bir inkâr nafileydi. “Ve senin bedeninde de benim istemeyeceğim hiçbir şey yok.”

“Clara...”

Bir hareketimle Alexander'ı susturdum.

“O yara izlerini hissettim,” diye devam ettim sözlerime dikkatlice, onun nasıl tepki vereceğinden emin olmadan.

Ben sadece içgüdüme güvenmek durumundaydım. “Ve ben seni istiyorum. Tamamen ve bir bütün olarak. Bedeninin, bedeninde olan her şeyi beni inanılmaz derecede heveslendiriyor.”

Alexander'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ona ait olan sözleri tekrarladığımı idrak ettiğinde. Buna rağmen bakışlarının altında bir belirsizlik olduğunu gördüm. Alexander pantolonunun içinden çıktı ve onu bir kenara fırlattı, bunu boxeri takip etti, şortunun altından nefes kesen aleti göründü ama ben gerilmişçesine aynadan Alexander'ın parmaklarına odaklanmıştım, parmakları tişörtün kenarını kaldırmaktaydı. Onu teşvik ederek gülümsedim. Ağır çekimdeymiş gibi yukarıya kaldırdı ve kaslı karnını açtı. O anda ilk yara izini gördüm. Alexander bana kararsız bir şekilde baktı, sadece benim geri

adım atmam için bekliyor gibiydi. Fakat ifademi hiç değiştirmedim.

“Her şeyi, X,” dedim sessizce.

Alexander tişörtü başından yukarıya doğru çekerek çıkardı ve bakışlarım bedeninin üzerinde dolaşırken sert bir şekilde nefesini verdi. Yara izleri kaburgaların üzerinden ve göğsünün sol tarafına doğru kıvrılıyordu. Üzerinden seneler geçmesine rağmen rengi açılmış olsa da yara izinin var oluşu inkâr edilemezdi. Elbette bunun büyük bir kaza olduğunu biliyordum, ama şimdi kazanın sonuçlarını kendi gözlerimle gördüm ve fark ettim ki: Onun hayatta olması bir mucizeydi. Ve bedeninin yara almasından daha zor olan ise ruhunun yara almasıydı.

Artık aramızda hiçbir engel yoktu ve Alexander arkamdan doğru kalçalarımı tuttuğunda içgüdüsel olarak bacaklarımı açtım. Onu içimde hissetmek için özlem duyuyordum. Buna ihtiyacım vardı. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı.

“Beni al,” diye fısıldadım. “Ve nazik olma.”

Alexander'ın eli görüş alanımdan çıkmıştı, ardından yavaş yavaş nasıl içime girdiğini hissettim. Alexander kalçalarımın tuttu ve yeniden beni şaftının üzerinden itti. Benim isteğime rağmen Alexander içimde yavaş ve dikkatli hareket etti, bedenimin onun etkileyici büyüklüğüne alışmasına izin vermişti. Elleri karnımı okşuyordu, bu arada vuruşları yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştı. Dudaklarını boynumda gezdirdi, dişlerini omuzlarıma geçirdi. Hareketleri gitgide hızlandı ve daha da güçlendi.

Bana girerken onu görmek istedim, bu yüzden kendimi onun ellerinden çözdüm ve öne doğru eğildim, ellerimi lavaboya dayayarak destek aldım. Alexander yeniden içime

girdiğinde nefes nefese kaldım. Bu pozisyonda, Alexander daha da derinlere giriyordu, içimi daha da dolduruyordu.

Alexander o kadar güzeldi ki ve sadece bana aitti.

Yara izleri kesinlikle itici değildi, bana göre izleri onu daha da güzelleştiriyordu. Bunu ona söylemek zorundaydım. “Gözlerini aç, X,” diye emrettim. Alexander bana, beni nasıl gördüğünü göstermişti ve şimdi aynısını bende onun için yapmak istedim.

“Bende neleri tetiklediklerini görmeni istiyorum. Benim gördüklerimi senin de görmeni istiyorum.”

Alexander gözlerini açtı. Gözleri adeta söndürülmesi güç bir ateş gibi yanıyordu fakat bana aşına perdelenmemiş acısı, nefesimi kesti. Teşvik edici bir halde kendimi ona doğru ittim, bunun üzerine Alexander hareketlerini hızlandırdı.

Alexander ellerini saçlarıma gömerek başımı arkaya doğru çekti ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı, bu arada Alexander, güçlü ve derin vuruşlarla beni becermeye devam etti. Zevk içinde çılgınlık attım. İlk dalgalar beni ele geçirdiklerinde, ikimizin bakışları aynada karşılaştı. Göz kapaklarımı indirmemek için kendimi zorladım, kendimi görmek istedim. Ve onu da görmek istedim. İnce bir ter tabakası mükemmel şekillendirilmiş bedenimin üst kısmında parlıyordu.

“Durma,” diye yalvardım. “Hepsini istiyorum. Senden olan her şeyi.”

Alexander'ın gırtlığından bir inilti geldi doruk noktasına ulaşip içimde boşaldığında.

Oracıkta durdum, lavabonun önünde sıkıştırılmış bir halde orgazmımın son sarsıntısı yatıştığında. Fakat Alexander durmadan çaresiz vuruşlarla içime gömülmeye devam ediyordu.

“Alexander,” diye yalvardım fakat Alexander durmadı.

“Zorundayım...zorundayım...” diye geveleyip durdu Alexander.

Gözlerindeki ifadeyi ve onun kontrolü ele alma konusunda duyduğu ihtiyacı fark ettim ve ürperdim kabarmış olan cinsel organım bitmek bilmeyen uyarım sonucunda yanmaya başladığında.

Alexander'ın boynundaki damarlar atmaktaydılar Alexander vahşi, guruldayan bir sesle ikinci bir kez geldiğinde. Buna rağmen devam etti. Alexander kaybolmuştu, geçmişine ait olan şeytanlarını doyumsuz, hayvani bir arzuyla kovalıyordu. Kendimi ondan geri çektim, döndüm ve omuzlarından doğru ona sarıldım.

“Brimstone,” diye fısıldadım, sadece kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için de. Görünüşe bakılırsa Alexander, bugünü kontrol altına alarak geçmişi yenebileceğine inanıyordu.

“İçinde olmak zorundayım,” diye çıkıverdi Alexander'ın ağzından ama ben başımı salladım.

Bu durum beni yenecek gibi görünüyordu.

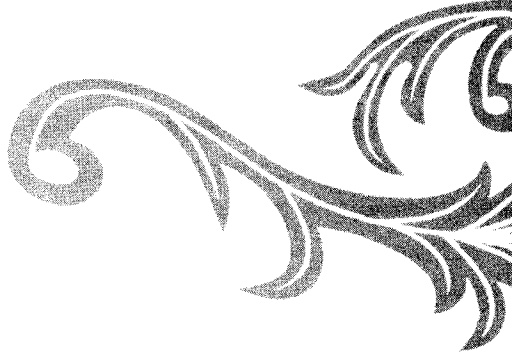
Alexander başını göğsüme bıraktı ve beni kollarının arasına aldı. Ardından beni kaldırdı ve lavabonun yanına oturttu. Bana baktığında gözlerindeki ateş sönmüştü ve Alexander'ın içini gösteren bir bakışını yakalamıştım. Biz birbirimize bağlanmıştı kırılgan ve korumasız bir halde. Alexander dikkatlice bacaklarının arasına geçti, Aletini yarığıma götürdü ve bakışıyla benden izin istedi. Hiç tereddüt etmedim ve onu köküne kadar içime aldım. Başka bir seçenek yoktu.

İkimiz de hareket etmedik.

İkimiz de konuşmadık.

Kımıldamadan birbirimize kenetlendik, ortak acımızdan dolayı birbirimize bağlanmıştık, söylenmemiş söz tarafından birleşmiştik.

Çıplaktık, savunmasız, mahrum, kayıtsız şartsız birbirimize teslim olmuştuk ve bununla sadece birlikte yüzleşmek mümkündü.

Alexander ile aynı zamanda banyoyu kullanmak neredeyse imkânsız gibiydi. Sürekli ona bakmak zorundaydım, o da buna karşı ellerini üzerimden alamıyordu. Alexander duvara yaslanmış, dudaklarıma nasıl biraz parlatici sürdürdüğümü izliyordu. Onu bu kadar rahatlamış olarak görmek –onun vücudunu gizleme ihtiyacını duymadan– benim için ifade edebileceğimden daha çok değer taşıyordu. Aynadan Alexander'a baktım, onun ince ve kaslı vücudunu zevkle seyrettim.

“Bana böyle bakmaya devam edersen tabii, seni tekrar yatağa sürüklemek zorunda kalacağım,” diye tehditte bulundu şakayla.

Lütfen, seve seve! İçimi çektim. Çünkü bu gerçekten imkânsızdı. Yarı giyiniktim ve daha başka gecikmelere izin veremezdim. Tabii zamanında büroda olacaksam eğer. “Bunu sakın ha düşünme, X. Zaten çok geç kaldım.”

“Seni uyarmıştım istediğini alan bir adam olduğuma dair,” diye mırıldandı Alexander bir kedi gibi.

Neler olduğunu anlamadan daha, Alexander beni omuzlarına aldı ve kendi odama taşıdı.

“Beni derhal yere bırak!” diye ciyakladım ve kışını yumrukladım. “Geç kaldım!”

“Karşı koymayı bırak yoksa hiç yetişemezsin,” dedi Alexander gözlerinde tehlikeli bir parlamayla.

İstem dışı, Alexander'ın tehdidini gerçekleştirmesini diledim.

Alexander beni yatağa bıraktı ve önümde diz çöktü, eteğimin etek kısmını dişlerinin arasına aldı ve kalçalarımın üzerinden çekti. Sessiz bir inleme çıkıverdi gırtlığımdan Alexander'ın çıplak göğsü bacaklarımı sıyırdığında. Bu arada dikleşen göğüs uçlarım ise sutyenimin ince dolgusuna dayanmıştı. Ona hiçbir zaman doyabilecek miydim? Bunlara? Bunu hayal etmek çok güçlü; bana dokunur dokunmaz bedenimin kontrol edilmesi zor, arzuya tepki verdiği süreçte imkânsızdı. Ama biz daha derinlere inen bir şeyin eşiğinde duruyorduk, öyle bir şey ki tamamen fiziksel cazibenin ötesinde olan; ve Alexander bana dokunduğunda kalbim sıkışıyordu ve duygularım deliriyordu.

Alexander külotumu kenara itti ve tecrübeli parmaklarıyla klitorisimi okşadı. “Görüyor musun, tatlım? Hala giyinik bir vaziyettesin.”

Hiçbir şey söyleyemedim.

“Tek rahatsız eden şey ise sutyenin,” diye homurdandı Alexander. “Göğüslerin benim ağzımda olmalılar, Clara.”

Soluk soluğa kaldım ve kaslarım gerildi bunu takip edecek olanı bekleyiş içinde. Ama Alexander duraksadı. Huzursuz bir şekilde bir bu yana bir o yana yuvarlanıp durdum adeta onun parmaklarının okşamasını bekleyen bir bağımlı

gibi. Fakat Alexander bu zevke nail olmam için hiçbir harekette bulunmadı.

“Clara?” Alexander dudaklarıyla çeneme dokundu ve bu hareketiyle bedenimin ürpermesine sebep oldu.

“Efendim!”

Alexander uyarıda bulunmadan iki parmağını içime soktu ve üçüncü bir parmakla klitorisime masaj uyguladı. İçimde anında bir ateş yükseldi ve doyumsuz gibi karşısında bir kemer gibi kabardım.

Saniyeler sonra orgazma ulaştım.

Alexander yüzüme düşen bir saç telini eliyle geriye itti ve ben orada öylece yatarken, bitap ve tatmin olmuş bir halde, beni şefkatle öptü. İş? Aklımda bile yoktu.

Daire kapısına vurulması, beni keyifli letarji halimden kopardı fakat Alexander dudaklarımın üstüne bir parmağını koydu. İkinci kez daha kapı çalındı bu kez daha da ısrarla. Alexander beni bıraktı ve kalkmama yardımcı oldu. Aceleyle eteğimi düzelttim ve üzerime bir bluz geçirdim, bu arada kapiya vuruşlar şiddetli vurmalara tırmandı.

Sadece bir avuç dolusu insanlar eve giriş kodunu biliyordu ve beklenmedik misafirin kim olduğunu bilmek çok zor olmamıştı. Salondan geçerek, kapiya doğru gittim, orada bir an durdum; kendimi karşılamaya zihinsel ve fiziksel olarak hazırlamak için. Sonra annem öfkeli bir şekilde mırıldanarak içeriye girdi. Annem kendinden geçmiş halde olmasına rağmen, her zaman olduğu gibi mükemmel bir şekilde giyinmişti, bu sefer keten bir pantolon ve ona uygun bir ceket. Bir an bekledim, bu arada fark ettim ki onun sözünü kesmeyecek olursam o konuşmaya devam edecekti.

“Ve baban bugün sabah boyunca telefondaydı ve bunu engellemeye çalıştı, sen görmeden...”

“Anne, haberim var,” diye kestim sözünü.

“Elbette haberin var,” diyerek azarladı beni annem. “Fotoğrafın her bir baş sayfada. Baban sadece zararı sınırlamaya çalıştı.”

Zararı sınırlamak. Annemin bununla neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Ailem yıllardır onların itibarları açısından zararı sınırlama faaliyetinde bulunuyorlardı; bu rüşvet ve tehditlere karşı güzel bir açıklamaydı.

Eskiden onların aktivitelerin odak noktasında durmuştum fakat yetişkin olduğumdan beri, onların küçük oyunlarına dâhil olmayı reddediyordum. “Bunları kendi başıma halletmeme izin verirsen daha çok sevinirdim.”

“Sen mi?” diye alay etti annem. “Clara, canım, sen şu anda doğru düşünemiyorsun. Baban...”

“Bu konu hakkında endişe etmesine gerek yok,” diyerek sözünü böldüm annemin. “Her şey kontrolüm altında.”

Annem bu hususta ciddi anlamda şüphe duyuyor gibiydi, buna rağmen kollarını bana sardı ve beni göğsüne öyle bastırdı ki neredeyse nefes alamadım. Aslında sevecen bir hareketti bu ama bana sadece acı veriyordu – her zaman olduğu gibi. Nihayet beni bıraktığında, bakışlarım heyecanla odama doğru kaydı.

Annemin mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaybolması gerekiyordu.

“Ben iyiyim, anne, gerçekten,” diyerek karşı çıktım anne-me bitkin bir halde ve onu daire kapısına doğru ittim.

“Bunu söylemiştin zaten. Alexander ile yeniden görüşmeye ne zaman başladınız? Bunu inkâr etme girişiminde

sakın bulunma! Onunla baloda birlikte olduğun fotoğraf internette her yerde.” Annem parmağı ile tehdit etti ama ne yaptığını fark ettiğinde aceleyle parmağı aşağı indirdi.

Ardından öksürdü ve ipek şalını düzeltti. “Biz, sana yardım edilmesi için bir şeyler yapabiliriz.”

“Buna gerek olduğunu düşünmüyorum, anne.” Gözü-mün ucuyla holün sonunda bir hareketlilik fark ettim; banyo kapısı artık kapalı değildi. Yetişkin olmak veya olmamak, annemin sergileyeceği tiyatroya hiç hevesim yoktu, tabii annem Alexander'ın geceyi burada geçirdiğini öğrenirse. “Şimdi hazırlanmam gerekir. Hatta bir saatten bile az bir zamanda büroda olmam lazım.”

“Hemen bu sabah Lola’yı aradım ve o da belki hemen...” dedi annem görünüşe bakılırsa hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Sen Lola’yı mı aradın?” diyerek sözünü böldüm annemin hayretler içinde.

“Evet, o bir Hİ-uzmanı olarak sosyal medya işlerini iyi biliyor.”

“Lola yirmi bir yaşında ve üniversiteye başladığından beri on beş kez ana dalını değiştirdi.”

“Fakat şimdi halkla ilişkilere karar verdi,” diye açıkladı annem kararlı bir şekilde.

Kapıya doğru gittim. “Sana bir şey söyleyeyim, bütün bunlara ihtiyacım yok. Ne babamın ne de Lola’nın yardımına.”

Annem tereddüt içinde kapıya doğru yürüdü fakat sonra aniden durdu ve ağlamaya başladı. “Sen beni hayatına dâhil etmiyorsun, Clara. Ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu sen kendin de biliyorsun. Onun haberi var mı? Bu hikâye ortaya çıktıktan sonra onunla konuştun mu?”

Hangisinin beni daha çok kızdığını bilemiyordum, anne-

min, bu hikâyeden dolayı Alexander'ın duygularının bana karşı değişmiş olması endişesi mi yoksa annemin benim arkamda durmadığı gerçeği mi? Hatta deliye dönmüştüm bunun açığa çıkmasından sonra Alexander'ın nasıl tepki vereceğine dair, beklediğimden çok daha farklı karşılamıştı bu meseleyi. Hatta bütün gece, bunun önemli olmadığına dair beni ikna etmeyi uğraşmasına rağmen. Ve şimdi annem çıkageldi – aslında beni şartsız sevmesi ve desteklemesi gereken insan – ve bana, beni tamamen rahatsız bulduğunu açıkladı.

“Evet, o bunu biliyor,” dedi bir ses arkamızdan. Alexander holden güneşle aydınlatılmış salona geldi.

Alexander'ın rahat kıyafetine rağmen –solmuş kot pantolonu ve dün akşamki tişörtü– sesinde ve duruşunda bir otorite vardı, buna hiç kimse karşı duramazdı.

“Siz Clara’nın annesi olmalısınız. Sizinle tanışmaktan memnuniyet duydum, Bayan Bishop.”

Alexander elini uzattı fakat benim her zamanki cesur annem, yere çakılmış gibi kalakaldı.

“Anne,” diye fısıldadım. “Bu Alexander.”

Annem önce ona baktı, sonra bana soğuk bir şekilde devam etmeden önce.

“Clara’nın size bunu söylemesine, memnun oldum. Bir ilişkide doğruluk esastır. Siz de mutlaka aynı şekilde bakıyorsunuzdur, Alexander?”

“Elbette.” Alexander başını salladı ve kısa bir an için bana gülümsedi.

“Hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüm ama bilhassa Clara için tabii zarar sınırlaması için birisini ayarlarsak. Aynı fikirde olduğunuza dair eminim.” Annem manikürlü tırnaklarıyla tıkladı.

“Ne yazık ki kişisel deneyimlerinden biliyorum ki gazetelerin ne yazdıklarını kontrol etmek oldukça zor. Doğru olup olmadığını...” diyerek itirazda bulundu Alexander.

Annem dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. “Fakat bizim bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

“Hiçbir şey için söz veremem fakat bunun için en iyi adamımı tayin edeceğim. Onların bu malzemeyi nereden bulduklarını öğrenecek,” diye açıklamada bulundu Alexander.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Ben onu bu hikâyenin dışında bırakmak istediğimi apaçık söylemiştim.

“Ama ben senin bunun içine çekilmeni istemiyorum ki.” “Bunun asıl nedeni benim. Benim en azından yapabileceğim şey bu,” diye açıklamada bulundu Alexander kısık bir sesle. Belki de düşündüğüm gibi Alexander bununla baş edemiyordu medyanın benim peşimde olmasıyla.

“Teşekkür ederim.” Annem öne çıktı ve Alexander’a az önce bana yaptığı gibi garip bir şekilde sarıldı. Özür dileyici bir ifadeyle gülümsedim Alexander annemin omuzundan doğru bana baktığında.

Annem nihayet Alexander’ı bıraktı ve onun omzuna vurdu. “Clara’nın birini bulduğunu görmek çok güzel.”

Kendimi gülümsemeye devam etmeye zorladım her ne kadar içten içe utansam da.

“İkinizi de yemeğe davet etmek isteriz. Yarın için bir planınız var mıydı?”

“Anne!” Annemin onu anında herhangi bir tür sosyal sorumluluğa zorlayacağı zaten belliydi.

“Bunu çok isterim,” diye karşılık verdi Alexander.

“Nasıl yani?” diye bağırdım şaşkın bir halde.

Annem beni görmezden gelerek Alexander’ın koluna gir-

di ve onunla birlikte kapıya doğru ilerledi. "Ben her şeye ilgilenirim. Herhangi bir şeye karşı alerjiniz yoktur sanırım?"

Clara'yı ararım ve detayları bildiririm. Harold, sevinçten kendinden geçecek," diye kıkırdadı annem bir kez dahi olsun ara vermeden ve Alexander'ın cevabını beklemeden.

İkisini takip ettim, kapıyı açtım ve sahte coşku ile başımı salladım, bu arada annem çok dan planlamaya geçmişti bile. Beş dakika sonra kapıyı kapattım ve yorgun bir halde kendimi yere bıraktım. "Lütfen bağışla," dedim Alexander'a.

"Senin annen başlı başına bir olay," diye düşündü Alexander gülümseyerek.

"Merak etme, seni kolayca bu işten çıkarırım."

Alexander'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Ailenle yemeğe çıkma konusuna karşı değilim."

"Emin misin?" diye sordum boğulurcasına bir sesle.

"Bana deli gömleğine aitmişim gibi bakma. Tabi tabii," diye somurtkan bir ifadeyle devam etti, "Benim ailenle yemeğe gitmemi istemiyorsan."

"Hayır!" diye bağırdım hem kendi şaşkınlığıma hem Alexander'ın şaşkınlığına. "Bunu elbette istiyorum fakat kendini iyi hissetmeyeceksen tabii buna anlayabilirim."

"Bu bir erkek arkadaştan beklenen bir şey değil midir?" diye sordu Alexander.

"Sevgilisinin ailesiyle tanışmak ve onları parmağına dolamak... İnsan bir dereceye kadar bu ayrıcalığı kazanmalı ki kızlarını baştan çıkarabilsin."

Sadece 'erkek arkadaşı' kelimesinin kendisinde nefesim tutuldu ve Alexander'a hiçbir şey söylemeden bakakaldım.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Alexander ve bir eliyle dağılmış saçlarını sıvazladı, bu arada yüzünde endişe ve

yorgunluk ifadesi yer aldı. “Ben yanlış bir şey mi söyledim?”

Boğazıma takılan yumruyu aşağı yuttum ve başımı salladım. “Hayır. Ben sadece seni hak etmiyorum, X.”

“Hayır, aslında bunu gerçekten hak etmiyorsun,” diyerek onayladı Alexander. “Hiç kimse bunu hak etmiyor benim gibi biriyle uğraşmak zorunda olmayı.”

Parmağımı onun dudaklarına koydum ve ona yaslandım. “Böyle bir şey söyleme.”

“Ya, sen nereden çıktın?” diye fısıldadı Alexander. “Benim kurtulmam için seni kim gönderdi?”

Buna bir cevabım yoktu. İkimizi teselli etmek için sadece tek bir şey vardı, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Alexander anında yeniden dümeni ele geçirmişti, dili dudaklarımı araladı ve talep edercesine ağzımın içine kaydı. Bu öpücükle kendimi kaybettim, tadında kayboldum. İçimdeki zevk uyandı ve doyumsuz bir arzuya dönüştü, bu arzu bedenimden akıp geçti ve bacaklarımın arasında toplandı. Bir bacağıma Alexander'a doladım ve içimde büyüyen baskıyı yıkmak için kalçalarımınla daireler çizmeye başladım. Alexander kollarını belime sardı ve onun nefesini boynumda hissettim, ağır ve sıcak.

“İşe gitmek zorundasın,” dedi baştan çıkarıcı boğuk bir sesle. “Tabii...”

Dudaklarımı yaladım. “Tabii...”

“Tabii rapor almak istersen o zaman ben de sana ne kadar şahane bir erkek arkadaş olduğumu gösteririm.”

Teklif cazipti. “Üzgünüm X fakat daha üçüncü günden rapor alamam.”

Alexander beni bıraktı ve geriye çekildi. Aramızdaki mekânsal mesafe, bedenimde dolaşan heyecanı azaltmadı. “Bu akşam.” Bu bir soru değildi. Aksine bir söz vermeydi.

“Bu akşam,” diye tekrarladım ve onu daha şimdiden özlediğimi fark ettim.

“Ben, dün üzerinde konuştuğumuz grafikleri bir araya getirdim,” diye açıkladı Bennett ve masamın yanına geldi.

Başımı kaldırdım ve doğrudan onun dostane yüzüne baktım. Bir önceki günden sonra, hiç değilse Bennett gözlerimin içine bakmayı başarıyordu. Masamın üstündeki evrakları karıştırdım birlikte hazırlamış olduğumuz listeyi bulmak için ve o maddeyi halledilmiş olarak işaretledim. “Ben de o zaman şimdi temiz suyun kullanılabilirliği hakkındaki istatistiğe ve çocuk ölümlerine geçerim.”

“O kadar minnettarım ki birinin bana bu konularda yardımcı olmasına. İsaac Blue’nun bizimle birlikte çalışmaya karar verdiğine hâlâ inanamıyorum.” Bennett, masamın önündeki sandalyeye oturdu. Bennett’in pantolonu buruştu ve gözlerinin altında morluklar vardı.

“Sanırım şu anda yoğun bir koşuşturma hâkim?”

“İki tane ufak kız bir anne baba için oldukça zor ama işte o ikisi sadece bana sahipler. Bu arada tamamen başarısız olacağımdan korkuyorum.”

Oluşan acıma duygusundan dolayı öne doğru eğildim ve Bennett’in koluna dokundum. “Ama hayır. Sadece işiniz çok. Tabii birisine ihtiyacınız olursa bir süre ikisine bakması için haber vermeniz yeterli, tamam mı?”

“Eğer boş bir akşamım olsaydı, ne yapacağımı bilemezdim bile. Çalışırdım muhtemelen.”

Gülerek başımı salladım: “Hayır, iş yok, yoksa emrinize amade olmam.”

“Peki, burası nasıl, hoşunuza gitti mi?” diye sordu Bennett ve etrafı işaret etti. “Üniversiteden sonra ilk işiniz.”

“İyi.”

Bennett, kaşının birini havaya kaldırdı ve bana baktı. “Bu pek de ikna edici değildi.”

Biraz çekindim. Özel hayatımın dramatik olaylarını dile getirmeli miydim? Bennett, bu konunun üstüne fazla düşmüyor görünüyordu ama ben Alexander ile olan ilişkimizin komplikasyonlara neden olabileceğini kabul etmek zorundaydım. “Yani, şimdiye kadar hiç kimseyle tanışmadım daha ve diğerleri de bununla ilgilenmiyor gibi görünüyorlar.”

“Sanırım onlar biraz korkmuş gibiler,” diye açıkladı Bennett.

“Benden mi?” Şimdiye kadar duyduğum en saçma şeydi.

“Tabiri caizse siz burada bir şöhretsiz.”

Ellerimi yüzüme kapattım ve başımı masaya gömdüm. “Clara,” dedi Bennett yumuşak bir sesle. “Bunların hepsi geçecek ve sonra onunla birlikte olduğunuzu bunu daha hiç kimse hatırlamayacak.”

“İyi denemeydi,” diye inledim. “Buna rağmen herkes onun mesajlarını okudu ve beni de yeme sorunları olan kız diye hatırlayacaklar.”

Bütün bunları okul zamanından çok iyi biliyordum. Diğer öğrencilerin kontrol edici bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı, bakışlarıyla bedenini tahmin etmelerini ve öğlen vakti ne kadar çok yemek yediğine bakıyorlardı. Eskiden kaçıp gitmiştim fakat bugün durum öyle değildi. Daha fazla kaçmak istemiyordum.

“O zaman içinde daha çok şey olduğunu onlara gösterin.” Bennett ayağa kalktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Takip eden sonraki bir saatte bir masadan diğer bir ma-

saya gittik, yeni mesai arkadaşlarımla tokalaştım ve onlarla sohbet ettim. Gerçi isimlerin yarısını anında unutmuştum bile fakat Bennett'in yaptığı bu jest için ona minnettardım. Ben sadece, bununla birlikte büroda dolaşan dedikoduların yarıya inmiş olmasını umut edebiliyordum.

Günün geri kalanında raporlar okudum ve notlar aldım ünlü silah arkadaşımızı etkilemek için. İsaac Blue hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve internette kısa bir araştırma onun özel hayatıyla ilgili neredeyse hiçbir bilgi vermedi, ayrıca çevresel konulara karşı özel bir ilgisi olup olmadığı hakkında da öyle. Sonunda Bennett'in bürosuna gittim. "Sadece merak ettiğimden," dedim, "Blue'nun halkla ilişkiler danışmanı, İsaac Blue'nun ille de bu kampanyayı yapmak istemesi hakkında bir şey söyledi mi?"

Bennett sandalyesinde geriye yaslandı ve kin dolu bir gülümsemeyle ellerini başının arkasında bağladı. "Danışmanı, bunun İsaac Blue için gerçek bir yürek acısı olduğunu inandırmaya çalıştı beni ama gerçekçi olmam gerekirse bunun tümü sadece imajını parlatmasına hizmet ediyor."

Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Dedikodu medyası tarafından sürekli takip edilmenin ne anlama geldiğini biliyor gibiydim fakat dramlar açısından bununla ilgili gereksinimim kesinlikle sağlanmıştı. Ve İsaac Blue ile birlikte problemlerin oluşacağı şimdiden belliydi.

"Neyse, belki de sadece sevinmeliyiz bunun için, yani yardım etmek istemesine," diye düşündüm ve gitmeye yel-tendim. "Ben her durumda alabileceğimi var sayarım," diye seslendi Bennett arkamdan.

Çalışma masamın yolunu tuttum, orada son olarak birkaç not almak istedim. Düşünce olarak çok dan yaklaşan akşam-

daydım, bilhassa akşamı birlikte geçireceğim adamdaydı aklım. Koridorda kızıl saçlı bir bayan üzerime atladı ve elime bir kart sıkıştırdı, bayana bakınca kalbim bir adım öne atladı.

“Victoria?” dedim utangaç bir gülümsemeyle doğru isimle hitap etmiş olduğumu umut ederek.

“Victoria Theroux,” diye onayladı bayan, “ama herkes bana Tori diye hitap eder.”

“Teşekkür ederim, Tori,” dedim ve bir ayağımdan diğer ayağıma basıp durdum.

“Acaba bu kartı getiren adam tesadüfen boşta mı?” diye öğrenmek istedi Tori.

“Hiç bilmiyorum, nasıl biriydi ki?” diye sordum ve Tori, Norris’i tarif ederken şok olmuş bir halde onu dinledim.

“Bilmiyorum,” dedim ve gülmek için kendimi zor tuttum. “Ama bunu soruşturabilirim.”

“Kusura bakma ama benim tamamen bir baba kompleksim var. Bu korkunç bir şey fakat insan bir zaman sonra buna alışıyor,” diye itiraf etti Tori ve ellerini yelpaze yerine kullanarak yüzünü havalandırdı.

Gülmek zorunda kaldım fakat görünüşe bakılırsa Tori bunu yadırgamamıştı, çünkü Tori sırttı. Belki de burada kendime birkaç arkadaş bulacaktım.

“Bir fırsatta öğle yemeğine gitmeliyiz,” diye öneride bulundum. Kendim için yeni arkadaşlar diliyordum Londra’da ve şimdiye kadar Alexander’ın tanıdıklarıyla yaşadıklarım-dan sonra, bana uyacakları konusunda şüphelerim vardı. Ayrıca sürekli kendi düğün hazırlıklarıyla meşgul olmayan bir arkadaş hayal etmek hoşuma gitmişti.

“Seve seve! Şahane balığı ve cipsi olan bir restoran bili-

yorum.” Tori bir kez daha bana ışık saçarak baktı. Hafta içinde herhangi bir gün.”

“Tamamdır.”

“Ve senin çalışma masanın nerede olduğunu da biliyorum, yani geri adım atamazsın,” diye ekledi Tori gözlerini kırparak ve bürosuna giden yolu tuttu.

Çalışma masama geri döndüm, etrafıma bakındım, yakınlarımda kimsenin olmadığına emin olmak için ve zarfı açtım.

Tatlım,

Bu bir aşk mektubu değil. Aletimin senin içinde olmadığı her bir saniyesi dayanılmaz. Bütün bir gün, sana nasıl dokunduğumu, göğüs uçlarımla nasıl oynadığımı hayal ediyorum. Senin içindeyken mükemmel göğüslerinin karşımda nasıl dikildiklerini hayal ediyorum. Sen gezegeni kurtarıırken ben zihnimde, en son geldiğinde, ağzından çıkan sızlanmaları duyuyorum ve bunu en kısa zamanda yeniden duymak için ne yapmam gerektiğini düşünmekteyim. Ve hatta bu akşam. Şimdi ismimi fısılda, Clara, çünkü bu akşam onu bağırarak söylemeni istiyorum.

X

Nefesimi titreyerek bıraktım, onu tutmuş olduğumu hiç anlamamıştım. Başımın dönmesine şaşmamalıydı. Benim üzerimde ki efekti böyleydi, X-efekti, diye düşündüm ironiyle.

Derin bir nefes çektim ve “Alexander” diye fısıldadım, aynen onun emrettiği gibi.

Annem, CoCo gibi restoranlardan hoşlanmazdı. Bunu bana kendisi söylemişti, bu yüzden Notting Hill' deki özenli Bistro'yu seçmiştim. Burası sadece birinci sınıf mutfağı ile sınırlı değildi, aynı zamanda ayrı odaları da vardı, bu odalarda rahatsız edilmeden ve halka kapalı olarak akşam yemeğı yemek mümkündü. Yabancı bakışlar olmadan lezzetle yemek, yemek?

Rahatlatıcı bir akşam hakkında tam da hayalini kurduğum bir şey...

Notting Hill, bana bu sıcak haziran akşamında biraz gerçekdışı gibi geldi. Güneşli Londra'nın kaosu ile karşılaştınca bu semt uykulu gibiydi; sokakları insanlarla kaynamasına rağmen, en ufak bir telaş bile hâkim değildi. Biz Portobello Caddesi boyunca yürürken Alexander'a onunla birlikte bir gün severek alışveriş yapmak istediğim birkaç dükkân gösterdim. Geç saate kadar açık olan birkaç standın önünde durduk, eski kitaplara ve pahalı antikalara baktık. Ancak restoran görüş mesafesine girdiğinde, sinirlerim artmaya başladı.

Alexander'ı ailemden gizlemek istemiyordum. Bu zaten imkânsızdı, her iki günde bir dedikodu sayfalarında benim fotoğrafım yayınlandığında. Her zaman kolay olmasa da, ailemi seviyordum. Fakat bu konular karışıktı işte. Annem, her şeye görüşlerini söylemek zorunda olan, koruma ötesinde bir kuluçka tavuğuydu. Babam o kadar kötü değildi ama sürekli annemin her şeyine göz yumardı. Ve Lola'nın Alexander'a asılacağına inanıyordum – ya da bunu en azından deneyeceğini.

Bunlar bir tarafta dursun, Alexander ve benim normal bir ilişki sürdürmekten başka; onun birdenbire beni orada bırakmayacağı ne malumdu.

“Çok sessizsin,” dedi Alexander. Bütün bir gün CoCo'ya gelene kadar hiç konuşmamıştık.

Ona baktım ve göğsüm sahip olma gururuyla ve minnettarlık duygusuyla kabardı. Yanımdaki adam tüm heybetiyle işe koyulmuştu bana oldukça normal bir akşam armağan etmek için. Ve o bana aitti. Alexander'ın üzerinde eski püskü bir kot pantolonu, antrenmanlı gövdesini vurgulayan button-down-yakalı beyaz bir gömlek ve bir beyZbol şapkası vardı. Gözlerini bir pilot gözlüğünün arkasına saklamıştı ancak sivri çenesi, iki günlük sakalı ve onun cesur gülüşü gizlenecek gibi değildi. Alexander görünüşü ile kendisiniN tanınmayacağından dolayı nispeten güvenli hissedebilirdi, ancak inanılmaz seks apeli gizlenemezdi. Bunlar kesinlikle kız arkadaşının ailesiyle tanışmak için tipik giyisiler değildi ama Alexander nihayetinde yan kapıdaki tipik genç adam da değildi.

“Biraz yorgunum.” Ve bu yalan değildi. Ne erkenden kalkmaya alışkındım ne de geceki aktivitelere alışkıntım son olarak hayatımın ritmini belirleyen.

“O zaman belki de seni yarım bir gece uyutmadığım için

özür dilemeliyim.” Alexander beni kendisine doğru çekti ve tepemden öptü. “Ne var ki bunda, hiç üzülmedim.” Gülümsemesi çıldırtırcasına o kadar kibirliydi ki sırtıtmak zorunda kaldım. “Eh, bu gece de muhtemelen sana uyku haram olacak.”

“Sen gerçek ateşli birine kancayı atmış olmalısın.”

“Gelmiş geçmiş en ateşli adama.”

“Onu tesadüfen tanıyor muyum?” Alexander'ın parmakları popomu okşuyordu.

“Hatta oldukça iyi.” Dilimle dudaklarımın üzerinden geçtim ve ona doğru bir öpücük yolladım.

“Senin acilen dinlenmen gerekiyor.” Bu kulağa samimi geliyordu ama ben şüpheliydim fedakârlığının uzun ömürlü olmayacağından, ta ki ekleyene kadar: “Bu gece tek başına uyuyacaksın.”

Sanki adeta soğuk bir yumruk mideme inmiş gibi hissettim ama belli etmemeye çalışmıştım. “Fakat sana cinsel iyilik borçluyum.”

“Peki, bunu nasıl hak ettim, tatlım?” O tanıdık şehvetli ısıltı Alexander'ın mavi gözlerinin içine süzüldü.

“Bir dinleyelim bakalım bir daha sefere bilgim olsun.”

“Kim bilebilir, akşam yemeğinden sonra bir dahaki seferin olup olmayacağını?” İçeriye girmek istedim fakat Alexander elimi yakaladı ve beni kendisine doğru sıkıca bastırdı.

Alexander işaret parmağını elmacık kemiğimin ve üst dudakımın üzerinden kaydırdı. “Bana güven. Acil durumda oldukça çekici olabiliyorum. Benim bir Prens olduğumu unutma.”

“Masal prensinin bizzat kendisi mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Onun doyumsuz bir cinsel dürtüsüne sahip olduğunu hatırlayamadım.”

“O, o zaman yanlış kızı öpmüştür,” diye fısıldadı Alexander

kulağıma. Alexander'ın dudakları benim ağzıma yaklaştı.

“Ya da ‘sonsuz dek mutlu yaşadılar’ sadece çoklu orgazmların açıklaması.”

“Grimm Kardeşler senin eline su dökemezler,” diye şaka yaptım fakat yutkunmak zorunda kaldım ve bu arada kendime o korkutan soruyu sordum: Acaba biz son güne kadar mutlu olacak mıydık?

Alexander bana göz kırptı: “Birlikte gün batımına doğru ata bindiğimizde ne diyeceğini merak ediyorum.”

“Terbiyeli ol.” Alexander'ın omzuna bir şaplak attım; ama ne yazık ki ciddi kalmayı başaramadım.

“Kızdığın zaman çok hoşuma gidiyorsun. O zamanlar da senin küçük tatlı popona nasıl şaplak attığımı düşünüyorum. Hoş bir ürperti sardı beni Alexander'ın göz kapakları bir önsezi gibi indiğinde.

“Demek öyle,” diye kesti bir ses bizi eğlenerek. “Şuradan çabucak geçebilir miyim, o şuracıkta senin üzerine çıkmadan önce?”

Şaşkın bir halde arkama döndüm ve alaycı bir şekilde bize sırttan Lola'yı gördüm. Lola her zaman olduğu gibi şık giyinmişti. Üzerinde daracık ateş kırmızısı bir kapri pantolon vardı, pantolona uyan bir de havalı keten bir tunik, tunik Lola'nın bronzlaşmış kollarını ortaya çıkarıyordu. Lola omzunun üzerinden çantasının askısını düzeltti ve Alexander'a elini uzattı.

Alexander, ele uzanmadan önce bir an çekimser kaldı ve bana hafif şaşkın bir bakış attı.

“Alexander, bu benim kız kardeşim Lola.” Dudaklarımı birbirine sıkı sıkı bastırdım ve Lola'ya başımı salladım. “Lola, sana...”

“Ah, buna gerek yok,” diye cevap verdi Lola, bu arada

Lola, Alexander ile tokalaştı. “Memnun oldum. Clara, bana gerçekten senin hakkında hiçbir şey anlatmadı.”

Alexander kibar bir şekilde başını salladı fakat anında eli ni geri çekti. Sıcak çatırtı yerine, birdenbire tuhaf bir gerginlik vardı havada. Lola, bizim dalaşımızın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum fakat onun küçümseyici yüz ifadesi destanlar yazıyordu. Lanet olsun, akşamı daha da zora sokacak bir Lola, kesinlikle şu an işime gelmezdi.

Buzları kırmak için herhangi bir rahatlatıcı özlü söz söylemek istedim fakat aklıma bir türlü bir şey gelmedi.

Alexander az önce, gerginliğimi dağıtmayı başarmıştı ve şimdi bir saniyeden bir saniyesine kendimi felçli gibi hissettim. Tam bu anda, hava neredeyse kopacak kadar gerildiğinde, Alexander bir adım öne attı ve bize kapıyı açtı.

“Bayanlar önden.” Alexander davetkâr bir şekilde eliyle buyur etti ve onun yanından geçtim, durumu bu kadar zarif bir şekilde sonlandırdığı için derinden minnettardım ona.

“Ah, bir centilmen,” diye şakıdı Lola beni restorana takip ederken. Lola, Alexander'ın yanında hiç çekinmeden onu değerlendiriyordu. Lola, her zaman olduğu gibi çok rahattı, ve platformlu sandaletlerinin içinde neredeyse Alexander'ın boyundaydı. Giriş alanında diğer misafirler de bekliyorlardı, Lola başgarsona doğru yürüdüğünde ve ona ismimizi söylediğinde, hepsi de Lola'nın arkasından merakla baktılar.

“Görünüşe bakılırsa, kız kardeşin bayağı becerikli,” diye fısıldadı Alexander, garson bizi ikinci kattaki odalardan birine götürürken.

“Mmhmm.” Bu oldukça hafif ifade edilmişti. Lola'yı kestirebilmek çok zordu. Sadece, onun bugün gizli planları olmayacağını umut edebiliyordum.

Ama son zamanlarda şansın benden yana olmadığını görmüştüm.

Kokteyllerimizin ikinci turundan sonra sohbetimiz yavaşlamaya başlamıştı. Annem, babamı bekleme konusunda ısrar etmişti ve bu arada babam bir saat gecikmişti. Bunu hiçbirimizin gözden kaçırmaması mümkün değildi, çünkü bizim odanın duvarları bir düzine saatlerle dekore edilmişti. Adamakıllı bir yudum aldım Bloody Mary den, çakırkeyif olunca zamanın daha hızlı ilerlemesi umuduyla. Aynı zamanda saatlerin tıkırtıları beni yavaş, yavaş delirtme noktasına getiriyordu. Herhangi başka bir akşamda bu karmakarışık, az da olsa yamuk dekoru hoş bulurdum fakat şimdi anbean benim huzursuz hissetmeme neden oluyordu.

“Onu bu kadar oyalayan şey nedir ki?” Annem başını salladı, özür diledi ve yeniden ceptelefonuna bir göz attı.

“Benim acelem yok,” diye cevap verdi Alexander rahat bir tavırla fakat bacağımın üst kısmını okşayan eli, yalanını cezalandırıyordu. Belli ki Alexander'ın aklında başka şeyler dönüp dolaşıyordu.

“Biz yavaş yavaş siparişimizi versek,” dedim saat sekiz olduğunda. Yorgun ve şekeri düşmüş bir halde olan ben, yavaştan sabrımı yitiriyordum.

“Ona birkaç dakika daha verelim.” Lola kokteylinden bir yudum aldı. “Nasıl tanıştığınızı anlatsana.”

“Kendine bir Daily Star al, oradan okuyabilirsin,” diye tersledim onu.

Lola aşağılayıcı bir tavırla dudaklarını büzüştürdü. Bunu

yaparken tam anneme benziyordu. “Doğrusu bunu ilk elden duymak istiyorum.”

Lola’ya bir sonraki terslemeyi vermek için ağzımı açtım fakat Alexander araya girdi.

“Bu kasvetli bir partide oldu,” dedi Alexander. “Ölesiye canım sıkılmıştı. Ve sonra aniden bu güzeller güzeli kız ortaya çıktı ve nereye gitmem gerektiğini söyledi bana.”

Alexander elimi tuttu ve onu dudaklarına götürdü. Ağzının etrafında arsız bir gülümse belirdi parmak eklemlerime bir öpücük kondurduğunda.

Annem gözlerini kocaman açtı ve sessiz bir öksürme duyuldu. Ara sıra kendime o bir zamanlar iddialı, uyumsuz feministe ne olduğunu sordum. Annem Berkeley Üniversitesi’nde okumuştı, sabahtan akşama kadar çabalamıştı küçük bilgisayar firmasını başarılı bir işletmeye dönüştürmesi için.

Ve şimdi birdenbire, bir partiden bir adamla tanışmamı rezilce buluyordu. Tabii bu onu şaşırtıyorsa o zaman Lola’nın dışarıda duyduklarını sadece kendisine saklamasını umut edebirdim.

“Clara!” Annem bana keskin bir bakış attı.

Alexander sessizce güldü ve bardağını masanın üzerine bıraktı.

“Hayır, ben bunu hak etmiştim.”

“Peki, Clara’yı neden aniden öptün?” diye patlayıverdi Lola.

“Ah, bu uzun bir hikâye,” diye cevap verdi Alexander yüzünde kocaman bir sırıtmayla. “Ve şimdiye dek dedikodu sayfaları bunu öğrenemedikleri için ben de bunu gelecekte kendime saklayacağım. Fakat şunu söyleyebilirim: Clara

hakkında mutlaka daha fazlasını öğrenmek istemiştim. Bu hiç de kolay olmadı. Görünüşe bakılırsa Oxford'da onu hiç kimse tanıımıyordu.”

Annem içini çekti. “O ne yazık ki çok fazla girişken değildir. Elimden gelenin en iyisini yaptım fakat işte bendeki doğa onda yok.”

“Kimin eşliğinde kendimi daha iyi hissedeceğimi bilemiyorum,” diye karşılık verdi Alexander o derin ve diğer zamanlarda tatlı ahlaksızlıkları kulağıma fısıldadığı sesle. “Clara harikulade ve onu sadece kendim için istiyorum.”

Annem bana doğru baktı, ben rahat bir tavırla gülümse dim ve bir yudum daha içtim. Annemin, Alexander ile ilişki me karşı kuşkuları vardı ama bu durum sonuçlar çıkarması na da engel olmuyordu.

“Ne kadar da mütevazı,” diye ortaya atıldı Lola ve Alexander'ı şüpheliyle inceledi.

Alexander, Lola'nın sözlerine omzunu silkeleyerek cevap verdi ve kapıda duran garsona gelmesi için işaret etti. Görünüşe bakılırsa zavallı adam bizim hâlâ bir şey sipariş vermemiz konusunda şüpheliydi.

“Hazır mısınız?” diye sordu. Garson sırayla bize baktı ancak dikkatimi çeken ise Alexander'ın bakışlarından kaçmasıydı. Garson sindirilmiş gibiydi.

Ben, başka insanların üzerinde böyle bir etkinin olmasının, nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Herkesin içinde hiç tanımadığın insanların dik dik bakmaları yeterince kötüydü. Benim de geçenlerde ilk deneyimim olmuştu. Ama diğer insanların birinden korkmaları, bu nasıl bir şeydi? Buna rağmen diğerlerinin ne merakları ne de saygıları Alexander'ı etkiliyor görünmüyordu; kendim fikir yürütebil-

diğim kadarıyla, Alexander bunun farkında bile değildi ilgi-
nin odak noktasında olduğu zaman. Elbette onu bu kadar
dayanılmaz yapan şey de tam olarak buydu: Güce karşı açık
sözlü oluşu ve doğal yaklaşımı. Bu ne yapmacıktı ne de gös-
teriş. Bu onun doğumu ile birlikte kazanılmış bir hak.

“Bize birkaç aperitif bir şeyler getirebilir misiniz?” diye
sordu Alexander. “Gerçi hâlâ birisini bekliyoruz ancak ba-
yanlara açlık çekertmek istemiyorum burada.”

İçimden teşekkür ettim ona annemi akıllıca kandırdığı
için. Alexander bana doğru eğildi ve beni öptü.

Dudaklarının dokunuşu oldukça yumuşak ve koruyucuy-
du; daima yanımda olacağına dair küçük bir hatırlatma. İs-
tem dışı gözlerimi yumdum fakat sonra annemin meydan
okuyucu bir halde öksürdüğünü duydum.

“Firmanız hakkında biraz bilgi edindim, Bayan Bishop,”
diyerek konuyu değiştirdi Alexander.

“Eski firma,” diye düzeltti annem onu. “Ama iş hakkında
konuşmayalım.”

“Babam bunu anneme zaten sürekli hatırlatıyor,” diye
açıklamada bulundum.

“Bu doğru,” diye ekledi annem. Annemin yüzünde üzgün
bir gülümseme oluştu. “En azından eskiden öyleydi.”

Bu yan notu biraz tuhaf buldum. Babamın fikirleri için
annemin her zaman açık bir kulağı olmuştur ve ilk işe baş-
langıçlara da her ne kadar, bu projelerin hiçbirisi, İnternet-Bo-
oms da satmış olduğu Dating sayfası kadar başarılı olmasa
da. Eskiden biri anneme iş konusunda söz yönelttiğinde an-
nem gururlanırdı ama şimdi umursamaz ses tonu hafiften
acıyla karışıktı ve bunu duymamanın imkânı da yoktu.

Yeniden duvarlardaki saatlere baktım ve babamın nerede kaldığını merak ettim. Annemle babamın arasında bir şeyler dönüyordu. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Lola öne doğru eğildi nahoş sessizliği bölmek için oldukça istekli bir şekilde. “Bir sarayda büyümek, nasıl bir şey?”

“Bunun hakkında mutlaka bir sürü kitaplar vardır,” diye cevap verdi Alexander.

“Bu doğru,” dedi Lola. Ama ben gerçeğin çok farklı olduğunu duymuştum; hiç de öyle masalımsı olmadığını.”

Lola’nın bakışı bana doğru kaydı ama ben sadece derinden nefes aldım ve yüzümü asmamaya uğraştım. Görünüşe göre Alexander ile dışarıda konuştuklarımızın hepsini duymuştu Lola. Muhtemelen bu bana pahalıya patlayacaktı.

“Yani, aslında bu çok da heyecan verici bir durum değil.” Alexander, ya Lola’nın iğneleyici konuştuğunu anlamadı ya da blöf yapmakta ustaydı.

“Buna kim inanırsa mutlu olur,” diye patladı Lola. “Sen muhakkak bütün dünyayı görmüşsündür ve iddiaya girerim sen küçük bir çocukken binicilik müsabakalarına ve tilki avına katılmışsındır.”

Alexander’ın yüzünde düşünceli bir gülümseme belirdi ve kısa bir an için bakışı kendinden geçmiş gibi göründü. Görünüşe bakılırsa Lola on ikiden vurmuştu. “Korkarım ki evet. Ama doğrusunu istersen bu çok can sıkıcı. Devlet misafirleri ile akşam yemekleri, ata binme dersleri; diğer insanların inanacaklarından çok daha az heyecanlı. Ve avcılık hiçbir zaman hoşuma gitmemiştir.”

“Ben PETA’ya üyeyim,” diye yanıtladı Lola. “Masum hayvanları avlamak, gereksiz ve acımasız.”

Lola'ya sert bir bakış attım. Kendisine yeni ayakkabılar ve ya çantalar aldığı anda, açıkçası hayvan sevgisinin de sonuydu. "Ailemizde avlanmak uzun bir geleneğe sahip. Ama şahsen ben, buna pek fazla değer vermiyorum." Alexander bir an için duraksadı ve güldü. "Babamla ilk kez ava çıkmam gerektiğinde, sekiz yaşındaydım. İnanılmaz bir şekilde heyecanlanmıştım. Gerçi at binme dersleri almıştım ama bir av topluluğunda hiç bulunmamıştım."

Görünüşe bakılırsa Alexander ilk kez hiç kaygılanmadan ailesinden ve çocukluğundan konuşuyordu, ben de kulaklarımı sivrilttim. Geçmişini onun için ağır bir yükü ve onu gülümserken görmek, gençliğinden bir hikâye anlatırken, neredeyse kalbimin yerinden çıkmasına neden olacaktı. Kendime şunu soruyordum: Tabii Alexander çocukluğunda bunca trajedileri yaşamamış olsaydı, ondan nasıl bir insan olurdu?

"Bir önceki gece uyku tutmamıştı," diye devam etti Alexander. "Bu yüzden aşağı ahırlara indim gizlice, Arap atımı kaşatmak için. Ben şimdi atıma gidiyorum ve ansızın orada bir kafes görüyorum, içinde bir tilkinin olduğu bir kafes. İnanmadım. Ama sonra avcılığın bizim aile toprağımızda başladığı anlama geldi. Ve böylece bizim bu tilkiyi avlayacağımızı anladım."

Hepimiz sessizce Alexander'ın dudaklarında asılı kaldık. "Ve böylece ben, sekiz yaşında olan bir çocuğun yapacağı şeyi yapmıştım. Tilkiyi sakladım."

"Aman Tanrım!" Lola'nın kirpikleri seğirdi. "Peki, nereye?" "Bunu doğru düşünememiştim." Alexander mahcup bir halde gülümsedi. "Onu odama götürmüştüm."

"Annen ve baban sevinçten çılgık atmışlardır," dedi annem soğuk bir şekilde.

Alexander'ın yüzünde acılı bir ifade oluştu ama sadece

bir an kadar sürdürdü kaybolmadan önce. Babasının bu direniş eyleminin karşısında, eğlenmiş olmanın dışında, başka her şey olabileceğini gayet iyi tahmin edebiliyordum. “Annem,” diye karşılık verdi Alexander biraz çekinerek, “büyük bir ihtimalle buna gülmüş olurdu ama babam bunu kesinlikle eğlenceli bulmamıştı. Gerçi itiraf etmeliyim ki tilkiyi eve getirmekle ufacık bir hata yapmıştım.”

“Nasıl bir hata?” diye deşti Lola istekli bir halde. Lola büyülenmiş gibi Alexander’ın hikâyesini dinlemişti ve birdenbire Lola çok daha genç duruyordu. Görünüşe göre Bay X’in sihri sadece yatak odasıyla sınırlı değilmiş.

“Kız kardeşimi hesaba katmamıştım.” Alexander masumca gülümsedi ve ellerini açtı. “Kız kardeşim tilkiyi serbest bıraktı ve çalışanların onu yeniden yakalamaları için iki gün uğraşmaları gerekti. En önemli olan ise avlanmanın iptal edilişiydi.”

“Demek ki kahraman sendin o zaman,” dedim.

“Bu bir bakış açısı meselesidir.” Alexander omuzlarını kaldırdı ve arkaya yaslandı. “Her nasılsa çalışanlarımızın bunu böyle görmüş olduklarından şüpheliyim.”

Hep birlikte güldük ve Alexander’da bize katıldı; onu bu kadar rahat ve keyfi yerinde yaşamak, beni çok etkiledi. Alexander, ilk kez kız kardeşi Sarah hakkında bir şeyler anlattı ve bunun farkında olup olmadığını soruyordum kendi kendime.

Kız kardeşi tabu olan bir konuydu ve Alexander açıkça imada bulunmuştu kız kardeşi hakkında soru yönelttiğimde ona sadece daha çok sıkıntı yaratacağıma. Fakat bu gerçekten de doğru muydu, kız kardeşinin hatıralarını acımasızca bastırmak? Onların mutlaka yaşadıkları güzel anları da olmuştur.

O anda nihayet babam kapıdan içeriye girdi, babamın gelişle Alexander'ın görevinden muaf olduğu anlama geldi, bizi daha fazla oyalamasına gerek yoktu. Sıcak bir duygu sardı beni, ikisi tokalaştıklarında ve birbirleriyle birkaç güzel laf ettiklerinde fakat annemin yüz ifadesi iyiye işaret değildi.

“Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm,” dedi babam, annemin yanında yer alırken. “Yemek için beni mi beklediniz? Buna gerek yoktu ki.”

“Birkaç kez sana ulaşmaya çalıştım,” diye cevap verdi annem buz gibi.

“Büroda kıyamet koptu,” diyerek sıyrılmaya çalıştı babam. “Ve oradaki bağ öylesine berbat ki sana ulaşamadım.”

Annem, hiçbir cevap vermeden kaskatı oturdu orada. Babamın özüne cevap vermek için hiçbir hamle de bulunmadı, değil ki bunu kabul etmek şöyle dursun. Midem kötü olmaya başlamıştı.

Annem ilk kez, babamla ilgili kırılğan görünmüyordu. Güçlü görünüyordu.

Annemin ve babamın tuhaf davranışları aklımdan çıkmıyordu biz Rolls Royce ile eve dönerken. Gerçi akşam yemeği daha başka çekişmeler olmadan geçmişti fakat annem babama soğuk yüzünü göstermeye devam etmişti. Geçen hafta öğle yemeği sırasında, annem babamın işi hakkında bir ara bir şeyler söylemişti fakat ben iyice dinlememiştim. Orada nelerin döndüğünü öğrenmek zorundaydım.

Babam durmadan yeni Start-up'larla uğraşıyordu, düzinelerce şirketlere yatırım yapmıştı. Bir sürü hisse tutuyordu,

fakat kendi fikirleri kalmamıştı daha. Partner.com'u satmıştı; çünkü paraya ihtiyacımız vardı ama aynı zamanda da yeniden başarılı bir şirket açabileceğimizden yola çıkarak. Ve şimdi, yirmi sene sonra, önceden olduğu gibi şimdi de Dating-sayfası onun en çok sevdiği projesiydi, bu proje sansasyon yaratmıştı. Fakat annem onu sürekli cesaretlendirmişti ve desteklemişti, peki, ne olmuştu?

İyi niyetime rağmen, hiçbir açıklama bulamıyordum.

"Clara?" dedi Alexander. Alexander elini bacaklarımın arasına kaydırды, beni başka düşüncelere yönlendirmek istemiş gibi.

Aslında bu bizim akşamımızdı ve ben birlikte olduğumuz zamanı, annemin ve babamın ilişkileri konusunda kafa patlatarak harcıyordum. Belki de kendimle uğraşmamak için.

Alexander ve benim kendi problemlerimiz vardı. Elbette başka insanların ilişkileri hakkında endişelenmek daha kolaydı.

"Özür dilerim, X." Bir bacağımlı onun kucağına salladım.

"Seni meşgul eden bir şey var." Alexander, ne olduğu konusunda ısrar etmedi, beni baskı altına almak istemedi.

Annem ve babamla olanları, ben kendi başıma öğrenmek zorunda olacaktım ama benim yanımda olduğu için minnettardım.

"Annem ve babamı düşünüyordum. Birbirleriyle hiç konuşmamaları, mutlaka senin de dikkatini çekmiştir."

"Peki, bu diğer zamanlarda da böyle değil mi?"

Başımı salladım. "Annem bazı zamanlarda biraz yorucu olur. Ama babama karşı bu kadar sert davrandığına hiç şahit olmamıştım."

Omuzlarımı silktim ve kollarımı Alexander'ın boynuna doladım. Annemle babama olan endişem öylesine zapt etmişti

ki beni, şu anda arka koltukta kiminle yalnız olduğumu neredeyse unutmuştum. Ata biner gibi Alexander'ın kucağına çıktım ve kendimi davet edercesine onun göğsüne bastırdım. Onu altımda hissetmek, kanımın hücum etmesine sebep oldu, içimde sıcaklık yükseldi. Alexander başparmağını dekoltemin çizgisine kaydırdı. Göğüs uçlarım dikleşti, inci gibi sertleşti, onun ilgisine hasrettiler ve ben kalçalarımı alt bedenine bastırdım. Alexander elini enseme koydu ve nazikçe beni kendisine doğru çekti ve dudaklarımız buluşmuşlardı bile. Onun sıcak, Brandy kokan nefesini hissettim ve dudaklarını yaladım, onun aldatıcı tadının keyfini çıkarmak istedim.

“Sana hâlâ cinsel iyilikler borçluyum,” diye fısıldadım kulağına ve onun güçlü ereksiyonunu azat etmek için pantolonunun kemerine saldırdım.

Alexander usulca inledi, beni sımsıkı tutarken ve aheste aheste zevkle öperken, öyle ki bir an için nefesim kesilmişti. “Hafta sonu benimle kırsala gel,” dedi Alexander ağırlaşan nefesiyle.

Bu kulağa iyiden de daha güzel geliyordu, büyük şehir yok, paparazziler yok ve ikimiz için bolca zaman. “Ve sen hâlâ soruyor musun?”

“Bu bir soru değildi.” Alexander'ın dudaklarının etrafında bir gülümseme vardı.

“Bana eşlik edeceğini zaten bildirdim bile.”

Donup kalmıştım. “Kime?”

“Aileme.”

“Ne?” diye patlayıverdim. “Ben senin ailenle birlikte bir hafta sonu mu geçireceğim?”

“Korkma, birkaç arkadaş daha gelecek. Aynı zamanda Edward da birkaç tanıdık davet etti.”

Gerçi bunun beni sakinleştirmesi gerekirdi fakat tamamen tersi oldu. "X..."

"Hiç uzatmayalım," dedi Alexander. "Senden gelmeni istiyorum."

"Ama sen de mutlaka akrabalarınla yalnız olmak istersin." Belki bu şekilde bu işten sıyrılabilirdim.

Alexander tek bir kaşını kaldırdı; elbette benim çaresizce bahane aradığımı hemen anlamıştı. "Yalnız olmak istediğim tek kişi sensin. Benden üç gün ayrı duramazsın. Birinin seninle ilgilenmesi gerekir."

"Ben kendime tek başıma da bakabilirim."

"Sen tek başına giyinebilirsin." Alexander nazikçe kalçalarını okşadı. "Tek başına yiyebilirsin ve içebilirsin ve uyuyabilirsin. Fakat bunlara sahip olmakla asıl ihtiyacın olan şeye sahip değilsin." Alexander aniden kalçasını öne itti. İçim kramp şeklinde kasıldı Alexander'ın ereksiyonunu bacaklarımın arasında hissedince.

"İyi bir argüman," diyerek öksürdüm sessizce.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Alexander gırtlaktan çıkan bir sesle bu arada altımda hâlâ hareket etmeye devam ederek.

"Mmhmm," diye inledim, tamamıyla onun ritminde tutsak. "Bana bir şey borçlusun."

"Senin bana belirli iyilikler borçlu olduğumu düşünmüştüm."

"Ben bunu söylediğimde, hafta sonunu ailenin çevresinde geçirmek zorunda olduğumu bilmiyordum. Gel, ödeştigimize dair seninle anlaşalım, X, aksi takdirde aylarca özür dilersin." Fakat bacaklarımın arasındaki azgın arzu, benim kaybedilmiş bir mücadelenin içinde olduğumu apaçık bildiriyordu.

"Ah, tatlım." Alexander'ın dudakları, köprücük kemiğimin üzerinde oynarcasına gezerken ellerini de eteğimin altına

kaydırdı. "Senin borcunun altında olmayı ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmiyorsun."

Alexander başparmağını slipimin lastiğine geçirdi ve onu titreyen bacaklarımın üstünden sıyırdı.

"Külotu dikkat et," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Gezegенimizde kaynakların bitmek üzere olduğunu biliyorsun."

Alexander beni üzerinden kaldırarak koltuğa bıraktı ve bacaklarımı ayırdı. "Külotun hakkında daha fazla bilgi almak isterdim," dedi o da sırıtarak. "*Daha sonra.*"

Ailenin kırsaldaki konutları kırk odalı gösterişli bir çiftlik eviydi, bu mülk kırk hektarın üstünde büyük bir arazide bulunuyordu. Ben başka etkileyici evlerde de bulunmuştum fakat Norfolk Hall hepsinden daha üstündü. Kendimi başka bir zamandaymışım gibi hissettim. Kuleler gökyüzüne yükselmiş ve cephe ustaca restore edilmişti binanın on altıncı yüzyıldaki orijinal parlaklığı ile nurlandırılması için. Bir tane ahır ve birkaç tenis kortu vardı. Evin içinde mermer yer döşemeleri, maun korkuluklar ve duvarlardaki paha biçilmez tablolar görkemli ambiyansı tamamlıyordu. Hafta sonunu bir müzede geçirmem için davet edilmiş gibiydim. Bir anda hepsi fazla geldi, gerçi bu sadece feodal ortamdan kaynaklanmıyordu.

Alexander'ın babasıyla karşılaşmaktan korkuyordum. Kral, bizim ilişkimiz hakkındaki düşüncelerini, dağın arkasına saklamamıştı. Daha buraya gelirken boğucu bir his süzölmüştü içime ve her şeyin beklenildiğinden çok daha kötü olacağını söyledi. Alexander'ın ailesi ve bir düzineden fazla arkadaşları!

Bunlardan birkaçıyla hayır cemiyeti balosunda tanışmıştım ve onları yeniden görmek için çok da meraklı değildim.

Özellikle de Pepper'i... Pepper ekşi bir yüz ifadesiyle Alexander'ı birkaç yaşlı akrabalarını selamlarken izledi. Bu yaşlı akrabalar sabahki av için gelmişlerdi.

Tam olarak da bu durumdan kaçmak istemiştim. Her zamanki naifliğimle, Alexander'ın babasıyla rahatsız edilmeden birkaç söz edebilmek için belki bir fırsat doğacağına inanmıştım; babası muhtemelen fikrini değiştirdi tabii beni birazcık iyi tanırsa. Ancak bu şartlar altında bunun nasıl olacağı bana oldukça karanlık görünüyordu.

Biz o kadar geç varmıştık ki akşam yemeği çok dan servis edilmişti bile ve odama girdiğimde, midem açlıktan gurluyordu. Çantamın içinden bir tane protein barı çıkardım ve etrafıma bakındım. İstemeyerek de olsa odamın muhteşem olduğunu kabullenmek zorundaydım, içinde dört direkli bir yatak ve evin arkasında nefes kesen park peyzaj manzarası vardı. Sadece Alexander eksikti, onun odası binanın başka bir kanadında bulunuyordu. Yastığımın üzerinde hafta sonuna ait bir plan duruyordu ve kalışımın tümü baştan sona kadar planlanmış olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Örneğin; şimdi bilardo salonundaki kokteyl saatine hazır olmam isteniliyordu. Ve yarın için "Ana Kraliçe" ile bir brunch planlanmıştı.

"Ve ben kendimi camdan dışarıya ne zaman atmak zorundayım?" dedim sessizce.

Kendini toparla, diye emrettim kendime. *Sadece oyuna katıl.*

On dakika sonra, aşağıdaki koridorda Alexander yoluma çıktı. Kıyafetini değiştirmişti, üç parçalı bir takım vardı üze-

rinde –saçı gibi gece siyahı– ve o sadece aşırı seksi görünüyordu. O an parmaklarımı ipeksi saçlarına gömmek istedim; içimde olan her şey, onun ısmarlama takım elbisesinin içinE doğru erkekliğini hissetmeyi arzuladım.

“Tatlım?” Bu, bir sorudan fazlasıydı, bu bir davetti.

Alexander'ın dudaklarının etrafında baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı, adeta düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Özlem dolu bir inleme çıkıverdi içimden ve başımı salladım. Bu hiç de adil değildi bu gücün beni büyüsüne çekmesi.

Alexander başparmağını dudaklarıma koydu: “Bunu bana sakla.”

“Nasıl yani? İnleyemez miyim?”

“Ah, hatta bunun için ısrar ediyorum,” diye fısıldadı Alexander ve enseme bir öpücük kondurdu. “Sevişirken solumanı ve inlemeni istiyorum. Ancak ben egoist bir adamım ve iniltilerin sadece bana ait.”

“Her zaman,” diye mırladım, Alexander'ın göğsünü okşadım ve sakosunun en üst düğmesinde durakladım.

Alexander kendisini benden geri çekti ve manşetlerini düzelitti. “Yeter artık, yoksa bir sonra ki program maddesine hiç yetişemeyeceğiz.”

“Demek ki programı olan sadece ben değilim?”

“Ne yazık ki hayır.” Alexander kolunu uzattı. “Bilardo odasına mı?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Korkarım ki yolumu kaybettim.”

“Ben seni bulurdum,” diye karşılık verdi fakat Alexander'ın gülümsemesi, ağzı sıkı ve zorunlu görünüyordu. Alexander, daha Londra'yı terk ettiğimizde tuhaf bir şekilde gerginleşmişti ve şimdi onu yeniden bir şeyin sıkıldığını fark ettim.

Bilardo odası, geçmişin tozlu ruhunu soluyordu; panel-

li duvarlar geyik başlarıyla ve doldurulmuş tavus kuşlarıyla dekore edilmişti. Barın arkasında Jonathan duruyordu; kollarını yukarıya kıvrırmıştı ve arkadaşlarını içecek tedarik etmeye konsantre olmuştu. Bankonun önünde duran kızlar, ben odaya girdiğimde döndüler. Kızıl saçlı olanıyla – Amelia – hayır cemiyeti balosunda tanışmıştım. Diğer kızın yüzü tanıdık gelmedi. Bana doğru baktıklarında, yüzlerinden soğuk bir umursamazlık yansıyordu. Ben serbest bir kıyafete karar vermiştim –kolsuz, denizci mavisi renginde bir maksi elbise– ve anında seçimimden dolayı pişmanlık duydum. Alexander elimi tuttu ve beni loş odaya götürdü.

“Sadece bir saat,” diye söz verdi Alexander. “Bir içki ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Bu *arkadaşların* huzurunda serin bir kafaya sahip olmak zorundaydım. Tek tesellim, Alexander'ın babasının ve büyükannesinin burada olmamalarıydı. Gerçi burada bulunanlara resmi olarak tanıştırılmıştım ama bildiğim kadarıyla sadece Pepper'in bana karşı gerçekten bir kasti vardı.

Hizmetçi üniforması içinde bir adam kapıda görüldü, bakışlarını misafirlerin arasında gezdirdi hedefine odaklanmış bir şekilde Alexander'a doğru yürümeden önce ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı, etrafımdaki seslerin vızıltısından söylediklerini anlayamadım.

Alexander kolumu tuttu. “Kısa süreliğine gitmek zorundayım. Bu zaman içinde Edward seninle ilgilenir.”

Ben daha karşı çıkamadan, Alexander aceleyle dışarı çıkmıştı bile. Sessizce odanın içine baktım. Elbette herkes Alexander'ın gidişini fark etmişti. Bardaki kızların birbirlerine anlamlı baktıklarını gördüm.

“Hey, bu tarafa gelsene,” diye çağırırdı Amelia ve el salladı. Bu, gerçek olması için kulağa fazlasıyla tatlı geliyordu ama olsun, sonuç itibariyle bütün bir hafta sonu onlardan sakla-namazdım.

Jonathan, bankoya boş bir bardak koydu. Sarışın yeleşi ve mavi çizgili yeleği ile Jonathan, şu anda eski bir filmde fırlamış gibi görünüyordu. Ve Jonathan bana hitap ettiğinde, adeta bahsi olan züppe çekiciliği ile sarf ettiği kelimele-rin her birinden damladı, bu züppe çekiciliği ile üniversitede yatak oynaşlarını garanti altına almıştı. “Ve sana hangi uyuş-turucuyu ikram edebilirim?”

Düşüncelerim Alexander'a gitti. O da bana Brimstone'da neredeyse kelimesi kelimesine aynı şeyi sormuştu ve ceva-bım hâlâ aynıydı.

“Ah, vay, sanırım seni fena yakalamış.” Amelia benim rüyalara dalmış yüz ifademe istinaden pis bir tebessümle cevap verdi. “Ona bir Cin Tonik hazırla. Clara, bu arada bu benim kız kardeşim Priscilla.”

Priscilla iki sıra mükemmel dişlerin parlamasına izin verdi. Aynı şekilde onun da kırmızı saçları vardı ama solgun teni çillerle doluydu. “Senin hakkında çok şey duydum bile.”

Priscilla'nın ifadesindeki tonlama, destanlar yazıyordu ama ben kendimi kibirli gülümsemek için zorladım. “İnsan, bir yerlerde okuduğu her şeye inanmamalı.”

“Ah, beni gazeteler ilgilendirmiyor,” diye cevap verdi Pris-cilla. “En çoğunu Pepper'dan öğrendim. Alex ona her şeyi anlatıyor.”

“Buna pek inanmam,” dedim. Kesinlikle bu yeme düşme-yecektim.

Priscilla cılız omuzlarını kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. “Tonik light kullan Jonathan. Clara fiziğine dikkat etmeli.”

Bir prensese tokat atmak suç mu sayılırdı? Bunu bilmiyordum fakat insanlığa hizmet verecekmişim gibi hissettim kendimi. Ama elimi kaldırdığımda, birisi beni bileğimden tuttu.

“Seni kısa bir süre için kaçırabilir miyim?” David yeniden elimi bıraktı, bardağı aldı ve beni barın sonuna doğru yönlendirdi. “Eh, bu tam kıl payıydı.”

David bana içkimi uzattı ve önce büyük bir yudum aldım, tek bir kelime dahi söylemek için oldukça kızgındım. Az çok yeniden sakinleştiğimde David’e sordum: “Ona bir tane yapıştırmak istediğimi nereden anladın?”

David’in çikolata rengi yüzünde bir sırıtma yayıldı koyu renkli, parlayan gözlerinin içine kadar. Bu gerçek, dürüst bir gülümsemeydi ve ben şimdi yeniden biraz rahatlamıştım. “Bu yılanlara kaç kez bir tokat atmak istediğimi bilemezsin. Bu benim altıncı hissım olmalı.”

“Söylesene, sen bir tür mazoşist misin?” David gözlerini patlattığında gülmek zorunda kaldım, görünüşe bakılırsa, David bu kadar açık bir soru beklememişti. “Yoksa bu sü-müklü kraliyetlerle niçin takılıyorsun?”

“Kendime göre nedenlerim var,” diye cevap verdi David omuzlarını silkerek daha fazla sorduğum soruya girmeden. “Ve onların bana ihtiyaçları var, çünkü ben onların serinkanlılık faktörlerini arttırıyorum. Her nasılsa şu fikre kapılmışlar, o da esmer bir adamla takılırlarsa sadece soylu mas-turbator olmaktan daha fazlası olurlarmış.”

“Sen buna inanıyor musun?”

Bir pipetle içkimi karıştırıyordum.

“Onlar buna inanıyorlar.”

“Gerçekten, sen niye buradasın?” Pekâlâ, David’in nihi-
list bir damarı olabilirdi fakat tüm iyi niyetime rağmen bi-
rinin böyle insanlarla takılmasını düşünemiyordum, tabii
bunun için çok iyi sebebi yoksa.

“Yoksa sen bunu bilmiyor musun?” Pepper salınarak ya-
nımıza geldi ve sandalyeme yaslandı. Saçlarını açık bırak-
mıştı ve altın sarısı bukleleri enseme temas etti.

“O kadar çekingen olma David. Clara sana belki birkaç
ipucu verir insan bir Prensi nasıl ağına düşürür diye.”

Kaşlarımı çatarak David’e baktım fakat o bakışlarını sa-
rışın zehirli iğneye sabitlemişti. “Esprilerin bile aptallığını
aşıyor, Pepper.”

“Ben hiç değilse...”

David anında ayağa kalktı, kalkarken de bardağımı devir-
di ve bardak kucağıma düştü. “Pardon. Bağışla beni lütfen.”

Buz gibi soğuk sıvıyı elbisemden silmeye çalıştım. Nafile.

“Ama bu beni çok üzdü,” dedi Pepper. “Fakat bu zaten
kalitesiz bir kumaş.”

Pepper’e kötü baktım fakat hiçbir şey söylemedim. Düş-
manların göz önünde olması akıllıca olabilirdi ama onların
yanında çenenin tutulması daha iyiydi. Pepper, her bir sö-
zümü bana karşı kullanırdı. Odanın diğer ucundaki bilardo
masasından Edward bana baktı. Etkilenmiş görünüyordu
fakat bilardo sopasını elinden bırakmak niyetinde değildi.
Akşam yavaş yavaş gerçek bir kâbusa dönüşüyordu; tabii
hafta sonunu olabildiğince zarar görmeden atlatmak istiyor-
sam, topu mümkün olduğunca düz tutmak zorundaydım.
Bilardo odasından aceleyle çıktım fakat koridora çıkınca bir-
den kaynar sular başımdan aşağı indi, çünkü odamın nerede

olduğundan hiçbir fikrim yoktu. Alexander'ı bulmak zorundaydım hangi meseleyle uğraşmakta olursa olsun.

Adımlarım duvardan yansıyarak geri geliyordu. Koridoru çevreleyen hiçbir oda kapısından ışık sızılmıyordu. Kapıların yanından yürüdüm Alexander'ın sesini duyarım diye. Aniden usulca kızgın sesler duyduğumda, durdum. Parmak uçlarında kapıya yanaştım. Niyetim dinlemek değildi, sadece istenmediğim bir odaya hücum ederek girmek istemiyordum.

Kapı aralığından içeriyi gözetledim. Gözlerimin önce karanlığa alışmaları gerekiyordu fakat sonra, Alexander ve babasının içerdeki odada olmadıklarını fark ettim. Ama Edward ve David içerdeydiler. Ben tam dönmek ve gitmek isterken ansızın Edward, David'e doğru yürüdü, onu omuzlarından tuttu ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Birdenbire meselenin ne olduğunu anladığımda kök salmışçasına kalakaldım.

Kapının çerçevesine yaslandım. İnanılmazdı, bu nasıl oldu da gözümünden kaçmıştı? En geç Pepper'in nefret dolu sözlerinden sonra zilin çalması gerekirdi ve Edward'ın niçin bu kadar endişeli görüldüğünü şimdi anlamıştım. Deminden beri kendime David'in neden bu güruha takıldığını soruyordum çoğundan haz almıyordu. Bunu şimdi öğrenmiştim. O da aynı benim gibiydi. Onun hiçbir seçeneği yoktu.

David kendisini Edward'dan kurtardı. "Yeter artık! Senin oyunlarından bıktım!"

"Bu bir oyun değil," diye karşılık verdi Edward, bu arada yeniden David'e doğru yürüdü.

David geri çekildi ve başını salladı. "Sen o burnu havada karılarla flört ediyorsun ve sanki bir palyaço gibi davranıyorsun. Senin bunu oyun olarak görmemen mümkün.

Ama bu böyle: Ve bundan sonra kendi başına oynarsın!”

“David, bekle!” diye bağırdı Edward ve David’i kolundan yakaladı.

“Çek elini,” diye tısladı David. “Hem de derhal!”

“Üzgünüm fakat benim nasıl bir çıkmazda olduğumu biliyorsun.” Edward, David’i bıraktı. “Başka türlü olmasını dilerdim. Ben seni seviyorum.”

David eliyle kısa saçlarını sıvadı.

“Bu numara artık işe yaramıyor. Benim için yeterli değil. Dilekler insanın ilerlemesini sağlamıyor. Tabii bir şeyin farklı olmasını istiyorsan, o zaman değişir!”

“Fakat bu o kadar kolay değil. Tabii Alexander...”

“Abin senin sorunlarını çözemez,” diye karşılık verdi David hırçın bir halde. “En azından benimle ilgili olan sorunlarını.”

Edward, David’in yanağını okşadı ve üzgün bir halde başını salladı. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

Arkamda bir hışırtı benim dönmeme neden oldu. Aynı anda Jonathan’ı ve Priscilla’yı koridorda gördüm.

Aceleyle kapının önüne durdum erişimi engellemek için. Muhtemelen David’in ve Edward’ın ilişkisi genel olarak burada biliniyordu. Kraliyetin sümüklüleri tarafından gözetim altında olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Ve o ikisinin arasında her ne oluyorsa bu yalnızca onların özel meseleleriydi.

Priscilla hafiften sallanıyordu ve kıs kıs gülerek Jonathan’a sıkıca tutundu. Beni gördüklerinde, o ikisi durdular. “Bırak geçelim,” diye tısladı Priscilla. Yanımdan sıkışarak geçmek istedi fakat dengesini kaybetti. Jonathan bir elini Priscilla’nın beline koyarak onu yakaladı.

“Sen burada ne yapıyorsun, Clara?” Jonathan, kuşku içinde gözlerini kapıya doğrulttu. Karanlıkta Jonathan’ın gözleri adeta bir sürüngenin gözleri gibi siyahtı.

Bir an önce bir açıklama düşünmek zorundaydım fakat tamamen bloke olmuşum. “Eee,” diye kekeledim. “Siz... bir yerde Alexander’ı gördünüz mü?”

“Kaybolmuş.” Priscilla alaycı bir şekilde gülümsedi. “Tıpkı sahibini arayan küçük bir köpek gibi.”

“Kes şunu, Pris,” diye azarladı Jonathan onu. Jonathan özür dileyici bir halde gülümsedi, fakat bakışının soğukluğu değişmedi. “Üzgünüm Alex ile karşılaşmadık.”

İkisini yeterince oyalamıştım ve bunu yapmakla Edward ve David’e zaman kazandırmıştım, umarım onlarda bu zamanı kaybolmak için değerlendirmişlerdir. Çünkü bu sarhoş çullukla daha fazla zaman geçirmek istemedim. Yanlarından uçarak geçtim ve onlara dönerek bir de iyi geceler dileğinde bulundum. Priscilla’nın arkamdan fısıldadığını duydum: “Ve şimdi doğru Alexander’ın yanına, işi bitirmek için.”

Yüzümde memnun olmuş bir sırıtma yer aldığını fark ettim.

Priscilla’nın sesinin altındaki kıskançlığını hayal etmemiştim.

Buna rağmen kafamın içinde bir sürü sorular hortlamaktaydı. Alexander’ın haberi var mıydı? Diğerlerin durumu neydi? David’in neden kızgın olduğunu anlıyordum, öte yandan Edward’ın ilişkilerini neden gizlediğini apaçık biliyordum. Dedikodu... Sansasyon muhabirler... Suçlamalar... İngiltere’nin bir Prensine sıkı sıkı bağlanmış olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Küçük bir fark ile Alexander kendini bana inandırdı, baştan beri ilişkimizi itiraf etmişti. Hâlâ onun kirli küçük sırrı olmuş olsaydım, nasıl hissederdim kendimi? Bunu düşündüğümde mideme bir şeyler oldu ve böy-

lece cevabımı almıştım. Ne olursa olsun ne kadar karmaşık da olsa bazı şeyler, buna katlanamazdım. Sevgi ve gerçeklik arasında sağa sola savrulsak da çözülmesi mümkün olmayan bir ikilemdi.

Sonunda Alexander'ı bulmayı başarmıştım. O babasıyla kütüphanedeydi. Aralık olan kapının önünde çekinerek kaldım: Kapıyı çalsam mı ya da konuşmaları bitene kadar beklesem mi.

Alexander bilardo odasını neredeyse bir saat önce terk etmişti ve kulağa gelen tartışmaya göre o kadar çabuk sona erecek gibi de görünmüyordu. Alexander'ın büyükannesi tartışmayı sakın bir tavırla takip ediyordu, ellerini kucağında birleştirmişti. Hiç şüphe yoktu, Alexander'ı bilhassa dikkatle dinliyordu daha sonra onun yorumlarını yüzüne vurabilmek için.

"Senin sorumlulukların var," diye bilgilendiriyordu onu Albert. "Kabul ediyorum, Clara çok güzel ancak geleceğin hakkındaki kararları aletle veremezsin."

Alexander kollarını göğsüne bağladı. "Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz. Clara iyi bir aileden geliyor..."

"O Amerikalı." Mary kelimeyi öylesine söyledi ki kokmuş bir tadı varmış gibi.

Alexander dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve Mary'ye parıldayan gözlerle baktı, Mary bakışlarından kaçtı.

Albert annesinin ve oğlunun arasındaki bakış değiştirmelerini hiç dikkate almadı. "Kendini benim izimden gitmeye hazırlamalısın."

"Niye," diye karşılık verdi Alexander soğuk bir tavırla.

"Feragat mı etmek istiyorsun?" "Bu ses tonunu men ediyorum," Mary burun kıvrarak Alexander'ı azarladı.

Albert şakaklarını ovuşturdu. “Gelecekteki görevlerine yerleştirilmek yerine, tercihini şu bir yerlerden çıkagelen...”

“Sadece söylediklerine dikkat et,” diye uyardı Alexander babasını. Alexander ayağa kalktı ve yumruklarını sıktı. “O benim için her şey demek.”

Bu akşam için yeterince karanlık köşelerde zaman geçirmiştim. Canıma yetmişti. Kapıyı çaldım ve içeriye girdim.

“Ben yatağa gidiyorum,” dedim Alexander'a, babasına ve büyükannesine bir bakış dahi layık görmeyerek.

Bir an için David aklıma geldi. Bütün bu oyunlar benimde boğazıma kadar gelmişti. Fakat savaşmadan pes etmek niyetinde değildim henüz.

“Ben de geliyorum.” Alexander odanın içinden yürüdü ve elime sarıldı. Dokunuşu içime işledi. İkimizde bu akşam başkalarının saldırılarına karşı kendimizi savunmak zorunda kaldık ve ben biliyordum, bize bu gücü veren şey aramızda olan bitenlerdi.

Alexander'ın şefkatli, istekli ellerini çıplak tenimde hissetmeyi arzuladım. Ve böylesine korunmak, benim ve babasının arasına durmuştu, o da aynı arzuyu hissediyordu demek.

“Son söz söylenmedi daha,” dedi Albert.

“Tartışma benim için bitmiştir,” diye karşılık verdi Alexander kararlı bir ses tonuyla. “Benim kararım kesin ve sen benim düşüncelerimi değiştiremeyeceksin.”

Albert beni inceledi, ona çıkarmış olduğum sorunun ne kadar büyük olduğunu tartar gibiydi. Titriyordum, babası beni delici bakışlarla değerlendirirken damarlarımdaki kan buza dönüşmüş gibiydi.

Ama sonra sadece, “İyi geceler,” dedi babası.

Kararsız bir halde koridorda durdum ve huzursuz bir şekilde ellerimi ovuşturdum. Alexander kendi odasında ve giyiniyordu. Benim programımda bir brunch vardı, Alexander buna katılmayacaktı. Bunun beni bu denli heyecanlandırmasına şaşkındım. Ensemdeki saçlar dikilmişlerdi ve heyecandan dolayı bütün bedenimde karıncalanma vardı.

Sonra arkamdan birinin baktığını hissettim ve arkamı döndüğümde Alexander'ı gördüm, kapının eşiğinde durmuş beni izliyordu.

"Eh? Yoksa kaçmak mı istiyorsun?"

Şaşkın bir halde ona baktım. Dün gece ona, hemen eşyalarımı toplamak istediğimi söylediğimde, beni kalmaya ikna etmişti; bazı ülkelerde muhtemelen illegal olan metotlarla. Ve böylece hafta sonunu atlatmaya karar vermiştim. Kollarımı göğsümün önüne bağladım ve başımı salladım.

"Bu olsun," Alexander parmaklarını solgun yeşil renkte olan ipek eteğimin üzerinden kaydırdı, "doğal olarak daha sonra çıkarılacak."

Sade beyaz bir bluz ve bir eteğe karar vermiştim, çünkü bu bana göre bir branç için en uygun bir kıyafet gibi göründü. Yeşil eteği ben seçmiştim, çünkü yürürken çok güzel dalgalanıyordu. Ayrıca oldukça kısaydı, böyle olması Alexander'ın dikkatini çekip emniyet altına alınmış olurum.

"Ava çıkmayı iptal et ve böylece eteği hemen çıkarabilirsin," dedim kısık bir sesle.

Alexander çıplak kolumu okşadı. "Endişe etme, iki üç saat sonra yine buradayım."

"O zamana kadar beni çiğ çiğ yemiş olurlar."

"Bildiğim kadarıyla sandviç var," diye karşılık verdi Alexander. "Ama tabii biri sana fazlasıyla yaklaşacak olursa, hazırlıklı olsun."

Ona, kendime çok iyi bakabildiğim konusunda hatırlatma yapmadım, bunu kendime sakladım. Muhtemelen sonuçlar onun hoşuna gitmeyecek olsa da...

"Gözlerindeki bu parlama, iyi şeylere delalet değil, Clara," dedi Alex sessice. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Elimi onun göğsüne koydum ve onu öpmek için öne doğru eğildim fakat Alexander geriye çekildi.

"Bunu başaracaksın." Alexander içini çekerek elime sarıldı ve beni kendisiyle birlikte yemek odasına doğru çekti. "Ama dikkat et yüksek ihanetle suçlanmayasın."

Bunun için ona söz veremezdim.

Av birliği çok dan toplanmıştı. Adamlar Alexander'ı gördüklerinde, anında iğnemeler başlamıştı bile. Jonathan elini Alexander'ın omzuna koydu ve başını salladı: "Sen zaten tilkinin yeniden kaçmasına izin vereceksin, Alex." Ardından Jonathan'ın bakışları bana doğru yöneldi ve ekledi: "Ama sen zaten arsız tavşanları avlamayı seversin."

Dudaklarımı incelterek Jonathan'a bir gülümseme armağan ettim. O, muhtemelen Belle'yi nasıl pis bir şekilde ignore ettiğini hatırlamıyordu bile, ama ben bunu gayet iyi hatırlıyordum. Beni kesinlikle aldatamazdı, hele ki soyunma odası mizahıyla hiç.

Pepper yemek odasına girdi. Saçına terbiyeli bir topuz şekli vermişti ve sapsarı dar kesimli bir elbise giymişti, elbise dizlerine kadar iniyordu ve dal gibi ince vücudunu öne çıkarıyordu. Beni tepeden aşağı kadar süzdü ve benden hoşlanmadığını gizlemek için en ufak bir çaba dahi göstermedi. Ve onun arkasından Ana Kraliçe, geniş kesimli bir keten döpiyesin içinde odaya girdi ve Pepper anında Ana Kraliçeye dalkavukluk yapamaya başladı.

Bu kadar fazla sahte dalkavukluk karşısında midem bulanmıştı. Pepper, gerçekten Ana Kraliçe'nin üzerinden Alex'e yakın olacağını mı düşünüyordu? Pepper'in bu davranışı Alex hakkında hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyordu.

Alexander beni belimden tuttu ve kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu: "Sonra görüşürüz, tatlım."

Alexander uzaklaştı, bu arada ben de omuzlarımı dikleştirdim, çenemi öne çıkardım ve masaya oturdum. Aynı anda Edward kapının eşiğinde belirdi ve büyükannesi ona seslendi "Sen ava katılmıyor musun?"

"Hayır, bu bana göre değil." Edward yanımıza geldi. "Ben sadece mutfaktan bir kahve alacaktım."

Edward bana çok sempatik geldi.

"Bize katılsana." Ana Kraliçe elinin düzüyle masaya vurdu. "Bizler çay içeceğiz."

"Bunu çok isterdim ama benim ağır dozda kafeine ihtiyacım var. Akşam yemeğinde görüşürüz." Edward saygıyla Ana

Kraliçe'nin yanağını öptü ve kaçtı Ana Kraliçe onu daha fazla lafa tutmadan önce.

Mary, dudaklarını incelterek bana döndü ve gülümsedi. "Korkarım ki bu branç sizin zevkinize göre değil."

"Ah, ben seçici değilimdir." Peçeteyi açtım ve kucağıma yerleştirdim.

"Amerikan yemeklerine çok önem vermiyoruz," dedi Mary özür dileyerek fakat ses tonunun altında hafiften bir sivrilik vardı. "Aslında orada branç için neler servis edilir?"

Dilimin ucunda duran cevabı yuttum. "Güzel bir İngiliz kahvaltısının aksine hiçbir şey."

Mary elini sallayarak reddetti. "Çok fazla sosis. Bizim için daha hafif şeyler sipariş ettim. Umarım etsiz bir şeyler yemenin sakıncası yoktur sizin için."

"Clara sonra mutlaka ekstra büyük bir salam alır," dedi Pepper şeker gibi tatlı bir ses tonuyla. Bense neredeyse içtiğim madensuyunda boğuluyordum.

Kalkık kaşlarla Pepper'i inceledim. Burada olgunlaşmamış velet kimdi?

Neyse ki o anda mutfak personeli içeriye girdi ve masaya kanepelele ve yumurtalı sandviçlerle dolu tabakları koydu. Her şey şahane kokuyordu ve ağzımın suları akıymıştı. Belle'nin bana öğretti üzere, ev sahibemin ilk lokmayı almasını bekledim; Pepper'e karşı bu kibarlığın sorumluluğunu hissetmiyordum.

"Başlayın hadi," diyerek davette bulundu bize Mary. "Siz kızlar açlıktan ölecekmiş gibi görünüyorsunuz."

Alt dudağımı ısırdım yanlış bir şey söylememek için.

"Fiziğime dikkat etmem gerektiğini biliyorsun, Mary," dedi Pepper. "Ama Clara beni biraz üzüyor. Yeterince yediğinden emin olmamız için, gözlerimizi açık tutmalıyız."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde inceldiler. "Bu seni endişelendirmemeli."

"Ama bunu zaten tüm dünya biliyor. Daily Star dan." Mary gözlerini bana diktiğinde, gözleri adeta av kuşların gözlerine benziyordu. "Benim torunumla birlikte olmaya devam etmek istiyorsanız tabii, size hiçbir şeyi gizlememenizi tavsiye ederim, genç bayan. Her bir yanlış adım, basın için bulunmaz bir nimettir. Ve aynı zamanda gelecekte alacağınız tüm kararlar da öyle." Mary'nin dudakların etrafında kederli bir gülümseme belirdi, şunu der gibiydi: *Kulübe hoş geldin.*

"Hatta en iyisi bunu arkadaşlarına öğretmelisin," diye ekledi Pepper fakat onun kibirli sırtması bunun için çok geç kalınmış olduğunu ima ediyordu.

Pepper kiminle konuşmuştu? Ama merakımı bastırdım. Şu anda hayatım, bu branşı atlatmaya bağlıydı.

Beni korkutmak istiyorlardı. Fakat yanlış kişiye rast gelmişlerdi. "Teşekkür ederim, bunu seve seve ileteceğim."

"Ancak dikkatli olun," dedi Mary, Scone'nin üzerine reçel sürerken. "İnsan hiçbir zaman kimin, dost veya düşman olduğunu bilemez."

Fincanımın kenarından Mary'ye gülümseyerek baktım.

"Önemli olan sizin bunu bilmeniz."

Keyifli! bir brançtan sonra, biraz kitap okuma bahanesiyle odama çekildim fakat hiçbir şekilde konsantre olamıyordum. Branç sırasında sürekli cinaslar ve imalar beni yormuştu ve bir kez daha, Alexander ile benim evimde sakın bir hafta sonu geçirmeyi istedim.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı.

Kendimi gülümsemek için zorladım ve kapıyı açtım. Önümde Norris duruyordu. "Ah, merhaba," dedim.

“Av cemiyetinin kısa zamanda dönmesi bekleniyor, Bayan. Alexander, selamlamak için aşağıya inmek ister misiniz diye sorduruyor.”

Aceleyle çizmelerimi giydim ve dışarıya çıkmak için Norris'i takip ettim.

Av cemiyeti henüz gelmişti. Alexander atını bana doğru yönlendirdi, elinde bir süvari kamçısı vardı.

Kamçıya işaret ettim ve meraklı gözlerle ona baktım.

“Babam bunun için ısrar etti,” dedi Alexander omuzlarını silkerek.

“Tabii insan ne yapması gerektiğini bilirse buna ihtiyacı olmaz.”

Alexander, safkan Arap atının üstünde hakikaten heybetli görünüyordu.

“Az önce kesin bir tanesine ihtiyacım olmuştu,” diye karşılık verdim.

“Hangi amaç için olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi Alexander, o çok sevdiğim derin seksi ses tonuyla ve bana elini uzattı. “Gel.”

Bütün gün, ağzından bu kelimeyi duymak için beklemiştim ve ben kışkırtıcı biçimde kaşlarımı kaldırdım. Alexander'ın dudaklarında müstehcen bir sırıtma belirdi. Branç sırasında bir gaftan diğer gafa uğradıktan sonra ve sürekli çekiştirildikten sonra, Alexander'ın günahkâr güzel yüzüne bakmak, ağzımı sulandırmıştı.

“Üzerimde bir etek var,” dedim, bu arada hafiften bir rüzgâr, işaretmiş gibi eteğimin kenarını kaldırdı ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkardı.

Onunla kaçıp gitmek için fazlasıyla istekliydim fakat atla ge-

zinti yapmaya hazırlıklı değildim. Ve tabii biz şimdi uzaklaşırsak herkes bizim hakkımızda çenelerini iki karış açacaklardı.

“Bunun kesinlikle farkındayım.” Alexander attan inerek başındaki kaskını çıkardı ve kuzguni siyah saçlarını sıvazladı.

Alexander atlı pantolonun içinde muhteşem görünüyordu, pantolonu kaslı bacaklarını okşarken, seksi poposunu vurguluyordu. “Gel buradan kaçalım. Seninle yalnız kalmak istiyorum.”

“Beni nêreye götürüyorsun?” Elimi onun eline bıraktım. Etekli veya eteksiz, onu gittiği her yere takip ederdim.

Alexander sesini alçalttı, çünkü bir sürü meraklı gözler bize çevriliydi. “Yanlış soruyu soruyorsun.”

“Öyle mi?” Masum bir şekilde gözlerimi açtım.

Alexander bakışına karşılık verdiğinde, gırtlığında sessiz bir mırıldanma titriyordu; onun kristal mavi gözlerinin arkasında nasıl çalıştığını görüyordum. “Seninle ne yapacağımı sormalıydın bana.”

Aramızdaki hava sanki adeta erotik gerginlikle yüklü gibiydi. Ağzım kurudu ve onun devam etmesini bekledim, aman Tanrım, bana dokunmasını ne kadar çok istiyordum.

“Hiç *eyer ağrısı* diye bir şey duymuş muydun?” Nabzım hızlanmıştı onun alçakça gülümsemesini gördüğümde.

“Tabii birlikte ata binip uzaklaşmazsak diğerleri daha sonra senin neden bu kadar tuhaf yürüdüğünü soracaklar.”

Delilik! “Demek ki ata binmemiz bizim bahanemiz?”

“Bu seninle yapmak istediğimin bir parçası.” Alexander beni kalçalarımından tuttu ve sert bir şekilde kendisine doğru çekti. Ben ise onun kollarının arasına tökezledim, her daim benim başımı döndüren, onun o nefes kesen erkeliğinden hafif sersemlemiş bir halde. Alexander dudaklarıma bir

öpücük kondurduğunda onun standartlarına göre oldukça mütevazı bir öpücük, en son şüphem de kaybolmuştu.

Bir sonraki an, bana ata binmem için yardım etti. Eyer yeterince büyüktü, öyle ki üzerine yan da oturabilirdim ama ben alibiyi düşündüm ve bir bacağımı eyerin üstüne attım. Ayaklarım üzeninin üstünde sallanıyordu; eteğimi dikkatlice kalçamın altına çektim, nihayetinde Kraliyet ailesinin yarısına popomu sunmak istemiyordum. Alexander bana süvari kamçısını uzattı ve av tüfeğini sürücülerden birinin eline verdi. Ardından arkama bindi ve dizginleri eline aldı; kendimi onun yanında emniyette hissediyordum, sırtımı onun geniş, sıcak göğsüne yasladım. Onun yakınlığı hoş bir karıncalanma üretti tamamen içime yayılan.

“Alexander!” Albert bize doğru geldi, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. Albert günün yarısını eyerin üstünde geçirmişti fakat pomat ile geriye taranmış saçının her bir teli daha önceden olduğu gibi kusursuz bir şekilde bozulmamış duruyordu. O rahat görünüyordu ama bu sadece dış görünüşü. “Özür dilerim, ama misafirlerimiz var.”

“Clara benim misafirim,” diye karşılık verdi Alex ilgisiz. “Ona mülkiyetimizi göstereceğim. Akşam yemeğine dönmüş oluruz.”

Albert beni soğuk bir bakışla inceledi; mutlaka kıyafetimin at binmek için kesinlikle uygun olmadığı gözünden kaçmamıştır. Alexander'ın diğer misafirleri kandırmış olması mümkündü fakat babası kolay kolay kanacak gibi değildi. “Seni yemeğe uygun kıyafetlerle bekliyorum.”

Babası arkasını döndü ve gitti. Küçük bir tartışma olmasına rağmen, Alexander'ın gerginliğini hissetmiştim. Bir örnek belirgin hale gelmişti ve bütün parçaları görebilmeyi isterdim. Belki o zaman ikisini de daha iyi anlayabilecektim.

Ama Albert, benim onun gözüne batan bir diken olduğumu saklamadığından, bunun için ne kadar zamanımın kaldığını bilemiyordum.

“Gidelim,” dedi Alexander, süvari kamçısını geri istemişti ve at harekete geçti. Parmaklarım kamçıyı sıkı sıkı kavradı ben bir yukarı bir aşağı hoplarken ve eyer kalçalarım sürtünürken. Evin görüş açısından çıktıktan sonra Alexander atı dizginledi. Yeşil bir düzlükte bulunuyorduk ve yazın mavi gökyüzünün altında, önümüzde kilometrelerce açık arazi uzanmıştı; sevimli tepecikler, saman balyaları ve budaklı ağaçlar, gözün yettiği yere kadar. Hava tazeydi, sıcak ve açık ve ben bu havayı ciğerlerimin derinlerine kadar çektim. Ama rahatlayabilmem için fazlasıyla gerilmiştim.

“Olağanüstü güzel,” diye mırıldandım, Alexander beni arkadan doğru kollarında tutarken.

“Evet,” dedi Alexander boğuk bir sesle. Onun ses tonundaki şehveti duyabiliyordum ve içimde ki her şeyin büzüştüğünü hissediyordum.

“Ve şimdi sadece sana aitim,” diye hatırlattım ona.

“Peki, benimle şimdi ne yapacaksın?”

Alexander sessizce güldü dudaklarıyla ensemde dolaşırken. “Sabır, tatlım.”

Onun için hazırdım, ona ihtiyacım vardı. Çünkü arzum, heyecan ve sıkıntı karışımının içinden fırlamıştı. Sadece onun kollarının arasında, buraya ait olmadığımı unutabilirdim.

Alexander anında beni sıkın bir şeyin olduğunu anlamış gibiydi.

Alexander kollarını daha da sıkı sardı bana. “Sen mutsuzsun,” dedi.

Bir an için duraksadım ama sonrasında başımı salladım. “Ben buraya ait değilim.”

“Ah, tatlım.” Alex sessiz bir iç çekti. “Ben de değilim.” Sesinin altında yatan ümitsizliği beni tam kalbimin ortasından vurdu. Onun seçeneği yoktu. Alexander’ın doğumu, sözüm ona bir ödül olarak armağan edilmişti ve şimdi kaçabilmesi mümkün olmayan bir ailenin ferdiydi.

“Aslında hatalısın,” diye devam etti Alexander. “Sen *buraya bana* aitsin.”

Arkamı döndüm ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, aslında benim onu ne kadar çok arzuladığımı bilmesi gerektiği halde, öpücüğüme çok yavaşça, acele etmeden, telaşlanmadan karşılık verdi.

Davetkâr bir şekilde kaşımı havaya kaldırdım.

“Burada samanların içinde mi yuvarlanacağız?”

“Benim aklımda daha heyecan verici bir şey var. Ve bununla başlayacağım.” Bu sözlerle birlikte Alexander ellerini eteğimin altına kaydırды. Klitorisim anında tepki verdi, sevinç içinde geçen seferi hatırladı onun becerikli elleri onu keşfe çıktıklarında. Ancak benim bacaklarımın arasındaki hassas tomurcuğa ilgisini vermek yerine, slipimin kenarında kalmıştı. Bu küçük eteğinle inanılmaz derecede seksi görünüyorsun. Sabahtan beri kasıklarım acıdı, çünkü sürekli çıplak baldırlarını düşünmek zorunda kaldım. Düşünebiliyor musun bunun nasıl bir şey olduğunu, bütün bir gün boyunca Kraliyet ailesinin yarısının önünde ereksiyonunu saklamayı?” “Doğrusunu söylemek gerekirse hayır,” dedim onu kandırmaya çalışarak. Onun sert erkekliğini aklıma getirdiğimde nefesim kesildi. Oynaşırçasına popomu hareket ettirdim ve

kendimi ona doğru bastırdım. Ah, Tanrı biliyor ki Alexander yalan söylememişti.

“Gördün mü?” diye homurdandı ve bir hışımla külotumun nazik kumaşını parçaladı. Bekleyiş içinde inledim, Alexander parçalanmış slipimi bacaklarımın arasından çektiğinde fakat bana bir kez daha dokunması için harekette bulunmadı, aksine külotumdan geriye kalan parçalarını sadece ceketinin cebine koydu. Ardından eteğimi yukarıya sıyırdı, öyle ki sıcak rüzgâr popomun üzerinden esti ve Alexander takdir edercesine bir ısıklık çaldı.

“Bu şekilde *eyer ağrısı* bambaşka bir anlam kazanmış oldu,” dedi ses tonu onun nasıl küstahça güldüğünü belli ediyordu.

Popom onun bakışlarına maruz kalmıştı ve bu beni tamamen tahrik ediyordu. Eyerin pürüzsüz derisi benim çıplak baldırlarıma sürtünüyordu ve bana kalsaydı hemen oracıkta atın üstünde beni alması mümkündü. Fakat bunun yerine atı yeniden dehledi, ilk başta yavaşça, nazik yükselişlerle ve düşüşlerle, arzumdan dolayı altımdaki eyerin nasıl nemlendiğini hissettim. Alexander atı sürdürmeye devam ederken ve at dörtnala gitmeye başladığında, Alexander beni sıkıca tuttu, öyle ki düşmeme imkân yoktu. Arzum gitgide büyüdü, bütün duyularıma üstün geldi, ta ki bütün bedenim arzuya kapılmış kıvrana kadar.

Alexander'ın kollarının arasında dönüp durdum, umutsuz bir girişimle bir şekilde onun elinin daha aşağı inmesini sağlama çabasındaydım. Alexander dikkatinin dağılmasına izin vermiyordu, beni tamamıyla kendi gücünün altına almıştı, bedenimi ve kurtuluşumu kontrol ediyordu.

Benim tek tesellim, popoma dayanan sert çıkıntıydı. O da benim kadar heyecanlıydı ve çok yakında –tatlı işkencesini

bitirmiş olduğunda— Alexander içimde olacaktı. Bunun hayali alt bedenimin zonklamasına neden oldu. En ufak dokunuş daha yeterli olacaktı ve patlamış olacaktım.

Alexander, atı durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Ata binmek sonsuza dek uzun sürmüş gibiydi. Hatta kendi ellerimi üzerine koyma düşüncesine kapılmışımdı bu çileyi sona erdirmek için. Ancak bu düşünceden vazgeçtim. Alexander bunun için hiçbir zaman izin vermeyeceğini biliyordum fakat ben gerçekten Alexander'ın benim özlem duyduğum o kurtuluşu sağlamasını zaten istiyordum. Benim için kendini tatmin etme eylemi cazibesini kaybetmişti bu günahkâr derecesinde baştan çıkarıcı adamı tanıdığımdan beri. Onun parmaklarını hissetmek istiyordum, aletini, dilini... Şehvetim sadece ona aitti. Ben daha fazla dayanamayınca, başımı Alexander'ın omzuna bıraktım ve sonunda durması için ona yalvardım. Alexander atı dizginledi ve yavaştan yanağımlı okşadı.

“Evet, tatlım?

“*Lütfen.*” Dayanılmaz bir arzu içimde dalgalar halinde gelip gidiyordu; bedenimin her zerresi kopacakmış gibi gerilmişti.

“*Lütfen ne?*” Onun memnurluk ifade eden sırtması, tam olarak ne olduğunu ele veriyordu.

“*Lütfen, dur. Benim... sana... ihtiyacım... var.*” Neredeyse boğulur gibi çıktı bu kelimeler gırtlığımdan. Daha kısa bir zaman önce Alexander bana aleti için yalvaracağımı söylemişti ve Alexander haklı çıkmıştı. Aslında ben ona başından beri, bana ilk dokunduğundan beri yalvarıyordum.

Alexander'ın elleri gırtlığıma sarıldı nazikçe ve aynı zamanda sıkıca.

“Şunu söyle, Clara.”

“Beni becermeni istiyorum.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Kendimi her an tutuşacakmışım gibi hissediyordum bana dokunmazsa. Artık sadece tek bir şeyi düşünebiliyordum, dudakları dudaklarımda, benim bedenimle eriyen bedenini.

Alexander kısa bir an bekledi: “Sen bunu istiyor musun, yoksa buna ihtiyacın mı var?”

Gırtlığımdaki dizginlenemeyen arzuya karşı yutkundum. “Sana ihtiyacım var. Sevişmek istiyorum ta ki dayanamaya- na kadar. *Lütfen!*”

Alexander hiçbir şey demeden attan indi. Bacağımyı eyerin diğer tarafına attım onu takip etmek için. Ama o beklememi işaret etti ve bacaklarımı ayırdı, ta ki edep yerim tamamen açıkta kalana kadar. Alexander'ın parmakları baldırlarımın yumuşak teninin üzerinde gezindi ama daha ilerisine değil.

Alexander bana, bir ustanın bir resim ya da heykele baktığı gibi bakıyordu gözlerinin önündeki esere hayranlıkla dolu.

Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu, yoksa onun bakışının yoğunluğunun kendisi, benim gelmeme yeterli olacaktı; ben tamamen onun büyüsündeydim, nihayet Alexander kendisini rüyasından çekip sıyrılanaya kadar ve bana inmemde yardım etti. Ayaklarım yere basar basmaz beni şiddetle kendisine çekti. Dudakları aynı benim dudaklarım gibi doyumsuzdular; elleri sıkı sıkı saçlarımı kavradı. Üzerindeki ceketini omuzlarından sıyırdım ve onu yere attım ama aynı anda Alexander el bileklerinden tuttu ve başını salladı. Tek eliyle kollarımı havaya kaldırdı ve ben onun sert, yırtıcı içgüdülerine kendimi teslim ettim, duygularımın sarhoşluğunda sürüklenmeye bıraktım kendimi. Diğer eliyle eteğimi aşağı indirdi ve bluzumu açmak için çekiştirdiğinde birkaç tane düğmesini koparttı. Kü-

lotsuz ve yıpranmış bir bluzla.... Ancak şu an Alexander'ın ellerinde macun olmuştum hatta göğüslerimi de sepetlerinden çıkardıktan sonra.

Alexander başını eğdi ve dudaklarıyla göğüs ucumun bir tanesini ağzına almıştı bile. Diliyle üzerinden geçtiğinde soluk soluğa kaldım ve diğer ucun nasıl beklenti içinde doğrulduğunu hissettim. Alex, ince oyunlarını atağa geçirmeye devam etti ta ki göğüslerim ağırlaşıp şişene kadar ve dizlerimin bağı çözülene kadar. Kendimi yere bırakmayı istedim ancak Alexander buna izin vermedi. "Daha değil, tatlım."

Yavaştan inledim; Alexander sadece sesiyle beni orgazma ulaştırabilirdi, ama onun niyeti bu değildi. Kontrolü elinde tutuyordu; oyun sadece onun kurallarına göre oynanıyordu. Ve beni tam coşkuya sürükleyeceğini, sınırlarımı test etmek istediğini açıkça ifade etmişti ve bu dünyada bundan başka özlem duyacağım bir şey yoktu.

Onun erkekliğine ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Alexander el bileklerimi bıraktı. "Sutyeni çıkar."

İtaat etmiştim yüzüne sabit bakarak. Geriye sağlam kalan iki düğmeyi açarken dilimle sivri çenesinin üzerinde dolaştığımı düşündüm ve sutyeni sıyrırken, onun sol kaşının üstündeki yara izine konsantre oluyordum, yara izine dokunduğumdaki inleyişini çok iyi hatırlıyordum. Onun, diğer zamanlarda kusursuz vücudunu değiştirdiğini düşünmüş olduğu o yara izleri, onu sadece daha da mükemmelleştiriyordu. Onlar bana şunu hatırlatıyorlardı: Karşımda duran Tanrı bir insan.

Sutyeni yere bıraktım ve çizmelerimden başka hiçbir şey yoktu üzerimde. Bir ağacın gölgesinde duruyorduk fakat sıcak haziran havası bedenimi okşuyordu.

“Seni yeniden atın üstüne oturtup arazide ata bindiğinde, göğüslerinin nasıl hopladıklarını seyretmeyi düşünüyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım: “Başka bir şeyin üstüne binmeyi yeğlerdim.” Haberdar olduğuna dair bir gülümseme belirdi Alexander'ın yüzünde. Beni tatlı işkenceleriyle çıldırttığını Alexander gayet iyi biliyordu.

“Bu seni tahrik mi ediyor?” diye sordu. “Beni burada ne-redeyse çıldırıra kadar tutmak mı?”

Gözlerinin içinde karanlık bir dalgalanma belirdi. “Hem de nasıl, tatlım. Ve bu yüzden de seni dizlerime yatırmanın ve narin popona şaplak atmanın zamanı geldi bile.”

Alexander tarafından cezalandırılmak düşüncesi dahi içimden hoş bir titreme geçmesine yetmişti. Bu dünyada ki herhangi başka bir adama benimle böyle bir şey yapmasına izin vermezdim. Muhtemelen onların bunu düşünmelerine bile izin vermezdim fakat Alexander'ın üstünlüğünü sonuna kadar tatmak istiyordum, onun ellerini çıplak bedenimin her yerinde hissetmeyi...

“Fakat...” Alexander sustu, bakışları benim arkamda olan bir şey takıldı. Arkamı dönmeye cesaret edemiyordum. Aynı anda elimi tuttu ve parmaklarımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Bana güvendiğinden tamamen emin olmam gerekiyor.”

“Bunu çok dan kanıtlamış olduğumu düşündüm,” diye karşılık verdim.

Aramızda geçmiş olan her şeyden sonra ben buna doğal olarak bakıyordum. “Ben daha önce kendimi sende olduğu gibi hiçbir adama vermemiştim.”

“Bunu tahmin etmiştim.” Daha önce olduğu gibi yeniden kulağa küstahça geliyordu söyledikleri. “Ama bu bana güvendiğin anlama gelmez ki.”

“Sen bana güveniyor musun?” diye sordum olabildiğince kendimden emin bir şekilde; bu çok da kolay bir şey değildi eğer insan doğanın ortasında çırlıçıplak duruyorsa tabii. Alexander düşünceli bir halde bana baktı ve bu soruyu sormamış olmayı diledim. Fakat sonrasında bakışı soğuktu sert değildi, geçen sefer ki gibi ben sessiz sedasız anlaşmamızı ihlal ettiğim zamandaki gibi. Aksine gözleri parlıyordu Alexander'ın başını salladığında. “Sanırım bugüne kadar tek güvendiğim insan sensin.”

Onun hassas ruhunun sonsuz derinliğine bakma imkânı doğduğunda, bir an için nefes almayı unutmuşum. Saniyenin bir parçası dahi olsa bile. Çünkü hemen ardından karşımda yine o çekici atılgan adam duruyordu dünyaya sunduğu o adam. Buna rağmen yüzünün arkasını görmüştüm.

Her halükarda ilk soran oydu ve o soru hâlâ onun yanan bakışında duruyordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ben sana güveniyorum.”

Alexander'ın dudaklarındaki gülümseme, benim her zaman erimeme sebep olan o kibirli sırıtmaması değildi. Gülümsemesi sakın ve ciddiydi. Evet, aynı zamanda zaferinden emin fakat küstahça değildi.

Alexander bana güvenmişti ve ben ona, onun en çok arzuladığı şeyi hediye etmiştim: kontrol. Ben ona bedenimi, ruhumu ve şimdi fark etmiş olduğum şeyi, kalbimi armağan etmiştim.

“Güvenli kelimeni hatırlıyor musun hâlâ?”

Başımı salladım, bu arada da kendime buna hâlâ ihtiyacımızın olup olmadığını soruyordum. Ama Alexander gerçekten zamanla sınırlarımı test etmeyi sürdürmüştü ve ben onun karanlık arzularına karşı sadece mağlup olabilmişim,

Çünkü o kendi gücünü hiçbir zaman benim üzerimde kötüye kullanmayacağını biliyordum.

“Brimstone,” dedim.

“Arkanı dn,” diye emretti bana. “Yüz ağaca doğru.”

İtaat ettim ve Alexander öylesine çok zlem duymuş ol-
duğum dokunuşlarla beni dllendirmişti. Alexander, ken-
disini arkamdan doğru bastırırken ve ellerini kalçalarımın
zerinden kaydırırken ben de kollarımı başımdan yukarıya
doğru kaldırdım. Onun binici kıyafetinin kumaşını hisset-
tim ve onun çıplak teni için kendimi yiyip bitiriyordum. Hiç
değilse onun tecrübeli parmaklarının dokunuşlarının tadını
ıkarabiliyordum, parmakları karnımı okşuyorlardı ve beni
yakıyorlardı. Fakat sonra beni birdenbire bıraktı.

“Gözlerini kapat.”

Emrine itaat ettim ve bana nihayet yeniden dokunması-
nı bekledim ama beni bekletti. El bileklerime gömülen sert
kabukların farkında değildim, aynı zamanda ata binmekten
tahriş olan baldırlarımdaki hafif yanmanın da. Sonra yeniden
arkama durdurduğunu fark ettim bana hâlâ dokunmasa da.
“Bacaklarını ayır,” dedi Alexander ve bedenim diğer zaman-
larda olduğu gibi ona itaat etti. “Bu manzarayı seviyorum.”
Alexander'ın eli edep yerime kapaklandı ve onun gırtlağın-
dan bir gurlama geldi. Benimle oynuyordu, beni kurtarmak
yerine, sadece arzumu alevlendiriyordu hatta onun ereksi-
yonun popomda hissederken dahi.

“Ne kadar da ıslaksın,” dedi boğuk bir sesle. “Sen de ken-
dine dokun.”

Titreyen bir eli bacaklarımın arasına götürdüm, Alexan-
der elimi tuttu ve sıkı bir şekilde şişmiş, zonklayan apış ara-
ma bastırdı. Islaktım ve tamamen onun için hazırdım. As-

lında hiç istemediğim halde, içgüdüsel olarak klitorisime dokundum ama Alexander elimi geri çekti. “Bunu unut.”

İçimden yumuşak bir sızlanma çıktı, içimdeki arzu yükseldi, öyle ki bir an için ölmem gerektiğini düşündüm. Bir saniye daha dayanamayacaktım; şehvetim umutsuzluğa dönüşmüştü ve neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Güvenli kelimemi söylemek üzereydim ama bir kez daha dilimi ısırardım. Ona güvenmemi rica etmişti benden; çok kısa bir an kadar, kibirli kabuğunun altındaki hassas çekirdeğin parlamasına izin vermişti ve ben Alexander'ın isteğini bir türlü geri çeviremiyordum.

Alt dudağımı ısırardım ve bekledim.

İlk vuruş klitorisime denk geldi, bütün bedenimin içinden tısladı ve benim çığlık atmama neden oldu. Alexander gerçekten canımı yakmıyordu ama hiç beklenmedik bir anda gelmişti. Apış aramda soğuk deri hissettim ve aynı anda Alexander yine de süvari kamçısını kullanması için bir fırsat bulmuştu. Ardından kamçıyı bacaklarımın arasında hissetmedim daha ve nefesimi tuttum, ta ki popoma şaplatana kadar. Darbe nazik cildimin üzerinde yandı, ancak Alexander yanan yeri yumuşak parmaklarla ovdu ve keskin yanma acısı kaybolmuştu, beni neredeyse yakan ateşin bacaklarımın arasında hâlâ sönmek bilmesede de. Alexander ovmayı sürdürdü ve fark ettim ki beni teste tabi tutuyordu, ona devam etmesini ya da bunu kesmesini söylememi bekliyordu.

“Daha fazla,” diye inledim.

Alexander eğildi ve beni ensemden öptü, aynı zamanda yumuşak ve sakinleştirici bir jest, yeniden geriye bir adım atmadan önce. Bu kez kamçı popomun diğer yanağına inmeden önce, havanın içine vurularak ısıklık çaldığını duydum. Bu vuruş bir öncekinden daha sertti ama hâlâ kontrollüydü. Diz-

lerimin bağı hem arzudan hem acıdan çözülmüştü ve ben Alexander'ın ismini haykırdım.

“Bacaklarını ayır, tatlım,” diye emretti Alexander, tehlikeli bir tını vardı sesinin altında.

Kamçıyı yeniden bacaklarımın arasına sürdü, büyük bir zevkle apışımın arasından geçirdi yeniden klitorisimin üstünde tıslamadan önce. Bütün bedenim özlemle ve arzuyla titriyordu. Oldukça yaklaşmıştım fakat biliyordum ki Alexander bana bu şekilde bir rahatlama veremeyecekti. İçimde büyümekte olan orgazm, boşluk hissettirdi. Sadece Alexander açlığını dindirebilirdi.

“Sana ihtiyacım var,” diye çıkıverdi içimden Alexander kamçıyı bir kez daha hassas tomurcuğuma şaplattığında. Onun duraksadığını hissettim ve nefessiz bir halde kendimi sıkarak: “İçimde olmalısın. Beni doldurmak zorundasın.”

“Bundan emin misin, tatlım?” diye sordu Alexander ancak aynı anda fermuarını nasıl indirdiğini duydum.

Oldukça şaşkındım, başım dalgalanıyordu ama başımı sallamayı başarmıştım. Alexander benim uyuşturucumdu.

Onsuzken etrafımdaki her şeyi unutuyordum hatta nefes almayı bile. O, beni yerde tutan, yerçekimin merkezine dönüşmüştü. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Sadece bana böyle uçsuz bucaksız zevk verdiği için değildi, ancak onun sevgisinin onayı gerekiyordu benim için, burada ailesinin mülkiyetinde, kendimi yabancı ve reddedilmiş hissettiğim bu yerde. Alexander'ın erkekliği için kendimi yiyip bitiriyordum.

Parmağı kayarak içime girdi ve ben ona kolaylık gösterdim. “Benim için adeta bir çiçek gibi açılıyorsun,” diye mırıldandı Alexander kulağıma. Ardından parmağı yeniden dışarıya

kaydı ve boşluk hissi bıraktı geriye ta ki onun aletini bacaklarımın arasında hissedene dek. Islaktım ve hazır olmaktan daha fazlasıydım, buna rağmen bir saniye kadar nefesimi tuttum. Alexander'ın vuruşu her zaman olduğu gibi hem zevkin hem de acının sözünü aynı zamanda veriyordu.

“Sevişmek istiyorum Clara,” Alexander'ın boğuk sesini duydum, bu arada aleti baldırlarımın arasında seğiriyordu. “Bunu dikkate alabilir miyim, bilemiyorum.”

Onu tamamen istiyordum.

Meleği de şeytanı da...

Cennet ve cehennem...

O benim lanetimdi ve benim kurtuluşum.

Bir saniye dahi düşünmeden cevap verdim.

“Bunu yapma.”

Alexander, içinden hayvansı bir inilti çıkardı. Bir elini karnıma bastırmış, aletini benim titreyen bacak arama itti.

Uyarısına rağmen Alexander bir an için duraksadı, ensemdeki saçları yana çekti, üzerime abandı ve sonra tüm gücüyle ittirdi. Bir alev silindiri vücudumun alt kısmından vurdu ve Alexander'ın eli beni saçımdan yakaladı. Alexander başımı geriye çekti, ta ki dudaklarımız birbirini bulana kadar, Alexander yorulmadan arkamdan ittiriyordu, kaslı bacaklarıyla titreyen baldırlarımı sıkıştırdım. Neredeyse onun üstünde oturuyordum, bu Alexander'a içime daha derin girmesine izin veriyordu. Her itişle birlikte, şimdiye kadar zahmetle muhafaza etmeye çalıştığım öz denetimim biraz daha parçalanmaya başladı, umutsuzca tamamlanmaya özelem duyuyordum. Alex, öpüşmemize bir son verdi, saçımı serbest bıraktı, öyle ki ağaca yaslanmam mümkün oldu, bu

arada Alexander gitgide daha da sert içime giriyordu ve doğru noktasına doğru ilerliyordu.

“Benim için gel,” diye emretti ve ben de kendimi bıraktım, kendimi tamamen ona verdim, bütün bedenimin nasıl gerildiğini hissettim sonrasında da tamamen gevşediğini.

Adeta sahile vuran bir dalga gibi üzerime kırıldı. Açık denize sürükleniyormuş gibiydim ve bir an kadar uzun bir zaman için nefesiz bir halde saf şehvetten oluşan devasa bir dalganın üzerinde sürüklendim. Ben dalganın tepesine gitgide yaklaşıırken, Alexander da vuruşların temposunu yükseltti. Alexander beni en uçtaki kenara sürmüştü ve bunu yaparken de tek saniye dahi kontrolü elinden bırakmamıştı, ancak şimdi, Alexander sıcak tohumlarını içime boşaltırken aletin daha da şiştiğini ve şiddetli bir biçimde attığını hissettim.

“Clara, benim Clara’m,” diye inledi Alexander geldiğinde ve sesindeki samimiyeti duydum. O da aynı benim gibi dalgaların içinde kaybolmuştu.

İkimizde boğulanlardandık.

Ben çimenlikte, çırılçıplak Alexander'ın ceketinin üstünde yatarken Alexander'da eyeri sıkıca bağlamaktaydı. Güneş gökyüzünde parlıyordu, ben de sıcakta rahatça güneşleniyordum. Geri dönüş için acelem yoktu, her şeyden evvel, bizim ne yaptığımız ve bununla birlikte ne kadar vahşice geçmiş olduğuydu, her halimizden açıkça belli oluyordu. Alexander çıplak göğüsle orada duruyordu, siyah saçları dağılmış bir halde. O neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu, bir Tanrı gibi, ben de bu manzaranın tadını çıkarıyordum. Her ne kadar balırlarımın arası yaralı olsa da, bacaklarımın arasında karınca lanma başladı gözlerim onun önu açık pantolonuna takılınca. Kendime yardım edemiyordum, onu yine istiyordum.

Alex döndü ve bana doğru geldi; onun yavaş yürüyüşü bana av üzerinde olan bir panteri hatırlattı. Parmağım ile işaret ettim bana doğru gelmesi için ve inledim, Alexander aşağı eğilip ve bana hiç dokunmadan üstümde kaldı.

Bundan dolayı pek şikâyet edecek durumda değildim, sonuç olarak bu öz disiplin; asker yıllarında meydana gelen

antrenmanlı vücuduna borçluydu, bana çokça zevk veren o vücut. Parmaklarım titriyor gibiydiler onun çelik kadar sert karın kaslarının üzerinden yumuşakça geçerken.

Ben onun yasaklı bölgesini okşarken Alexander beni inceledi.

“Hiç de fena değildi, senin o buraya-gel-bakışın.”

Göğüs uçlarımla onun çıplak göğsüne sürtündüm. Uçlarımla anında dikleştiler ve sertleştiler; alt dudakımı ısırdım Alexander'ın dişlerinin nazik deriye gömüldüklerini hayal edince. “Aslında o gel-al-beni-bakıştıydı.” Kalçamı havaya kaldırdım öyle ki Alexander'ın alt bedenine dokunabiliyordum. O yine sertleşmişti.

“Farkı şimdi görüyorum.” Alexander sessizce inledi, pantolonuna dokunduğumda ve serbest bıraktığımda. Orada o sıcak, atan damar olmasaymış aleti aynı zamanda mermerden yapılmış olabilirdi. Alexander'ın bedeni adeta başka bir çağın sanat eseri gibiydi ve o bana aitti. Elimi biraz daha derinlere indirdim, parmaklarımla hayalarını çevreledim ve onları şakayla sıkıştırdım.

“Aman Tanrım, bunu yapman çok hoşuma gidiyor.”

Alexander'ın dudakları göğüslerimin üzerinde dolaştı, göğüs uçlarımla etrafına kapandı. Onları emmeye başladı –önce nazik, sonra daha sert– ta ki bacaklarımla arasında bir kasılma hissedene kadar sonrasında sanki kendiliğinden davetkar bir şekilde açılmıştı.

Ama onunla işim henüz bitmemişti.

“Onu ağzımın içine almak istiyorum,” diye fısıldadım.

Alexander duraksadı: “Bunu yaparak beni sadece daha çok sertleştirirsin.” Alexander alt gövdesini bir yukarı bir aşağı hare-

ket ettiriyordu, öyle ki aleti elimin içinde bir ileri bir geri kayıyordu. Daha gelecek olan şey için, tatlı bir görüntüydü.

Ama neredeyse güneş batmak üzereydi. “Daha ne kadar zamanımız var ki?” diye sordum.

“Yeterli değil. Sevişmek istiyorum, güneş battığında, yıldızların altında ve sonra güneş doğarken.”

“Ah, evet.” Bir bekleyiş içerisinde dudaklarımı yaladım.

“Benim için yanıp tutuşuyorsun, tatlım. Beni ne hale getirdiğinden haberin var mı?” Alex doğruldu. Baldırlarımın arasına diz çökerek, elini penisine götürdü.

“Öyle doyumsuz bir vajinan var ki. Onu becermekten başka hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ona sertçe girmek... Penisimin senin güzel ufak vajinanın içinde olması normal bir durum olmalı. O bana ait ve onunla mümkün olduğunca sık ilgileneceğim.”

İçim şehvetli bir halde büzüldü. Ona bunu yaşatmak istedim. Hayır, ona bunu yaşatmalıyım. Onun tatmin olması benim tatmin olmamdan daha önemliydi. Ama bunu ona nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyordum. Bunu yapmak yerine yukarıya kalkarak dizlerimin üstüne çöktüm, ona doğru eğildim ve dilimle şaftına dokundum. Alexander nazik bir vurgu ile beni kendisine çekti. Şefkatle saçlarımı okşadı ben onun aletini yalarken. Temkinli bir şekilde hayasının birini ağzımın içine aldım, dilimle etrafında oynadım ve onu emdim ta ki Alexander'ın eli saçlarımı daha sert kavrayana kadar ve ben de diğer hayaya yöneldim.

Sonra yavaşça başımı geriye çekti.

“Ağzının içinde olmak istiyorum. Şimdi.”

Alexander kendisini dudaklarımın arasına sıkıştıramadan önce, inisiyatifi ben elime aldım. Onu, ağzımın içinin derin-

lerine aldım, onu emdim ve dilimle üzerinde uğraştım ve Alexander sessiz kaldı, onu sanatın kurallarına göre sevmeme izin verdi bana.

Ritmik bir şekilde aletini yukarı aşağı kaydurdım, ta ki tohumunun sıcaklığını gırtlığımda hissedene kadar. Kendimi ondan geri çektim, ancak Alexander bana bakmadı. Gözlerini kapalı tuttu. Benim için sürpriz oldu, Alexander'ın ereksiyonunda en ufak bir küçülme dahi yoktu. Alexander nihayet gözlerini açtığında, sanki ruhumun derinliğine bakar gibiydi.

“Sıra bende,” dedi boğuk bir sesle.

Ve bunu der demez üzerimdeydi zaten, bacaklarımı ayırmaya zorladı. Fakat yalvarmama rağmen içime girmedi. Bunun yerine karnımın üzerine öpücükler kondurdu baldırlarıma kondurmadan önce ve fısıldadı: “O mektupları neden balmumu mührüyle yapıştırdığımı biliyor musun?”

Başımı salladım sadece şu anda bunun neden bu kadar önem taşıdığına dair, ancak benim için pek anlaşır olmamasına rağmen.

“Bu pratik olan sebebi.” Alexander duraksadı, dilini apışımından aşağı kaydırıp ve onun altında nefes nefese kalarak zorlandım. “Ayrıca o bir eski aile arması.”

“Oldukça resmi,” dedim zorlanarak, Alexander klitorisime bu kadar yakın olurken nefesini hissedebiliyordum.

“Kırmızı mühürler,” diye devam etti Alexander, bu arada da ferç dudaklarımı parmaklarıyla açarken, “kiliseyle geleneksel yazışmalar için kullanılmaktaydı.”

İçten bakan gözümün önünde kırmızı mührü gördüm ve utancımın ve heyecanımdan dolayı ateş basmıştı beni. Alexander kısa bir an için sustu, başını kaldırdı ve gözlerimin

içine baktı. “Sen benim dinimsin, Clara Bishop. Benim ma-bedim, benim her şeyim. Sana tapıyorum.”

Alexander başını eğdi ve aynı anda nefesim kesildi Alexander’ın çevik dili klitorisimin üzerinden hızlıca geçtiğinde. O benim tomurcuğumu tutku dolu tatlı öpücüklerle şımartıyordu, bu öpücükler beni elektrikle yüklüyorlardı, birbiri ardına bedenimin içinden rahatlatıcı bir ürperti iletliyordu. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, Alexander klitorisimi ağzının içine aldı ve açgözlü gibi onu emmeye başladı. Tek bir parmak ile içime girdi ve ben de ona doyum-suz bir şekilde karşılık verdim. Alexander başka bir parmak daha içime kaydırды, beni uzun, derin vuruşlarla beceriyordu bir yandan dili klitorisimle oynarken. Ve ben kendimi daha fazla tutamadım. Geldiğim sırada, şehvetten dolayı bir an için aklımı kaybedeceğimi düşündüm.

“Öylesine inanılmaz güzel bir tadın var ki,” dedi Alexander kendini sıkarak ve diliyle bir kez daha hassas tomurcuğumun üzerinden geçti. Bu çok fazlaydı, titriyordum, bacaklarımı onun başının etrafına sıkıştırdım. Alexander doğruldu, elini şaftının etrafına kapattı ve bana baktı.

Ve ardından yine içimdeydi.

“Daha fazla dayanamayacağım,” diye inledim az önce üzerimden akıp giden orgazmdan dolayı hâlâ yarı sersem gibiydim.

“Öyle bir dayanırsın ki,” diye homurdandı Alexander. Onu aletini içime zorlarken ve hareket etmeye başlarken hafif bir sancı içimi sarstı buna henüz hazır değildim. Onun başparmağı klitorisimi buldu. Alexander hassasiyetimi ustaca saf şehvete dönüştürdü. Onun için bacaklarımı genişçe açtım ve o derin bir şekilde içime girdi. “Bacaklarını omuzlarımin üzerine koy.”

Ona itaat etmiştim ve Alexander inledi. Elleri popoma kapandı, o da beni delirtecek kadar yavaşça becerdi. Çok yaklaşmışım yeniden, ancak alt dudağımı ısırdım, bu kez mümkün olduğunca uzun uzun tadına varmak istiyordum.

“Bekle,” diye emretti Alex. “Ne zaman geleceğine ben karar vereceğim.”

Protesto eden bir çığlık kopardım Alexander kendisini geri çektiğinde, ancak parmağını dudaklarıma dayadı.

“Senin hevesli küçük vajinanın benim için nasıl açıldığını görmeyi seviyorum.”

Sızlanıyordum, Alexander yeniden penisiyle edep yerimin üzerinden geçtiğinde.

“Bana ne istediğini söyle, Clara.”

Kendimi uyuşturucu almış gibi hissettim başımı kaldırıp ona baktığımda.

“Seni.”

“Bana sahipsin.”

Ona karşılık verdim onu yeniden içime almak için fakat o penisinin başını benim vajinamın üzerinde hâlâ dolandırıp duruyordu, gelmeme imkan vermeden.

“Sevişmek istiyorum,” diye fısıldadım.

“Ben sadece senin tamamen hazır olduğundan emin olmak istemiştim,” diye karşılık verdi Alexander ve o bir kez daha kabarmış olan yarığımın üzerinden geçtiğinde, derin bir nefes çektim. “Ben seni ıslak ve rahatlamış olarak istiyorum ki seni sert alabileyim.”

“Lütfen, yap şunu,” dedim nefes nefese.

Alexander dizginlenmemiş bir güçle hızla içime girdi, vahşi bir hızla hareket ediyordu ve her bir vuruş beni coşkuyla yaklaşıtıyordu. Destek ararcasına etrafı karışladım ve

sonunda ellerimi Alexander'ın saçına gömdüm bir sonraki orgazmın geldiğini hissettiğimde; oldukça yavaş, bütün vücudumun içinden geçen bir alev yalaması gibi, bir sürü sıcak dalgalarla, ta ki içimde bir orman yangınına alevlerini hissedene kadar. Alexander'ın ismini haykırdım, aynı anda onun ağzından benim ismimi duydum ve onun benimle birlikte doruk noktasına nasıl eriştiğini hissettim.

Alexander üzerime çöktü ve ben ona kollarımla sarıldım, onu göğsümde salladım. Bu öğleden sonrasının bitmesini istemiyordum.

“Günün geri kalan kısmında da bunu yapabilirim.” Ses tonu hiçbir şüpheye meydan vermiyordu, bunu böyle demek istediğine dair.

“O zaman yap bunu,” dedim.

Alexander'ın dudaklarının nasıl bir sırtıtmaya dönüştüğünü gördüm, göğüslerime bir öpücük kondurduğunda ve üzerimden yuvarlanarak çekildiğinde. “Bunu sürekli istediğin için, seni seviyorum. Senin o doyumsuz, ufak vajinayı tatmin etmek bir meydan okuma.”

“Bunu sadece seninle istiyorum,” diye fısıldadım.

“Evet, tatlım. Bunu biliyorum.” Alexander'ın bakışı saf doyumsuzluktan bahsediyordu, benim Venüs dağının üzerinden okşayarak geçerken. “Bu akşama kadar bekle. Yemekten sonra.”

Gözlerimi kapattım ve beni o büyük dört direkli yatağın üstünde beni nasıl alacağını hayal ettim. “Söz mü?”

“Benden çıkan her kelime bir sözdür.” Alexander'ın sesi gırtlaktan geliyordu ve ben gözlerimi açtım. “Eğer ben sana, seni becereceğimi söylüyorsam bu bir söz vermektir. Eğer ben sana, bana yalvaracağını söylüyorsam bu bir söz ver-

mektir. Eğer ben sana, bu güzel vajinanın benim olduğunu söylüyorsam bu bir söz vermektir.”

Alexander'ın dudakları benim dudaklarımı buldular ve Alexander verdiği sözlerle ne kadar ciddi olduğunu bana kanıtlamış oldu. Beni ikinci bir kez daha becerdi ta ki başım dönene kadar. Alex ceketini omuzlarıma koydu ben de bu arada en azından geriye kalan düğmeleri iliklemeğe çalıştım. Boşuna... Günün yarısını seks yaparak geçirmiş gibi görünüyordum ama bu benim hiç umrumda değildi. Sadece Alexander'ın varlığı beni sarhoş etmeye yetiyordu. Bizi birlikte gören herkes bunu anlayacaktı ancak bize olanlar, fiziksellüğün ötesine geçmişti. Bu hafta sonu bizim aramızda bir bağ olduğunu kanıtlamıştı.

Onu seviyordum.

Bu gerçeğe dair hiçbir şüphem kalmamıştı daha. Ancak duygularımın karşılık gördüğünden emin olamıyordum.

Bunu sadece Alexander ismimi telaffuz ettiği zaman duyuyordum, bana dokunduğunda hissediyordum, bana sahip olmadan önce, beni upuzun yumuşak bir şekilde okşadığı zaman. At üzerinde geri dönerken aklımda bir kez daha öğle sonrasını yaşadım. Birbirimizi nasıl sevdiğimizi, ancak bu gerçekten sevgi miydi? Benim sarhoşluğumun içerisinde yalnız olmadığımı dair ipuçları aramaktaydım. Fakat şimdiki durumun lehine değil miydi bu ki fotoğrafı çekilmiş olduğu tüm o diğer kızlarda olduğu gibi sadece kullanıp ve terk etmediğine göre? Ve Alexander beni alıp buraya getirmişti, bunun bir anlamı olmalıydı. Gerçi burada olan herkes benden nefret ediyordu, diğer taraftan bu da teskin edici sayılmazdı.

Ahırlara vardığımızda, sinirlerim boşalmıştı. Tanrı aşkına, bana açılmayan bir adamı –seksin haricinde– nasıl anla-

mayı öğrenecektim ya da belki de hiç açılmak istemeyen bir adamı. Her nasılsa şu an ona güvenmekten başka bir seçeneğim yoktu. Kalbimle...

Öylesine dalgındım ki Alex'in bana attan inmeye yardım ettiğinin farkında bile değildim. Ama sonra bir seyis ortaya çıktı, bende Alexander'ın ceketine daha da sıkı sarıldım.

Alexander elini rahatlatıcı bir şekilde sırtıma koydu, bu da çok faydalı olmadı; buna rağmen yüzüm kızardı, seyis aceleyle başını eğdi ve bize iyi akşamlar dilemeden önce bana ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Alex, beni yatak odama yakın olan verandaya götürdüğünde elimi tuttu. Bu küçük jestle çok fazla anlam yüklemeye çalıştım daha sonra aklımdan çıkmayacağını bildiğim halde. Buna rağmen parmaklarının baskısı hoşuma gitmişti.

Sonra beni bıraktı, parmağının birini dudağına götürdü, evin içine baktı ve asayişin berkemal olduğunu bana işaret etti. Eşikten geçmek istediğimde Alexander beni kapının eşiğinde sıkıştırdı ve beni sertçe öptü, dili zorla ağzıma girmeye çalıştı. İçimdeki şehvet kabardı ve kendimi ona doğru bastırdım; sağ elimi Alexander'ın gömleğinin altına soktum, onun taş gibi sert karın kaslarını okşadım, bir müddet, benden şiddetle gizlemiş olduğu pürüzlü yara izinin üzerinde kaldım. Alexander nefesini tuttu, elimi tuttu ve başını salladı.

"Hayır, Clara," diye uyardı beni.

Aniden gözlerime dolan yaşlara karşı savaştım. İki adım öne. Üç adım arkaya. İşte cevabımı almıştım: Biz yerimizde seğiriyorduk. Başka nasıl olacaktı Alexander her şeyden bir sır yaratıyorsa? Ama ben acıyı bastırmaya çalıştım ve özür dileyen gözlerle ona gülümsedim.

“O zaman akşam yemeğinde görüşürüz.”

“Clara.” Alexander parmaklarıyla el bileğimi daha da sıkı tuttu. “Burada değil. Bu yerde değil. Bunu sana izah edemem.”

“En azından bunu dene,” tersledim onu sinirli bir şekilde.

“Yapamam.” Alexander’ın bakışı birdenbire boş ve sertti ama sonra, bana baktığında, gözleri yeniden hayat buldu. “Seninle alakalı değil, Clara.”

“Hiç olmadı ki.” Sürekli bir o yana bir bu yana gitmek yetmişti artık canıma; ben sadece onunla nerede durduğumu bilmek istemiştim. “Düşünmüştüm ki bu öğleden sonra artık...”

“Yemek için üstünü değiştirmen gerekiyor, tatlım,” diye sözümü kesti, Alexander. Konunun aniden değişmesi, beni reddedişi kadar derinden yaralamıştı. Buradaki mesele benim onun ailesine karşı prezantabl görünüp görünmemem değildi. Ben Alex’in gerçekten ihtiyacı olanı nasıl verecektim ki? Burada olan herkesin bana şüpheyile bakmalarına hiç şaşmamalıydı. Hepimiz bende neyin eksik olduğunu biliyorduk; sadece soy ağacı değil, aynı zamanda da hesaplanan duyum-samazlık eksikti buradaki herkesin sergilemiş oldukları.

“Belki de benim eve gitmem daha iyi olurdu.”

“Hayır.” Yine bir emir.

Kaşımın birini kaldırdım. Onun hakimiyetini yatak odasının dışında da sürekli yaşatması gerekiyor muydu?

Alexander bir an durdu, benim karşı çıkmamla en iyi nasıl baş edebilir diye düşünür gibiydi. “Benim arzum senin burada kalman, ama tabii gidecek olursan bunu da anlarım. Ben giderdim, eğer imkânım olmuş olsaydı.”

“O zaman gel benimle,” diye yalvardım ona. Burası her nasıl bir sır ile çevrili ise, bu onu mahvediyordu.

“Ne yazık ki bu o kadar kolay değil, Clara.” Altı sene sürgünde olmanın yükü, Alexander'ın bakışında yansyordu. “Burada olan her şeye öylece sırtımı dönemem. Artık değil. Ama bir şeyi bilmelisin.”

Alexander'ın devam etmesini bekledim. Her şey onun söyleyeceklerine bağlıydı.

“Tabii gidersen, Clara, seni takip edeceğim.”

Daha koridora varmadan önce, benim kararım verilmişti. Alexander'ın ceketine daha da sarıldım ve kokusunu derin, derin içime çektim, bu arada da bütün bu sırlarla ve bu garip çifte hayat sürdürmeyi düzenleyebileceğime dair kendime anlatmaya çalıştım.

Onu görmeden önce, onun bakışlarını hissettim ve arkamı döndüğümde, o gerçekten de orada duruyordu, dudaklarında çarpık alaycı bir sırıtmayla. Gerçi bu onun güzelliğini hiçbir şekilde azaltmıyordu. Utanarak Alexander'ın ceketini çekiştirip durdum ve odamın kapısına doğru yöneldim. “Ah, siz bir kaza mı geçirdiniz?” diye öttü arkamdan.

Aniden durdum. Onun o kötü niyetli ses tonu benim direncimi uyandırdı. Ben, Pepper Lockwood'dan kaçamazdım. Pepper, sürekli Alexander'ın hayatına zorla giriyordu ve hatta birilerinin onun niçin burada istemiş olmasının nedenini bilmesem de, bir şey açıktı: Pepper kalmak için gelmişti. “Üstümü değiştirmem gerekiyor,” diye karşılık verdim.

“Kısa bir duş da fena olmazdı,” dedi Pepper. “Ucuz seks gibi kokuyorsun.”

Gülümsedim. “Sen bunu kesinlikle iyi biliyorsundur.”

“Clara, canım, sen gerçekten bu oyunla baş edebileceğini

mi düşünüyorsun?” Pepper yanıma geldi, zayıf kollarını göğsünde bağlamış, beni yukarıdan aşağı süzdü.

“Sen bizden korkuyorsun. Gözlerinde görüyorum bunu. Bu sabah saldıkları zavallı tilkiye benziyorsun, umutla dolu ve aynı zamanda da ölesiye korkutulmuş. Tabii bizim seni çığ çığ yiyeceğimize inanıyorsan, sana bir şeyin garantisini verebilirim: Biz daha hâlâ mezedeyiz.”

Gırtlığımın kaba ve kuru olduğunu hissettim. Pepper’in benim sakinliğimi bozmasına izin vermemeliydim. “Mükemmel bir oyun,” diye karşılık verdim. “Daha zayıf bir yaratık kovalamak ve sonra bunu spor olarak adlandırmak. Ancak ben tilki değilim.”

“Ama avcı da değilsin.” Pepper’in burun kanatları açılıp kapanıyordu. On ikiden vurmuştum. O, benim pes etmemi istiyordu fakat onun saldırılarını daha fazla çekmeyecektim.

“En az senin kadar. İkimiz de buraya ait değiliz, Pepper. Ancak sadece bir kişi kalacak, onun seçtiği kişi.”

Her bir kelimeyi itinayla vurgulamıştım, Pepper’in imayı anlaması umuduyla ama Pepper gözünü bile kırpmadı.

“Ah, sen de bunun senin olacağına inanıyorsun.” Pepper kahkahayla gülerek sarı buklelerini arkaya attı, kadın tutumunun her zamanki timsali gibi, ona hâlâ eziyet çekirtme rağmen.

“Alexander’ın yatağını paylaştığı kişi benim,” dedim, kirpiğimi dahi oynatmadan.

“Sen onun *becerdiği* kişisin. Dışarıda tarlada mı yaptınız?” Pepper’in bakışlarında nefret vardı bana bir kez daha değer biçtiğinde. “Kendini bir hayvan gibi çiftleştirmesine izin verdiği için, onun senden gerçekten sıkılmayacağını mı düşünüyorsun?”

“İnan bana,” çenemi gururla önce çıkardım, “can sıkıntısının lafı bile olamaz.”

“Henüz *daha* değil,” diye sözümü kesti Pepper.

“Peki, sen onun ilgisini canlı tutacağını mı inanıyorsun?” diye karşılık verdim.

“Alexander'ın üzerinde büyük beklentiler var. Bütün bir milletin beklentileri.. Tanrı biliyor ki bunun, kendisini eğlendiren ve bir yerlerden çıkagelmiş bir kaltaktan daha önemli olduğunu... Alex zamanın elinden akıp gittiğini biliyor. O şimdi bu yüzden kendi seviyesinin altında olanlara boynuzlarını tokuşturuyor.”

“Seviyesinin altında mı?” İstemeyerek gülmek zorunda kaldım.

“Pepper, belki nama ve ilişkilere sahip olabilirsin, ama lütfen unutma ki ben, senin ailenin hayalini dahi kuramayacağına bir fona sahibim.”

Pepper gözlerini yuvarladı. “Para hakkında konuşmak ne kadar basit bir şey.”

“Parası olmayan insanlar bunu çoğu zaman böyle görürler,” diye karşılık verdim. “Senin için konu olan bu, öyle değil mi? Sizin eski namınızın yeniden geçerli olması. Geçmişten gelen unvanınızın yeniden bir anlam kazanması.”

Pepper, sanki benden bir tokat yemişçesine bir adım geri attı ve bu kez ona isabet ettiğime dair en ufak bir şüphe dahi yoktu. “Peki, senin sunacağın ne var? Sen, İnternet-Dating ile zengin olan bir ailenin küçük kızından başka bir şey değilsin ki.”

İnanamayarak gözlerimi kırptım. Bu insanlar gerçekten böylesine arızalılar mıydı bir insanın gerçekten neye özlem duyduğunu anlamayacak kadar? Gerçekten önemli tek şeyi?

Bu sadece şundan kaynaklanıyor olabilir: Kendilerini hiçbir zaman sevmediklerinden.

Benim suskunluğum görünüşe göre Pepper'e üstün gelme hissi vermiş olmalıydı, gülmeye başladı. "Bir saniye... sen ona *sevgi* verebileceğini mi düşünüyorsun? Senin deli olduğunu biliyordum ancak bu çok acınılacak bir durum."

Daha önce asla birisini baş aşağı etmek konusunu tartmamıştım, en azından ciddi bir şekilde ancak şalterlerimin atmasına ramak vardı. "Alexander'a karşı olan ilgim özel bir konu ve senin görüşlerinden vazgeçebilirim. Yani lütfen nazik ol ve çeneni kapat."

"Her ne istersen, öyle yap." Pepper rahat bir tavırla elini salladı. "Ben seni sadece kibarca uyardım. Alex, sevgiyi ve ya gerçek duyguları hissetmek için uygun bir insan değil ve sonunda bunun üstüne bir de bir bedel ödersin. Sen daha şimdiden onun karanlığında boğuluyorsun, Clara. Ve bir gün, Alexander kendisinin ve geleceğinin gözüne bakması gerektiğinde, yanında kolay kolay hemen yok olmayacak bir insana ihtiyacı olacak."

Görünüşe bakılırsa Pepper bu rol için kendisinin uygun olduğuna inanıyordu.

Belki de haklıydı. Pepper'in bahsettiği karanlığı Alexander'ın gözlerinde parladığını görmüştüm bana kendi kurallarına göre hükmettiğinde. Alexander beni daha fazla kırmadan, hiçbir zaman mutlu olabilecek miydi? Ancak bir konuda Pepper'in yanlışı vardı. Alex elbette duygulara sahip olmak için uygun bir insandı, algısının çoğu kez o karanlık tarafından gölgelendiğinde bile. Alexander'ın köklerinden tutkulu bir şekilde nefret etmesi, onun güçlü duygulara sahip olduğunu ispatlıyordu, muhtemelen diğer insanların çocuğunun duygularından daha güçlü. Pepper gibi bir kadın bunu anlayamazdı. Alexander'ın kendi

hapishanesinden kurtulması için, ışığa ihtiyacı olduğunu anlamıyordu.

Bunu idrak edince omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış oldu. Aynı zamanda bir ağırlık gibi ayaklarıma takıldı.

Alexander'ın sevmek için uygun biri olduğundan şüphem olmamasına rağmen, onu ikna etmek için benim doğru kişi olup olmadığımı bilmiyordum. Ben kendim de karanlığın vadisinden geçmiştım ve bu geriye izler bırakmıştı.

“Belki de,” diye boğuk bir ses geldi, “bu hanımefendiyi dinlemelisin ve çenenı kapatmalısın, Pepper.”

Edward, bir yelekle ve kravatla, gölgeden çıkıp geldi. Yeleсі dağılmıştı, saçlarını tutup koparmış gibi ve gözlerinin altlarında mavimsi koyu halkalar belli oluyordu. Bir utangaçlık duygusu sarmıştı beni. Her şeyi duymamış olduğunu umut ettim ama en azından benimle aynı fikirde olduğu görünüyordu Pepper'in en sonunda çenesini tutması konusunda.

“Hanımefendi?” diye tekrarladı Pepper alaycı bir ton ile. “Kimden bahsediyorsun sen?”

Edward sinir olmuş bir halde burnundan soludu. “Ne kadar komik, Pepper. En azından Macbeth hanımefendiden değil.”

“Entelektüeli oynamaktan vazgeç, Eddie. Bu erkeklerde pek kabul görmüyor.”

“Clara.” Edward yanıma geldi ve kolunu uzattı. “Bana izin ver, seni odana götürüyim.”

“Memnuniyetle.” İşitme menzilinden çıktıktan sonra, ben: “Bu daha da kötüye gidebilirdi,” dedim.

“Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma göre?”, diye sordum. “Sen ne kadarını duydun ki?”

“Hepsini,” diye itiraf etti Edward. “Alex’le seni gördüm ancak rahatsız etmek istemedim sizi.”

“Ve sonra beni biber gazı ile yalnız bıraktın?”

“Biber gazı? Hepimize lakap mı taktın sen?” Edward sırtıttı. “O halde ben Queen Edward mı oluyorum?”

Mahcup bir halde kafamı salladım. “Saçmalık. Sen, gırtlakını koparmak istemediğin, kibar Edward’sın.”

“Senin atış listende bir sürü İnsan varmış gibi geliyor kulağa.”

“Sadece Kraliyetin sümüklüleri,” diye çıkıverdi içimden ve aynı anda pişman olmuşum bile. Bir an bile şüphe etmedim benim kimi kastettiğimi Edward’ın anlamış olduğunu ve geçen gece şahit olduklarımdan sonra, Edward’ın bunu şahsen üstüne almayacağını sadece umut edebiliyordum. Alt dudağımı ısırdım ve bekledim, Edward ya kolumu bırakacaktı ya da gülecekti, ancak ne biri oldu ne de öteki.

“Mükemmel bir lakap. Bu kadar uyan bir şey hiç aklıma gelmemişti.”

Görünüşe bakılırsa alınmamıştı. “Senin de onun için bir lakabın var mı?” diye sordum.

“Birçok,” diye cevap verdi Edward omuzlarını silkerek. “Masturbatör, olağan şey.”

“Bu arada David’i aralarına katmıyorum,” dedim.

Edward’ın tutumu saniyede değişmişti, bu da bana Alexander’ı hatırlatmıştı.

Bu konunun tabu olduğunu anında idrak etmiştim.

“Ya evet, David ile ilgili...” diye başladı Edward.

Ancak ben elimi kaldırdım. “Tamam, tamam. Dudaklarım mühürlenmişler.”

“O halde sana rüşvet vermek zorunda değil miyim?”

Bir an için ağzım açık kaldı, ancak sonradan bunun sadece

bir şaka olduğunu anlamıştım. “Hayır,” diye cevap verdim kuru bir şekilde. “Senin de bildiğin üzere, ben zengin bir kadıyım.”

“Duydum.” Edward’ın yüzünden düşünceli bir ifade süzül-
dü. “Bu iyi muhafaza edilmiş bir sır. Benim yüzümden değil.
Onun için. Onun yara almasını istemiyorum.”

Son yirmi dört saatin içinde ben de yeterince aşığılamlara ve hakaretlere katlanmak zorunda kalmıştım, Edward’ın ne hakkında konuştuğunu tam olarak bilmek için. Buna rağmen David’in tüm bu olanlara karşı, nasıl durduğunu soruyordum kendime. Burada aleni bir şekilde kendimi Alexander ile birlikte göstermem yeterince problematiktir. Peki, ya bu David için nasıl olmalıydı?

Derin bir nefes aldım ve odamın kapısını açtım.

“Benimle birlikte girmek ister misin?”

“Hımm... Alex bunu görmeyi sever miydi?”

“Sorun değil,” dedim.

“Neyse benim itibarıma göre?” Ama Edward içeriye girdi.

“Bu yüzden bunu sorun etmiyorum kendime.”

“Anladım zaten,” diye karşılık verdi Edward. “Eşcinsel bir adam bir kadının yatak odasına sadece onurlu bir niyetle girer.”

“Umarım iç çamaşırlarımı çalmak değildir niyetin,” dedim gülererek, Alexander’ın ceketini omuzlarımin üstünden alırken.

Edward kaşının birini havaya kaldırdı, benim yırtılmış bluzumu gördüğünde.

“Neyse, böyle şeyler olabiliyor.” Duvardaki gömme dolabı açtım ve başka bir donuk akşam yemeği için daha uygun bir şeyler baktım.

“Seninle her ne yaptıysa bir Donna-Karan bluzu mahvettiğine değmiştir umarım.”

“Öyle oldu,” diye cevap verdim ve getirmiş olduğum kıyafetlerime göz ucuyla bakmaya devam ettim. Çok fazla kıyafet getirdiğimi düşünmüştüm ancak Pepper’in ve arkadaşlarının yanında eşyalarımın hepsini eski çağlardaki karıştırılarak satın alınan seyyar tezgâhlardan alınmış gibiydiler.

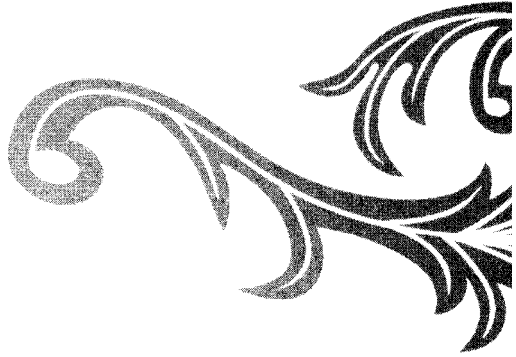
“Sen önce bir duşa gir,” dedi Edward.

“Lanet olsun, giyecek hiçbir şey bulamıyorum. Bu şekilde gitsem nasıl olurdu? Belki de hepsi kalp krizi geçirirlerdi.”

“Fena fikir değil, düşman saflarını ilk önce seyreltmek.”

Edward eğlenerek başını salladı. “Her hâlükârda, kıyafetin için kendini üzme.” Şaşkın bir halde, David’in nasıl hiç çekinmeden elbise dolabımın içini denetlediğini izledim.

“Nasıl yani? Giyinmek için bana bir şeyler mi seçeceksin?” Edward bana sırtını dönmüştü ancak onun gülmekten sallandığını gördüm. “Ah, tatlım, eşcinsellerin hakkında birkaç uymayan klişeler vardır ama bizim tarz duygumuz bunlardan hiçbiri değildir.”

Bir saat sonra hazırdım. Kusursuz bir şekilde makyaj ve saçlar yapılmıştı. Düşünceli bir halde Edward'ın benim için seçmiş olduğu elbisemi çekiştirdim. Belle bunu almam için ısrar etmişti tarzıma hiçbir şekilde uymadığı halde. Etek boyu yaklaşık yirmi santim dizimin üstünde bitiyordu ve elbise ten rengi iç elbisenin üzerine narin dantel kumaştan oluşmaktaydı. Aslında altında hiçbir şey giymemişim gibi görünüyordu. Herkes göğüslerime bakacaktı, çünkü ince kumaşın altında bir sutyen için yer yoktu.

“Yanında göğüs ucu pedi olmadığına emin misin?” diye sordu Edward, ben kestane kahvesi buklelerimi omuzdan geriye atarken ve kendimi aynanın karşısında her yandan kendimi incelerken.

“Herkes madamsı acil durumlara karşı teçhizatlı değildir,” diye cevap verdim kuru bir şekilde bu şekilde görünmeli miyim diye düşünürken.

“Alex’in gözleri fal taşı gibi açılacağı kesin.” Edward bana gözlerini kırptı, elimi tuttu ve bir ısıklık öttürdü.

“Zevk sahibisin, canım. Senin gardırobun her eşcinselin rüyası.”

“Küçük bir prova uygun mudur?” Her iddiasına varım Edward zayıf vücuduyla sorunsuz bir şekilde benim kıyafetlerime sığardı.

“Hayır, hayır. Kadın elbiseleri benim işim değil,” diye temin etti beni Edward. “Tanrım, ailemin benim hakkımda ne düşüneceğini hayal edebiliyor musun? Sonuç olarak şanslılarım, metro sansüalizmin hafif bir vakası olarak artık bugünlerde hiçbir köpeği sobanın arkasından çıkarmaz.”

Bakışlarımı onun üzerinden süzdürürken güldüm.

Edward’ın üzerinde bir tüvit yelek vardı, gözlüğü ve çok ince cilalanmış Budapeşte modeli ayakkabıları; kesinlikle ağabeyinin rahat, seksi görünümü yoktu onda, ancak şüphesiz kendisinin has, oldukça kültürlü tarzı vardı.

“Bu eşyaları kendim seçmiş olduğumu söyleyebilmeyi dilerdim ama biri bana yardımcı oldu.”

“Kişisel bir alışveriş danışmanı mı?”

“Annem yıllarca beni İngiliz üst sınıf tarzıyla donatmaya çalıştı ama aslında ben daha çok kot pantolon ve spor ayakkabı seven tiplerdenim.” Ufaktan bir iç çektim üniversite zamanımı hatırlayınca. “Benimle alışverişe ev arkadaşım geldi.”

“Görünüşe bakılırsa o mükemmel bir zevke sahip.”

Edward’ın ses tonu ilgili gibiydi.

“Hatta belki de onu tanıyor sundur. Anabelle Stuart.” Edward tabii Stuart aile skandalı hakkında bir şey duyduysa da bunu belli etmedi. Edward başını salladı. “Ne yazık ki hayır ama onunla tanışmak isterim. Tabii buradan sağ çıkacak olursak birlikte bir fincan çay içebiliriz.”

“Çok sevinirim.” Alexander’ın en yakınlarından biriyle ar-

kadaş olabildiğime çok sevinmiştim. Sonunda Kraliyet çetesinden birini, insanı küçümsemeyen birini, tanımak güzeldi –hatta Alexander bile zaman zaman buna meyilliydi– ve Edward’ın dürüstlüğünü oldukça ferahlatıcı bulmuştum.

Onun da tıpkı Alex gibi iyi nedenleri vardı, çekingен durmak için ve buna rağmen bana karşı rahattı ve açık olmuştu.

“Ah-ah. Ama senin gri hücrelerinin nasıl çalıştıklarını görüyorum,” diye böldü beni Edward, bir sonraki karanlık düşünceler gelmeden önce. “Beni iyi dinle. Harikulade görünüyorsun. Ayrıca elbisen de çok kısa değil. Bu akşam Pepper’in ve Sandra’nın popolarını yeterince göreceğimize dair sana garanti veriyorum. Ve buna kıyasla senin kıyafetin seksi, zarif ve sofistik.”

“Aynı Pepper gibi,” dedim iç çekerek.

“Pekâlâ, Pepper bir seks tanrısı gibi görünebilir.”

Şaşırmış bir halde kaşımı kaldırdım.

“E yani, neticede benim de kafamda gözlerim var,” dedi Edward omuzlarını silkerek. “Ama onu hiçbir zaman kültürlü bulmamışımdır.”

“Ama ben buluyorum.” Alt dudağımı ısırıp klasik güzel sarışının bana vermiş olduğu ilk intibayı düşündüğümde. Dürüst olmam gerekirse Pepper gibi görünmek için her şeyimi verirdim. Diğer yandan da onu çıplak ellerle boğmak isterdim.

Edward elimi tuttu: “Pepper korkutucu kültürlü değil, küçük ama ince bir fark. Ve havlayan köpekler, bilindiği üzere ısırmazlar.”

“Umarım haklı çıkarsın.” Önceden de olduğu gibi Pepper’in zararsız olduğuna inanamıyordum, Edward’ın ve Alex’in aksine. Gerçi şimdiye kadar Pepper dişlerini göstermekten başka bir şey yapmamıştı ancak bu ısırmayacağı anlama gelmiyordu.

“Bu akşamdan sonra Pepper kiminle uğraştığını anlayacak. Clara Bishop diye biri, onu hafife almamak lazım.”

“Ben, değil mi?” Güldüm. Beni bu şekilde şenlendirmesi güzeldi, ne var ki beni iyi tanı mıyordu Edward. Düzgün yemek yemeyi sürekli hatırlaması gereken kız... Eski sevgilisinin zorbalığı altında kalmış olan kız... Her zaman başkalarının hatalarını affeden kız...

“Elbette. Sen güçlü bir kadın olmasaydın, Alexander sana ilgi duymazdı.”

“Benim izlenimim daha çok, Alexander'ın iki tane göğsü ve iki bacağı olan her şeye karşı ilgisinin olduğu yöndeydi.” Bu endişemi hiçbir zaman birisine yüksek sesle söylememiştim. Endişemi Alex'e sadece çiçek sayesinde anlamasını sağlamıştım basında onun Playboy imajına güldüğümde.

Onun cinsel geçmişine en yakın olduğumuz zaman da onunla Pepper arasında neler geçtiğine dair karşı karşıya kaldığımız zamandı, ancak Alex'in kendisi gibi ben de ilişkisini daha yakından konuyu tartışmaktan kaçındık.

“Bunda yanlışmış olmayasın.” Edward başını salladı ve eliyle başını sıvazladı. “Sadece ben değil, acı deneyimlerimden biliyorum insanlar bazen etraflarına rol yapmak zorunda kalırlar.”

“Gerçekten mi?” Aslında normal bir ses tonuyla konuşmak istemiştim fakat bir kez daha baştan aşağı başarısız olmuşum.

Esasında Alexander'ın geçmişiyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve merakımı pek dizginleyemiyordum.

Alexander benim için takıntı haline gelmişti ve hatta bu, onunla ilgili olan birçok şeylerden emin olmamama rağmen.

“Ben hikâyelerin tümünün doğru olmadığını söylemiyo-

rum,” diye devam etti Edward. “Ancak bazıları basın tarafından abartılmıştır.”

“Peki, beni neden buraya getirdi?” diye sordum, bu arada Alexander'ın kardeşinin koyu gözlerinde acilen duymak istediğim cevabı ararken.

“Çünkü sana düşkün,” diye karşılık verdi Edward. “Pepper'in sana, Alexander'ın başka bir insana sevemeyeceğini açıkladığını duydum.”

“Yani,” diye fısıldadım ve birdenbire boğazıma bir top oturmuştu. “Yoksa bu doğru mu?”

“Umarım hayır. Ağabeyimin benimle nasıl oynadığını hatırlıyorum çocukken. Hastalandığım zamanlarda benimle nasıl ilgilendiğini... Annemiz yoktu artık ve babamız.. onun nasıl olduğunu biliyorsun. Alexander her zaman benimle ilgilenmiştir...” Kulağa, sanki anlatılacak daha çok şeyler varmış gibi geldi ancak Edward birdenbire sustu.

“Ama?” diye deştim.

“Bunların hepsi, Sarah ölmeden önceydi.”

“Demek öyle,” dedim ve bu sözlerde nihai olan bir şey vardı. Ben bunu tahmin etmiştim. Alexander bana bunu söylemişti ama bir şekilde ben bunun farklı olacağına inanmışım. Her bir kadın dergisi, her bir ilişki danışmanı uyarıda bulunmuyor muydu insan partnerini değiştiremez diye, geçmişini geri alamaz diye? Ve ben de şimdi burada durmuşum ve buna rağmen bunu deniyordum. Edward'ın etkilenmiş yüz ifadesini fark etmişim ve gülümsemeye çalıştım.

“Merak etme sen.”

“Bana bir köpek yavrusunun üzerine basmışım gibi bakıyorsun.” Edward bir kez daha başını sıvazladı. O anda abisine o kadar benziyordu ki nefesim kesildi. “Sana bunları

söylememeliydim, çünkü seni umutlandırmak istemiyorum sonunda boşa çıkar diye ama ben şahsen Alexander'ın gayet iyi seni sevebileceğine inanıyorum. İnsan sevme yeteneğini unutamaz. Bana soracak olursan Alexander istemediği için, duygularını zor gösteriyor.”

Bu duymak isteyebileceğim en son şeydi, böylece başımı çevirdim Edward acımı görmesin diye. Alexander sevmek istemiyordu. Sorun buydu, yapamayacağından değil. Ne kadar da aptalmışım bu adamı kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Kendimin bu hayale teslim edişim benim sevgimin onu iyileştireceğindendi. Hıçkırmayı bastırdım ve derin bir nefes aldım.

“İşte.” Edward bana Yves St. Laurent’e ait Belle’nin ‘ateşli parti geceleri’ için bana zorla aldırılmış olduğu siyah yüksek topuklu çift ayakkabı uzattı. Ayakkabılar bugüne kadar giymiş olduğum her şeyden en az üç santim daha yüksektiler hatta Belle’nin bana balo için ödünç verdiği ayakkabılardan bile.

Yüzümü buruşturmuştum; bacaklarımı daha da vurgulama fikri, hiç hoşuma gitmemiştii. Yavaş, yavaş şüphe duymaya başlamıştım ki Edward’ın ve Belle’nin büyük bir komplo-nun parçası olduklarına dair; beni bir moda tutkunu olarak yetiştirmek için.

“Güven bana,” dedi Edward. Sen şahane bir kadınsın ve burada ki insanlara senin neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi.”

“Ve bunu yapmak için on iki santim topuklara mı ihtiyacım var benim?”

“Senin duruşunu yansıtan bir görünüşe ihtiyacın var.”

“Benim bir duruşum mu var?” Bu benim için yeni bir şeydi. Bir an Daniel’in bana nasıl kükrediğini hatırladım, omur-

gam yokmuş diye ama bu düşünceyi anında bilinçaltımın en karanlık katakomplarına gerisingeriye yolladım.

“Var. Ben demin görmüştüm.” Edward bir kolunu omzuma koydu ve beni yeniden aynaya doğru döndürdü.

“Ve her ne kadar istemeyerek söylesem de: Pepper haklı. Onlar henüz hayatını cehenneme çevirmeye başlamadılar bile, o yaltakçılar ve sahte yılanlar, seni aşağıda yemek odasında bekleyenler. Onların kasti sana karşı ve onlar hiçbir pardon bilmezler. Kendini müdafaa edebildiğini onlara göstermen gerekiyor ve lütfen, hemen biber gazından başla.”

Bana aynadan bakan kadın bir seks bombası değildi öyle olabileceği halde. Kısa olan etek, stiletolar ve yakut rengindeki dudaklar, ilk bakışta böyle anlaşıyordu ancak daha dikkatli baktığımda, Edward’ın ne demek istediğini fark ettim.

Daha boyulu gösteriyordum, daha kendine güvenen ve bu sadece yüksek topuklardan dolayı değildi.

Omuzlarım gergindiler, bakışım dosdoğru ve kararlıydı.

“Orada sataşılmanması gereken biri gibi görünüyor,” dedim.

“Kesinlikle!” Edward sessiz bir tezahürat verdi kendisinden. “Eğer bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan –ve şunu açık söylememe izin ver ki gerçek ruh hastalarının isteyebilecekleri bir şey bu, bizim berbat ailemizin bir parçası olmayı– senin bu oyuna ve onun kurallarına vakıf olman gerekiyor. Bunu basitçe bir parti satranç olarak düşün.”

“İhanet ve seks ile bir satranç.” Dudaklarımın etrafında alaycı bir gülümsemenin meydana geldiğini fark ettim. Aynadaki kız aynı benim gibi gülümsüyordu ve ben bir adım geri attım. İnsan tabii böyle benim gibi giyinmişse sarkazm birdenbire bambaşka görünüyor. O açık bir müdafaa mekanizmi değildi artık; yüz ifadem daha çok aşağılama ve saf

acımasızlıktan bahsediyordu. Pepper'in niçin her zaman *Vogue* dergisinden o anda çıkmış gibi görüldüğünü anlamıştım. Bu onun oynamış olduğu role dâhildi. Muhtemelen bu rol, süre gelen yılların içinde, öylesine etine ve kanına işlemiştir ki Pepper gerçekten o kalpsiz pislige, ölümüne nefret ettiğim kişiye dönüşmüştü.

“Sen bunu algıladın.” Edward beni anımdan öptü. “Belki son bir tavsiye daha?”

“Onlara baktığında, onların yanından geçtiğinde, arkandan güldüklerinde –önemli değil, her ne olursa olsun– sürekli iki kelimeyi düşün: *Kan gölü*.”

Gözlerimi fal taşı gibi açtım ve neredeyse yüksek sesle gülerek patlayacaktım. “Kan gölü?”

“Güven bana. Sadece bu iki kelime ve birazcık fanteziyle onlarla ne yapacağını rahat bir şekilde hayal edebilirsin.”

Kaşlarımı kaldırdım ve şeytanca gülümsedim. “Çok kültürlü olacağım.”

Yüksek topukların üzerinde birkaç adım attım Edward da beni izlerken, gözleri ışıldadı önce biraz dengesiz ama sonrasında mükemmel dengeyi bulmuştum.

“Söylesene, sen koşu yapıyor musun?” diye sordu bana koridora çıktığımızda.”

“Oxford'da her gün koşardım ama son zamanlarda oldukça ihmal ettim koşmayı.” Yüzüm kızarmıştı. “Bunu nasıl anladın?”

“İnan bana, bunu ilk görüşte herkes anlar. Pepper sana aptal gibi görüldüğünde, ona bir tekme at gitsin. Senin bacaklarınla asla baş edemez.”

Kendime aşağı doğru baktığımda, yüzüm yeniden kızardı. Bacaklarım sadece süper uzun görünmüyordu, aynı zaman-

da şekilleri de güzeldi ve stiletto larla kendimi üç metre boyunda hissediyordum. “Biliyor musun, seni öpebilirim!”

“Bu hafta sonu benim için daha yapacak çok bir şey kalmadı sanırım,” dedi Edward. Edward’la kol kola yemek odasına doğru yürüdük. Kesin geç kalmıştık ama hiç değilse bir Prens ile ortaya çıkacaktım ve Tanrıya şükürler olsun ki samanlıkta yuvarlanmış gibi görünmüyordum artık.

Edward’ı daha fazla sorularla canını sıkmakta, kararsız kaldım. Edward, tamamen susmadan önce daha ne kadar sıkıştırabilirdim ki? Ardından bilincime seslendim Alexander’dan Edward’a yönelmem için. Gerçek olan ise sohbetimizin Edward’dan açılmış olmasıydı. Bu arada Alex’le o kadar çok zaman mı geçirmiştim ki normal bir sohbet sürdüremiyordum artık? Ben, bir arkadaşına güvenmenin ne demek olduğunu unutmuş muydum? Tabii evet ise benim derhal yeniden biraz gerçeklik koklamak zorundaydım. “Bu arada David nerelerde?”

“O evine döndü. Buraya daha fazla dayanamadı.”

“Ben sizin dün akşamki konuşmanızı bölmemeliydim,” dedim, bu arada da David’in muhtemelen bu yüzden eşyalarını toplamış olması, sıcak kaynar su gibi başımdan aşağı inercesine dank etti bana.

“Hayır!” Edward’ın kibar aristokrat yüz hatlarında kederli bir ifade oluştu. “İnan ki senin başkalarına hiçbir şey anlatmayacağını ikimizde biliyoruz. Ne yazık ki babam da var. Biz asla ona açılmadık ancak onun bir şüphesi var ve bütün bir hafta sonu boyunca her bir fırsatta bunu burnumuzun dibine sürdü.”

“Ne kadar yakışksız! Baban tüm arkadaşlarını sevgilin mi sanıyor?”

“Senin baban öyle değil mi?” diye karşılık verdi Edward.

“Üzücü,” diyerek anlayışla içimi çektim; ben, ebeveynlerin

aşk hayatına karışmalarının ne demek olduğunu biliyordum.

"Ancak bu ona bu konuyu fazla uzatmasına hak vermiyor."

"Bu sabah babam konuyu eşcinsel evliliğe getirdi. Bu soru karşısındaki duruşu apaçık belli oldu."

"Bu korkunç bir şey." Hiç düşünmeden Edward'ın elini kaptım ve onu sıktım.

"Geciktiniz," kaba bir ses bizi böldü.

"Alex." Edward bana uyarıcı bir bakış attı elimi ansızın bırakmadan önce. "Kız arkadaşına sadece eşlik ediyordum akşam yemeğine."

Birden içim rahatlamıştı koridorun loş olmasından dolayı, böyle benim kıpkırmızı kesildiğimi göremeyeceklerdi. Her ne kadar burada biri Alexander'ın kız arkadaşı diye hitap etmesini istemiş olsam da Alex'in kendisi buna nasıl tepki vereceğinden hiç de emin değildim.

"Bunu ben devralıyorum." Sorgulayıcı bir baş sallamayla Alexander bana kolunu uzattı, bu arada şüpheli bakışı bir Edward ve benim aramda gelip gidiyordu. Gözlerimi devirdim. Yani şimdi Alexander'ın kardeşi gerçekten de bu gezegendeki kiskanılacak en son insandı. Alexander'ın koluna girdiğimde, o nefesini tuttu ve beni baştan aşağı inceledi. "Bu ışığın altında hiçbir şey giymemişsin gibi görünüyorsun."

Bu gergin atmosfere rağmen istem dışı gülmek zorunda kaldım. Sanırım daha fazla ışık bunu daha da iyi yapmıyordu. "Geç kaldık, X."

Alex, yemek odasının kapısını açtı. Koridora ışık düştü ve Alex dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti kıyafetimi daha iyi görebildiğinde.

"Sen ne giydin böyle?" Ses tonunda umutsuzluk, heyecanla karışmıştı.

Onun tepkisi beni sadece yapacaklarım konusunda daha da güçlendirmişti. Alexander'a, bana belki yatakta hâkim olabileceğini göstermek istedim ama insanların arasında olamayacağını da göstermek isterdim. İşaret parmağım ile çenesinin üzerinden geçerken stilettoların içinde onunla göz hizasına geldiğimi fark ettim. "Ekstra ateşli bir şey, sadece senin için."

Alexander duraksadı, kafamda ne dolaplar kurduğumu, bir araya getirmeye çalışıyor gibiydi. "Bana her zaman ateşli görünüyorsun."

Yeni kazanılmış özgüvenim hoşuma gitmişti ancak Alexander'ın her hareketiyle nasıl küçüldüğünü fark ettim.

Alexander daha başka bir şey söyleyemeden dudağına bir öpücük kondurdum. Popomun üzerindeki elleri, benim oyalama manevramın işe yaradığını belli etti.

"İşte buna kısa derim ben." Alexander'ın eli eteğimin altına kaydı. "Birdenbire açlığım yok oldu."

Derin bir nefes aldım ve yeniden onun sihrine düşmek için buna konsantre oldum. Pepper'le olan çatışmadan sonra, toplanmış olan Kraliyet çetesine soğuk bir şekilde gülümseyerek umrumda olmadıklarını göstermek istedim. "Ama ben açım, *hem de nasıl!*"

Kendimi Alexander'dan kurtardığımda sendeledim ve Alexander beni yakaladı. Yeniden beni kendisine çok yakın bir şekilde çekti ve onun muazzam ereksiyonunu hissettim. Stilettolarla boyum o kadar uzundu ki beni ayakta alması bile mümkündü. Kafamın içinden bir düzine olasılıklar geçti baldırlarımda tatlı bir sıcaklık dağıldığında ama ben kendimi toparladım ve ona gülümsedim. "Ah, X, beklemeyi

bilen birine, her şey kendiliğinden ayağına gelir. Hiç duymuş muydun bunu?”

“Beklemenin içine sığ,” diye homurdandı Alexander. Kendimi bir kez daha geriye çektim Alexander yeniden eteğimin altına dalmak istediğinde.

“Daha sonra, X.” Biraz titreyerek beceriksizce yemek odasının kapısına doğru yürüdüm ancak yürüyüşüm her bir adımla düzeldi. Bu arada en nihayet çok geç kalmıştık, buna rağmen kendime olabildiğince zaman ayırdım ve kalçalarımı sallandırdım, Alexander'ı arkamdan boğuk bir sesle ismimi söylediğini duydum ancak ona dikkatimi vermedim. Bunun yerine yemek odasının kapısını açtım ve içeriye girdim gülümsememi bir mili saniye dahi kaydırmadan.

Önümde, sonsuz bir sofraya uzanmıştı, bu sofrada gece elbiseleri içindeki davetliler, kendilerine tahsis edilmiş yerlerinde oturuyorlardı. Her yerde parlayan kristaller ve ayna gibi parlatılmış gümüşler ve tüm bakışlar benim üzerimdeydi. Bakışımı onların başlarının üzerinde tutuyordum, bu çok da zor olmuyordu, çünkü zaten herkes oturuyordu ve sofranın sonundaki iki boş yere doğru salındım. Yürürken gözlerim Pepper'e takıldı ve onun kızgın bir halde bana sabitlendiğini fark ettim; Pepper'in gözlerinde buzdan şimşekler çakıyor gibiydi. Kaşımın birini havaya kaldırdım onun yanından geçerken.

Oyun başlamış bulunuyor, biber gazı.

Yerime ulaştığımda mırıltılar çoğalmaya başlamıştı. Bakışımı bütün masanın üzerinde gezdirdim. Bunu yaparken de bazı davetliler, onların gözlerinin içine baktığımda başlarını çevirmeleri beni hiç şaşırtmadı. Aslında hepsi, iki kişi hariç.

Jonathan Thompson'un pis sırtması ona öyle bir ifade bırakmıştı ki az önce bir fıkra duymuş gibiydi, sadece kendisinin anlamış olduğu bir fıkra... Gözlerimi yuvarlamamak

için kendimi zorladım. Masanın başında Albert beni taş kesilmiş bir ifadeyle inceledi.

Ona kibarca başımı eğdim. Suçluluk hissetmiyordum; neticede ben zamanında gelmiş olacaktım eğer onun iki oğlu beni haddinden fazla oyalamamış olsalardı. Yani, öğleden sonrasını nasıl geçirdiğim hususunda, pişmanlık duyduğumdan değil.

Sandalyemi tutması için bir hizmetli aceleyle yanıma geldi ve aynı anda kapı açıldı. Alex içeriye girdi ve dev adımlarla bana doğru yürüdü; bu arada babasına da başını salladıktan sonra saniyenin kırılma noktasına kadar üzerimden gözlerini çekmedi. Arkamdaki hizmetli oturmamı bekledi ancak bir an için felçli gibiydim. Alexander dışında hiç kimseyi algılamıyordum. Yüz ifadesi destanlar okuyordu. Ben ona aittim ve o benim üzerimde sahip olma hakkını uyguluyordu. Onun hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, onun ne beklediğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden hareket etmedim. Sonra önümde durdu, hizmetliye kısa bir işaretle daha fazla gerekmediğini bildirdi ve sandalyenin arkasına durdu. "Clara."

Alexander'ın dudaklarında benim adım, saf şehvaniyetten oluşmaktaydı fakat aynı zamanda sesinde sessiz bir şaşkınlıkta duyabiliyordum, görünüşe göre kendisine hâlâ niyetimin ne olduğunu düşünüyordu. Kendimi sandalyenin üzerine bıraktım ve onun isteğini yerine getirdim. Alexander aceleyle yanımda yer aldı ama sakıngan bir şekilde dizine dokunduğumda, elimi geriye çarptı.

"Yine de burada görünmek için lütufta bulunmana sevindim," diye gürlledi Albert.

"Ne zamandan beri burada vazgeçilmez oldum?" diye karşılık verdi Alexander, gözlerini üzerimden ayırmadan.

“Tüm saygımla, ben bir çatal değilim.”

Yutkundum, çünkü aynı anda Alexander'ın erkekliğini ispat etme arzusu, artık sadece benimle sınırlı olmadığı kafama dank etti. Görünüşe bakılırsa benim küçük şov desteğim onu hepten kontrollü olma zorunluluğunu uyandırmıştı.

Şimdi herkese açıkça kanıtlamak zorundaydı kontrolün onun elinde olduğunu, bu da sorun gibi kokuyordu.

Albert yüzünü ekşitti. “Tabii maçoğunu yeterince yaşadıysan, o halde şimdi yemeye başlamak isterim.”

“Aynen ben de,” diye karşılık verdi Alex ve onun konuşmadığı sözleri duydum: *Bunu atlatalım, düşündüğüm başka bir şey daha var.*

Onun ne istediğini, tam olarak gördüm ve ona kalmış olsa beni tam burada şimdi almış olurdu. Fakat, Edward haklıysa ağabeyinin arada bir *hayır* kelimesini duyması ona oldukça iyi gelecekti. Ben, Alex'in gerçek bir ilişki isteyip istemediğinden emin değildim; öte yandan şu da açıktı ki beni buraya getirmişti ve babasının karşısında ve diğer hepsinin karşısında benden yana olduğunu göstermişti. Bunun bir anlamı olmalıydı, ancak bir gerçek daha vardı ki o da Alexander'ın ilişki konusunda bihaber olduğuydu. İtiraf etmeliyim ki benim de bu alanda tecrübem sınırlar içindeydi kendi görüşümden oldukça emindim: Benim Alex'e –ve burada olan herkese– hiçbir oyunu tolere etmediğimi ispatlamam gerekiyordu.

Bakışımı tabağıma çevirdim; birdenbire memnun oldum çünkü önümde şarapla dolu kadehi duruyordu. Bardağa uzandığımda, Edward'ın neşeli bir halde bana baktığını gördüm. Alexander'ın dramatik çıkışından dolayı, Edward'ın ağabeyinin

karşısında oturduğunu fark etmemiştim. Böyle hiç değilse elimin altında bir müttefikim vardı, özellikle de Pepper'in tehlike derecesinde bana yakın oturduğundan dolayı.

Pepper, Alexander'a beklenti dolu bakışlarla bakıyordu, ona büyü yapmak ister gibiydi ancak Alexander dikkatinin dağılmasına izin vermiyordu.

Edward parmak uçlarını birleştirdi. "Clara muhteşem görünüyor, öyle değil mi, Alex?"

"Akşam yemeği için biraz aşırı giyinmiş, sence de öyle değil mi?" diye karıştı Pepper anında lafa. Diğer Kraliyet sümüklüleri de kendi etraflarında parolayı duymuşçasına hemen pis pis sırtıtmaya başladılar. "Ya da az giyinmiş, nasıl bakıldığına bağlı."

"Kıskançlık sana yakışmıyor." Edward, Pepper'in ona atmış olduğu kızgın bakışını görmezden geldi, tereyağı bıçağını aldı ve düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında çevirip durdu. "Yüzünün rengi yeşil gibi. Bu elbisene yakışmıyor."

"Bu alanı sen çok biliyorsun," dedi Pepper ve bana kızgın bir şekilde baktı. "Bu elbiseyi Tamara da gördüm. O mağazayı tanıyabileceğin, hiç aklıma gelmezdi. Onların daha özel müşterileri olduğunu düşünmüştüm."

"Eğer oradan alışveriş yapıyorsan o zaman o mağaza o kadar da özel olamaz," diye karşılık verdim kirpiğimi dahi oynatmadan.

Alexander yüzünü kırıştırdı, bizim ağız dalaşımızı ancak kavıyormuş gibiydi.

"Onunla bir konuşmam gerekiyor," dedi Pepper.

"Benim tarafımdan da selam söyle, eğer onu görürsen." Daha önce Tamara hakkında hiçbir şey duymamıştım tanışmak bir kenara dursun. Bu elbiseyi benim için Belle seçmişti

ama parasını tabii ki de ben vermiştim. Her neyse, kesin olan bir şey vardı: Pazartesi günü bu butiğe gidecektim ve benim bedenimde olan bütün elbiseleri alacaktım. Ben Pepper'in kazanmasına asla izin vermeyecektim, konu sadece alışveriş olsa da.

"Tabii ki." Pepper şeker gibi tatlı gülümsedi ve ben de aynen onun gibi hilekr bir şekilde krutonlu nefis kokan kremalı ıstakoz orbası servis edilirken gülümsedim. Kurt gibi aıkmiş olmama rağmen, etiketi korumak için, kendimi dizginlemeye çalıştım. Masanın diğer tarafında Pepper, yüzünde tiksinti ifadesiyle tabağını kenara itti. Hoşlanmıyordum ama bir merhamet duygusu geldi üzerime. Gerçi inanmak için hiçbir neden olmamasına rağmen Pepper'in da benim gibi aynı probleme sahip olduğunu düşündüm, bu bir uyarı işaretiydi. Pepper su bardağına uzandı ve Jonathan'ın yapmış olduğu bir şakaya güldü. Gözümü Pepper'den ayırmamıştım orbamı zarafetle içerken, kulaklarımda da etraftaki ses kargaşalığı...

Sohbet etmeyen kişiler, Alexander ve bendim. Belki de Pepper'in üstüne bir şey atmamın sebebi, Alexander'ın buz gibi olmasından dolayı dikkatimi dağıtmak istedim. Muhtemelen Pepper kremalı ıstakoz orbası sevmiyordu.

Birkaç kaşık daha aldım peçeteyi yanıma masanın üstüne koymadan önce, bitirdiğimi göstermek için. Tabii dikkat etmeseydim üçüncü kapta tıka basa doymuş olacaktım. Başımı kaldırdığımda, Pepper'in beni küçümser bir bakışla incelediğini gördüm; gözlerinin içinde saf hesaplaşma vardı. Alex'e yöneldim ama o hâlâ çorbasıyla meşgld.

"zgnm," diye fısıldadım.

"Niçin?" diye karşılık verdi kaskatı bir şekilde.

“Nedense kızgın gibi görünüyorsun.”

“Birbirimizin hakkında daha çok öğrenmemiz gereken şeyler var, Clara,” dedi Alexander kısık bir sesle. “Ben kızgın değilim, aksine senin için yanıp tutuşuyorum. Sanırım kendime hâkim olamıyorum ama bana bir kez daha dokunursan. O zaman seni toplanmış takımın önünde elbiselerini bedeninden yırtarak çıkarmam gerekecek.”

Alexander'a göz kırptım, bu arada dank etmişti. Bunu nasıl kaçırmıştım? Alexander üstünlüğünü kanıtlamak zorundaydı ve bu onun için seks demekti. Hafiflemiştim. Alexander hiç kızgın değildi, aksine benim için yanıp tutuşuyordu. Çünkü ben ateşli görünüyordum. Çünkü ben onu delirmenin eşiğine getiriyordum.

“Yap o zaman.” Bir kez daha kendimi geri tutmayı başaramamıştım. Bacaklarımın arasındaki o çok güzel seğirmeyi hissetmek istedim, elbette benim dayanılmaz arzumun daha bir iki saat gerçekleşmeyeceğini farkında olup ancak sonrasında, yalnız kalır kalmaz sanatın tüm kurallarına göre çözüleceklerdi.

“Şansını zorlama, Clara. Bir adam kendisini sonsuza kadar dizginleyemez.” Alexander'ın dudakları seğiriyordu ve ben onun o anda neler hayal ettiğini görebiliyordum: Alexander beni masanın üstüne attığında, herkesin gözleri kafalarından nasıl düşeceğini – kırılan bardaklar, gıcırdayan çatal bıçaklar – ve sert ateşli aletini içime ittiğinde... Düşüncesi bile yetiyordu bana, huzursuz bir halde sandalyenin üzerinde oradan oraya kayıp durmam için. Alex de bunun farkındaydı ve gülümsemesi daha da yayıldı: “Yakında, tatlım.”

Bunu düşünürken bedenimin tümü beklenti içinde titriyordu. İkinci kap yemeğe konsantre olamıyordum, böylece salata-

ma çatalı batırıp durdum Alexander'ın bakışını sürekli üzerimde hissederken. Üçüncü kap servis edildiğinde –pembe kızartılmış kuzu incik– Alex bana müstehcen bir sırıtma bağışladı.

“Tadını çıkar, Clara,” diye mırıldandı Alexander. “Uzun ve yorucu bir gece var önünde.”

Gözlerimi yumdum, kendimi Alexander'ın sözlerine kap-tırdım. Ağzım sulandı ancak bu kuzu inciğin nefis kokusun-dan değildi. Alex gerçek bir ustaydı benim ağzımı sulandırma konusunda.

“Bunun bir atak olmadığını umuyorum,” dedi Pepper beni düşüncelerimden kopartarak.

Pepper utanmaz bir gülümsemeyle beni değerlendiri-yordu ve gözleri kötülükle parılıyordu. İnciğimden bir ısırık aldım, rahat bir şekilde çiğnedim ve yutarken, “Aman Tan-rım evet,” ifadesi verdim. Pepper, orgastik performansımın karşısında tiksinererek içini çekti.

“Senin küçük sorununu öğrendiğimde çok şaşırmıştım,” dedi Pepper o kadar sesli ki masada herkes bunu duyabil-di. Bu mide boşluğuma bir yumruk gibi geldi fakat onu hiç etkilenmemiş gibi inceledim. “Yeme sorunları olan kadınlar normalde biraz daha zayıf olurlar.”

Ağzım açık öylece bakakaldım Pepper’e, böyle iğrenç bir şeyi söylemesi, dedikodunun doruk noktasıydı, üstelik herkesin önünde. Pepper şimdi istediği dikkati üzerine çekmişti.

Amelia’nın ve Priscilla’nın tavuklar gibi gaklamaları, beni çok da şaşırtmamıştı. Kral suskundu ancak annesi peçete-siyle ağzını sildi. Ancak ayıplaması kimin için geçerliydi? Hak eden kişi için mi yoksa bana mıydı?

Edward çatal ve bıçağını elinden bıraktı. “Dikkat, Pepper. İçindeki canavar, yılanbaşını çıkarıyor.”

“Edward,” diye azarladı babası Edward’ı.

“Ah, sen sağır değilmişsin,” diye karşılık verdi Edward ve Albert’e keskin bir bakış attı. “Sen sadece burnunun dibinde olan bitenleri fark etmiyormuş gibi davranıyorsun.”

“Bundan her zaman, en çok senin kârın oluyor,” diye araya girdi Pepper, yok edici bir tavırla ve Edward susmuştu.

Dilimin ucunda her şey vardı ancak karar veremiyordum. Pepper’in bana doğru ateş etmesini sürdüreceğini beklemiştim ve şimdi acımasız saldırılarına Edward’ı da hedef alarak seçmiş olmasına inanamıyordum. Pepper’in hiç affı yoktu. O bilmiyor muydu ki Edward’ı nefretçi zevzekliğiyle bütün davetlilerin önünde rezil ettiğini? Ellerim öfkeden titriyordu, Edward’ın, Pepper’in bakışlarından nasıl kaçtığını izlerken. Eğer bu masaya ait olmayan biri varsa, o da Pepper idi. Sofraya sessizlik hâkimdi ve sonunda, hâlâ hiçbir şey söylemeyen Alex’e bakmaya cesaret ettim. Ve onun yüzünü gördüğümde ise onun neden karışmadığını anlamıştım.

Boynundaki damar atıyordu, dişlerini birbirine sıkıca kenetlemişti ve parmak eklemleri beyaza boyanmıştı, çatalını bıçağını o kadar sıkı tutuyordu. Büyük bir çabayla kontrolünü kaybetmemeye çabalıyordu ve tabii bunu başaramayacak olursa, onun yanında olacağımdan kesinlikle emindim. Ancak Alexander, Pepper için baş ağrısı yaratmıyor gibiydi.

“Belki de sözde kız arkadaşını,” Pepper, o kelimeyi söylerken resmen tükürdü ve hiçbir şüpheye yer bırakmadı, beni böyle adlandırarak hakkımda nasıl düşündüğünü, “zaman zaman terapiye göndermelisin, onun yeme bozukluğu hakkında daha başka dedikodu sayfaları yazmadan evvel.”

İlk şoku hazmetmiştim ve artık kendimi tutmayacaktım. “Pepper, yemeğine dokunmadın bile. Sadece şarap kadehin

dudaklarına değdi. Yemeğimi bitirdikten sonra sana seve seve doktorumun adresini bulup veririm.”

Edward, sırtımasını bastırdı ancak Albert kızgın bir şekilde peçetesini masanın üzerine attı. “Yeter ama artık.”

Alexander oldukça buz gibi bir sesle, “Ah, birdenbire mi?” dedi. Ensemde ki saçlarım diken diken oldular. “Clara karalandığında hiçbir şey söylemedin.”

“Ne kadar da melodramatik,” dedi Pepper ancak onun ne kadar endişeli bir şekilde yutkunduğunu gördüm.

“Sen ailemizin misafiri olarak buradasın,” diye hatırlattı Alexander Pepper’e, “Sarah’dan dolayı. Böylece senin davetiyesi geri çekiyorum. Senin gitmeni istiyorum.”

Pepper, Alexander’a fincan altı tabağı kadar büyük gözlerle bakakaldı, bu arada masada oturanların tümünden hiddetli bir mırıldanma duyuldu.

“Burası daha hâlâ benim evim!” Albert yumruğu ile masaya vurdu.

“Ve sen de oğlunun dileği üzerine, güzel bir havada çıkagelen tanıdığını, bu sofradan uzaklaştırılmasını mutlaka kabul edeceksindir.” Alexander’ın sesi, babasının sesinden aşağı değildi. “Zira Pepper’i *bizzat* kendin davet etmediysen tabii.”

Alexander’ın iması oldukça açıktı ve babasının burun kanatlarının nasıl açılıp kapandığını gördüm. Pepper ve Albert? Hayır, bu gerçek olamazdı, buna rağmen, bu aslında birçok şeyi de izah etmiş olurdu.

Albert, Alexander’a baktı ve belli belirsiz başını salladı birdenbire ayağa kalkıp yemek odasını terk etmeden önce.

Yamanmış gülümseme, Pepper’in yüzünden tamamen gitmişti. Ayağa kalkmaya uğraşırken Pepper arkadaşlarına

baktı, belli ki onların da kendiyle birlikte odayı terk etmeleri bekleyişi içindeydi.

“Pris?” dedi Pepper yalvaran gözlerle.

Priscilla ağzını açtı fakat ardından özür dileyerek gülümsedi sadece. Pepper çenesini uzattı, bana doğru yok edici bir bakış daha attı ve hiçbir söylemeden kapıya doğru yürüdü.

“Yemeğini bitir,” dedi Alex sessizce.

Yutkundum ve tabağıma baktım. İştahım birdenbire kaybolmuştu ve görünüşe bakılırsa masadaki diğerlerinin de aynen benim gibi iştahları kalmamıştı. Herkes şaşkın bir halde tabaklarına bakıyordu ve hiç kimse bir şey söylemiyordu.

Anlaşılan herkes dilini yutmuştu.

“Haydi,” diye tısladı Alexander sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde olsa da.

Bir lokma aldım, ardından bir tane daha ancak daha hiçbir şeyin tadı kalmamıştı. Evet, Pepper kaybolmuştu ama gözetlendiğimi hissediyordum, her ne kadar başımı kaldırır kaldırmaz bütün bakışların eğilmesine rağmen. Her bir lokma direnişe karşı bir eyleme dönüşmüştü. Onlara benim hakkımda tamamen yanlış bir hüküm oluşturdıklarını göstermek isterdim. Ancak bu bana hiç zevk vermemişti, kendimi çökük ve boş hissettim. Yemeğimi bitirdikten sonra, ayağa kalktım ve Ana Kraliçeye dönerek başımı salladım. “Bu lezzetli ve son derece aydınlatıcı bir yemek oldu. Şimdi bana izin verirseniz...”

Yemek odasından aceleyle çıktım. O telaşla önüme çıkan bir sonraki kapıdan içeriye girdim, bu kapıdan hizmetliler girip çıkmışlardı. O kadar hızlı koşuyordum ki neredeyse elinde tatlılarla dolu bir tepsiyle, karşıdan gelen bir hizmetçiye devirip düşürecektim. Bir özür mırıldandım ve aceleyle devam ettim.

Buradan çıkmalıyım.

Tek düşüncem buydu, bu arada mutfaktan ve bununla birlikte birkaç aşçının arasından omuz omuza sıyrılarak geçtim, onlar da şaşkın şaşkın arkamdan baktılar ta ki sonunda mutfaktan dışarıya çıkan kapıyı açıncaya kadar. Güneş neredeyse batmak üzereydi, ufukta sadece ince bir gökyüzü şeridini aydınlatıyordu. Akşamın serin havasını ta ciğerimin derinlerine çektim ve sakinleşmeye çalıştım. Gözlerim boş boş görkemli konağın üzerinde gezindi ve kendime niçin o büyük, havadar odalara rağmen boğulduğumu sordum. Sanki duvarlar beni çevreliyordu hatta beni yavaş yavaş sessizce eziyordu. Arka kapı açıldı ve Alex bana doğru geldi. Hiçbir şey demeden elimi tuttu ve beni kendisine çekti. Mutfak camının görüş açısından çıktığımızda, beni kendisine doğru şiddetle çekti.

“Alex...”

Alexander parmağını dudağıma koydu ve protestomu boğdu. “Onların adına özür dilemeyeceğim, Clara. Onlar için tek bir kelime dahi harcamayacağım.”

“Benim oldukça uygun birkaç sözüm vardı hazırda,” dedim ancak sesimdeki titreme, Pepper’in beni ne kadar incitmiş olduğunu çok açıkça belli ediyordu.

“Tatlım.” Alexander yavaşça yüzümü ellerinin içine aldı ve ağzıyla dudaklarıma yaklaştı, etrafımızdaki hava çıtırdıyor gibiydi. Bir sonra ki anda, dillerimiz vahşi bir tutkuyla karşılaştıklarında, çevremdeki bütün her şey patladı. Alexander'ın misyonu anlaşılmayacak gibi değildi. Beni dudaklarıyla fethetti, dili benim dilime teslim oldu.

Ben ona aittim. Başka her bir adamda bu beni korkuturdu ancak onda kendimi tamamen hür hissettim. Hayatım boyunca kendimi bir lunapark aynasında görmüştüm ancak

Alexander'ın sahip olma isteği gözlerimi açmıştı, bana kendime onun baktığı gibi bakmama izin veriyordu. Onun ellerinin arasında macun gibiydim, kendimi ona sadece şartsız bir şekilde verdiğimde en büyük zevki öğreneceğimi biliyordum. Alex kendini öpüşmemizden kurtarıp geriye çekildi ve ben sendeledim, onun desteği olmasaydı dengemi kaybedecektim. Gülümseyerek elimi tuttu ve onu ağındaki şişkinliğine götürdü. “Beni bu hale sokuyorsun.”

Onun kemerini açmak istedim ama beni engelledi.

“Hayır, Clara. Ancak sana söyledüğimde. Ve şimdi arkana dön.”

Kızarmıştım ve bacaklarımın arası ateş gibi olmaya başlamıştı beni hemen burada aldığını düşündüğümde. İtaat ettim ve Alex beni verandanın etrafında uzanan taştan yapılmış bir korkuluğa yönlendirdi. Yavaşça beni korkuluğa doğru itti ve beni korkuluğun üstünden öne doğru eğdi. Evin bulunduğu yöne doğru baktım, binanın bütün camları karanlıktı.

“Seni koridorda gördüğümde,” diye fısıldadı Alexander kulağıma, “önce üzerinde etek olmadığını düşündüm.”

Heyecanlı bir halde kıkırdadım. “Bu elbise hoşuma gidiyor.”

“Ah benim de,” dedi Alexander. “Hem de nasıl.”

Aynı anda Alexander'ın ellerini bacaklarımın arasında hissettim.

“Yemekte yanında oturmak hiç hoşuma gitmedi, o kadar yakın,” Alexander'ın parmakları külotun üzerinden edep yerine dokundu, “bana ait olana. Bana işkence edilmesinden hoşlanmıyorum.”

“Bazıları buna sevinçli bekleyiş de diyor,” dedim güçlkle.

“Evet, aklımda olan buydu, tatlım.” Alexander'ın parmakları ince dantelin altına girdi ve ferç dudaklarımla oynadı. “Benim için külotunu çıkarmak ister misin?”

İçimi çektim Alexander'ın uzun, güçlü parmakları yarığma girdiğinde. “Seçeneğim var mı ki?”

Alexander sırtarak, “Bir yerlerde duymuştum, bizim dünyamızdaki kaynaklar tükenme yolundaymış,” dedi. “Ve benim bir külotu sonraya saklamamı...”

“Ne kadar da ileri görüşlüsün.” Başparmağımı külotumun kenarından içeriye sokup aşağı indirdim.

“Bence, sana yapacaklarım hoşuna gidecek.”

Alexander eğilip külodumu ayaklarımdan sıyırdı ve buruşturarak, beni uyarmadan ağzımın içine tıktı. “Mutfak hemen köşeyi dönünce ve ben senin inlemenin tadını tek başıma çıkarmak istiyorum.”

Kendi kokum burnuma gelince boğuk bir sızlanma çıkıverdi içimden.

“Ben gerçekten de kiskancım, tatlım,” dedi Alexander yumuşakça gırtlığımı okşarken. “Sen şimdi kendi tatlı, ufak vajinanın tadını alacağından eminim, oysa ben bunu zaten bütün bir akşam istemiştım. Korkarım buna izin veremem.”

Alexander beni biraz daha korkuluğun üzerine bastırdı, ta ki yere sadece parmak uçlarımla değebilene kadar. Eteğimi popomun üzerine sıyırıp bacaklarımı ayırdı.

Beni omzumdan tuttu, bu arada diğer eliyle de popoma masaj uyguladı; ardından bir parmak popo yanaklarımın arasına girdi ve onları kendi açgözlü bakışı için araladı. Kendimden protesto sesleri verdim, ağız tıkacımın içinde sızlandım Alexander başparmağıyla anüsümü hedef alarak etrafında daireler çizmeye başladığında.

“Gevşe, Clara,” diye emretti Alex. “Sen bana aitsin, tatlım ve ben seni noksansız istiyorum.”

Gözlerimi kapattım ve Alexander'ın yasak olan girişe baş-

parmağını nasıl ittiğini hissettim. Böyle bir şeyi hiçbir zaman istememiştim ama tamamen güçsüzdüm ve ona müsaade etmek zorunda kaldım. Ben bedenimin her zerresine kadar kendimi ona armağan etmeliydim, ona tamamıyla güvenmeliydim, biraz korkmuş olmama rağmen fakat aynı anda bir ürperti diğerini takip etti, Alexander başparmağını yavaş, yavaş ve dikkatlice içimde hareket ettirdiğinde.

“Popona girmek istiyorum Clara,” Alexander bunu öyle bir ses tonuyla söyledi ki hiçbir itiraz kabul edilemezdi. “O bana ait ve ben onu ne zaman istersem alacağım.”

Alexander bana masaj yapmaya devam etti, bu kez daha da sert baskılarla ve ağızımda tıkaçla sesli inledim.

“Ama bugün değil,” diye devam etti Alexander çaresizce soluk alıp verirken. “Bunun için henüz hazır değilsin, tatlım. Ama bunu arzuladığım için beni suçlayamazsın, beni bu akşam bu inanılmaz elbisenle delirttikten sonra. Onlar senden korkuyorlar, anlıyor musun? Sen bir başkasın, yani kendinden emin. Onları, aynı bana yaptığın gibi konseptlerinden çıkardın.”

Alexander saniye dahi durmadan, başparmağı ile bana nüfuz etmeye devam etti, ta ki ilk dalgalanmalar bedenimin alt kısmında kudurana kadar ve kendime dayanak arayarak korkuluğa sıkıca tutundum. Sonra Alexander'ın iki parmağı yarığımın içine nasıl ittiğini hissettim, baskıyı çoğalttığını ve beni tamamıyla doldurduğunu, beni gevşettiğini, ta ki içimden bağırarak ağlamak isteyene kadar.

Alexander gırtlığımdan bir çığlık çıkana kadar beni yavaşça ve zevkle parmaklarıyla becerdi, çığlık ise ağızımdaki nazik bez parçası tarafından anında bastırıldı.

“Küçük çığlığın hoşuma gitti. Kulağa o kadar çaresiz geliyor ki seni kurtarmam için yalvarıyormuşsun gibi. Gelmek

istiyor musun?” Sesindeki o sert tonu, tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Başımı salladım. Etrafımda dönen dünya, aydınlık ve karanlık bir girdabın içinde bulanık bir hale geldi. Kendi şehvetimin esiri olmuştum, bu şehvet, ufukta gürleyen tehlikeli bir fırtına gibi üzerime yuvarlanıyordu. Her ne kadar hazır olmama rağmen, olağan güçle kendimi tuttum, o anın tadını mümkün olduğunca uzun çıkarmak istedim. Alexander parmaklarını içimden çıkardığında, hayal kırıklığına uğramışçasına bir soluk çıktı gırtlığımdan; dayanılmaz bir arzuyla titredim. Ama Alexander dizlerinin üstüne çöktü ve sadece bir an sonra onun dilini hissettim, dili eziyet edercesine yavaş bir şekilde ferç dudaklarımın üzerinden kaydı, ardından çevik ve istekli bir şekilde zonklayan klitorisime nüfuz etti.

Uyarıda bulunmadan Alexander yeniden başparmağını popoma soktu ve ben kendimi daha fazla tutamadım. Orgazm beni şiddetle çekip götürdü, bedenimin içinden arka arkaya kasılma dalgaları gönderdi. Bu çok fazlaydı. Bu her şeydi.

Ancak Alex devam etti hatta bacaklarımın onun başının etrafında kasılmalarına rağmen ve gırtlak takacının içinden durması için yalvardığım halde, Tanrı aşkına durması için, buna rağmen yine aynı anda onun ilahi dilini ebediyete kadar hissetmeyi diledim.

Alexander nihayet beni bıraktı, ayağa kalktı ve hemen yeniden kendisini bana doğru itti. “İçinde olmak istiyorum.” O, ağzımdaki külotu çıkardı. “İşte bunu benden.”

Bacaklarım titriyordu ve narin, şişmiş olan edep yerim seğiriyordu. Sondaydım; çok acı içinde, çok yorgun, daha fazla ayakta durabilmek için.

“Ben... daha fazla yapamam,” diye zorladım kendimi.

“Yanlış cevap,” dedi Alexander nefes nefese kulağımın dibinde ve aynı anda onun nasıl pantolonunun fermuarını indirdiğini duydum.

“Bu çok fazla,” diye sızlandım.

“Tatlım,” diye fısıldadı kulağıma rahatlatıcı bir sesle bu arada Alexander aletini bacaklarımın arasına sokmaya çalıştı. Alexander bekledi, yarığımın önünde kaldı. Alt dudağımı ısırdım ve ona açılmak için dürtümü bastırmaya çalıştım. Aletini dudaklarımda gezdirdi. Hâlâ daha hayır diyebileceğimi, kendime anlatmaya çalıştım. Onun dokunuşlarının altında, aşırı yüklenme heyecana dönüştüğünü içimde hissettiğim halde.

Alex, nazik tomurcuğumun üzerinde dolanırken dudaklarını omuzlarıma bastırdı. Başım geriye düştü, onun okşamalarında kaybolmuştum ve gözlerimi yeniden açtığımda, onu gördüm.

Görünüşe göre, Pepper tuzdan bir sütun gibi taşlaşmıştı. Açık bir balkon kapısında durmuş, bizi izliyordu.

Bakışlarımız karşılaştı ve ben kendime bir zafer gülümsemesi için izin verdim. Pepper’in yüz ifadesi buz gibi kalmaya devam etti ancak ben onun kedinin ciğere baktığı gibi bize bakmaya devam edeceğini biliyordum.

Gözlerimi kapatıp yeniden Alex de kayboldum. O benimdi ve bu kez Pepper bunu kendi gözleriyle görecekti.

“Sana sahip olmak zorundayım, X,” diye mırıldandım. “Tenini hissetmek istiyorum.”

Alexander, beni penisiyle okşamayı kesti ama yarığımda sabitlendi. Onu, gömleğinin düğmelerini açtığını duydum ve

bir an sonra bana kollarıyla sarıldı. Kendimi onun çıplak göğsüne yasladım ve benim üstümün ince kumaşından doğru, onun bedeninden gelen sıcaklığı hissettim.

“Sevişmek istiyorum. Beni tamamlamanı istiyorum,” dedim sesli bir şekilde, onu karşılamak için kendimi gerdim ve aynı anda Alexander beni aldı, öylesi bir güçle ki soluk soluğa kaldım.

Alexander'ın elleri göğüslerime gitti, elbisenin üzerinden onları tahrik etti, ta ki göğüs uçlarım dikleşene kadar ve benden vahşi inlemeler çıkana kadar. Pepper'in bakışını hissettim fakat bu benim umrumda değildi. Ben sadece Alex'le tek beden olmak istiyordum, onunla tamamen eriyip gitmek. Tam bu anda ben ona aittim ve emin olduğum bir şey vardı: Tabii konu onun zevki ise benim için hiçbir zaman başka bir cevap olmayacaktı, evetten başka.

“Senin o muhteşem vajinana boşalacağım.”

Girtlaktan gelen bir inilti, onun sözlerinin altını da çizmiş oldu ve içim onun sert aletini sıkıca kavradı.

“Aman Tanrım, sen beni sağlıyorsun. Beni içinde istiyorsun, öyle değil mi? Sen vajinanın içine benim boşalmamı istiyorsun, çünkü onun bana ait olduğunu biliyorsun.”

“Ben sana aittim,” dedim soluk soluğa, içimdeki her bir kas, heyecandan titriyordu.”

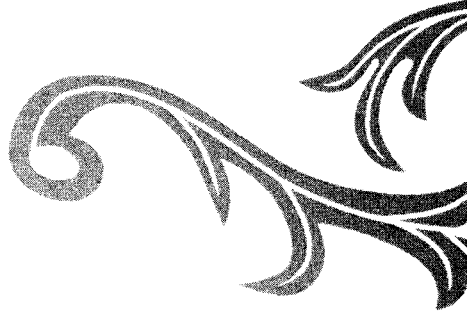
“Ben sana aitim,” diye tekrarladı Alexander. Sözleri kuvvetli bir dalga gibi içimden geçip gitti ve güçsüz bir çığlık çıktı ağızımdan, onun yakıcı tohumlarını içimde hissettiğimde. Patlayarak, milyonlarca ufak parçalara dağıldım, bu parçalar üzerime yağdı ve bana inanılmaz zevk ve tatmin duyguları yaşatarak bu suların altında bıraktı.

Bacaklarım titriyordu. Alex beni kucaklayıp eve taşıırken, çıplak göğsünde salladı. Davetsiz misafirimize kaçamak bir

bakış atmaya çalıştım fakat Pepper kaybolmuştu.

Pepper misyonu anlamıştı.

İçimi çektim, Alexander'a sokuldum ve onun erkeksi kokusunu derince içime çektim. Ben ona aittim ve *o da bana aitti.*

Oda sade döşenmişti, duvarda sadece birkaç kitap rafları vardı, çalışma masasının üzerinde birkaç çerçevelenmiş fotoğraflar duruyordu. Fotoğraflara sabitlenmemeye çalıştım. Fotoğraflarda Alexander annesi ve kız kardeşiyle birlikteydi. Alexander, portrelerden birine baktığımı fark etti.

“O çok güzelmiş,” diye mırıldandım Sarah’nın at üstünde olduğu bir fotoğrafa bakarken.

Alexander başını salladı. “O, ata binmeyi seviyordu.”

“Ne oldu?” diye sordum sessizce. Aramızda hâlâ durmakta olan suskunluğun duvarları vardı ve onları yıkmamız gerekiyordu.

“Bunu bilmeyi isterdim, Clara.” Bu sözler, ruhun en derinlerinden geldi ve sesindeki o çaresizlik canımı acıttı. Suçluluk hissi Alexander’ı kırmıştı, ancak o suçluluğun gözünün içine baksa belki de yaraları sonunda iyileşecekti.

“Ben sadece parçalar halinde hatırlayabiliyorum. Bu da Pepper’i sürekli davet etmemin sebebidir.”

Alexander’ın sesindeki tereddüttü hissettim ve cesaret

verici bir şekilde gülümseyip her ne kadar Pepper'den nefret etsem de, kendime acımazdım, Pepper ile temasa geçtim, tabii bu ağır sonuçlar doğuran olayı, eski haline geri getirmek için, herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek ise.

“Bir bardaydım, içmiştim. Birdenbire kız kardeşim geldi. O daha reşit değildi ve ben ona bağırdım, barda ne işi var diye.” Anıların ona nasıl eziyet ettiğini gördüm ve dikkatlice elimi onun omzuna koydum. “Sonra kalkıp gittik. Diğerlerini neredeyse hiç hatırlayamıyorum. Seni bu konuyla da sıkmak istemiyorum.”

“Unut bunu, X. Hiçbir sır yok, tamam mı?”

“Onun, parmaklarımdaki kanını hatırlıyorum. Gevşemiş oyuncak bir bebek gibi hissettim onu. Isı derimi yakmıştı, ancak onu ortada bırakamazdım.”

Alexander'ın bakışları geçmişe uçar gibiydi. “Öylesine panik içerisindeydim ki ne kadar ağır yaralandığımın bile farkında değildim. Çarpma anında bir şey saplanmıştı bana –bir metal parçası saplanmıştı bana– ancak onu kesinlikle yalnız bırakmazdım ve böylece ikimizde ateşin içinde oturduk adeta ölüleri yakmak için toplanan odun yığını gibi.”

Bir hıçkırığı bastırdım ve başımı salladım, onun için güçlü durmaya çalıştım, resimler her ne kadar korkunç bir şekilde gözümün önünde görünseler de. “Peki, ya Pepper?”

“O, arabadan dışarıya fırlamıştı,” dedi Alexander, “ve kırılmış kemiklerle caddede yatıyordu. Tabii daha fazlasını hatırlıyorsa da en azından bugüne kadar hiçbir laf etmedi bunun hakkında.”

“Korkunç olmalı, X.” Alexander'ın alnından kuzguni siyah bir saç telini geriye ittim. “Ama her şeye rağmen, bu senin suçun değildi.”

“Sen içimdeki canavarı niçin görmüyorsun?” diye sordu Alexander. “Diğer herkesin gördüğü gibi?”

“Diğerleri, seni benim gördüğüm gibi göremezler.” Sessiz konuştum, tüm cesaretimi toplamam gerekiyordu.

“Onlar, benim seni sevdiğim gibi...”

“Özür dilerim,” diye kesti Alexander benim itirazımı.

“Sadece bir saniyeye ihtiyacım var.” Alexander banyoya girdi ve arkasından kapıyı kilitledi.

Onu kaçırdın, diye seslendi iç sesim ancak bu düşünceyi anında bastırdım. Eğer Alexander kendisi için birkaç saniyeye ihtiyacı varsa sorun değildi.

Onun arkasından koşmadım, çünkü bende bunu hazmetmem gerekiyordu. Kazanın gerçekleri, genelinde biliniyordu. Fakat Alexander niçin hiçbir şeyi hatırlayamıyordu?

Çalınan kapı, beni düşüncelerimden kopardı. Kaşlarımı çattım ama sonradan kapıyı açtım. Önümde Albert duruyordu. Beni görünce, kaşının birini kaldırdı.

Albert odaya girerken ona başımı salladım. Çalışma masasının önünde çakılıp kaldı ve eline bir fotoğraf aldı, fotoğrafta karısı ve genç kızı görünmekteydi. Biraz yaklaştım fotoğrafı daha iyi görebilmem için.

Elisabetas’ın klasik Yunan güzelliği, gözden kaçması mümkün değildi; koyu renkte bukleleri omuzlarına düşüyordu ve kollarında küçük Sarah’ı tutuyordu. Annesinin bir minyatür versiyonuydu atkuyruklu saçıyla ve tatlı gamzelerle. Fotoğraf öylesine canlı görünüyordu ki bir an için onları şahsen tanımış gibi geldi bana.

Ve bir şekilde onları tanımıştım zaten.

Alexander'dan dolayı, onlar Alexander'ın hatıralarında yaşıyorlardı ve umut ediyordum ki onun bir gün gelecek

ve geçmişiyile bir barış yapacaktı. Ve tam da bu yüzden ona yardım etmem bu kadar önemliydi Alexander'ın sorularına cevap bulmak için.

“Elisabeta bir kral için mükemmel bir kadındı.” Albert'in başparmağı, parıldayan çerçevenin üzerinden kaydı. “O, mütevazı, sadık ve her şeyden evvel: *Saygılıydı.*”

Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım yanlış bir şey söylememek için. Albert'in, oğullarına karşı nasıl saygısızca davrandığını görmüştüm ve ben sadece tahminde bulunabiliyordum karısına nasıl davranmış olduğunu. Karısı ona itaat etmiş midir ki barışı sağlamak için? Yoksa kocasına karşı koşulsuz bir biçimde, onun buyruğu altına girmesi için, yetiştirilmiş miydi?

“Birçok insan, bizim evliliğimizin aranje edildiğini düşünmüştü,” diye devam etti Albert. “Ama bu doğru değildi.

Onun ailesi burada irtica aramaktaydı Yunanlılar Kraliyet ailelerini memleketlerinden kovduktan sonra. Onu bana bir baloda tanıştırdılar ve ben ona tepetaklak âşık olmuştum.”

Albert'in bunları bana anlatarak niçin açıldığını bilmiyordum, yine de başımı salladım.

“Karım, Aristokratların içinde yetişmiş. O, kendisinden beklenenleri biliyordu. Rolünü biliyordu.” Albert fotoğrafı çalışma masasına geri koydu ve gözlerimin içine baktı. “Nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?”

“Karınız bir Kraliçe olması için saptanmıştı,” dedim sessizce onun misyonunun geri kalanını dudaklarımdan çıkarmakta aciz kalarak. *Ve ben değil.*

“Umarım bunu şahsi olarak algılamazsınız, Bayan Bishop. Hatta Edward ve sizin aranızda bir ilişki için onayımı verirdim ancak benim vazifem, Kraliyetin çıkarlarını korumaktır.”

Albert'in sözleri ölçülü, somut ve nettiler, ancak ilikleri-

me kadar işlemişti. Yutkunurken çok zorlandım ve kendimi toparlamam gerekiyordu acımı hissettirmemek için.

“Ben Edward’ın tipi değilim,” diye cevap verdim ve sözlerimin soğukluğu dosdoğru uzuvlarıma ilerledi. Kollarımı bedenime sardım, bu arada Alexander’ın geri dönmesini özlemle bekliyordum.

“Mesele tam olarak bu.” Albert başını salladı. “Kraliyet ailesi, dışarıya yansıyan görünümü korumak zorunda tabii batmak istemiyorsa. Bütün bunları şöyle hayal edin:

Edward, sizi tavlayarak ağabeyinin elinden alıyor. Alexander ise toplumsal konuma uygun bir evlilik yapıyor ve kapalı kapılar ardında olanlar, sizin özel konunuz.”

“Siz bana ufak oğlunuzla evlenmemi öneriyorsunuz ben onun ağabeyinin metresi olabileyim diye?” Bu soruyu sesli söyledim. Kralın gcendirici teklifini belki daha iyi anlayabilmek için ancak ben öncekinden daha çok şaşkındım.

“Kraliyet ailesinin bir yesi olarak fedakârlık yapmak gerekir,” diye devam etti Albert.

Neredeyse gülecektim. “Yalanların, hilelerin ve örtbas etmenin fedakrlıkla ne alakası var?”

“Onun mutluluğunu feda etmesinden bahsediyorum bencil arzuları bir kenara bırakarak. Alexander bugün, sizi istediğine inanıyor ama unvanından vazgeçmek –doğumu sonrasında kazanılan hakkını– gerçekten düşünüyor musunuz onun size on yıl sonra bunun için teşekkür edeceğini?” Albert, saçımın bir telini parmaklarının arasına aldı ve tekrar bıraktı. “Pek sanmıyorum. Peki, ya siz? Sizin duygularınız nasıl görünecek on yıl sonra? Ama ne olurdu, tabii bugünkü mutluluk hayalinizi feda ederseniz ve uzlaşırsanız? O zaman sizin on yıl sonra, tabii Alexander’ın size karşı olan ilgisini

kaybettiğinde, bir unvanınız ve bir hayatınız olurdu. Çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat...”

“Umarım, benim böyle bir şeyi bir an bile dikkate alacağı-mı, ciddi olarak düşünmüyorsunuzdur.” O kadar üşümüştüm ki titremeye başladığımı hissettim. Beni nasıl bu denli bir çıkarıcı olarak görebilirdi? Ve benim aklımda Alexander'dan başka bir şey olabileceği fikrine nasıl varmıştı?

Albert uzun bir süre sessiz kaldı, beni yorgun gözlerle inceledi. “Alexander'ın belirli beklentileri karşılaması gerektiğini, siz açıkça biliyorsunuzdur.”

“Bunu zaten çok açık bir şekilde anlamamı sağladınız.” Sesimdeki sarkazmı gizlemek için kendimi yormadım.

“Onun *gelecekteki evliliği* bakımından.”

Albert'in laf arasındaki ilavesi, yüzüme bir tokat gibi geldi. O kadar şaşkındım ki sözcükler bulmakta zorlandım. “Demek istediğiniz...”

“Alexander'dan beklenen şu ki onun bizim çevremizden olan biriyle evlenmesidir. O henüz daha çocukken kiminle evleneceği belirlenmişti bile. Alexander çok nadir bunun hakkında konuşur ancak kimin olduğunu gayet iyi biliyor.”

Albert aynı zamanda kalbime bir hançer de saplayabilirdi. Dizlerimin bağı çözölmüştü ancak tüm gücümle kendimi toparladım. Albert, ona sunulmuş olan en ağır silahı yükselterek beni yenebileceğini düşünmüştü.

“Siz bir oyuncaktan başka bir şey değilsiniz.” Kral, ceketinin üzerinden görölmeyen birkaç toz parçacıklarını silkeledi. “Ve sizden sıkıldığında, kendisine yenisini arar bulur. Siz hiçbir zaman bizim ailemize dâhil olmayacaksınız.”

“Acaba hiç aklınıza gelmiş midir ki benim bir evliliğe ilgimin olmadığını?” Onun, sesimdeki sarsıntıyı duymadığını

umut ettim. “Veya ailenizde bana ait bir yerin olmasını istemedğimi düşündünüz mü?”

Albert kuru bir şekilde güldü. “Her kadın evlenmek ister, farkındasınız ya da değilsiniz.”

Hiç şaşmamalı onun evlilik hakkında bu kadar zayıf fikirlere sahip olduğuna. Albert kadınları bağımsız insanlar olarak dahi görmüyordu. Arkamı döndüm, her geçen saniye ile Albert’in sözleri beni daha da çok sinirlendiriyordu.

Alexander, banyo kapısının eşiğinde duruyordu. Görünüşe bakılırsa bizim sohbetimizi birkaç zamandır dinliyor gibiydi; Alexander sakın görünüyordu ancak ona doğru gitmek istediğimde, gözlerinde bir uyarı ışığı yandı.

“Ah, demek taktiğini değiştirmişin,” diyerek sözü babasına yöneltti. “Bana tehditlerinle gözdağı veremeyince...”

“İkimiz de bunun nasıl sonlanacağını biliyoruz,” diye karşılık verdi Albert hiç etkilenmeden. “İtiraf ediyorum, ufaklık oldukça güzel ama sen zaten ciddi düşünmüyorsun onunla. O zaman niye hâlâ onun itibarına zarar veriyorsun ki?”

Albert nihayet maskesini düşürmüştü ve aynı oğlu gibi merhamet barındırmayan acımasızlığını dışa vurmuştu. Bunun ötesinde Albert’in yüzünde hayal kırıklığı ve acımasızlık yansıyor. Arkasındaki resimden karısı ona gülümsüyordu. Karısının sahip olduğu sınırsız sevgisinde, onun pervasızlığını görmezden mi gelmişti?

Elisabeta’yı, bunu hiç fark etmemiş miydi? Yoksa Elisabeta’nın kaybı mıydı Albert’i bu canavara dönüştüren?

“Senden nelerin beklendiğini biliyorsun,” diye devam etti Albert. “Ben seni döndüğünden beri fazlasıyla hür bıraktım. Bu ailede yerini alma zamanın geldi.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi kaskatı bir halde.

Buna bir türlü inanamıyordum, şaşkına dönmüş bir vaziyette Alexander'a baktım. Yüzünde boyun eğme anlamını taşıyan bir maske vardı ve gözleri mavi buz kristallerine dönüşmüştü. Gözlerinin ateşi sönmüştü; kor yerini soğuk bir şeye bırakmıştı, geçilmez bir sertlik.

Nefesim durdu Alexander öylece mihlanmış gibi camdan dışarıya bakarken. Kendimi felçli gibi hissettim.

Sanki yabancı biri karşımda duruyordu. Görünüşe bakılırsa Alexander hakkında bir şey bilmiyormuşum, onu bir parça dahi tanıyamamışım, bunu idrak edişim bir darbe gibi geldi. Aynı anda kalbim bin parçaya bölünmüş gibi hissettim. Brimstone'daki o akşamdan beri, bizi bağlayan tüm o duygular, onları artık sadece hafiften yansıyan bir eko gibi algılıyordum. Denizin dibinde yatan bir kara kutu gibi; o kutuyu çıkarmak için dalar gibiydim ancak onu sürekli elimden daha da derine kaydırıyormuşum gibi, öfke ve üzüntüden oluşan karanlık bir uçuruma, beni de uçurumun içine çekmek için tehdit eden.

Göğsümde muazzam bir baskı vardı ve gözyaşlarımın nasıl geldiğini hissettim. Alexander, onunla bir ilişkinin mümkün olamayacağı hakkında uyarıda bulunmuştu. Çünkü başka yükümlülükleri olduğunu kendisi de biliyordu.

Evet, bana şehvet sözü vermişti ve bu sözü yerine getirmişti ancak onun bu teklifinin baştan beri, son kullanma tarihi vardı. Ve ben bunu bir zaman sonra unutmuştum ve affedilemez bir hata yapmıştım: Ben ona âşık olmuştum.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Ve hatta ona da aynı şeylerin olduğuna dair buna inanmış olmak.

“En iyisi sizi şimdi yalnız bırakmak olduğunu düşünüyorum,” diyerek Albert suskunluğu bozdu. “İyi geceler.”

Kapı, Albert'in arkasından kapandıktan sonra, elimi yanımda duran rafa uzattım ve arkasından kapıya bir kitap fırlattım. Kitap kapıya çarptı ve yere düştü. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi indiler katlanmış ve yarı yırtılmış sayfaları öbek halinde yerde görünce, güçlü fırlatmamdan dolayı kitabın sırtı kırılmıştı.

İstismar edilmiş...

Mahvedilmiş...

Ve bir kenara atılmış.

Bacaklarım dayanamadılar ve ben de yere yığıldım.

Alexander'ın göz kapaklarının nasıl seğirdiğini gördüm ancak kendisi katlaşmış bir halde orada durmaya devam etti.

Aynı anda bir parçamın —o parça ki özlemle onun kollarına alınmayı ve teselli edilmeyi bekleyen— öldüğünü hissettim. Tüm uyarıları rüzgâra vurmuştum. İçgüdümü göz ardı etmiştim ve iç sesimi dinlememiştım, o bana Alexander'ın sonunda beni kıracağını söylemişti.

Ve Alexander aynen bunu yapmıştı.

Sadece başkaları uyarıda bulunmamışlardı ki. Alexander dediği her kelimeyi gerçeğe dönüştürmüştü.

Şimdi sadece bir tek insan kalmıştı güvenebileceğim. Yani kendime... Kendimi hiçbir zaman bu kadar reddedilmiş hissetmemiştim, bu acı beni adeta bir panterin pençeleri gibi yarıyordu; bana öyle geliyordu ki yavaş yavaş kan kaybından ölüyormuşum gibi. Fakat ilk kez kırılmamıştım ben.

Ve bu düşünce tüm gücümü toparlamama ve ayağa kalkmama sebep oldu. Sendeledim, ilk anda rafa tutunmak zorunda kaldım ama sonra tüm çaresizliğime rağmen yeniden ayaklarımın üstünde durdum ölmeyi istememe rağmen.

Ayaktaydım ben.

Ve zaten bu bana Alexander'a bir kez daha meydan okuma gücünü veriyordu.

Derin bir nefes aldım ve yanına gittim. Beni soğuk bir bakışla inceledi, hazırlıklı, neredeyse ruhsuz bir şekilde ve bekledi.

Bense onu hissetmeyi özlüyordum. Parmaklarımla onun sivri çenesine dokunmak istedim ellerimi omuzlarından aşağı kaydırmayı... Gün gelecek ve benim bunu yapmam mümkün olamayacağını, ona dokunamayacağımı asla düşünmemiştim.

Gözlerim doldu ağzımı açtığımda her seferinde kaçtığı ve onun dayanamayacağı sözleri söylemek için onu zorladığımda.

“Ben seni seviyorum, Alexander.”

Alexander gözlerini yumdu ve çok güzel bir an boyunca, biz yeniden birbirimize çok yakındık. Sözlerim, onu adeta sıcak bir dalga gibi kendisiyle birlikte uzağa taşıdığını hissettim, onun tam kalbine isabet ettiğini.

Alexander'ın kalbini nasıl kırdığımı gördüm.

Ancak Alexander gözlerini yeniden açtığında, bakışı öylesine donuk ve umursamazdı ki aynen demin olduğu gibi.

“Bu bizim anlaşmamıza dâhil değil.”

Bu tepkiyi beklemiştim, buna rağmen onun sözleri beni adeta parçalar gibiydi. İçimde bir hıçkırık kramp halini almıştı ve ben arkamı döndüm ve koşarak odadan çıktım. Alexander beni ağlarken görmeyecekti.

Asla, hiçbir zaman!

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı ve bütün bednim titriyordu. Ardından duvarda bir nişe ulaştım ve kendimi yere bıraktım. Orada ne kadar tünediğimi, sonradan bilemedim. Bu dakikalar, ama aynı zamanda saatler veya günler boyunca da olabilirdi. Güneşin yeniden doğup doğmadığı

veya dünyanın mancinik sayesinde kendi yörüngesinden mi çıkmıştı, bunların hepsi umrumda değildi.

Bundan sonra hiçbir şeyin benim için önemi yoktu.

Kendimi karanlığa ve acıya bırakmıştım beni kendileriyle birlikte derinlere çeken. Alexander'a güvenmiştim. Kendimi ona armağan etmiştim ve beni mahvetmişti. Onun önceden duyurmuş olduğu gibi.

İki tane el, beni karanlığın içinden yukarıya kaldırdı, iki tane kol beni nazıkçe salladı. Gözlerimi açtım ancak görmüş olduğum kâbustan uyanamıyordum. Edward beni sıkıca kollarının arasında tutuyordu, beni odama taşıdı ve sakinleştirici sözler fısıldıyordu kulağıma ancak bu sözler beni avutmayan, çaresizliğimi hafifletmeyen sözlerdi.

Edward'ı omuzlarından tuttum ve çatlamış dudaklarımı cümle kurmaya zorladım: "Eve gitmek istiyorum."

"Önce dinlenmelisin," dedi Edward yumuşak bir sesle. "Seni benim odaya götürürüm, tabii istersen."

Başımı salladım. "Lütfen. Eve gitmek istiyorum."

"Tamam, bununla ilgilenirim ben," diye razı oldu Edward.

"Bana söylemek zorunda değilsin, Clara, ama... Ne oldu?"

"Ben ona âşık oldum," diye cevap verdim, kesik kesik sözler ama bu sözler isteksiz bir şekilde dudaklarımdan çıktılar.

Edward sustu ve kollarını daha da sıkı sardı bana. İkimiz de biliyorduk ki sevmek bazen yeterli olmuyordu.

Anahtarı parmaklarımın arasında çevirip durdum, daha önce olduğum gibi şaşkın bir halde, ne alakası var diye. Ancak işin içinden çıkamıyordum. Üzerinden iki hafta geçmişti ve ben hala doğrusunu yaptığımı kendimi inandırmaya çalışıyordum. Alexander hakkında daha başka hiçbir şey duymamıştım. Yüzünü de sadece dedikodu magazinlerinde görmüştüm, onu bu magazinlerde görmek neredeyse her gün mümkündü. Hayır, o mutlaka evinde oturmuyordu, mutlaka iştahsızlıkla mücadele etmiyordu, sabahları yataktan kalkması için kendini zorlaması gerekmiyordu. Şüphe uyandırıcı pirinçten yapılmış anahtar, Norfolk'da yaşanmış o gecenin tek belirtisiydi Alexander'ın pişmanlığına dair.

Ben hâlâ yataktaydım Belle başını kapıdan uzattığında. "Gidemezsin."

"Bunun sadece ne anlama geldiğini bilmek isterdim."

Parmaklarım pürüzlü anahtarın etrafında kapandı, kendime tekrar tekrar beni nereye götüreceğini sorduğumda. Buna rağmen Belle haklıydı. Anahtar hakkında sadece tek

bir şey biliyordum, o da onun kimden geldiğini. Anahtar, krem rengi, kırmızı balmumu mühürlü bir zarfın içindeydi, ne bir açıklama, ne de bir özür, hiçbir şeysiz. Zarfın içinde anahtardan başka bir şey yoktu ve bir kart üzerinde adres, bir sonraki günün tarihi yazılı olan. Şehir haritasına bakmama gerek yoktu, çünkü ben Notting Hill'de o küçük, sessiz sokağı biliyordum. Ancak orada beni ne bekliyordu?

Belle oraya gitmem konusunda bana engel olmak istiyordu, çünkü Alexander'a oldukça sinirliydi. Karar veremeyişimin sebebi başkaydı. Ben netlik kazanmadığı sürece, bu anahtar her şey demek olabilirdi. Yani bu acıklıydı ve ben bunu biliyordum. Buna rağmen bana geri kalan son umut kıvılcımına sıkıca sarıldım.

Belle yanıma oturdu. "Peki, ne yapardın, eğer o seni orada bekliyor olsaydı?"

Omuzlarımı silktim ve derin bir nefes verdim; çünkü söz konusu Alexander olduğunda, gözyaşlarına boğulma tehlikesi hâlâ mevcuttu. "Belki ona, neden diye sorardım," diye cevap verdim sessizce. "Her şeyden evvel, beni niçin kendisiyle birlikte o araziye götürdüğünü... Beni neden sevmediğini..."

Belle kolunu omzuma koydu ve beni teselli ederek kendisine doğru çekti. "Onun buna gerçekten cevap vereceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim. "Peki, ben nasıl bu kadar aptal olabildim. Onun için de bir anlamı olduğuna dair hayal kurdum?"

Belle güldü. "İnsanın âşık olması, otomatikman insanın aptal olduğu anlamına gelmez."

"Gelir," diye karşılık verdim. "Tabii insan yanlış kişiye âşık olursa."

“Sen bir insansın, Clara ve ayrıca sen geçmişinde de hatalar yaptın. Ama Daniel ile tecrübelerinden sonra senin ne kadar dikkatli olduğunu görmüştüm. Sen kendine Alexander'ı seçmiştin ve bunun bir sebebi olması gerekiyor,” dedi Belle sessizce. “Ve bir gün nedenini öğreneceksin. Hatta Alexander, sende bulduklarına dair fazlasıyla yeteneksiz olsa bile. Unutmamalısın ki o sana, senin ne kadar güçlü olduğunu göstermiş oldu. Senin düşündüğünden daha da güçlüsün.”

“Bu kadar çok acıtmamasını dilerdim,” dedim çatlak bir sesle gözyaşlarım gelirken.

Belle yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sen bunu atlatacaksın. İnan bana, sen yeterince güçlüsün.”

Belle'nin haklı olduğunu umuyordum. Çıplak bir halde ateşin içinden yürümüşüm gibi hissediyordum kendimi.

Yanmış...

Kırılğan...

Her bir adım, her bir el hareketi, sonsuz bir uğraşa mal oluyordu benim için. Kendimi felçli gibi hissediyordum, gün boyunca, gözlerimi dikerek, umutsuzluğun esneyen bir uçurumuna bakıyordum. Her sabah bunun bittiğini hatırlıyordum ve her seferinde sanki kalbimin bin parçaya ayrıldığını hissediyordum. Belki de Belle haklıydı ve bunun üstesinden gelecektim. Belki de bu bitmek bilmeyen eziyet, gün gelecek sadece buruk bir üzüntü alacaktı. Tek bir şeyi çok iyi biliyordum; Alexander'ı hiçbir zaman unutmayacaktım.

“Ta ki geç kalına kadar, üzerimize neyin geldiğini göremedim,” diye kekeledim. “Demek istediğim... insan biriyle son kez ne zaman yattığını bilemiyor.” Olaydan kısa bir zaman önce Alexander ile sevişmiş olmamız beni hâlâ bitirmekteydi.

“Bu gerçekten de korkunç,” diye katıldı Belle bana.

Belle'ye anahtarı uzattım. "Ben şimdi ne yapayım?"

"Sen, benim bu konuda nasıl düşündüğümü biliyorsun," dedi Belle. "Ancak sen ne düşünüyorsun?"

"Ben orada olmadığım sürece, bu anahtarın arkasında neyin olduğunu, sadece tahminde bulunmaya devam edeceğim."

"Bu iyi bir şey değil, canım."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ve bu yüzden bunu tam olarak öğrenmem gerekiyor."

Ben Belle'ye, Alexander'ın büyüüne kendimi kaptırmış olduğumu nasıl izah edecektim ki, onu düşündüğümde, her seferinde yeniden onun büyüüne yenik düştüğümü? Ancak şimdi ondan sadece kurtulmak istiyordum. Alexander bana açıkça belli etmişti benim duygularıma cevap vermeyeceğini ve son umutlarıma sarılmaya devam etmemin, bana bir şey getirmeyeceğini. Bunlar beni sadece içerden zehirlemekteydiler.

"Ben de seninle birlikte geleyim mi?" diye sordu Belle. Bu hoş bir teklifti ancak daha fazla komplikeler istemiyordum. "Teşekkür ederim ama bunu kendi başıma hal etmem gerekiyor."

Zaten hayatımın geri kalanında tek başıma üstesinden gelmek zorundaydım. Bu yüzden bununla hemen şimdi başlayabilirdim.

Ertesi gün kendime bir taksi çağırdım Belle kalkmadan önce. Belle beni niyetimden alıkoymadı, ancak endişeleniyordu ve bu beni daha da geriyordu.

En sevdiğim kot pantolonlarımdan birini giydim ve üzerine beyaz bir atlet giydim. Notting Hill'de beni neyin bekle-

diğini bilmiyordum ama zaten kimseyi bir moda gösterisi ile etkilemek istememiştim. Planım basitti.

İçeri. Dışarı. İşaret koymak.

İstemeden nefesimi tuttum taksici çitli sıra evlerin önünde durduğunda.

“Geldik, Bayan,” dedi taksici.

Boğazımda bir yumru vardı ve tek kelime söyleyemedim, bu yüzden sadece başımı salladım ve sessizce adama parayı eline sıkıştırdım.

Büyük kapıya doğru yürürken anahtarı öylesine sıkı tutuyordum ki anahtar avuç içine gömülmüştü. Büyük kapının arkasında çiçekli bir bahçe bulunuyordu; taştan bir patika evin kapısına doğru yol gösteriyordu. Patika boyunca küçük bir akarsu vardı, çiçekler daha yeni sulanmış olmalıydı. Her kim bunu yaptıysa hâlâ buralarda olmalıydı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve ben derin bir nefes aldım. İç sesim benim rahat olmam için uyarıyordu: *Önce anahtarın uyup uymadığını bir bakalım.*

Anahtarı titreyen parmaklarla deliğine sokmaya çalıştığımda, iki kez elimden düştü. Ardından başarmıştım ve ardından büyük kapı açıldı. Bahçe olağanüstü güzeldi ve bir an için gözlerim çiçeklerin renk ihtişamına takıldı ve bu arada buraya başka koşullar altında gelmeyi diledim. Evin konumu fevkalade idi, evin davetkâr görüldüğü kadar evin tüm çevresi de davetkâr görünüyordu. Ancak, sakın atmosferin tadını çıkarmak için fazlasıyla gergindim. Alexander ile Notting Hill'de bulunmuştum ona Londra'daki en sevdiğim semti göstermek için ve şimdi hatıralar beni ezmekle tehdit ediyordu.

Evin kapısına doğru uzanan merdivenleri çıktım sonlandırma çizgisini çekmek için kesin kararlı bir halde ancak elimi

zile uzattığımda, zilin üstünde asılı olan gül gözüme çarptı. Gülü aldım ama yeterince dikkatli değildim. Bir diken acıyla başparmağıma battı. Kanıyordu ve acısı gözlerimin yaşla dolmasına neden oldu. Bu gülün benim için düşünüldüğünü biliyordum, bunun için bir neden bulunmasa da. Aynı anah-tarın büyük kapıyı açacağını bildiğim gibi...

Gül kıpkırmızıydı, aynı balo gecesinde taktığım gül gibi, Alexander ve benim aramda her şeyi değiştiren o malum akşam. Birdenbire hatıralarımdan koparılmıştım. Kapı açıldı ve o karşımda duruyordu. Onu görmek beni öylesine hazırlıksız yakalamıştı ki nasıl nefes alınacağını unutmuş gibiydim. İki hafta boyunca her gün onu rüyamda görmüştüm ancak onu yeniden karşımda görünce hayal gücümün orijinalinin yanından bile geçmediğini anlamıştım. Onun siyah saçları, göze çarpan yüz hatları, çenesinin nefes kesen kıvrımı, dudaklarının dolgun kıvrımları ve safir mavisi gözleri, içinde boğulmaktan korktuğum o gözler.

Alexander'ın önü açık olan gömleği onun göğsünü görme imkânını veriyordu ve Sixpack'lerinin görülmesini; kot pantolonu rahat bir şekilde beline oturmıştu. Bedenim içgüdüsel olarak ondan kaynaklanan manyetik çekim gücüne tepki verdi, kendimi ona ne kadar çok karşı koysam da fark etmiyordu.

Lanet olası.

Alexander'ın her ne gerekçeleri varsa da benim buraya gelmemem bir hataydı. Aniden gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sel gibi akıverdi ve ben onları serbest bıraktım.

Göğsümün üzerinde ölçülemez bir baskı vardı, o baskı ancak, özlem dolu bir nefesi dışarı bıraktığımda biraz hafifledi.

Alexander elimi aldı ve ufak yarayı inceledi başparma-

ğımı dudaklarına götürmeden önce, kanı yaladı ve yaranın olduğu yere küçük bir öpücük bastırdı. Bu ufak bir jestti ancak benim için anlamsız değildi. Alexander kolunu belime koyduğunda, karşı gelmedim.

Bunu bir türlü yapamıyordum.

Güçlü kadınmış, Asla, diye alay ediyordu kafamın içinde ki o kritik ses.

Alexander'ın ağzı bütün korkularımı dağıtmıştı dudaklarını benim dudaklarıma bastırduğunda. Öpücüğü yumuşak ve çekingendi. Sonra birden dilimin üzerine tuz tadı geldi ve kendimi ondan kurtardığımda, bunların benim gözyaşlarımla olmadığını gördüm. Alexander dizlerinin üstüne çöktü ve başını karnıma gömdü.

Gözlerimi kapalı tuttum, beni sıcak bir battaniye gibi saran o duyguya kendimi tamamen verdim. Onun bana dokunması için can atıyordum kaçınılmaz olanın gözünün içine bakmam gerektiğini bilmeme rağmen.

“Sen zayıflamışsın.” Bu kulağa bir tespit gibi geliyordu ancak sesindeki o hafiften sitem eden tonlama gözümünden kaçmadığı gibi endişeli yaklaşımı da gözümünden kaçmamıştı.

Kendi kendime sormuştum, acaba elmacık kemiklerimin daha belirgin ortaya çıktığını ve karnımın daha düzleştiğini fark etmiş midir diye. İki hafta önce o geceden beri dünyaya karşı olan tüm iştahımı kaybetmiştim, öyle bir dünya ki onu artık sadece donuk ve renksiz olarak algılıyordum. Bir çalar saati kurmak için her zamankinden daha fazla bağımlı kalmıştım bana yemek yeme vakitlerimi hatırlatması için. Ama baş edebiliyordum.

“Her şey yolunda,” dedim sessizce. “Çok iştahım yok ama geri kalan her şey yolunda.”

“Yapmamalısın...” Alexander'ın sesi kesildi. “Benim yüzümden sakın. Bana söz ver, Clara.”

Endişeli ses tonu beni kalbimin orta yerinden vurdu ve elimden gelen en iyisini yaptım bundan yanlış sonuç çıkarmamak. “Söz.”

Birkaç saniye hiçbirimiz tek bir kelime dahi konuşmadık ama sonra daha fazla bekleyemedim. Onun bana bu anah-tarı niçin göndermiş olduğunu bilmek istiyordum.

“Esasen, biz neredeyiz?” diye sordum.

Alexander yeniden ayağa kalktı, elimi aldı ve koridora bitişik olan oturma odasına götürdü. Beklenmedik karşılaşmamızın şoku yavaş yavaş azalmaya başlamıştı ve etrafa bakındım. Daire tamamen döşenmişti. Antikalar ve modern mobilya parçaları birbirini mükemmel bir şekilde tamamlamıştı; odaya hâkim olan açık bir şömine vardı, usta ellerden çıkmış oymalı mermer şömine rafı ile. Şöminenin karşısında keten kumaşla kaplanmış, oturmak için davet eden bir kol-tuk vardı. Durum bu kadar karmaşık olmasaydı, anında bu odaya âşık olmuştum.

“Sen yanlış soruları soruyorsun,” diye karşılık verdi Alexander. Onun dolgun sesi her zamanki etkiye sahipti ve içim çekiliyordu. Karanlık bir parıltı görüldü bakışında, Alexander benim heyecanımı anında hissedebilmiş gibiydi.

“Ah, yine o yirmi tane sorulara mı geldik, X?”

Alexander başını salladı, dudaklarını ıslattı. “Oyunlar yok, tatlım.”

Yeniden etrafıma baktım, neden burada olduğumuzu anlamaya çalışıyordum, bu arada hafif bir baş dönmesi bana hâkim olmuştu. Çok uzun bir zaman onsuz kalmıştım ve onun yakınlığı beni oldukça etkiliyordu.

“Biz neden buradayız?”

“Böylesi daha iyi.” Alexander yanıma geldi, o kadar yakın ki onun nefesini hissedebiliyordum.

“Bu ev kimin?” dedim neredeyse hiç duyulmayacak kadar sessiz.

Alexander bana doğru eğildi ve fısıldadı: “Bizim.”

Onu ittim ve ona uzun uzun baktım. Alexander aklını mı kaçırmıştı? “Tek bir kelime anlamıyorum.”

“Bu bizim normal halimiz.” Alexander kollarını açtı. “Bizim sığınağımız.”

Kafamın içinde öyle çok sorular dolaşıyordu ki hangisini sormak için neredeyse karar veremiyordum. “Bunu nasıl becerdin?”

“Burası Norris’ın adına,” diye açıkladı Alexander. “Elbette ben ödüyorum, ama hiç değilse böylece rahatsız edilmeyiz, anladın mı?”

Yavaşça bir ayağımı diğer ayağımın önüne koydum, bu arada da bana az önce açıkladığını hazmetmeye çalıştım.

Alexander’ın bakışları beni nasıl tarttığını hissettim.

Yeniden ona doğru döndüm. “Demek ki sen bizim ilişkimizi gizlemek istiyorsun.”

“Biz burada Alexander ve Clara olabiliriz,” diye karşılık verdi Alexander.

“Aramızda hiçbir şey durmuyor.”

“Gizlilik hariç.”

Alexander yanıma geldi, öylesine hızlı ki onun bana kollarını doladıktan sonra ancak anlayabilmişim bunu. “Hayır, aramızda hiçbir şey durmuyor.”

“Ah, X,” diye içimi çektim. “Her şey aramızda duruyor. Bunu hissetmiyor musun?”

“Bunun böyle olmasını istemiyorum.” Alexander’ın yüzünde yalvaran bir ifade vardı ve ben onun nasıl işkence çektiğini görüyordum.

“Baban senden toplumsal konumuna uygun evlenmeni bekliyor. O her şeyi senin için planladı.” *Ve ben bu planın bir parçası değilim.*

“Benim onun üzerinde etkim yok. Ancak bu beni herhangi bir şeye zorlayabilir anlamına gelmiyor.”

“Onun planları hakkında bilgin var mıydı?” diye sordum. Alexander bir an duraksadı ancak ben cevabı biliyordum zaten. “Evet.”

Kendimi Alexander’ın kollarından çözdüm ve uyarıcı bir şekilde elimi kaldırdım ki bana yaklaşmaması için. “Son iki hafta ben sabahdan akşama kadar kafamı patlattım, neyi yanlış yaptım diye. Ancak birini sevmek yanlış olamaz.”

Alexander’ın karanlık bakışı uzaklara uçar gibiydi. “Belki senin için değil. Senden uzak durdum, çünkü hissettim ki... Sana karşı dürüst olmadığımı.”

“Ah, peki, bunu dürüst mü buluyorsun?” diye bağırdım. Kalbim yeniden bin parçaya ayrıldı. Benim için savaşması için ona şans vermiştim ve onu kullanmadan bırakmıştı. “Biz neden buradayız ki?”

“Çünkü sana ihtiyacım var.” Alexander’ın sesi sert ve suçlayıcıydı, ben onu bir tuzağa düşürmüşüm gibi.

“Ama sen beni sevmiyorsun ki,” diye fısıldadım.

Alex eliyle saçlarını sıvazladı. “Romantizm benim işim olmadığını sana söylemiştim. Uzun vadeli ilişkiler bana göre değil.”

“Acaba bir karar vermeniz mümkün müdür, Ekselanslar?” Bu sözleri resmen Alexander’ın suratına tükürdüm.

“Burası ne böyle? Kraliyet Beyinin beni rahtça becerebileceği gizli bir yer mi? Yatak tavşanı için küçük saklanılacak bir yer mi ki basında artık görülmeyeyim diye ve babanın nihayet rahata kavuşması için mi?”

“Hayır, değil!”

“O zaman bana açıkla.” Öfkemin nasıl yatıştığını hissediyordum. “Lütfen. Bunu anlamak istiyorum. Gerçekten.” Artık bir cevap almak zorundaydım, çünkü her saniyeyle onun avuçlarımdan kaydığını hissettim.

Alexander beni kızgın bakışlarıyla resmen delip geçerken istem dışı bir adım geriye attım. “Şimdiye kadar beni seven tüm kadınlar, hepsi öldüler.”

Başımı dostça salladım. “Bunun için üzgünüm, X. Ancak ben ölü değilim. Burada senin önünde duruyorum ve beni, seni sevmem için engelleyemezsin.”

Alexander önüme geçerek durdu ve beni aniden kendisine çektiğinde, karşı koymadım. “Seni mahvetmek istemiyorum.”

“Bunu yaptın bile,” diye fısıldadım.

Alexander kollarını aşağı saldı. “Bütün bunların olmasını istemedim.”

“Biliyorum ancak ben büyük bir kızım, X,” dedim.

“Beni kontrol edemezsin. Benim kimi seveceğime, sen karar veremezsin.”

“Yeter,” dedi Alexander sert bir ses tonuyla bununla birlikte, onun ne demek istediğinden emin değildim, sadece sessiz mi kalmalıyım, yoksa onu sevmeyi mi bırakmalıyım?

Her ikisi de benim için imkânsızdı. “Ve bu yüzden de kalamam. Her şey iyiymiş gibi yapamam. Seni sevmiyormuşum gibi davranamam. Üzgünüm, X. Ben senin sırrın olamam.”

“Sadece tek bir gece.” Alexander’ın sesi arzudan titriyordu.

“Bir gece kal ve tabii hâlâ beni terk etmek istiyorsan gitmene izin vereceğim.”

Başımı salladım, bu arada Belle’ye dediklerimi de hatırlamak zorunda kaldım: *İnsan muhtemelen, biriyle son kez ne zaman yattığını bilemiyor.*

“Sana bunu göstermek istiyorum,” dedi Alexander.

Bana ne göstermek istiyorsun? Gelecekte bunun nasıl yürüyeceğini mi? Yoksa senin, sözde bana veremeyeceğin şeyi, verebilecek durumda olduğunu mu? Benden daha güçlü bir kadın, bu durumda çekip giderdi ancak ben onun bakışlarına karşı koyamıyordum, adeta eriyip gidiyordum.

Tabii ben şimdi ona sırtımı dönecek olsaydım, hayatımın sonuna kadar kendime şunu soracaktım, eğer kalmış olsaydım neler olacaktı? Eğer onunla yatarsam o zaman işte kalbim tamamıyla kırılmış olacaktı ama böyle en azından temiz bir kesik olacaktı. Pişmanlık olmadan bir veda...

Parmaklarım titriyordu atletimi çıkardığımda. Alexander donakalmıştı, bakışlarını aç gözlülükle üzerimden süzdürüyordu kot pantolonumu çıkarırken. Ardından sutyen ve külot da çıkarıldı, Alexander’ın önünde çıplak duruyordum. “Bir gece,” dedim. Alexander belki bir gün bunu hatırlayacaktı ve bu basit kelimelerin içerisinde gizlenen gerçeği duyacaktı.

Alexander beni kollarına aldı ve beni merdivenlere doğru taşıdı, boynumu yumuşak, meydan okurcasına öpücüklerle donattı. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda ve dudaklarımı diliyle açtığında, bacaklarımin arasındaki o rahatlatıcı atışları hissettim. Ellerim Alexander’ın gömleğinin altına kaydılar ve gömleğini omuzlarından aşağı indirdiler.

Alexander'ın göğsündeki büyük yaraya dokunduğumda, parmaklarımın altında onun kalp atışlarını hissedebildim.

Son bir kez, diye düşündüm.

İkimizin de ömür boyu hatırlayacağımız son bir gece.

Alexander sakınarak beni yatağın üstüne yatırdı ve üzerime eğildi. Onun kot pantolonunu açtım ve aşağı indirdim. Ardından Alexander bacaklarımın arasındaydı. Sesli bir şekilde inledim güçlü bir vuruşla içime girdiğinde. Alexander bir kez daha dudaklarımı buldu, beni içten öptü, dudakları boynumdan aşağı, köprücük kemiklerimin üzerinden, göğüslerimin arasına yol çizdi, orada bir an kadar kaldılar. Sonra göğüs uçlarımdan birini ağzının içine aldı ve diliyle çıldırtırcasına yavaş bir şekilde üzerinde dolaştırdı. Parmaklarım çarşafa kazındılar, bense onun vuruşları karşısında kendimi ona karşı eğilttim.

Onu hissetmeliydim. Son ve harika bir kez daha.

Alexander'ın kalçaları daireler çiziyordu, beni ritmik hareketlerle genişletiyordu. Vuruşları sertleştiğinde, daha derinlerime girdiğinde, soluğum kesildi. Sonra kendisini içimden geriye çekti. Çığlık attım, açtım ve boş fakat aynı anda oturur pozisyonda beni üzerine kaldırdı, ellerini popoma koymuştu. Beni yumuşak bir şekilde salladı, ben de onu bu arada derin bir şekilde içime aldım ve o tatlı acının tadını çıkardım. Ben, kalçalarımın daireler çizerken ve onun şehvetine teslim olurken o da beni tamamen tatmin ediyordu yavaş ve yumuşak hareketlerle.

Bu oldukça samimi bir pozisyondu, birbirimize bakıyorduk, bakışlarımız düşüncelerimizi ele veriyordu. Alexander bana sahiplenmiyordu, bana yalvarıyordu. Bunu gözlerimde görüyordum. Onun içindeki çatışan duygularını hissettim, bu ellerimin altında hissettiğim ateşli teni kadar açıktı.

O anda onun içini görebiliyor gibiydim. Elleri beni sımsıkı tutuyordu, hareketlerimi durdurdular ve bana ne demek istediğini anlamıştım. Bizim birlikte olmamızı sonuna kadar tatmak istiyordu. Son bir kez daha benimle bir bütün olmak istedi.

Başparmağımı yüzünde gezdirdim, her bir çizgisini ezberlemek istedim, onun dolgun erkeksi dudaklarının üzerinden geçtim. Onun gözlerinin içine baktım, gözlerinin içinde parlayan gerçeği, hafızamın derinlerine yerleştirdim, ellerimi onun bedeninin üzerinde gezdirdim ki onu sonsuza kadar hatırlayabilmek için. Birbirimizi tekrar görmeyeceğimizin bilincindeydim ve ben bu mutlu anın güzelliğini kalbime hapsetirken büyüyen şehvetime üzüntü hissi karıştı. Ancak şehvetime karşı boyun eğdim, kalçalarımı gitgide daha hızlı ve sıkıştırarak hareket ettirdim ve Alexander beni tuttu, ritmimi karşıladı, aletini yorulmadan ve durmadan içime kaydırды. Birbirimize çarpıyorduk, kaya ve kırılan dalgalar gibiydik. Her bir dokunuş, çaresiz bir çığlıktı. Her bir öpücük, bir yalvarma.

“Söyle şunu, Clara,” dedi Alexander nefes nefese.

Onun ricası benim için bir emirdi. Son bir kez.

“Alexander,” dedim. “Ben seni seviyorum.

Alexander gözlerini yumdu, aleti içimde seğirirken, içime boşaldığında ve ben pervasızca kendimi onun kollarının arasında dönüp durdum. Şehvetim içime adeta sıcak bir dalga köpüğü yağıyordu ve geldiğim sırada o üç kelimeyi tekrarladım.

Bizim son gecemiz. Ve bütün bir ömür için bir itirafname... Alexander kendisini çarşafın üstüne bıraktığında beni bırakmadı, kolları ve bacakları benimkilerle dolaşmış bu hayatta bizi hiçbir şey ayıramazmış gibi. Sessizce orada yatıyorduk, içimde yine sertleştiğini hissedene kadar ve biz yeniden hareket etmeye başladık.

“Sana hiçbir zaman doyamayacağım. Senin için çıldırıyorum, bedenine, kokuna... Sensiz... “ Alexander'ın sesi kesildi ve ben onun bakışındaki sonsuz acıyı gördüm. “Ben... Ben...”

Ardından yeniden içime dalmıştı, onun tek bildiği şekilde tatmin oluşunu bana hediye etti.

Söylenmemiş sözlerin son gecesi.

Sabahın altısında yavaşça Alexander'ın kollarının arasından kendimi çözdüm ve sessizce yataktan çıktım. Alexander az önce uykuya dalmıştı. Beni becermişti –ağızıyla, aletiyle– defalarca ve yeniden, ta ki neredeyse ben bayılana kadar. Sanki o anda, beni bıraktığında, kaybolacakmışım korkusuyla.

Bütün günümüzü yatakta geçirmiştik, sadece arada birkaç lokma atıştırmıştık yeniden birbirimize saldırmadan önce. Kahkahalar atmıştık ve sevişmiştik ve bin kez sessiz bir şekilde ondan vedalaşmıştım.

Çok kirli sözler söyleyen o seksi ağzından, muzipçe gülebilen o dudaklarından... İpeksi siyah saçlarından... Koruma içgüdülerinden ve içime boşalmadan önce o hafif tedirginliğinden...

Benim o sevdiğim adamdan...

Aceleyle üstümü giyindim. Mutfakta bir not kâğıdı buldum ancak ona daha başka bir şey söylemeyeceğimi fark ettim. Aramızda her şey söylenmişti. Başka bir söz daha, fazla olurdu ve ikimiz de gerçeği biliyorduk. Bizim aramızda bir duvarın yükseldiğini ve duvarı ikimiz tek başımıza yıkamayacağımızı, biliyorduk.

Anahtarı not kâğıdının üzerine koydum ve son bir kez et-

rafıma bakındım. Bizim evimiz... Evet, olağanüstü, acı tatlı bir gece için...

Kapıda bir an kadar gözlerimi kapattım. Bu kolay bir şey değildi, hiçbir söz söylemeden gitmek.

"Demek ki bu kadar," Alexander'ın sesi beni düşüncelerimden koparttı. Bir hışımla arkamı döndüm ve orada önümde duruyordu, çıplak, bedeni cevabım karşısında gerilmiş ve hazırlandı.

Onun gözlerinin içindeki ıstırapı gördüm, onu teselli etmek için kollarıma alma dürtüsüne karşı savaşmam gerekiyordu.

"Üzgünüm." Karşı koyarak elimi kaldırdım. Biliyordum, tabii bana dokunacak olursa bunu hiçbir zaman başaramayacaktım.

"Clara." Bakışlarında bir üzüntü vardı, bu üzüntü iliklerime kadar işliyordu ancak daha fazla yanaşmadı Alexander.

"Lütfen."

Gözlerimi kapattım, daha fazla onun o çok güzel yüzüne bakamadım ve başımı salladım, bu arada parmaklarım kapı tokmağının üzerine kapanmıştı. "Ben senin sırrın olamam." Bir hışımla kapıyı açtım ve sabahın taze havasına sendeleyerek ayak bastığımda, Alexander'ın ismini bağırdığını duydum. Gidiyordum, ancak acıdan kaçamıyordum. Etrafımdaki her şey çökerken ben, ayağımın birini, diğerinin önüne atıyordum ve benim dünyamın var olması durmuştu.

Teşekkür

Bu kitap, Laurelin Paige olmadan var olmazdı ki kendisinin inandığından, çok daha iyi bir amigo. Seni her şeyden çok seviyorum, canım.

Büyük bir teşekkür benim omuzdaşılarıma Melanie Harlow ve Kayti McGee. Bir dahaki sefere kendime bir dövme yaptıracağım.

Benim için oldukça büyük bir onur, Tamara Mataya'yı bir arkadaş olarak tanımlayabilmek. Realite duygun için teşekkür ederim ve müstehcen fıkralara olan zaafın için.

Bethany, seni kaçırmayı ve asla geri göndermemeyi dilerdim. Diğer çoğu insanlar bunu mutlaka şüpheli bulurlardı ancak sen değil bildiğim üzere. Senin paha biçilmez yardımın ve dürüst keskin zekâna da çok teşekkür ederim.

Ayrıca K.A. Linde'ya da teşekkür ederim, kapak resmi şekli için gösterdikleri sabır ve destekleri için. Sanırım bu çok güzel bir dostluğun başlangıcı.

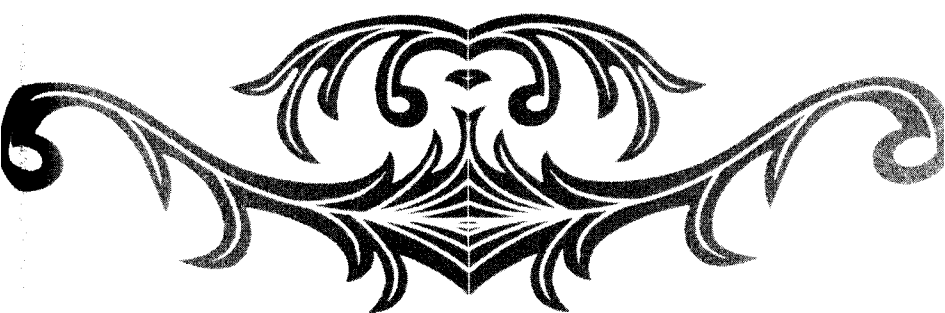
Amy McAvoy ve Truly Schmexy kızlar olmasaydı, muhtemelen Royal Passion, hiçbir zaman kimsenin elinde olmaya-

caktı. Muazzam desteğiniz için size teŖekkr ederim. Sizler olmadan ben bunu asla baŖaramazdım.

Çılgınlık henüz yeni baŖladı, Shanyın Day. Ne eŖsiz bir duygu, senin benim yanımda olduğunu bilmek.

Özel teŖekkrm kız kardeŖim için geçerli ki Alexander'a ilk Ŗık olan kiŖidir. Daha fazlası yakında! Ve hatta sonrasında bir de eŖim vardı – okuman için teŖekkrler, Ŗarap için, uzun geceler için ve araŖtırmaların için.

Ve okurlarıma çok teŖekkr ederim. Yazmamın nedeni yalnızca sizlersiniz.

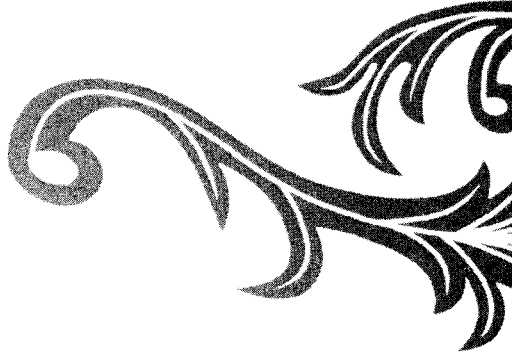

Royal Desire

Geneve Lee

Ön okuma

1

Sabahın erken saatlerinde Portobello yolunda bir koşuşturma hâkimdi. Tüccarlar stantlarını kuruyorlardı, mağaza sahipleri ise dükkânlarının önünde ki merdivenleri süpürüyorlardı. Etrafımda şirin, tanıdık mahalle uyanmaktaydı; yeni bir gün başlamıştı. Ancak ben bir kâbusun içinde hap solmuştum. Dünya dönmeye devam ediyordu, ancak ben normal hayatın günlük işlerini o kadar kolay devam ettiremiyordum, aynı zamanda nelerin olduğunu idrak edemediğim gibi. Göğsümde kırılmış bir kalbin sızlayan acısı atmaktaydı. Bir önceki gün buraya geldiğimde, sadece tek bir şey vardı aklımda; nihayet bir bitiş çizgisi çekmek. Ve bunu başarmıştım da; en azından ben böyle düşünmüştüm. Ancak, beni Alexander'dan daha da uzaklaştıran, her bir adımla, nefes almamı daha da zorlaştırıyordu. Ciğerlerim kurşuna dönmüştü, sıcak yaz havasını solumakta mümkün olmuyordu. Dizlerimin bağları yumuşaktı, hemen, hemen bedenimi taşıyacak durumda değildi.

Ben Alexander'ın sırrı olamazdım. Bunu istemiyordum.

Hiçbir zaman. Ancak onu hayatımdan silmek, adeta kendi kalbimi yerinden kendim söküyormuş gibi hissettiriyordu bana. Onsuz bir hayatı düşünemiyordum ve buna rağmen onunla bir yalan yaşamak istemiyordum – o halde temiz bir bitiş çizgisi çekmek daha akıllıca değil miydi, kendimi sır uğraşılarda, dedikodularla ve yalanlarla sistematik olarak mahvetmektense? Yapmam gerekeni yapmıştım, ancak bu zayıf bir avuntuydu.

Evet, ben onu terk etmiştim. Bana teklif etmiş olduğu, yaşamak değildi, en azından gerçek bir yaşantı değildi. Aca- ba bunu net bir şekilde görebilmiş miydi? Ve buna rağmen benim için derin şeyler hissetti, aynen benim ona hissetmiş olduğum gibi, bundan oldukça emindim. Ancak ona, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek yerine, ben gitmeyi tercih etmiştim. Ama başka ne yapmalıydım ki ben? Hatta bana dünyanın en basit ve en güzel o üç sözü reddettikten sonra.

Ondan beklenen, onun toplumsal konumuna uygun evlenmesiydi. Ondan beklenen, bu ülkeyi yönetmesiydi.

İkimizden birinin, diğerine âşık olmasını beklememişti.

Ve şimdi biz birbirimizi karşılıklı olarak mahvetmiştik. Bunu idrak etmek öyle bir güçle vurdu ki beni sendeledim ve az kalsın bir sonra ki mağazanın ön cephesine çarpacaktım. Ben Alexander olmadan nasıl yaşamaya devam edecektim? Felçlik hissi derin bir üzüntüye dönüştü. Boğazımda ki yumru, gözyaşı seline çözülmişti, bu yaşlar kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan aşağı aktı. Onları silmek için kendimi yormadım, hatta kirpiklerimin içinde yakalanmış olduklarında bile ve ben neredeyse bir şey görmememe rağmen. Önemli değildi. Bundan sonra zaten hiç bir şeyin daha önemi yoktu.

Onu sevmeye cesaret etmiştim. Bunu yaparak, girmiş olduğum riski göz ardı ederek. Alexander beni uyarmıştı. Ben kendimi sürekli uyarmıştım. Hatta onunla körü körüne yatmamış olduğum halde, uçucu bir ilişki beklentisi içinde olmamıştım. Ve bu düşüncesizliğimin bedelini kalbimle ödemiştim.

Ben ona bedenimi armağan etmiştim ve o benim ruhumu çalmıştı.

Ve sonra birden bire karşıma çıktı, onun o güzel mavi gözlerinde de aynı acı parlıyordu. Bedenimin her zerresiyle onun üzerine atılmayı ve kollarımı onun boynuna bağlamayı istiyordum. Alexander'ın teselliye ihtiyacı olduğunu hissettim ve ona huzur verecek tek insanın ben olduğumu biliyordum. Ve buna rağmen tüm gücümle kendimi geri tuttum, gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akmasına rağmen.

“Clara, gidemezsin. Benimle geri gel,” diye emretti, ancak sesinde ki tereddüt çağrıyla uymak istemiyordu ki bu çağrı onun mükemmel dudaklarında soru sorar gibi çıktı.

Alexander tereddüt eden bir adam değildi. O, istediğini alırdı, sormadan. Kısım, İngiltere'nin Veliht Prensi olduğu içim, ayrıca onun zorlayıcı, kararlı doğasından geldiği için de. O, kendisini sorguya çektiren bir adam değildi ve aynı zamanda itirazı kabul etmeyen bir adamdı. Ve şimdi karşımda duruyordu ve asla beklemediğim şeyi yapıyordu.

Gözyaşları ummanına karşı gözlerimi kırıştıırıyordum. Aman Tanrım, ona bakmaya doyamıyordum. Nefesim durdu, onun sonsuz mavi gözlerine bakarken. Kuzguni siyah saçları parmaklarımdan dolayı, hala darmadağındılar ki onları sadece birkaç saat önce saçlarının içine gömmüştüm, aşk oyunlarımızda. Gerçekten de bu çok az bir zaman önce miydi, Alexander'ın şehvetli dudaklarının benimkilerin üze-

rinde olmaları? Sanki üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi, o dudakların yumuşak baskısını bacaklarımda hissettiğimi, bana şehvetin sözünü verdiğini. Ancak nefesimi kesen onun o güzel yüzü değildi, hatta bakışında ki kırılğanlık da değildi.

Ayağında sandaletler vardı ve belinde rahat oturmuş yırtık bir kot pantolonu, ancak gömlek yoktu üzerinde. Apaçık vücudunu görebiliyordum, o ki benden uzun zaman gizlemiş olduğu –bu nefes kesen vücudu, öylesine dayanılmaz bulduğum– geçmişinden gelen izlerini de. Utancından onları benden gizli tutmuştu, ta ki ondan, onları bana göstermesi noktasına getirene kadar, ikimizi de kendi sınırlarımızın ötesine sürükleyen bir gecede. Ve Alexander şimdi karşımda duruyordu, benden daha fazlasını bekliyordu. Onun ses tonuna rağmen gerçeği biliyordum. O, aynen benim kadar savunmasızdı, en derininde kileri tüm çıplaklığı ile önüme koymuştu ve her şeyi riske ediyordu, beni geri alabilmesi için.

Bunun için onu daha da çok sevdim. Ancak hiçbir şey değişmedi. Boyun eğmemeliydim.

“Yapamam, Alexander.” Bu kelimeler boş geliyordu kulağa, dudaklarımdan boş vaat gibi aktılar. Her seferinde, kendimi ondan geri çekmeye çalıştığımda, kendimi daha da sefil hissediyordum –sanki kalbim patlayarak milyonlarca kıymığa bölünür gibiydi– ve yaralarımın bir gün iyileşeceklerini asla düşünemiyordum.

“Ben bunu kabul etmiyorum.” O kadar hızlı bir şekilde yanımdaydı ki içimde her şey dönmeye başlamıştı ve şimdi bana bu kadar yakın olduğuna göre, düşüncelerimi pek net bir şekilde toparlayamıyordum, bedenim beni yarı yolda bıraktı. Buna karşı gelemiyordum. Alexander'ın elleri sıkıca

belime kilitlendi, beni aniden kendisine çekerken. Meme uçlarım serleştiler, onun çıplak göğsüne değince ve içimin derinlerinde ki onu hala daha orada hissediyordum, atma-ya başladı. Bedenim içgüdüsel olarak ona teslim oluyordu. Alexander bir uyuşturucuydu, bende duygularıma çaresizce teslim oluyordum. Onu arzuluyordum, yorulmak bilmeyen dilini, aletini ve en çok da, onun kontrolü altında yaşadığım tatmin edişini. “Sen benimsin, Clara, her ne kadar buna karşı dirensen de.”

Alexander'ın sözleri beni aldatıyordu ve bacaklarımın arasında ki o şehvet dolu kasılma, bana ona ait olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyordu. Ancak gerçeği görmezden gelemiyordum.

“Ama sen bana ait değilsin.”

“Lanet gelsin, ya kime” diye cevap verdi Alexander boğuk bir sesle.

“Hayalarımдан tutmuşsun beni, Clara. Senin içinde olmaktan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Tahmin bile edemezsin, seni şimdi şurada kapmamak için, kendimi ne kadar zor tuttuğumu, seni eve taşıyarak ve kaçamaman için, canın yanana kadar becermeyi. Ta ki gitmene izin vermeyeceğimi anlayana kadar, hiçbir zaman!”

Başımı salladım ve kendimi ondan kurtardım. Saniye içerisinde üzüntüm çıplak öfkeye dönüşmüştü. “Ben senin sırrın olamam. Senin için iyi bir sevişmeden daha fazlası olduğumu söyle bana, Alexander. Söyle, bana ait olduğunu, her ne olursa olsun, baban ne söylerse söylesin ve ya doğuştan kazanılan hakkının senden beklediğini.”

Alexander, taşlaşmış bir ifade ile gözlerini bana dikti, bu arada da elleriyle saçlarını sıvazladı. “Bu o kadar basit değil.”

“Ama öyle.” Kollarımı göğsüme bağlamıştım ki bana fazla yaklaşmasın diye, aslında ona sıkıca sarılmayı ne kadar çok istememe rağmen. “Bunu karmaşık hale getiren kişi sensin!”

“Ben sana ailemin ne kadar mahvolduğunu söylemiştim.” Ağzının kenarları iğrenmişçesine çekildi. “Ve ben hepsinden en çok mahvolanıyım.”

“Kendi kararını ver.” Sözlerim kulağa sert geldi, ancak yalvaran alt tonu bastırmayı becerememiştim. “Seçim senin.”

Alexander neşesiz bir şekilde güldü. “Seçeneğimin olmadığı anılamıyor musun sen?”

Derin bir nefes aldı. Ona söylemek zorundaydım, çünkü bu üç kelimeyi duymak, onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum –bu kelimelerle yüzleşmek– her ne kadar kalbimi yeniden kırmasına rağmen. “Ben seni seviyorum, Alexander.”

Gözlerinde ki ateş sönmüştü ve Alexander bir adım geriye attı. Bu tepkiyi beklemiştim; buna rağmen acı verdi. Beklenti oldukça büyüktü, ancak bu sözleri ondan da duymak istedim, benim sevgime karşılık verdiğini. Emindim, çok emindim, onun beni sevdiğinden, ancak o kendi gölgesinden atlayamadığı sürece, bu yeterli değildi.

“Bunu yapamam, Clara.” Alexander'ın sesi kulağa üzgün gelmedi, aksine soğuktu.

Dudaklarım titriyordu ve gözyaşlarım yeniden gözlerime dolduğunu hissettim. “Sen bunu istemiyorsun.”

Alexander beni süzdü. Alexander ağzını açmadan önce boynunda bir kas seğirdi. “Ben bunu istemiyorum.”

“O halde seninle geri dönemem.” Gözyaşlarıma karşı koymak için kendimi zorlamadım. Nihayet ortaya çıkmıştı – gerçek. Ve bize, ayrı yollarda yürümekten başka bir seçenek kalmamıştı.

Mihlanmış gibi orada kala kaldım. Alexander kolunu belime sardığında ve yavaşça kendisine doğru çektiğinde, karşı koymadım. Yapamadım. Acı yerine birdenbire tuhaf bir boşluk hissetmiştim, bu boşluk içimde bir uçurum gibi açıldı ve daha önümde duran bütün günleri, ayları ve yılları yutar gibiydi. Onsuz geçecek yıllar. Alexander'ın alnımdan bir tel saçımı geriye ittiğinin pek farkında olmadım bile. “Bir kez olsun benim sana söylediğimi yapamaz mısın?” diye mırıldandı ve bu kez sesinde sadece üzüntü vardı.

“Kes şunu,” diye fısıldadım.

Cansız bir gülümseme Alexander'ın ağız çevresinde göründü, ancak anında yine kaybolmuştu. “Seni şimdiden öz-lüyorum.”

Gözlerimi yumdum, gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Niye her şey yolundaymış gibi hareket etmeli? Hiçbir şey ama hiçbir şey yolunda değildi. Benim hayatım bir masal değildi ve mutlu son yoktu. Bunu biliyordum, dudakları benimkilere yaklaştığında da.

Dudaklarımız birbirine dokundular, birbirimize ne kadar ihtiyacımızın olduğunu ele veriyorlardı. O kadar çok şey vardı ki artık bundan sonra hiçbir zaman söylenmeyecek olan ve ben ağzımı açtım, onun diline beni son kez fethetmesine ve hâkim olmasına izin verdim. Öpüşü, bedenimi yakarak içinden geçti, kanımı ısıttı, ta ki içim yanmaya başlayana kadar. Kendimi tamamen ona verdim, ancak aynı anda tanımadığım bir korkunun bana sahiplendiğini hissettim ve ben ona sıkıca tutunduğumda sanki odun yığının alevleri yukarıya doğru ilerleyerek beni yalıyor gibiydi. Nefes nefese kaldım, tırnaklarımı Alexander'ın omuzlarının derinine gömdüm; onu yeniden bırakmak zorunda olduğumdan korktum, bu

öpücükten sonra beni beklemekte olan hayattan korktum. Ama Alexander beni bırakmadı, hatta dudaklarımız birbirinden ayrıldığında da ve ikimiz nefes aldığımızda da.

İkimiz de biliyorduk bizi nelerin beklediğini.

Alexander anlıma bir öpücük kondurdu ve ben gözlerimi kapattım, bir kez daha tüm gücümü topladım, burada olanların üstesinden gelmek için. Üzücü olan ise bu gücü ona borçlu olmamdı. Ona. Bu gücü bana o vermişti.

Kendimi ondan geri çekmem için bana verdiği güç.

Alexander başını eğdi ve sonunda yeniden kaldırdığında, sadece iki kelime söyledi.

“Elveda, Clara.”

Alexander elini kaldırdı ve bir saniye sonrasında bir Rolls Royce kaldırımın yanında durdu. Alexander kapıyı açtı ve arabaya binmem için işaret etti. Karşı gelmedim.

Hiçbir şey söylemeden arka koltuğa bıraktım kendimi. Alexander bana sakın bir gülümseme armağan etti, âşık olduğum o kibirli sırtımasından farklı bambaşka bir gülümseme idi ve kapıyı arkamdan çarptı.

Norris sessizdi. O, talimat olmadan da ondan ne beklenildiğini biliyordu ve Norris harekete geçtiğinde, Alexander'da bizim olabilecek eve geri döndü. Alexander öylesine hedef odaklı yürüyordu ki sanki asla başka bir seçenek yokmuş gibi. Aslında başka olmadığına dair bunu netleştirmişti. Ve ben böylece kırılmış kalbim için ağlıyordum, bu arada Alexander, bizim birlikte paylaşmayacağımız bir geleceğe doğru yürüyordu, benim hayatımdan çıkarken.

Sessiz bir tık ile kapı arkamdan kapandı. Perdelerin arasında ki ayırıktan sabah ışığı giriyordu, ama ben doğru oda-
ma doğru ilerledim. Artık sadece yatağa girmek istiyordum. Bu günle yüzleşmek düşüncesi, biraz fazla geldi bana. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum, kafamdakileri tamamen uzaklaştırmak istiyordum, ama aynı anda uykunun bile bana bir kaçış sunamayacağını biliyordum. Alexander beni rüyalarımın içine kadar takip ederdi.

Kanepenin üzerinde bir şey hareket etti. Belle, tamamen uykulu bir halde doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Karışmış saçlarından ve yoga pantolonuna bakılacak olursa, o uyuya kalmıştı beni beklerken. Belle ağzını açtı, hemen de kapattı-verdi, yüzümü gördüğünde.

Ve benim bir aynaya ihtiyacım yoktu, burnumun aktığını ve gözlerimde kırmızı halkalar olduğunu bilmek için. “Sen onunla buluştun.” Bu bir soru değildi, aksine bu bir tespitti. Suçlama değil, sitem değil. Onun da kendi aşk hayatında birkaç sefer ağır başarısızlıkları olmuştu, bu da muhtemelen onun, sesini çıkarmadan inisiyatifi ele almasının nedeniydi. Demin daha altında uyumuş olduğu battaniyeyi, saniyeler içerisinde omuzlarıma sarmıştı.

Boş, boş önüme bakıyordum, bu arada Belle mutfak dolabının birini açıp birini kapatıyordu. Sonra kahveyi bulmuştu, kısa bir an kahve kutusuna baktı ve gerisin geriye koydu.

“Canı cehenneme. Bize daha sert bir şeyler lazım.”

Henüz sabahın dokuzu bile değildi, ama ben bir şey söy-

lemedim. Hatta bunun için bile gücüm yoktu. Belle bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu ve uzattı. Kadehi elime aldım ve dalgın, dalgın bir yudum içtim.

Belle'nin merakını pek dizginleyemediğini hissettim. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu ve en iyi arkadaşımı tanıdığım kadarıyla, kendisini oldukça zorluyordu, hemen sorularıyla patlamasın diye. Belle şu an en çok neye ihtiyacımın olduğunu, farkındaydı: zamana.

Olanları sindirmek için zamana. Artık Alexander'ın hayatımın bir parçası olmadığına dair, bu düşünceye alışmak için zamana ihtiyaç vardı, ve o, bir daha asla hayatımın bir parçası olmayacaktı. Şu anda bu imkânsız görünüyordu benim için. Dünyanın dönmeye devam ettiğine, inanamıyordum.

Belle beni banyoya götürdü ve sıcak bir banyo için su dolduruyordu. Orada öyle durmuş onu izledim, ta ki Belle sonunda şarap kadehini elimden alana kadar. Aynı anda gırtlığımdan şiddetli bir hıçkırma çıktı. Başka daha ne alınacaktı ki benden? Bu tamamen mantıksız bir düşünceydi, ancak bu benim umrumda değildi. Benim hayatım –sanki daha birkaç hafta önce tam olarak başlamış gibi hissedilmişti– bitti. Yarından itibaren ta baştan başlayacaktım, içinde Alexander'ın olmadığı bir hayatın, gözlerinin içine bakmak zorunda olmak.

“Bugün ağlarsın daha,” dedi Belle sessizce, sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Evet, bugün ağlayacağım, diyerek içimden onayladım. Küvetin içine yatacaktım ve acı gözyaşlarımı sıcak suyun içine damlatacaktım, gözyaşı kalmayana kadar, ta ki acı hisset-

meyene kadar. Ancak sıcak su beni kucaklasa bile, Alexander'ı hatırımdan silmeyi asla başaramayacağımı biliyordum.

Kanımda Alexander vardı. Onun dokunuşları, tenimde yanıkizlerigibiydi. Ben ona aittim, ona ait olmam yasak olsadahi. “Ama dünya yarın bambaşka görünecek.” Belle küvetin kenarına oturdu. Beni sıkıştırmıyordu. Bunun yerine hiçbir şey söylemeden öylece oturuyorduk.

Belle'nin yanlışı vardı. Dünya yarın başka görünmeyecekti, yarın görünmeyeceği gibi, yirmi sene sonra da başka görünmeyecekti. Bu ilk kez olmamıştı, kalbimin kırılmış olması, ancak Alexander'dan ayrılmak, içimde bir şeyi yıkmıştı.

Alexander, bedenime ve ruhuma derin yaralar kazımişti. Bundan evvel kendimi bir adama asla böyle feda etmemiştim, evet, teslim etmemiştim. Ve bu asla bir daha başıma gelmeyecekti. İmkânsızdı. Öylesine nefes kescek derecede güzel, şiddetli bir aşk, bizimkisi gibi, hayatta sadece bir kez olurdu.

İnsan böyle bir kaybın belki bir kez üstesinden gelebilirdi, ancak kendini koruma içgüdüğü bizi buna karşı hazırlıyordu, bu gibi eziyetleri bir kez daha yaşamak zorunda olmayı.

“Yandayım, tabii ihtiyacın olursa.” Belle banyodan dışarı çıktı. En azından bu bana iyi hissettiriyordu: Belle'nin bana gerekli olan boş alan bırakması, ancak sürekli yakınımda kalması.

Şimdi yalnızdım ve kaçınılmaz olana karşı koymadım daha, yassımı serbest bıraktım. Acı o kadar muazzamdı ki sanki beni içten parçalıyor gibi geliyordu bana, bin parçaya kırıldığını. Ve sonunda daha sadece korkunç bir boşluk göğsümün içinde hâkimdi. Ama hatta o anda da başka türlü

karar vermezdim. Alexander olmadan bir hayat benim için imkânsız görünüyordu, ancak onun hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmamış gibi davranmak, bu da mümkün değildi. Anılarım beni yaşatacaklardı, onun aşkından önce hayatımın ne kadar boş olduğunu asla unutmayacaktım.

Ben doğru kararı vermiştim. Daha uzun bir zaman birlikte olmuş olsaydık, bir ayrılığı muhtemelen kaldıramamış olurdum. Burada ve bugün, mesele benim kalbimin ne arzuladığı değildi; mesele hayatta kalmaktı. Uçucu kısa bir an kadar, Alexander bana ait olmuştu. Birlikte geçirmiş olduğumuz zaman çok kısaydı, ama yeterli olmak zorunda olduğumu biliyordum.

Adamın gözleri beni büsbütün deler gibiydi ancak bu sefer ateşler içinde kalan sadece yanaklarım değildi.
“Seni tekrar görmeyi umuyorum, Clara.”

* * *

Oxford Üniversitesi mezuniyet partisinde Clara Bishop çekici bir yabancıya rastlar. Yabancı ön uyarıda bulunmadan Clara’yı kendisine çeker, ateşli bir şekilde öper ve kaybolur. Clara’nın yabancıнын kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktur, ta ki ikisinin gazetede bir resmi çıkana kadar.

Clara’nın ateşli flörtü Cambridge Prensi Alexander, İngiltere’nin veliahtı, kraliyetin kötü ve tehlikeli çocuğu... Derinlerindeki gizli uçurumlar Clara’yı mahvetmesine yol açabilir. Clara, aralarındaki büyüğü cazibeye karşı koyacak kadar güçlü mü?

* * *

“Bu ateşli başyapıtı okumaya başlamadan önce, elinize buz gibi soğuk bir bardak limonata, bir vantilatör ve ekstra büyük bir plaj havlusu alın.”

Huffington Post

